www.burmeseclassic.com

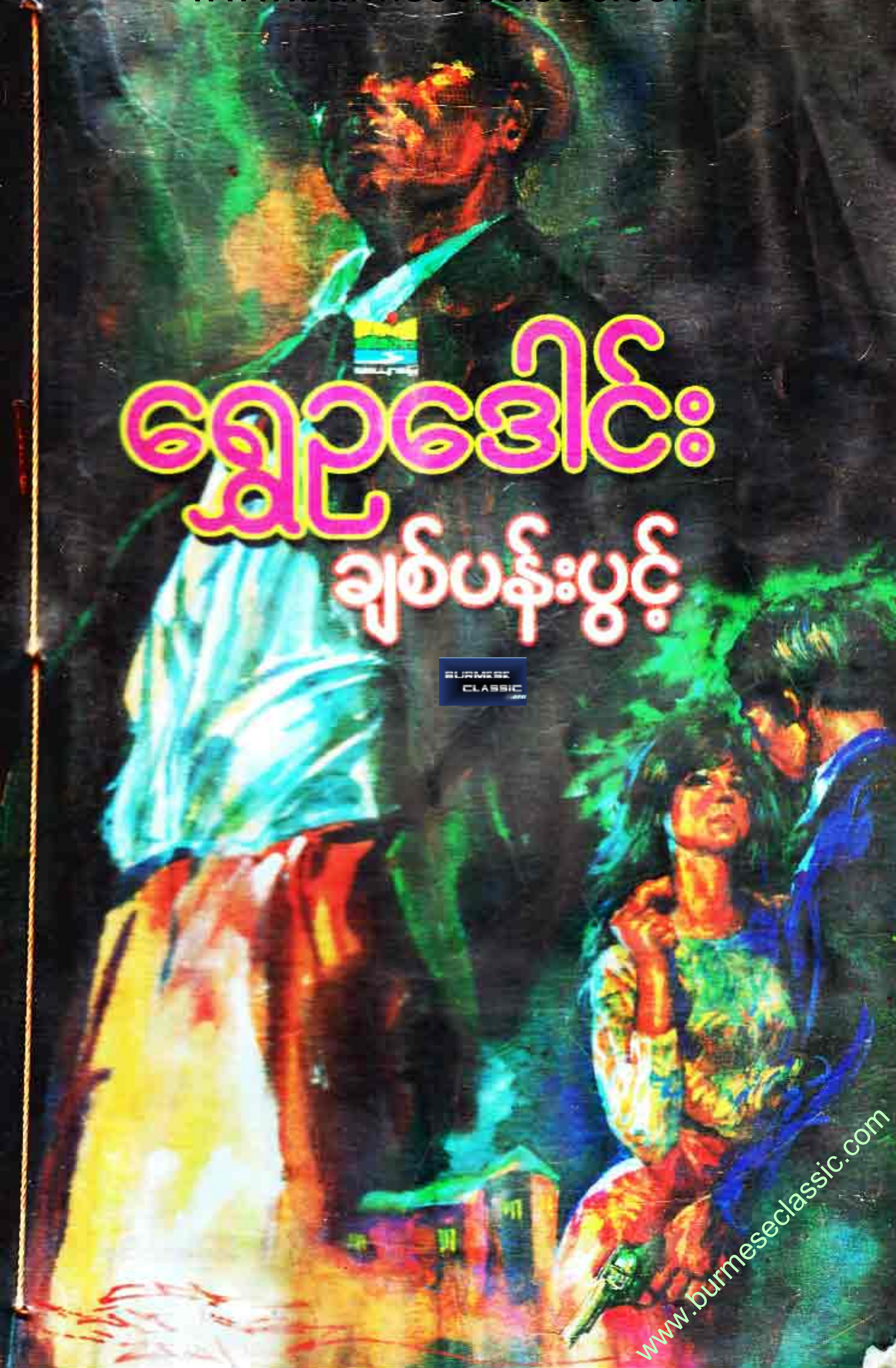

ရွှေဥဒေါင်း

ချစ်ပန်းပွင့်

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စီစဉ်သူ
ညာဏ်ပွင့် (စက်မှု)

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	တိုစိုးအောင်
အဖုံးဖလင်	Best Color
အတွင်းဖလင်	တိုဦး
Logo ဒီဇိုင်း	ပန်းချီတိုကျော်သိုက်နှင့် (Q.C)
ကွန်ပျူတာ	မောင်မောင်မြတ်နှင့်ဇေယျာမြေ
စာတည်း	မောင်သာယာ

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်၊ တန်ဖို 2008

ပုံ နှိပ် မှတ် တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၇၇/၂၀၀၄ (၅) အရ
မာကျူရီအော့ဖ်ဆက်၊ ဦးစွန့်ကော်ယူ (၀၅၅၅၇)၊
အမှတ်(၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ
အတွင်းစာသားရိုက်နှိပ်၍
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၆/၂၀၀၄ (၆) အရ . . .
နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)၊
တိုက်ခွဲအမှတ် (၈၂)ဝဲဘက်၊ (မြေညီထပ်)၊ (၅) ရပ်ကွက်၊
လှည်းတန်းလမ်းနှင့် အမှတ် (၉၆/ခ)၊ (၁၁)လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ မျက်နှာဖုံးရိုက်နှိပ်ကာ. . .
ဦးလှမိုး (ညာဏ်ပွင့်-စက်မှု) (မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၃၉၄၉)၊
ဇေယျာမြေစာပေတိုက်၊ တိုက်(၇၂၄)၊ အခန်း (၁၈)ပထပ်၊
မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ . . .
ဒုတိယအကြိမ်. . . အုပ်ရေ (၅၀၀) ထုတ်ဝေသည်။

ဇေယျာမြေ စာစဉ် - ၃၅

ရွှေညဒေါင်း
ချစ်ပန်းပွင့်

(ဒုတိယအကြိမ်)

ဇေယျာမြေ
စာပေတိုက်

တိုက်နံပါတ် (၇၂၄)၊ အခန်း (၁၈) မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဇာတ်လိုက်	၁
၂။	ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်	၁၂
၃။	မသိမကောင်း သိမကောင်း	၃၁
၄။	ကြက်တူရွေးနှုတ်သီး	၅၄
၅။	ကိုယ်တစ်ကိုယ်ခေါင်းနှစ်လုံး	၇၀
၆။	ဘုတ္တိုင်း	၈၄
၇။	ဗိုလ်ပုတက်	၉၉
၈။	အကြံကြီးသမားတစ်စု	၁၁၂
၉။	စက်ကင်းပတ္တမြားမောက်ပျောက်ဆုံးသလော	၁၃၃
၁၀။	အမေတို့ အဖေတို့	၁၅၆
၁၁။	ချစ်ပန်းပွင့်	၁၇၂

BURMESE CLASSIC

ဇာတ်ညွှန်

ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားကို ဘုရင့်ရုံ၌ ဆင်ဆာလူကြီးများအား ပြသသောအခါတွင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏ဖိတ်ကြားချက်အရ ဝတ်လုံတော်ရကြီးများ၊ သတင်းစာအယ်ဒီတာများ၊ စာရေးဆရာများ၊ ဘိုင်စကုပ်ဇာတ်လိုက်များမှစ၍ မြို့ပေါ်ရှိ လူကြီးလူကောင်းများနှင့် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ပညာသည်များ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်ဖြစ်ရာ၊ အဆိုပါ ပရိသတ်များသာလျှင်မက အခြားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးများကပင်လျှင် ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားမှာ ထိုအချိန်အခါထိ မြန်မာဇာတ်ကားများအနက်တွင် ခေတ်အဆန်ဆုံး၊ အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံး အခမ်းနားဖြစ်ပေကြောင်းနှင့် ဝန်ခံခဲ့ကြရဖူးလေသည်။

၎င်းဇာတ်လမ်း၌ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသား မောင်စိုးတင့်၊ မင်းသမီး ခင်မြတင်နှင့် လူကြမ်းမောင်တင်မေတို့ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်းတို့အသီးသီးမှာလည်း အက်တင်၌လည်းကောင်း၊ အလှမ်းအသော၌လည်းကောင်း ပရိသတ်တို့၏ စိတ်ကို စွဲဝင်စွဲငြိစေလောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းမှာလည်း အလွန်တရာစေ့လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပရိသတ်တို့၏စိတ်ထဲ၌ အကျယ်ချဲ့လွန်းလှသည်ဟု ညည်းညူဖြစ်တင်ဖွယ်ရာအခန်းပိုများလည်း မပါဝင်၊ တချို့နေရာများတွင် သော့၍သွားရသော အခန်းမျိုးလည်း မပါဘဲ၊ ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ခြင်း၊ နှမြောခြင်းဖြင့်လည်းပင်းတမော့မော့နှင့် ကြည့်နေကြရသော ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်ချေသည်။

နောက်ဆုံးဖြစ်သော အခန်း၌ လူကြမ်းမောင်တင်မေများ၏လိန်တို့၏သွားရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီးပြီဖြစ်၍ ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်တို့က စိတ်ချလက်ချနှင့် ဖုံပေါ်တွင် အတူယှဉ်တွဲကာ ထိုင်လျက်၊ အစေခံအား စားစရာများအား ယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေးထား၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစေခံထွက်လာရမည့် တံခါးပေါက်မှ အစေခံမပေါ်လာဘဲ ဗိုလိန်သည် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို ကိုင်လျက် ဝင်လာရာ၊ ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်မှာမူကား လှည့်၍မကြည့်သဖြင့် မသိသေးဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျီစယ်လျက်ရှိကြ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ သုံးဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါတွင် သုံးဦးလုံးတို့၏မျက်နှာထားမှာ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းနှင့် လိုက်လျောလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်တကွ ပညာသင်များ မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိကြ၏။ ခင်မြတင်သည် မိန်းမသားပီပီ ကြီးစွာသော အံ့ဩခြင်းဖြင့် မျက်လုံးပြူးလျက်ကြည့်နေရာ၊ ဇာတ်လိုက်မောင်စိုးတင့်သည် တစ်ခဏကလေးမျှ မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိနေပြီးနောက်၊ ယောကျ်ားကောင်းပီသစွာ ဗိုလိန်ကို ခုခံရန်ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလိန်၏လက်ချက်ဦးသောကြောင့် ဇာတ်လိုက်သည် ရှေ့သို့ အလျားမှောက်လဲသွားရာ နောက်တစ်ခဏ၌ ဗိုလိန်သည် မိမိကိုယ်ကို အစတုံးအောင် စီရင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားဟွင်ပါရှိသော ဇာတ်လမ်းအကြောင်းကိုဤမျှလောက် ပိုမိုဖော်ပြရန် အလိုမရှိ။ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မဟုတ်ချေ။ ဤမျှလောက် ရေးသားဖော်ပြရခြင်းမှာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဘက်၌ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်နှင့် ဟိုတယ်၌တွေ့ဆုံ၍၊ ၎င်းဇာတ်ကားအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြရာတွင် ထိုလူ၏စကားများမှာ ယုံကြည်ထိုက် မယုံကြည်ကြောင်းကို ဖတ်ရှုသူတို့ ချင့်ချိန်နိုင်ရန်အတွက် မျှသာလျှင် ထိုမျှအထိ ဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

ထိုည၌ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏စီမံချက်အရ ဇာတ်လိုက်မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့သည် ဘုရင့်ရုံသို့ လူကိုယ်တိုင်လာရောက်၍ ဇာတ်ကားအဆုံးတွင် လူကြီးလူကောင်းများ၏ ချီးမြှောက်ထောက်ခံစကားများကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြားရလျက်ရှိစဉ် စူးစူးဝါးဝါးရှိအောင် ဟစ်အော်ရယ်မောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က တည်ခင်းကျွေးမွေးသော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေကြသော လူကြီးလူကောင်းများသည် အသံကြားရာသို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍ ကြည့်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ၎င်းဇာတ်ကား မပြီးမီကပင် ထိုသူကို မြင်ရသဖြင့် ဤမျှလောက် နွမ်းနယ်ပေကျံသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သည် လူကြီးလူကောင်းပရိသတ်အတွက် သက်သက်ဖိတ်ကြားထားသော ဤပွဲမျိုးသို့ မည်သည့်နည်းနှင့် ဝင်ခွင့်ရသည်ကို စဉ်းစား၍မရ။ ထိုခဏ၌ ၎င်းလူသည် နောက်ဆုံးကုလားထိုင်တန်းမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ လှောင်ပြောင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပရိသတ်အားလုံးကို

ကြည့်လျက် "ဗိုလိန်ကိုင်လာတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးဟာ ယမ်းတောင့်မပါမှန်း သိလျက်သားနဲ့ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ရတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ၊ ထွီ. . ဒါနဲ့များ လက်ခုပ်တသောသောတီးပြီး ချီးမွမ်းလိုက်ကြတာ အားလုံး လူရူးတွေချည်းပဲ"ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်များအနက် တစ်ယောက်က "ဘယ်က အရူးကို သွင်းထားကြသလဲ၊ ဆွဲထုတ်ပါစေလား"ဟု အော်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်ရန်လက္ခဏာမရှိဘဲ "ဇာတ်လမ်းမှာပါတဲ့ မိန်းမဟာ တကယ့်သတ္တိကောင်း၊ ပြထားတာကတော့ အရေးကြုံတဲ့အခါမှာ ကြောက်ချေးပါတော့မလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီဟာကို ခင်ဗျားတို့က ကားကောင်းခေါ်ကြသလား၊ အလကား လူတွေချည်းပဲ"ဟု ဟစ်အော်ပြန်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူက "ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိသလဲ" ဟုမေးရာ၊ အဝတ်ဟောင်းများနှင့်လူက "ဒီဟာ ထိုးဇာတ်မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်၊ မူရင်းဖြစ်ပျက်ပုံကို ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီမိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်မွေးပါလျှင် ဇာဂနာနဲ့ နုတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး၊ ကျုပ် သေသေချာချာသိတယ်"ဟု ရဲဝံ့စွာပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုသူသည် ထွီခနဲတံတွေးထွေးလျက် ရုံပြင်သို့ထွက်သွားလေရာ၊ ပရိသတ်များမှာ လူရူးဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူဆန်းဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးတွေးတောပြောဆိုကာ ကျန်နေရစ်ကြလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ လူရူးတစ်ယောက်နှင့်မတူသော ထိုသူ၏အမူအရာကိုမြင်သဖြင့် စုံစမ်းအံ့ဟု အကြံဖြစ်ပြီးလျှင် ရုံပြင်သို့ ချက်ချင်းထွက်၍လိုက်သွားရာ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့တွင် မီသည်နှင့် ပခုံးကိုပုတ်လျက် ကွန်တီနင်တယ်သို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်၏။

(ဒေါသတကြီးနှင့်) "ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် မသိပါကလား"

ထိုသူမှာ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားရှိသော်ငြားလည်း မျက်နှာထားမှာ မာနကြီးဟန်ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ သာ၍ပင် သိကျွမ်းလိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ၏။

"ကျွန်တော်လဲ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဘုရင့်ရုံထဲမှာ ခင်ဗျား ခုတင်က ပြောသွားတဲ့စကားကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်သဘောအရမှာတော့ ဒီနေရာမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးဟာ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း ပြခြင်းဟာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်"

(ကျွန်တော့်အား ရှုတ်ချဟန်ကြည့်လျက်)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ခင်ဗျား ဒီလိုထင်ရင် ခင်ဗျားမှားတာပေါ့၊ ကိုင်း. . ဒါဖြင့်လား၊ ခင်ဗျားတိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ပြီး ခင်ဗျား နားလည်အောင် ကျုပ်ရှင်းပြမယ်"

ကျွန်တော်တို့သည် ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်သို့ဝင်ကြပြီးနောက် စားစရာများကို မှာယူကြရာ ထိုသူသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် လျင်မြန်စွာ စားသောက်သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩစွာဖြင့် ထပ်လောင်းမှာယူရပြန်၏။

"ကျုပ်စားပုံကို ခင်ဗျားမအံ့ဩနဲ့၊ ကျုပ်အဖြစ်မျိုး ခင်ဗျားကြုံရရင် ကျုပ်လိုပဲ ခင်ဗျားစားမှာပဲ၊ ပါစပ်နဲ့ စားစရာနဲ့မတွေ့ရတာ နာရီပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ကြာသွားပြီဗျ၊ တမြန်နေ့ညက ညစာဟာ ကျုပ်မှာ နောက်ဆုံးစားရခြင်းပဲ ခင်ဗျ"

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ကရုဏာဖြစ်သည်နှင့် မုန့်ချိုများသာ လျှင်မက ဘီစကိတ်၊ ကက်တလက် အစရှိသော ဆိုက်ဒစ်များကို မှာယူကျွေးမွေးရလေ၏၊ ဝမ်းဝအောင်စားပြီး၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုမီးညှိပြီးနောက် ထိုသူသည် အလွန်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် ကုလားထိုင်၌မှီကာ ပြုံးရွှင်စွာသောမျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်လျက်ကြည့်နေ၏။

"ကိုင်း ကျွေးခမွေးခကလေး ကျေအောင်ဟာ ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ"

(ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာနှင့်) "ဒီလိုတော့ သဘောမထားနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကရုဏာနဲ့ကျွေးတာပါ၊ အဖိုးအခရယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့၊ ခင်ဗျားပြောချင်မှ ပြောပါ"

"သည်းခံပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က စိတ်ချဉ်ပေါက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ကော်ချင်ခတ်ချင်တဲ့ သဘောတွေအားကြီးနေလို့ပါ၊ ရှေးအခါက ကျုပ် ကောင်းစားစဉ်ကတော့ ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အကြံအစည် အပေါက်အလမ်းမတည့်တော့ လူဆိုတာ ကော်ချင်ခတ်ချင်တတ်တာမျိုးလားဗျ၊ သည်းခံဗျာ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ တောင်းပန်နေရလောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး"

"ခုတင်က ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ကားကို ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သဘောရသလဲ"

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သိပ်ကောင်းပေတာပဲ"

"အဲဒါ ကျုပ်ရေးတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ"

"ဘယ့်နှယ်ပြောတယ်"

"ဒီဇာတ်လမ်းကိုလဲ ကျုပ်ရေးခဲ့တယ်၊ မူလဇာတ်လမ်းတုန်းက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်လဲ လုပ်ခဲ့တယ်"

"မူလဇာတ်လမ်းကိုဆိုတာ ဘယ့်နှာလဲဗျ၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဒီတစ်ခါပဲ ရိုက်ဖူးသေးတယ် မဟုတ်လား"

"တစ်ပိုင်းက ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပိုင်းက မူလမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ပိုင်းဟာက ရှေးတုန်းက တစ်ခါရိုက်ဖူးပြီး ခုတောင် ကော်ပီရှိသေးတယ်"

"ဒီအကြောင်းကို အခု ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က သိသလား"

"သိသလား မသိသလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ နို့ပေမယ့် ရိုက်ဖူးတဲ့ဇာတ်လမ်းဟာက ပြတော့မှာ မဟုတ်လေတော့ အကြောင်းမထူးလှပါဘူး"

"ဘယ်အပိုင်းက ခင်ဗျားပါဖူးသလဲ"

"ဇာတ်လိုက်မင်းသား စိုးတင့်နေရာဟာ ကျုပ်နေရာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်မင်းသား လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်"

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ပါးချောင်ကျကျ မျက်တွင်းဟောက်ဟောက်နှင့် ဆေးလိပ်သောက်လျက်ရှိသော လူကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

"ကျုပ် လူပုံကိုကြည့်ပြီး ဇာတ်လိုက်လုပ်ဖူးတယ်ဆိုလို့ ခင်ဗျားက မယုံနိုင်ပေဘူးပေါ့၊ သို့သော် ဟိုတုန်းက ကျုပ် ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ နေဦး. . အစကစပြီး ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျားနားထောင်"

ထိုလူသည် ဆက်လက်၍ မပြောသေးမီ ဘီယာခွက်ကို ကျိုက်ချ၍ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြန်လေ၏။

"ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဘက်မှာ ဝါသနာပါလေတော့ ယခုလို ကားကြီးတွေ မဟုတ်သေးဘဲ တောက်တီးတောက်တဲ့ ကားကလေးတွေရိုက်တဲ့ လက်ထက်ကတည်းက ဇာတ်ထုပ်ကလေးတွေလဲ ရေးခဲ့တယ်၊ ဇာတ်လမ်းရေးတဲ့ဘက်မှာ ဟိုတုန်းက တော်တော်ကလေး နာမည်ရခဲ့ပါရဲ့၊ အခုတော့ လူမသိကြပါဘူး၊ နောက်ပေါ်တဲ့လူတွေ ခေတ်စားပြီး ကျုပ်တို့လူစု မြုပ်ကုန်ပါပြီ၊ ဘယ်လိုနာမည်နဲ့ ရေးတယ်ဆိုတာလဲ မမေးပါနဲ့တော့ မထူးပါဘူး။ တစ်နေ့သ၌တော့ မန္တလေးက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကျုပ်ကို ဒါရိုက်တာအလုပ်နဲ့ ငှားတယ်ဗျ၊ ဇာတ်ထုပ်နာမည်တော့ ကျုပ်မေ့နေပြီ၊ သို့သော် အဲဒီဇာတ်ထုပ်မှာ ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ကျုပ်လုပ်စဉ်က ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ခင်မြင့်မြင့် ဆိုပါတော့၊ အဲ. . ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မြင်မြင်ချင်းဆိုသလို ချစ်ကြိုက်ကြတယ်"

ထိုသူသည် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေပြီးမှ ဆက်လက်၍ . . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုယ်ချစ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမဆိုတာ ချောတယ် လှတယ်လို့ ထင်မှတ်ကြစမြဲပဗျာ၊ သို့သော် ခင်မြင့်မြင့်ဟာကတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထင်မြင်ချက်မဟုတ်၊ မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတိုင်း၊ ဈေးသူဈေးသား ရုံးသူရုံးသားတိုင်းက ချောတယ်လှတယ်လို့ ထင်မြင်ချက်အတိုင်း တနင်္ဂနွေနေ့များဆိုရင် သူ့အိမ်ရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တသောသော တဝုန်းဝုန်း တရုန်းရုန်း နေတာပဲဗျာ၊ ချောလဲချောပါပေတယ်၊ မြင်ရသူတိုင်း အသက်ရှူမှားမတတ်ပါဘဲ၊ ခုတင်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ ခင်မြတင်လဲ တော်ပါရဲ့၊ သို့သော် ခင်မြင့်မြင့်နဲ့စာလိုက်တော့ တောသူကြီးလို ကြမ်းထော်ထော်ကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျ၊ ဒါထက် အပြင်ဘက်က ပိုးကြပန်းကြတဲ့လူတွေ ထားလိုက်ပါဦးတော့၊ ကျုပ်တို့ဇာတ်လမ်းထဲမှာ လူကြမ်းဗီလိန်လုပ်တဲ့ မြေလတ်သားဘဂျမ်းဆိုတဲ့ အကောင်ကလဲ ခင်မြင့်မြင့်ကို ပိုးနေတာကိုးဗျ၊ ဒီငနဲက ကျုပ်ရန်သူပဲ. . .

ဘိုင်စကုပ် ဇာတ်ကားတွေဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ့်ဇာတ်ကွက်မရောက်သေးတဲ့အခါမှာ ရယ်ရယ်မောမော ရောရောနှောနှော နေတတ်ကြတာမျိုးလားဗျ၊ ကျုပ်မှာတော့ ဒါရိုက်တာဖြစ်လေတော့ ဒီလူနဲ့လဲပါရ၊ ဟိုလူနဲ့လဲပါရ၊ သူတို့တစ်ပွေ့ကတော့ ကိုယ့်အလှည့်မတုတ်ရင် လူအားတွေဖြစ်လေတော့ ဘယ်အခါမဆို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ဘဂျမ်းဆိုတဲ့ကောင်က ခင်မြင့်မြင့်အနားမှာ တပွတ်သပ်သပ်ချည်းပဲဗျ၊ ကျုပ်မှာတော့ အလုပ်သာလုပ်နေရ စိတ်ကို မဖြောင့်နိုင်ဘူး၊ မပြုံးနဲ့ဗျ၊ ခင်ဗျားက ခင်မြင့်မြင့်ကို မမြင်ဖူးလိုက်ရလို့၊ မြင်ဖူးရင်လဲ ကားထဲမှာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အပြင်ရုပ်က ကားထဲမှာထက် ဆယ်ပြန်မက ချောတဲ့မိန်းမဗျ"

"ယုံပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ပြောသာပြောပါ"

"အမှန်ပြောရမှာဖြင့် မူလတုန်းက တစ်ဘီးလိမ့်ဆိုတဲ့စကားလို ကျုပ်က သက်သက်ချစ်ကြိုက်နေရတာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါရိုက်တာနဲ့ ဆိုင်ရာစကားကလွဲလို့ ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ စကားနှစ်ခွန်းပြည့်အောင်မပြောရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဘဂျမ်းကောင်ကို ကျုပ်ကသာ ဖြူစူတာပလေ၊ ကျုပ်သိရသလောက်မှာလဲ ခင်မြင့်မြင့်က ဘဂျမ်းကို အားပေးအားမြှောက်ပြုဟန်မတူဘူး၊ ဟိုအကောင်ကသာ ဇာတ်ကားတိုင်း မေးငေါ့လောက်အောင် တစ်ရစ်ထဲရစ်ပြီး တပွတ်သပ်သပ် လုပ်နေတာပါ၊ ဒီအကောင်က ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကျုပ်က သူ့ကိုရွံလေ မုန်းလေဆိုတာလဲ သူသိသဗျ၊ ဒါမျိုးဟာ ဝိုင်ယာလက်ထက်ဆိုးသေးတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အင်မတန် သိတာကလားဗျာ"

"အသိဆုံးပဗျာ၊ ဆိုပါဦး"

"ရှေးဦးစွာ ဘဂျမ်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုတယ်ရသလဲဆိုတော့ ဗီလိန်ဘဂျမ်းကို ကင်မရာနားကပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခံစေတဲ့အခိုက်မှာ ခင်မြင့်မြင့်က အဝေးကလူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရာတနေပြီး ရယ်လိုက်တယ်ဗျ၊ ခင်မြင့်မြင့်ရယ်သံကြားလိုက်ရရင်ပဲ ဘဂျမ်းဟာ. . ဓာတ်ပုံရိုက်ခံနေရာက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီကားပျက်သွားတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒါနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံနေတုန်း တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် မလုပ်ဖို့ ဘဂျမ်းကို ကြိမ်းလေတော့ ဘဂျမ်းက ကျုပ်ကို နိုင်တုန်း. . ထောင်းရမလားလို့ ရန်ငြိုးကြီးဖွဲ့တာကိုးဗျ၊ အဲဒီခဏတုန်းက ဘဂျမ်းက ကျုပ်ကို ပွတ်ချေလို့ရရင် ပွတ်ချေပစ်ချင်တယ်၊ ဒါလောက်ပဲ မုန်းဟန်ရှိပါရဲ့၊ သို့သော် သူ့အမုန်းနဲ့ ကျုပ်အမုန်းဟာတော့ဖြင့် ဒီဂရီချင်း တယ်ကွာလှမယ် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်. . .

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဘဂျမ်းက ကျုပ်ကို မခေါ်နိုင်မပြောနိုင် မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ တစူစူ တအောင့်အောင့်လုပ်နေတော့တာပဲဗျာ၊ တစ်နေ့သ၌တော့ ဒီထက်ဆိုးဖို့အကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပါရောဗျာ၊ မင်းကွန်းဘက်မှာ စခန်းချပြီး ဓာတ်ရှင်ရိုက်နေကြတုန်းမှာ ညနေခင်းအချိန် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ဖို့ ချုံကွယ်ရာအသွားမှာ လားလားဗျာ. . ဘဂျမ်းဟာ အင်မတန် ယုတ်မာတဲ့အကောင်ဗျ၊ ခင်မြင့်မြင့်ကို သူက ချုံကွယ်ကနေစောင့်ပြီး ထွေးလားလုံးလား ဖြစ်နေကြတာကိုးဗျ၊ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ဘာမှမပြောနဲ့ ဘဂျမ်းလည်ကုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ညှစ်ကိုင်ပြီး လက်သီးနဲ့ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီးထိုးလိုက်တာ ခင်ဗျားအကောင် နေရာတွင် ဖင်ထိုင်ရက်လဲပြီး စေတီပျက်နဲ့ နောက်စေ့နဲ့ ဆောင့်မိလိုက်တာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ မထနိုင်ဘူးဗျာ"

"မိန်းကလေးကော ပြေးရောလား"

"ဘယ်က အပြေးခံမလဲဗျာ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးလောက် အခွင့်သာတာ ဘယ်မှာရှိဦးမှာလဲ၊ သူ့ကို စော်ကားတဲ့ လူဆိုးလက်က ပူပူနွေးနွေး ကယ်ဆယ်ပြီးစဖြစ်လေတော့ လက်ကလေးအသာကိုင်ပြီး ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း ပြောတာပေါ့လေဗျာ"

"ဘဂျမ်းနဲ့တုန်းကလို ရုန်းသေးသလား"

"ဒီကအကောင်က အတင်းအဓမ္မမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာရုန်းစလဲဗျ၊ ဩော်. . ခင်မြင့်မြင့်. . ခင်မြင့်မြင့်"

ဤနေရာ၌ ထိုလူသည် ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို စိတ်ထဲတွင် တစ်ဖန်ပေါ်လျက်ရှိနေဟန်ဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဆိတ်ငြိမ်စွာဖွာလျက် ရှိနေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက်မှ ဆက်လက်၍. . .

"ချစ်လို့ကြိုက်လို့သာ လင်မယားအဖြစ် ရောက်ကြတာပေါ့လို့ ပြောတော့ ပြောကြမှာပဲ၊ သို့သော် ချစ်ကြိုက်ကြပုံချင်းတော့ မတူသေးဘူး မှတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုပဲ ကဲကိုကဲလွန်းတယ်မှတ်တယ်၊ ခင်မြင့်မြင့်ပါးစပ်က ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းကို ကြားရတဲ့ဒီအချိန် ဒီနေရာကစပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲနည်း ပြောင်းလဲသွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ခွေးဟောင်သံဟာလဲ ကျုပ်နားထဲမှာ သာယာတာပဲ၊ ချုံကလေးတွေဟာလဲ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ လှတာပဲ၊ ညနေစောင်း မြူကလေးသန်းပြီး နှင်းကလေးရစ်လာတာကို-ကြည့်ရတာကို အူရွှင်လွန်းလို့ အော်ဟစ်ပြီး ရယ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဩော်. . မေတ္တာ. . မေတ္တာ"

"လဲနေတဲ့ ဘဂျမ်းကောဗျ"

"ခင်မြင့်မြင့်က လန့်အော်လိုက်လို့ ဘဂျမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးမသားက စေတီပျက်က အုတ်ချပ်တစ်ချပ်ဆွဲနုတ်နေတာ မြင်ရတာကိုးဗျ၊ သူ့အကြံက ကျုပ်ကနောက်ကနေပြီး ခဲနဲ့ပေါက်မလို့ဟာ၊ ကျုပ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေတာ မြင်လေတော့ ဗလချင်းမတုဝံ့တာနဲ့ ယီးတီးယားတားလုပ်ပြီး အုတ်ချပ်ကိုပြန်ချ၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ယောင်ချာချာလုပ်ပြီး သွတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ ထွက်သွားပါရောဗျာ"

"ကျေတော့ မကျေဘူးပလေ"

"ဘယ်က ကျေလိမ့်မလဲဗျာ၊ နောက်တော့ ခင်ဗျားကြားရပါလိမ့်မယ်၊ ခင်မြင့်မြင့်ကတောင် သူ့မျက်နှာထားကြီးကို ကြောက်လှပါတယ်ဆိုလို့ ကျုပ် တစ်ယောက်လုံးရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘဂျမ်းတစ်ယောက်တည်းမကသေးဘဲ ဒီအကောင်မျိုးတစ်ရာတစ်ထောင်ကိုပင် မကြောက်ထိုက်ကြောင်း၊ သမီးရည်းစားထုံးစံအတိုင်း အားပေးရတာပလေဗျာ"

"နေပါဦးဗျာ၊ ဒါထက် ဒီကနေ့ညနေ ကျုပ်တို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ ကားနဲ့ ခင်ဗျား အဖြစ်အပျက်နဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်သလဲ"

"နေပါဦး ဆရာကြီး၊ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ နိဒါန်းရှိပါသေးတယ်၊ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီလိုဗျ၊ မန္တလေးက ရုပ်ရှင်တုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ကျုပ် အလုပ်လုပ်ပြီး ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေစဉ်တ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျုပ်ရေးတယ်၊ ရေးပြီး ခင်မြင့်မြင့်ကို ပြ ပြတော့. . သူက ကျုပ်တို့ အခု အတူတူအလုပ် လုပ်နေကြတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို ပြကြည့်ဖို့အကြံပေးတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားမှာ ကျုပ်က ဒါရိုက်တာမလုပ်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်မင်းသားလုပ်ပြီး

ခင်မြင့်မြင့်နဲ့တွဲဖို့ ခင်မြင့်မြင့်ကပဲ အကြံပေးတယ်၊ ဟိုတုန်းက စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ကြတာတွေများ ပြန်ပြောရရင်တော့ဗျာ စာတစ်အုပ်ရေးလို့တောင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး"

"စိတ်ကူးယဉ်တွေဖယ်ပြီး အဖြစ်အပျက်လောက်သာ ပြောပါတော့ဗျာ"

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်မြင့်မြင့်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပြကြည့်တော့ သူက အင်မတန်နှစ်သက်ပြီး ရိုက်ချင်းဝယ်ယူဖို့ သဘောတူရုံမက ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ ကျုပ်နဲ့တွဲဖို့အကြံကိုပါ သဘောတူလိုက်ပါရောဗျာ၊ ပျော်လိုက်ကြပုံတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ၊ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲပြီးတောင် က,မိကြသေးတယ်၊ သူဌေးက ဗီလိန်နေရာမှာတော့ ဘဂျမ်းကိုပဲ အသုံးပြုဖို့ပြောတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သဘောမတျလှဘူးပေါ့၊ သို့သော် သူ့စာချုပ်နဲ့သူဖြစ်လေတော့ ကျုပ်တို့က တန့်ကွက်ဖို့ တာဝန်မရှိဘဲကိုးဗျ၊ ဒါနဲ့ ခင်မြင့်မြင့်က စိတ်လေးလေးနဲ့ပဲ ဘဂျမ်းပါစေဖို့ကို သဘောတူလိုက်ရရှာတယ်၊ ဘဂျမ်းရဲ့အမူအရာကလဲ ဟိုနေ့က ဟိုလိုဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ ပျူပျူငှာငှာပဲဗျ၊ ကျုပ်နဲ့ ခင်မြင့်မြင့်ဟာ ချစ်ကြိုက်နေလို့ မကြာမီ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတာကိုလဲ တစ်ဇာတ်လုံးက သိကြတယ်ပေါ့၊ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားရိုက်ပြီးပြီးချင်း ကျုပ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြဖို့ စီမံထားတယ်၊ ဘဂျမ်းက ဒီအကြောင်း ကြားရလို့ ဝမ်းမြောက်တဲ့အကြောင်းများတောင် ကျုပ်ကို ပြောသေးတယ်ဗျ၊ အာဂအကောင်ပဲဗျ၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျုပ် ရေးမိခြင်းဟာ ကျုပ်ရည်းစားသေဖို့ ရေးမိတာပါပဲဗျာ"

"အစဉ်လိုက် ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ရှေ့ကို ကျော်ကျော်ပြီး မပြောစမ်းပါနဲ့"

"သည်းခံပါဗျာ၊ ဆုံးလဲဆုံးလုနီးပါပြီ၊ သေသေချာချာနားထောင်နော်၊ ခုတင်က ကြည့်ခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့မင်းသမီးဟာ ဗီလိန်ကို သုတ်သင်ပြီးပြီအမှတ်နဲ့ စိတ်ချလက်ချ ဖုံပေါ်မှာထိုင်နေကြပြီး အစေခံကို စားစရာများယူခဲ့ဖို့ ခိုင်းလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်လမ်းကို မူလဦးစွာရိုက်ခဲ့စဉ်က ကျုပ်ကဇာတ်လိုက်ဗျ၊ ခင်မြင့်မြင့်က မင်းသမီးဗျ၊ ရိုက်ခဲ့တာတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ၊ နို့ပေမယ့် ဒီနေ့က ရိုက်ခဲ့ရသလို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ စွဲပြီးကျန်ရစ်နေတုန်းရှိသေးတယ်ဗျာ လက်ထပ်ဖို့ရက်ကလဲ သန်ဘက်ခါဖြစ်လေတော့ ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ ဖုံပေါ်မှာအတူတူတွဲပြီး ထိုင်နေလိုက်ရတာကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးစည်းစိမ်ရှိနေတာပဲ. . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒါရိုက်တာလုပ်တဲ့လူကလဲ ဗီလိန် ဘဂျမ်းကို ခြောက်လုံးပြူး ဘယ်လိုကိုင်ရမယ်၊ ဘယ်လိုဟန်ပန်နဲ့ဝင်ခဲ့ရမယ်၊ ဘယ်လိုမျက်နှာထားနဲ့ လာရမယ်ဆိုတာကို သင်ပြနေတုန်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ဖုံပေါ်မှာ စည်းစိမ်နဲ့ထိုင်ပြီး ကြည့်နေကြတာပေါ့ဗျာ၊ အလုံးစုံသင်ပြပြီးတဲ့အခါကျ တော့ ကင်မရာလဲ လှည့်ရော ဘဂျမ်းကလဲ ခြောက်လုံးပြူးကြီးကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာပါရောဗျာ၊ ဝင်လာပုံက တော်တော်နေရာကျတယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တို့ကို မုန်းထားပုံ မျက်နှာထားဟာကလဲ တကယ်စင်စစ်ပဲလို့တောင် ဆိုလောက် ပါပေတယ်၊ သို့သော်လဲ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ ဒီအကောင်ဟာ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းအလျောက် သာ ကျုပ်တို့ကို မုန်းခြင်းမဟုတ်၊ အကယ်စင်စစ် မုန်းခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သူ့မျက်နှာထားမှာ ပြနေတယ်လို့ ကျုပ် တွေးမိတာကိုးဗျ၊ ဒီတော့ နည်းနည်း ရင်ထဲက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်. . .

သို့သော် ကျုပ်တို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အလှည့်ကျတဲ့အတွက် ကင် မရာကို ကျုပ်ဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဇာတ်ကွက်နဲ့ဆိုင်ရာ မျက်နှာထား မျိုးကိုသာ ထားလိုက်ရတော့တာကိုးဗျ၊ ဘဂျမ်းက ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ဆီလာရော၊ ကျုပ်က ထိုင်ရာကထ၊ ဘဂျမ်းက ကျုပ်ကို ခြောက် လုံးပြူးနဲ့ချိန်၊ ချိန်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခြောက်လုံးပြူးမှာ မူလ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဗလာယမ်းတောင့်မဟုတ်၊ ကျည်ဆန်ပါတဲ့ ယမ်း တောင့်ထိုးထားကြောင်းကို ကျုပ်ရော ခင်မြင့်မြင့်ပါ တစ်ပြိုင်တည်းသိကြ တာကိုးဗျ၊ သူက ကျုပ်ကို ဒီနည်းနဲ့သတ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်း သူ့မျက်နှာ ထားက ထင်ရှားစွာပြနေတယ်၊ ဋ္ဌါအကြံအောင်ပြီဟ၊ နင်တို့သေပေတော့ လို့ထုတ်ဖော်ပြီး မပြောသော်လည်း ပြောဘိသကဲ့သို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လုံးက ရိပ်မိတဲ့အတွက် ကျည်ဆန်ကိုရှောင်ဖို့ ကြမ်းပေါ်ကိုဝမ်းလျားထိုးပြီး အိပ်လဲအိပ်လိုက်ကရော ဒိုင်းခနဲမြည်ပြီး ဗိုက်ထဲက နွေးခနဲဖြစ်ပြီး သတိ လစ်သွားပါရောဗျာ"

ထိုလူသည် ဆက်လက်၍မပြောသေးဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ လေရာ ၎င်း၏လက်များမှာ တုန်လျက်ရှိ၏။

"ခင်မြင့်မြင့်ရော"

"နေဦးလေဗျာ ပြောပါမယ်၊ ဓာတ်ပုံဆရာက ကျုပ်မှာ သေနတ် မှန်သော်လည်း ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ကင်မရာကိုမရပ်ဘဲ ရိုက်မြဲ တိုင်းဆက်ရိုက်နေတာကိုးဗျ၊ သူ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေကို နောက်ခြောက်လ လောက်ကြာလို့ ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့အခါမှာ ကျုပ်မြင်ခဲ့ရတယ်၊ သတ္တိ ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမဗျာ၊ ဇာတ်လမ်းအတိုင်းမှာတော့ ခင်မြင့်မြင့်က

သေနတ်ကိုမြင်တဲ့အခါမှာ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားဖို့ ဒါရိုက်တာက သင်ထားတယ်၊ နို့ပေမယ့် ဘဂျမ်းက ကျည်ဆန် အစစ်ပါတဲ့သေနတ်နဲ့ ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို ချိန်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ရှေ့ တဝင်တဲ့ပြီး ထိုးကာလိုက်တာ သူ့မှာတော့ ရင်ဘတ်ကိုမှန်ပြီး နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီးရော၊ ကျုပ်မှာတော့ ဗိုက်ကိုမှန်ရော၊ ဓာတ်ပုံကို ကျုပ်သေသေ ချာချာကြည့်ခဲ့တယ်၊ ကြောက်ခြင်းလန့်ခြင်းဆိုလို့ တစ်ဆိတ်ကလေးမှ မတွေ့ရဘူးဗျာ၊ ရည်းစားအသက်ကို ကိုယ့်အသက်နဲ့ကာကွယ်တဲ့ ဒီလို မိန်းမမျိုးကို ဘယ်တော့ ကျွန်တော် တွေ့ရဦးမှာလဲ မိတ်ဆွေ"

ထိုသူသည် ဆက်လက်၍ စကားမပြောသေးဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေခြင်းကို အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော်စောင့်ပြီးမှ . . .

"ဘဂျမ်းကောဗျာ"

"တတိယယမ်းတောင့်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်လိုက်တယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ သွားကုန်ကြပြီ ကျုပ်ပဲကျန်နေတော့တယ်၊ ကျုပ်လဲ မကြာတော့ပါဘူး၊ လိုက်ရုံသာရှိပါတော့တယ်၊ အခုတောင်မှ ဖဲသုံးချပ် ဇာတ်ကားကို တခြားကုမ္ပဏီက ပြန်ရိုက်တယ်ဆိုလို့ ဟိုကျရင် ခင်မြင့်မြင့် ပြောပြရအောင် ကျုပ် လာကြည့်တာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဝမ်းလဲ တောင့်ပြီ ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျုပ် သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

ထိုကဲ့သို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထဲက မကျေနပ်သေးသည်နှင့် အပေါက်မှ မျှော်ကြည့်သောအခါ ထိုသူသည် တံတားကြီးပေါ်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍သွားနေ သလို မီးရောင်တွင် မထင်မရှား ရေးရေးမျှမြင်လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းမ၏ အဝတ်အစားများမှာ ထိုသူကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ သစ်သစ် လွင်လွင်နှင့် အရောင်တောက်ပစွာ ရှိသည်ဟုထင်မှတ်၍ ခင်မြင့်မြင့်ကို သတိရသည်နှင့် ကြည့်ရင်းပင် ကြက်သီးများထလာမိသေးပေသတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်

မောင်တင်ဖေသည် အစိုးရဘက်၌ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားသက်သက်ကိုသာ အစဉ်မပြတ်ကြည့်လျက် မြှောက်သင့်သူကိုမြှောက်၊ အဆင်း တွန်းသင့်သူကို တွန်းတတ်သော သူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အတော်ပင်ကြီးပွားလာခဲ့၏။

ထို့ပြင် မကြာသေးမီက ကာလကတ္တား ရိန်းဂျားထီတွင် ဒုတိယဆုရခဲ့သူဖြစ်၍ မိမိ၌ရှိရင်းဖြစ်သော ကားဟောင်းကိုမရောင်းချသေးမီ ကားသစ်တစ်စီးကို ဝယ်ယူပြန်သဖြင့် ကားနှစ်စီးပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်လေရာ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံအစည်အတွက်ကြောင့် တစ်စီးသောကားကို မိမိအားမသိရသော ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့၏။

၎င်း၏အကြံအစည်မှာကား မိမိက တစ်သက်ပတ်လုံး ရန်သူကြီးအဖြစ်နှင့် သဘောထားလာခဲ့သော သူငယ်ချင်းမောင်ဘမြင့်ကို သတ်ဖြတ်ရန် ဖြစ်ချေ၏။

ထိုည၌ မောင်တင်ဖေသည် ဝိုင်အမ်ဘီအေအသင်းတိုက်တွင် အခြားအသင်းသားများနှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောကြစဉ်၊ သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သော အသင်းသားတစ်ယောက်က လူသတ်မှုများအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကျယ်တဝင့်ပြောဆိုသည်ကို ကြားခဲ့ရ၏။

ထိုသူ၏စကားအရမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် သတ်ခြင်း၏အကြောင်းရင်းဟု ဆိုအပ်သောရည်ရွယ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာစုံစမ်းရှာဖွေတတ်ကြကြောင်း။ သူရူးတစ်ယောက်သာလျှင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲလျက် သတ်ဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုသည်မှာ မုန်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ရည်းစားလုမှုကြောင့်ဖြစ်စေ သေသူ၏ငွေရရန်ဖြစ်စေ တစ်ခုခုကို ဆိုလိုကြောင်း။

အဆိုပါ ရည်ရွယ်ချက်များအနက် တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ထင်အပ်သေချာသိသာထင်ရှားသောအခါတွင် လက်သည်ကိုရှာဖွေရန် လွယ်ကူတတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းဖော်ပြ၏။

၎င်းစကားများကို အခြားအသင်းသားများနှင့်အတူ နားထောင်လျက်ရှိသော မောင်တင်ဖေသည် မိမိအား သတိပေးဘိသကဲ့သို့ ရှိပေသည်ဟု သဘောရလျက် အသင်းတိုက်မှ ဆင်းကြသောအခါတွင် မိမိသတ်လိုသော မောင်ဘမြင့်နှင့်အတူ ရင်းနှီးစွာ ယှဉ်တွဲခဲ့ကြလေသည်။

မောင်တင်ဖေနှင့် မောင်ဘမြင့်တို့မှာ အလွန်တရာချစ်ကျွမ်းဝင်ကြသော သူငယ်ချင်းဟူ၍ အခြားသောအသင်းသားများက မှတ်ယူကြပြီး ဖြစ်လေရကား ထိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးသောအပြုအမူမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်းရှိသည်ဟူ၍ မှတ်ထင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

မောင်တင်ဖေမှာ အလွန်တရာဝါးနုပ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မောင်ဘမြင့်အပေါ်၌ မုန်းထားခြင်းတည်းဟူသော မိမိ၏သဘောထားကို အခါခပ်သိမ်းလျှို့ဝှက်သိုသိပ်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူမျှ ၎င်း၏အကြံအစည်ကို မရိပ်မိနိုင်ခဲ့ချေ။ မောင်ဘမြင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူငယ်ချင်းမောင်တင်ဖေသည် မိမိကောင်းစားသည်ကိုသာ မြင်လိုသည့် အကောင်းဆုံးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဟူ၍ စိတ်ချယုံကြည်ခြင်းရှိခဲ့၏။ နက်ဖြန်တိုင်ရောက်၍ မောင်ဘမြင့်သည် မောင်တင်ဖေ၏စိတ်နေသဘောထားကို သိရသောအခါတွင် အကြီးအကျယ် အံ့သြခြင်းဖြစ်မည်မှာ မုချမလွဲပေတည်း။

မောင်တင်ဖေမှာ မောင်ဘမြင့်သည် ထောက်ကြံ့၌ ရှိသော ၎င်း၏အိမ်ကြီးသို့ တစ်ယောက်တည်းသွားမည်ဟု သိရှိရကတည်းက တစ်သက်ပတ်လုံး အချက်ကောင်းကို စောင့်နေသူဖြစ်သည့်အလျောက် သူငယ်ချင်း၏အသက်ကို ဖြုတ်ရန် စီမံလျက်ရှိ၏။ မောင်တင်ဖေ၏အကြံမှာ ဝါးနုပ်သောသူတစ်ယောက်၏အကြံဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အလွန်တရာကျနသေချာခြင်း ရှိချေ၏။ မည်မျှလောက် ကျနသေချာခြင်းရှိသည်ဆိုသော် အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် မိမိ၏အကြံအစည် အထမမြောက်ရှိခဲ့စေကာမူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူပင်လျှင် သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် မောင်တင်ဖေအား စွပ်စွဲနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မိမိအပေါ်သို့ ရောက်လာမည်ဖြစ်သော ဘေးရန်အပေါင်းတို့ကို မောင်တင်ဖေသည် ကြိုတင်ကာကွယ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ခင်စစ်မှာ မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်သေဆုံးကြောင်းကို လူအများသိရှိကြသောအခါ၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူကမျှ လူသတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှုဟု၍ မတွေးတောနိုင်လောက်အောင် စီမံထားခဲ့၏။ ပုလိပ်အရာရှိများနှင့်တကွ ကြားရသူဟူသမျှတို့သည် မတော်တဆထိခိုက်သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည် ဟူ၍သာလျှင် တွေးတောစေဖို့ကိုလည်း စီစဉ်ထားခဲ့၏။

မောင်ဘမြင့် သေဆုံးသောအခါတွင် မောင်တင်ဖေသည် ကျန်ရစ်သူ မုဆိုးမ မသန်းမေထံသို့ ခရီးရောက်မဆိုက် သွားရောက်ပြီးလျှင် ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းသေဆုံးခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်တိုင်ဖြေဆည်၍မနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြ၍ မုဆိုးမ မသန်းမေအားလည်း ပူဆွေးခြင်းပြေပျောက်စေလောက်သော စကားတို့ဖြင့် ချော့မော့ပြောဆိုရန်ကိုလည်း စီစဉ်ထား၏။

မသန်းမေ၏ ပူဆွေးဒုက္ခဖြစ်ရခြင်းသည် မိမိအားလည်းမည်မျှလောက် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်စေသည် မည်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြဖို့ကြံစည်ထား၏။ ထို့မှ တစ်စတစ်စ မုဆိုးမကလေးကို နားသွင်းချော့မော့ပြီးလျှင် မောင်ဘမြင့်၏ကိုယ်စား လင်ယောကျ်ားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် စီမံဖို့ကိုလည်း အကြံပြုခဲ့၏။ ထိုကိစ္စမျိုး၌ အလျင်စလို ပြုခဲ့သော် မိမိအပေါ်၌ မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဖြစ်မည့်အကြောင်းကိုလည်း မောင်တင်ဖေသိပြီးဖြစ်သောကြောင့် "သိန္နေပဗ္ဗတံ၊ သိန္နေဣတ္ထိယံ"ဟူ၍ပင် ပြုံးရယ်ကာစပ်၍ထားသေး၏။

သို့ဖြစ်၍ ခြောက်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည် စသည်ဖြင့် မနီးမဝေးစောင့်ဆိုင်းရန်အတွက်ကိုလည်း အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်၏။

မောင်တင်ဖေ၏စိတ်၌ မိမိသည် မသန်းမေကို အပျိုစင်စစ်ဘဝကတည်းက ရခွင့်ရှိပါလျက် မောင်ဘမြင့် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သဖြင့် ဖူးစာမဆုံခဲ့ရခြင်းအတွက်ကြောင့် အခဲမကျေအောင် ရှိခဲ့၏။ မသန်းမေ၏အကြောင်းကို သတိရတိုင်းရတိုင်း မောင်တင်ဖေသည် နဖူးမှချွေးများပြန်လျက် လက်သီးဖြင့် လေကိုထိုးကြိတ်မိ၏။

သို့ရာတွင် ထိုညကမူ မောင်တင်ဖေသည် ဒေါသအမျက်တို့မည်သည်မှာ ဦးခေါင်းကို ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိခြင်း ဖြစ်စေတတ်ကြောင်းသတိပြုမိခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကြည်လင်သောဦးခေါင်းဖြင့် အကြံထုတ်ရန်လိုသော မိမိ၏ကိစ္စကို နှောင့်ယှက်မည်စိုးသဖြင့် အမျက်ကို ချုပ်တည်း၍ထားရ၏။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏အသက်ကို လက်သည်မပေါ်စေဘဲသတ်ဖြတ်ရခြင်းတည်းဟူသော ကိစ္စမှာ ခက်ခဲနက်နဲလှသော ကိစ္စကြီးဖြစ်သဖြင့် မောင်တင်ဖေသည် အကြည်လင်ဆုံးသော ဦးခေါင်းကိုသာလျှင်အသုံးပြုအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။ သတ္တိလည်းရှိစေ၊ ဉာဏ်လည်းရှိစေ၊ ကြေးငွေနှင့်လည်း ပြည့်စုံစေဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် လက်သည်မပေါ်ပေါက်အောင်

သတ်ဖြတ်ခြင်းသည် ခဲယဉ်းသော အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ဟူ၍ မောင်တင်ဖေ ယုံကြည်၏။ ထို့ပြင် ဉာဏ်ထုတ်၍ စီစဉ်ခြင်းတည်းဟူသောအလုပ်သည် စင်စစ် စိတ်ပါဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော အလုပ်ပေတည်းဟူ၍ ထင်မြင်မိ၏။

၂

ထိုည၌ မောင်တင်ဖေသည် ဝိုင်အမ်ဘီအေ အသင်းတိုက်မှပြန်လာပြီးနောက် လူပျိုကြီးဖြစ်သော်လည်း တစ်ကိုယ်တည်း ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိသော မိမိ၏အခန်းတွင်း၌ အထက်ပါအတိုင်း စကြံလျှောက်ရင်းအကြံထုတ်လျက်ရှိ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် အသင်းတိုက်၌ သတင်းစာအယ်ဒီတာပြောသွားသောစကားတစ်ခွန်းကို အဖန်တလဲလဲ စားမြုံ့ပြန်ကာ ဆင်ခြင်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းစကားမှာကား "လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ တင်ကူးစီစဉ်တဲ့လူဟာ ဘယ်လိုပင် ဉာဏ်ရှိစေ၊ ဘယ်လိုပင် သေချာစွေ့စပ်စေကာမူ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ မမြင်မိတာကလေး၊ သူ သတိမပြုမိတာကလေး တစ်ခုခုကပြီး ပေါ်ပေါက်ရတာချည်းပဲဗျ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လုံလှပြီထင်တာပဲ၊ အားကကြည့်တဲ့လူကတော့ သူ လစ်သွားတာကလေးတစ်ကွက်ကို မြှန်းဆိုမြင်တဲ့ပြီး သဲလွန်စရသွားပါရောဗျ၊ ဒီလိုချည်း လူသတ်မှုတွေ ပေါ်ရတယ်မဟုတ်လား" စသည်ဖြင့် ပြောသွားသည်ကို မောင်တင်ဖေ၏နားထဲ၌စွဲလျက်ရှိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်တင်ဖေသည် မိမိစီစဉ်ပြီးသော အကြံကို အနုလုံပဋိလုံပြန်၍ စစ်ဆေးရာ နောက်ဆုံး၌ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဲလွန်စမပေါ်ပေါက်နိုင်ကြောင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

မောင်တင်ဖေနှင့်မောင်ဘမြင့်တို့မှာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၍ ကျောင်းသားဘဝကပင် မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်အား မုန်းထားခဲ့၏။ လူလားမြောက်လာကြသောအခါလည်း မသန်းမေကို လုယက်ကြံစည်မှုအတွက်ကြောင့် ထိုထက်ပိုမို၍ ရန်ငြိုးကြီးခဲ့၏။ မောင်ဘမြင့်နှင့် မသန်းမေတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားသောနေ့၌ကား မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်ကို တစ်နေ့နေ့၌သတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်သေစေရေးအတွက် အမျိုးမျိုးသော အကြံအစည်တို့ကို ပြုခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏အကြံအစည်များမှာ ကိုယ်တိုင်မကျေနပ်အောင် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ အခွင့်မသာဘဲ ရှိသည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်စေ ဖြစ်ခဲ့၏။ စင်စစ် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၏အပြစ်ဒဏ်မှာ သေဒဏ်သေစေရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မောင်တင်ဖေမှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင်ကြိုးစင်တက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိသောကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသမျှသော အကြံအစည်များအတိုင်း အလျင်စလို ဆောင်ရွက်ရန် နှောင့်နှေးခြင်းရှိခဲ့၏။

သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သောသုံးရက်ခန့်ကမူ မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်၏နေအိမ်၌ ၎င်းတို့လင်မယားနှင့်အတူတကွ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက်ရှိစဉ် ထောက်ကြံ့၌ရှိသော မောင်ဘမြင့်၏ခြံနှင့်အိမ်ကြီးအကြောင်းကို စကားစပ်မိကြ၏။ ၎င်းအိမ်ကြီး ပျက်စီးယိုယွင်းလျက်ရှိသည်ကို လက်သမားများပြင်ဆင်ပြီးကြောင်းနှင့် ကန်ထရိုက်တာထံမှ ထိုနေ့ပင် ကြားသိရ၏။

လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြစဉ် မောင်ဘမြင့်က . .

မြင့် ။ ။ "အိမ်ကြီးပြင်ပြီးတာလဲ ကြည့်ရင်း သေနတ်လဲပစ်ရင်းဆိုတာလို ဒီတနင်္ဂနွေတော့ ထောက်ကြံ့ဘက်ကို သွားဦးမှပဲ၊ ဟိုဘက်ဆီမှာ အမဲတော်တော်ပေါတယ်၊ ခင်ဗျားလဲ အားသားပဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ. . ကိုတင်ဖေ၊ မသန်းမေကတော့ ဒီတနင်္ဂနွေမှာ ဂျူဗလီဟောက လက်ထပ်ပွဲသွားရမှာမို့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ရင် ကောင်းတယ်ဗျ၊ စားဖို့သောက်ဖို့တော့ ကျုပ်စီမံခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ"

ထိုခဏ၌ကား မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်အား သတ်ရန်အခွင့်သာသည့်အကြောင်းကို မရိပ်မိသေးချေ။ မသန်းမေ လိုက်ခဲ့ပါမူ မောင်တင်ဖေ လိုက်လို၏။ မသန်းမေ မပါသောကြောင့် မလိုက်လိုချေ။

သို့ဖြစ်၍ . . .

ဖေ ။ ။ "တော်သေးပြီဗျာ၊ နောက်များတော့ လိုက်သေးတာပေါ့၊ ဒီတနင်္ဂနွေတော့ ကျုပ်က ပဲခူးသွားဖို့ ချိန်းထားပြီးဖြစ်နေတယ်၊ သည်းခံပါ"

ထို့နောက် မောင်ဘမြင့်ကလည်း ဆက်လက်တိုက်တွန်းခြင်းမပြုတော့သဖြင့် ၎င်းစကားမှာ ဤမျှနှင့်ပင် ပြီးပြတ်ခဲ့၏။ မောင်တင်ဖေမှာလည်း ရံဖန်ရံခါ ပဲခူးဘက်သို့ သွားတတ်မြဲဖြစ်သောကြောင့် ချိန်းထားပြီးဖြစ်သည်ဆိုခြင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်၏နေအိမ်မှ ပြန်လာခဲ့သောအခါတွင် အကြံတစ်ခုပေါ်လာခဲ့၏။

မောင်တင်ဖေသည် ပဲခူးသို့သွားမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲလျက်နှင့် မသန်းမေ၏ရှေ့တွင် ပဲခူးသို့သွားမည်ဟု ပြောခဲ့မိ၏။ မောင်ဘမြင့်သည်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့၌ ထီးတည်းကြီးရှိနေသော အိမ်ကြီးသို့ တစ်ယောက်တည်းပဲသွားမည်ဟု ပြောလိုက်၏။ မောင်တင်ဖေသည် ထောက်ကြံ့အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ဖူးသဖြင့် အိမ်ကြီး၏အကြောင်းကို သိ၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီး၏အလယ်၌ တည်ရှိ၏။ အခြားသော အိမ်များနှင့်အတော်ပင်ဝေးကွာ၏။ မသန်းမေက ထိုအိမ်ကြီးကို ရောင်းစေလို၏။ မောင်ဘမြင့်ကမူ မိဘအငုတ်အရင်းဖြစ်သောကြောင့် ခင်တွယ်သဖြင့် မရောင်းလိုချေ။ တစ်နေ့သ၌ မသန်းမေက "ရောင်းပစ်လိုက်ပါ ကိုကိုမြင့်ရယ်၊ အိမ်ကြီးကလဲ ထီးတည်းကြီး၊ ခေါင်ကလဲ ခေါင်ပါဘိသနဲ့၊ တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ လူသတ်မှုတို့ဆိုတာမျိုးတွေဟာ ဒီလိုအိမ်ကြီးတွေမှာ ဖြစ်တတ်တာထင်ပါရဲ့၊ ရောင်းသာပစ်လိုက်ပါ"ဟု မောင်ဘမြင့်အား တိုက်တွန်းဖူးသည်ကို မောင်တင်ဖေ ကြားလိုက်ရဖူး၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုည၌ မောင်တင်ဖေသည် "တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ လူသတ်မှုတို့"ဟူသောစကားကို ဖြုန်းခနဲသတိရလာ၍ မိမိ၏အကြံပေါင်းသည်လည်း ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ မသန်းမေ၏စကားသည် နိမိတ်ဖတ်ခြင်းဖြစ်လေသလောဟူ၍ပင် တွေးတောမိ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်အား သတ်ဖြတ်ရန်တည်းဟူသော အကြံပေါင်းကို တွေ့တွေ့ထင်ထင် စီစဉ်ချက်ထုတ်ရာ နောက်ဆုံးဖြစ်သော စနေနေ့ည၌မူကား မိမိစီမံထားသော အစီအစဉ်များကို အပြစ်အနာအဆာရှာလျက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုကာ ရှိနေ၏။

မောင်တင်ဖေမှာ ထိုအချိန်သို့တိုင်အောင် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုနှင့် ငြိစွန်းသော အပြုအမူ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မပြုရသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆုတ်သာတက်သာ ရှိနေသေး၏။ မောင်တင်ဖေသည် မိမိပိုင်ကားနှစ်စီးအနက် တစ်စီးကို ရွှေ့ပြောင်းထားရုံမျှထား၍ အသင်းသားမိတ်ဆွေများအားလည်း တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပဲခူးမြို့သို့သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီးသည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုမျှလောက်နှင့် မဆုတ်သာလောက်အောင် မရှိချေ။ အကယ်၍ မောင်ဘမြင့်အား သတ်ဖြတ်ရန် အကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ခဲ့လျှင် ရွှေ့ထားသောကားကို ပြန်ယူ၍ ပဲခူးသို့ မသွားဘဲနေနိုင်သေး၏။

မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်အား သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းအတွက် စီမံဆောင်ရွက်ထားသည့် အခြားသော အချက်နှစ်ခုမှာ ကြည်လင်သော ဆေးရည်ပါရှိသည့် ပုလင်းကလေးတစ်လုံးနှင့် သားရေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြိုးလေးချောင်းကို ဝယ်ယူသိုဝှက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများမှာလည်း စင်စစ်အားဖြင့် လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ လူအများရိပ်မိနိုင်ဖွယ်ရာ မဟုတ်သေးချေ။ ဆေးရည်မှာလည်း အဆိပ်မဟုတ်ချေ။ မောင်တင်ဖေသည် ပါးနပ်လှသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အဆိပ်ကဲ့သို့ကြမ်းတမ်းသောလက်နက်မျိုးကို အသုံးမပြုလိုချေ။

ထိုဆေးရည်မှာ လူကို အိပ်အောင်ပြုလုပ်ရုံမျှ အစွမ်းရှိ၍ သားရေကြိုးဆိုသည်မှာလည်း မည်သူမဆို ဝယ်ယူတတ်သော ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်ချေ၏။ ထိုစနေနေ့ညဉ့်၌ မောင်တင်ဖေသည် မိမိ၏စီမံချက်များကို အပြစ်အနာအဆာရှာ၍ မတွေ့နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကျေနပ်စွာနှင့် မီးကိုငြိမ်းပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ဝင်လေ၏။

■

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်၌ မောင်တင်ဖေသည် အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ မူလကားရုံသို့ သွားပြီးလျှင် ဆီဒင်ကားသစ်ကို ထုတ်ယူမောင်းနှင်သွားလေ၏။ စကော့ဈေးသစ်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ မောင်တင်ဖေသည် ကားကို ဈေးရုံဘေးရှိ လမ်းကလေးတွင် ဆိုက်ထားခဲ့၍ တက္ကစီတစ်စီးပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် ဒုတိယအပ်နှံထားသော ကားရုံသို့ မောင်းနှင်စေ၏။

ကားရုံသို့ရောက်လျှင် မောင်တင်ဖေသည် တက္ကစီကို အခပေး၍လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ရုံရှင်အား ပဲခူးသို့ အလည်အပတ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြော၍ မိမိအပ်ထားသောကားကို ထုတ်ယူမောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။

ကမာရွတ်သို့ရောက်သောအခါ မောင်တင်ဖေသည် မိမိ၏ကားမှ မဂ္ဂနက်တိုကို ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်းနှင့် ကျင်လည်စွာ ပျက်ဆီးပြီးနောက် အနီးအနားရှိ ကားပြင်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားရောက်လေ၏။ စက်ဆရာအား မိမိကားပျက်နေကြောင်းနှင့် ပြောပြခေါ်ငင်ခဲ့ပြီးနောက် ကားကိုပြသရာ စက်ဆရာသည် မဂ္ဂနက်တို့ပျက်နေကြောင်းကို သိရှိ၏။ သို့ရာတွင် စက်ဆရာတို့ထုံးစံအတိုင်း အလွယ်တကူနှင့်ပြင်ပေးလိုက်သောအခါ များများမရမည့်အကြောင်းကို သိရှိသည်နှင့် အချိန်အတန်ကြာပြင်ဖို့လိုကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ ဤသည်ကား မောင်တင်ဖေ၏အကြိုက်ဖြစ်သောကြောင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်သို့ လည်ချေဦးမည်ဟု ပြော၍ ကားကိုပြင်ဆင်ရန် အပ်ထားခဲ့၏။ မောင်တင်ဖေက အဆင်မသင့်ဖြစ်သောကြောင့် အလျင်စလို မပြင်ဆင်ဖို့ အကြောင်းနှင့်လည်း မှာထားခဲ့လေ၏။

မောင်တင်ဖေသည် ကားပြင်သောဆိုင်မှ အတော်အတန်ဝေးသည့်တိုင်အောင် ခြေကျင်လျှောက်လာ၍ အင်းစိန်ဘက်မှ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးလာသောအခါတွင် ရန်ကုန်သို့ ၎င်းဘတ်စ်ကားနှင့် လိုက်လာခဲ့ပြန်၏။ မောင်တင်ဖေ၏အကြံမှာ စကော့ဈေးသစ်၌ ဆိုက်ထားသောကားနှင့် ထောက်ကြံ့သို့ သွားရန်ဖြစ်လေရာ မောင်ဘမြင့်၏အိမ်ကြီးကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ကားကို ၎င်းအိမ်ကြီးနှင့်မနီးမဝေးတွင် ဆိုက်ထားရန် နေရာကိုလည်း မျက်စိထဲ၌ မြင်ပြီးဖြစ်လေသည်။

ထောက်ကြံ့၌ ကားဝှက်ထားမည့်နေရာမှာ အတော်ပင် ချောင်ကျ၍ အခြားသူ သတိပြုမိမည်မဟုတ်သော နေရာမျိုးဖြစ်လေသည်။ ထောက်ကြံ့၌ ကိစ္စပြီးသောအခါတွင် မောင်တင်ဖေသည် ကားကို ရန်ကုန်သို့မောင်းနှင်လာ၍ စကော့ဈေးသစ်၌ မထားဘဲ ရုံးအနီး၌ဖြစ်စေ နေရာလွှဲ၍ ဆိုက်ထားခဲ့ရန်ဖြစ်လေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကမာရွတ်သို့ပြန်လာ၍ ကားပြင်သောဆိုင်၌ အပ်ထားသော မိမိ၏ဒုတိယကားကို ရွေးယူရန်ဖြစ်လေသည်။

မောင်တင်ဖေသည် ဤအကြောင်းအရာကို ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ထပ်မံစီစဉ် စိတ်ကူး၍သွား၏။ မောင်တင်ဖေသည် ကားနှစ်စီးကို တစ်ရုံစီခွဲ၍ ထားခြင်းအားဖြင့် ပဲခူးမြို့သို့ သွားရောက်ကြောင်းကို သက်သေခံချက်တစ်ခုရစေရန် စီမံခြင်းဖြစ်လေသည်။ မိမိ၏စိတ်ကူးအတိုင်း မောင်ဘမြင့်ကို သတ်ဖြတ်ပြီးသည့်နောက်၌ မောင်တင်ဖေသည် ပဲခူးမြို့သို့ အဆောတလျင် ဆက်သွယ်သွားရောက်ပြီးလျှင် ပဲခူးမြို့၌ မိမိအားမြင်လိုက်တွေ့လိုက်သောသူများ ရှိစေမှုကိုလည်း တင်ကြိုစိတ်ကူးပြီး ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်တင်ဖေသည် မိမိ၏မော်တော်ကားနှင့် ထောက်ကြံ့သို့မောင်းနှင်သွား၍ မူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မောင်ဘမြင့်အိမ်ကြီးနှင့် အတော်အတန်ဝေးကွာသည့် လူပြတ်သော ချောင်တစ်ခုတွင် ကားကို ဝှက်ထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ဘက်သို့ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့လျှောက်လာစဉ်တွင် မောင်တင်ဖေ၏အကြံကိုကူညီဘိသကဲ့သို့ လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ချေ။

မောင်ဘမြင့်၏ဇနီး မသန်းမေသည် နောက်ဆုံး၌ စိတ်သဘောပြောင်းလဲ၍ လင်ယောက်ျားနှင့်အတူ လိုက်လာသည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် မကြံရွယ်သော အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်ဖြစ်စေ ဖြစ်နိုင်သေး၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် မောင်တင်ဖေ၏ မိမိ၏အကြံအစည် အထမမြောက်ရုံမျှတစ်ပါး မိမိအပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဒွပ်စွဲနိုင်သော အချက်မရှိပါချေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကယ်၍ အဖော်တစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့ရပါလျှင်မူ မောင်တင်ဖေက ပဲခူးသို့ မသွားဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘမြင့်၏အိမ်ကြီး ပြင်ဆင်ပြီးသည်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောရုံမျှသာ ရှိလေသည်။

မောင်ဘမြင့်၏အိမ်ကြီးရှေ့၌ ၎င်း၏တူ့ဆီးတာကား ဆိုက်ထားသည်ကို မောင်တင်ဖေ တွေ့မြင်ရလေရာ၊ မောင်ဘမြင့်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း မောင်တင်ဖေကို မြင်ရသောအခါတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်ရှေ့လှေကားမှ ပြေးဆင်းကြိုဆိုလေ၏။

မြင့် ။ ။ "ဟလို . . နေရာကျလိုက်လေ ကိုတင်ဖေ၊ ခင်ဗျား လိုက်လာသကိုး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား ပဲခူးသွားမယ်ဆိုလားလို့ဗျာ"

ဖေ ။ ။ "မနေ့ညတုန်းကတော့ သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတာ၊ မနက်ကျတော့ စိတ်ပျက်သွားပြီး ခင်ဗျားဆီလိုက်လာခဲ့တယ်"

မြင့် ။ ။ "နို့ ခင်ဗျားကားကောဗျ"

ဖေ ။ ။ "ရောက်ခါနီးမှ ကားဘီးပေါက်သွားလေတော့ လမ်းဘေးမှာ ဆိုက်ပစ်ထားခဲ့ရတယ်ဗျာ၊ တော်တော်ကြာမှပဲ ဘီးလဲပြီးတပ်ရတော့မှာပဲ"

မြင့် ။ ။ "သိပ်မဝေးလှဘူး . . မဟုတ်လားဗျ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မနက်စာ ထမင်းစားပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့အတူတူ သွားပြင်ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တော့ ဆာလှပြီဗျာ၊ မနက်စာကလေး ပါတာစားလိုက်ကြဦးစို့၊ ပြီးတော့မှ သွားယူကြတာပေါ့"

ဖေ ။ ။ "မသန်းမေတစ်ယောက်ကောဗျ"

မြင့် ။ ။ "မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ် ပြောထားသားပဲ"

ဖေ ။ ။ "ဒီပြင်ကော ဘယ်သူများပါသေးသလဲ"

မြင့် ။ ။ "တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ဆရာရေ၊ ဘယ်သူမှမပါဘူး"

ထိုခဏ၌ မောင်ဘမြင့်သည် မိမိ၏ကားထဲ၌ ထည့်ယူလာခဲ့သော လက်ဆွဲချိုင့်ကို ထုတ်ယူလျက်ရှိရာ၊ မောင်တင်ဖေကမူ မျက်နှာလွှဲလျက်ရှိ၏။ မောင်တင်ဖေ၏ မျက်နှာထားမှာ မိမိ၏အကြံအစည် အထမြောက်ချေတော့မည်တကားဟု . . ရွှင်ပျအားရစွာ ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏အကြောင်းမဲ့ ရွှင်ပျခြင်းကို သူငယ်ချင်းမမြင်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

မြင့် ။ ။ (လက်ဆွဲချိုင့်နှင့် ခြင်းတောင်းတစ်ခုကိုကိုင်လျက်)
"လာဗျာ ကိုတင်ဖေ၊ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ထမင်းစားကြရအောင်၊ တစ်ယောက်စာဆိုပေမယ့် ကျုပ်မိန်းမက လောဘကြီးကြီးနဲ့ ပြင်ထည့်ပေးလိုက်တာဟာ သုံးယောက်စားလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး"

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ တက်မိကြသောအခါ မောင်ဘမြင့်သည် လက်ဆွဲချိုင့်နှင့် ခြင်းတောင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့၍ ဖန်ခွက်ရှာရန် ကြောင်အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။

လက်ဆွဲချိုင့်ထဲ၌ကား နံနက်စာအတွက် ထမင်းဟင်းများ ပါရှိလေရာ ခြင်းတောင်းထဲ၌မူကား ရေထည့်ထားသော (သာမို)ဘူးတစ်လုံး၊ ဝီစကီပိုင့် တစ်ပုလင်း၊ ဘီယာတစ်ပုလင်းနှင့် အခြား တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများပါရှိ၏။

မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့် ကွယ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပုလင်းကလေးကို ထုတ်ပြီးလျှင် (သာမို)ဘူးကို ဖွင့်၍ ဆေးရည်အားလုံးကို ရေဘူးထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် ပုလင်းအလွတ်ကို မိမိအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ပြတင်းပေါက်အနီးသွားကာ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် မောင်ဘမြင့်သည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကိုကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာ၍ . . .

မြင့် ။ ။ "တစ်အိမ်လုံး လက်သမားတွေ လုပ်ကိုင်သွားလိုက်တာ ပွလို့ဗျို့၊ ကိုင်း၊ စားကောင်းသောက်ကောင်းကလေး ရှိအောင် တစ်ခွက်စီယောက် ကြိတ်ကြစို့ဗျာ"

မောင်ဘမြင့်သည် ဝီစကီပုလင်းကိုဖွင့်၍ ဖန်ခွက်နှစ်ခုထဲသို့ လောင်းထည့်မည်ပြုစဉ်တွင် . . .

ဖေ ။ ။ "ကျုပ်တော့ မနက်စောစောက ဘီယာ နည်းနည်း ကြိတ်လာခဲ့လို့ ဘီယာလက်စနဲ့ ဘီယာကိုပဲ သောက်ပါရစေဗျာ၊ နှစ်ခုစပ်ရင် ကျုပ်က ခေါင်းနောက်တတ်လို့ပါ"

မြင့် ။ ။ "သဘောပေါ့ဗျ၊ နို့ပေမယ့် ဘီယာကတော့ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်း တစ်လုံးတည်း လိုလိုမည်မည် ကျုပ် ထည့်ယူခဲ့တယ်"

ဖေ ။ ။ "အခုကလေးပါလာတော့ တစ်လုံးဆိုရင်လဲ မခေပါဘူးလေ၊ ဝီစကီတော့ ခင်ဗျားသာသောက်ပါ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင်ဘမြင့်သည် ဘီယာပုလင်းကို မောင်တင်ဖေအတွက် ဖွင့်ပေးပြီးနောက် ဝီစကီအနည်းငယ်ကိုသာ သာမိုဘူးထဲမှရေနှင့်ရောစပ်၍ မော့လာသူဖြစ်သည့်အလျောက် လျှင်မြန်စွာပင် ကျိုက်ချလိုက်၏။

မြင့် ။ ။ "လက်သမားတွေကဖြင့် တော်တော်စေ့စပ်တဲ့လူတွေဗျို့၊ ကျုပ်အကြံကတော့ အလုပ်ကပင်စင်ယူတဲ့အခါမှာ ဒီအိမ်ကြီးလာနေပြီး အေးအေးသာသာ သစ်ပင်ကလေး ဘာကလေး စိုက်ပျိုးနေကြဖို့ ကြံစည်တာကိုးဗျ"

ဖေ ။ ။ "ဒီအရပ်က အမဲတော်တော်ပေါတယ်ဆို"

မြင့် ။ ။ "သိပ်ပေါတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါလောက်တော့ ခင်ဗျားတို့လူစုကို သက်သက်ဖိတ်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီးလာကြဦးမယ်၊ မကောင်းဘူးလားဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ကောင်းလှပေါ့ဗျာ"

မောင်တင်ဖေသည် ဘီယာခွက်ကို တဖြည်းဖြည်းကျိုက်ချရင်း မောင်ဘမြင့် မျက်နှာကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။

မြင့် ။ ။ (မိုက်ခနဲဖြစ်သွားဟန်နှင့်)

"အလို ဘာဖြစ်ပါလိမ့် နောက်ကျိုကျိုရှိလိုက်တာ"

ဖေ ။ ။ "တစ်ခွက်လောက် ထပ်ကြိတ်လိုက်ပါလားဗျာ၊ နေပူလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့"

မြင့် ။ ။ "အလဲ့ . ပြောရင်းဆိုရင်း မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်လိုက်လေဗျာ၊ မနက်စောစော သောက်လို့များလား"

ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုရင်းပင် မောင်ဘမြင့်သည် မျက်စိများမှေးလာ၍ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်လာပြီးနောက် အားခဲ၍ ရုတ်တရက်ထလိုက်ရာ မဟန်နိုင်လေသောကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တစ်ဖန် ထိုင်ချလိုက်ရပြန်တော့၏။ နောက်ခဏ၌တွင်မူကား မောင်ဘမြင့်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။

မောင်တင်ဖေမှာမူ မိမိ၏အကြံအစည် အထမြောက်ချေတော့မည်ဟု ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။ မောင်တင်ဖေသည် ဤကိစ္စအတွက် ထိုမျှလောက်ထက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပြုလုပ်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ကိန်းချထားသဖြင့် ဤမျှလောက် လွယ်ကူခြင်းအတွက် အားရဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စတစ်ခုနှစ်ခုကား လိုချေသေး၏။

ရှေးဦးစွာ မောင်တင်ဖေသည် သားရေလက်အိတ်တစ်စုံကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှထုတ်၍ မိမိ၏လက်တွင် စွပ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိကိုင်၍သောက်ထားသော ဖန်ခွက်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပွတ်တိုက်၏။ ယင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ဖန်ခွက်တွင် ထင်နေသော လက်ရာများကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် သတ်သောသူကို ပေါ်ပေါက်စေနိုင်ကြောင်းနှင့် အနောက်တိုင်းပြည်များမှ သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှုရဖူးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာပြည်ပုလိပ်များသည်လည်း ထိုမျှလောက် ကျွမ်းကျင်ကြမည်ကို အမှန်မသိရသော်လည်း ပါးနပ်လှသော မောင်တင်ဖေသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ သဲလွန်စမကျန်ရစ်ခဲ့စေရန် ကြိုတင်စီမံပြီးဖြစ်၏။ မောင်တင်ဖေသည် မိမိသုံးသောဖန်ခွက်ကို သေချာစွာ ပွတ်တိုက်လိုက်ပြီးနောက် နောက်ဖေးချောင်ရှိ ကြောင်အိမ်ထဲသို့ နေရာတကျ ထည့်ထားလိုက်၏။ ၎င်းနောက် ဝီစကီပုလင်းနှင့် သာမိုဘူးထဲမှရေကို ပြတင်းပေါက်မှ သွန်ချလိုက်ပြီးနောက် မောင်ဘမြင့်၏အနီး၌ ၎င်း၏ဖန်ခွက်နှင့်အတူ ယှဉ်၍ချထား၏။ မောင်တင်ဖေသည် အရက်ကို သွန်ပစ်လိုက်ခြင်းမှာ မောင်ဘမြင့်သည် ဝီစကီပိုင့်ပုလင်း တစ်လုံးလုံးကို သောက်ထားခြင်းဖြင့် မူးယစ်လျက်ရှိသည်ဟူ၍ ပုလိပ်အရာရှိတို့ ထင်မှတ်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် မောင်တင်ဖေသည် အဝတ်တွင်းမှ ရင်ဘတ်တွင် ပတ်၍ဝှက်ယူခဲ့သော သားရေကြိုးများကို ထုတ်၍ မောင်ဘမြင့်၏ခြေထောက်နှင့်လက်များကို ကုလားထိုင်၏ခြေထောက်နှင့် လက်တင်များတွင် ခိုင်မြဲစွာပူးကပ်ချည်တုပ်လေ၏။ မောင်ဘမြင့်လည်း မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်နေမည့်အကြောင်း အမှန်မတွက်နိုင်သဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ လျှင်မြန်စွာချည်နှောင်ရ၏။

ချည်နှောင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ မောင်တင်ဖေမှာ နောက်ဆုံးဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စတစ်ခုမျှသာ ကျန်ချေတော့၏။ မောင်တင်ဖေသည် အခန်း၏ထောင့်၌ထောင်ထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကိုယူ၍ ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ကို ထိုးထည့်ထား၏။ မောင်ဘမြင့်မှာမူ အိပ်ပျော်လျက်ပင်ရှိနေ၏။ အလုံးစုံ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါတွင် မောင်တင်ဖေသည် အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းရှိနေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဤအချိန်၌ ဤနေရာ၌ အခွင့်မျိုးသည်ကား မိမိကိစ္စအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်းတွဖင့်နွှဲလိုသောစိတ်ကို နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်အပေါ်၌ တစ်သက်ပတ်လုံးမုန်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘမြင့် သေရုံမျှနှင့် အရသာမရှိသေးချေ။ မိမိအား မည်သူသတ်သည်ကို မသေမီက သိသွားရမှလည်း သတ်ခြင်း၏အရသာကို ပြည့်စုံစွာ ခံစားနိုင်မည်ဖြစ်၏။ အိပ်ပျော်နေသော ရန်သူကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော လက်စားချေနည်း မဟုတ်သေးချေ။ မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာထားကို မြင်လိုကြည့်လိုသေး၍ မသန်းမေ၏အကြောင်းကိုလည်း ခနဲ့၍ပြောလိုသေး၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်တင်ဖေသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စီးကရက်သောက်ရင်း ထိုင်ကြည့်နေကာ စောင့်ဆိုင်း၍ နာရီဝက်ခန့်မျှကြာသောအခါတွင် မောင်ဘမြင့်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားတွန့်လိမ်လာပြီးနောက် မျက်စိများကို ဖွင့်၍ အခန်းပတ်လည် ဦးခေါင်းငဲ့၍ကြည့်၏။

မြင့် ။ ။ "ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဗျို့ . . ကိုတင်ဖေ"

ဖေ ။ ။ "ရောက်တာကတော့ ခင်ဗျား ယောက်ဖြွဲ့ရောက်နေတယ်၊ ဖြစ်တာကတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အိပ်မွေ့ချဆေးတိုက်ထားလေတော့ အိပ်ပျော်သွားတယ်"

မြင့် ။ ။ (နားမလည်နိုင်သေးသော အမူအရာနှင့်)
"ကျုပ်ကို ချည်တုပ်ထားရတာက . . ဘယ်အတွက်လဲဗျ"

ဖေ ။ ။ "ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ်မသတ်မီ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာလေးရှိတဲ့အတွက် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်နေစေလိုလို့ ချည်တုပ်ထားရပါတယ် ကိုဘမြင့်"

ထိုအခါ မောင်ဘမြင့်သည် မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် မောင်တင်ဖေအား ကြည့်နေ၏။ မောင်တင်ဖေသည် မိမိအား မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် သတ်လိုရချေသနည်း။ ထိုသူသည် ရူးနေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် ရူးလေသလောဟု စဉ်းစားမိ၏။

ဖေ ။ ။ "ကိုဘမြင့် ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အံ့သြနေပုံရတယ်၊ အိပ်မက် မက်တာများလေလားလို့ စဉ်းစားမိဟန်ရှိတယ် . . အိပ်မက် မဟုတ်ဘူးဆရာကြီး၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ စိတ်ချယုံကြည်လိုက်တော့"

မြင့် ။ ။ "ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပြောင်နေတာလား ကိုတင်ဖေ၊ နောက်တာပြောင်တာဖြစ်ရင်လဲ ဒီလောက်လုပ်ရင် တော်ပါပြီဗျာ၊ စားပွဲပေါ်က သေနတ်ကြီးက ဘာလို့ တင်ထားရတာလဲဗျ"

ဖေ ။ ။ "သေနတ်အကြောင်းကို အချိန်တန်တော့ သိရပါလိမ့်မယ်" ဟုပြောပြီးနောက် မောင်တင်ဖေသည် စားပွဲပေါ်သို့ တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ ထိုင်လျက် မောင်ဘမြင့်အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မုန်းထားလှသောမျက်နှာထားဖြင့် စေ့စေ့ကြီးကြည့်၍ "ခွေးမသားဘမြင့် ဒီတစ်ခါ ငါ့လက်ထဲက လွတ်နိုင်သေးရဲ့လား"

မောင်ဘမြင့်မှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ချေ။ မိမိမှာ လူရူးတစ်ယောက်၏ လက်တွင်းသို့ကျရောက်လျက်ရှိ၍ ကုလားထိုင်၌ ချည်တုပ်ပြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း မည်သို့မျှ ခုခံရန် မတတ်နိုင်ပြီဟု၍ စဉ်းစားမိ၏။

မောင်တင်ဖေသည် မောင်ဘမြင့်၏အကြံကို ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာနှင့် . . .

ဖေ ။ ။ "ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက ရူးတယ်ထင်သလား၊ ကျုပ်မရူးဘူးကိုဘမြင့်၊ ဒီတစ်ခါလို ဦးခေါင်းကြည်လင်တာမျိုး ဘယ်တော့ကမှ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး၊ မရူးမသွပ် ဦးခေါင်းကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ စီမံထားခြင်းဖြစ်တယ်၊ နားထောင် . . ခင်ဗျားကို ကျုပ်မုန်းနေတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒရှည်ကြာလှပြီ ကိုဘမြင့်၊ ဘယ်တုံးကစသလဲဆိုရင် ကျောင်းသားဘဝကစခဲ့တဲ့ရန်ငြိုးဗျ၊ ကျောင်းမှာတုန်းက ရန်ဖြစ်ကြတော့ ကျုပ်ကို တစ်မျက်နှာလုံး သပြေသီးရောင်ဖြစ်အောင် ခင်ဗျား ထိုးကြိတ်ထားတာ မှတ်မိသေးလား"

မြင့် ။ ။ "အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားက ရှားနှစ်တုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်မယ်လုပ်တာကိုး"

ဖေ ။ ။ "တုတ်ကိုင်တာ မကိုင်တာ . . ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်ကို အညိုအမည်းဖြစ်အောင် ခင်ဗျားလုပ်တာကိုသာ ကျုပ်မှတ်မိတယ်၊ ဒီအထဲကိုက ဒီကောင်ကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ပြီးလက်စားချေမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့တယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြင့် ။ ။ "ဒီလို သန္နိဋ္ဌာန်ချထားရင်လဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျုပ်ကကျွေးတဲ့ မုန့်ကို စားသေးသကိုး ဘောသောရဲ့"

ဖေ ။ ။ "ခင်ဗျားကို နိုင်အောင်မချတဲ့အတွက် ကျုပ်ကို တစ်ကျောင်းလုံး ဘောသောကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ် သာပြီးတော့ မုန်းတာပဲ၊ ဟိုတုန်းက မနိုင်တာရှိစေတော့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်လက်ထဲက ခင်ဗျားလွတ်နိုင်သေးရဲ့လား ကိုနိုင်ကြီး"

မြင့် ။ ။ "အကောက်ကြံပြီးမှ နိုင်ရဆော ဘာအသုံးကျသလဲ၊ သတ္တိရှိရင် လွှတ်ပေးစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားက ဓားကိုင်၊ ကျုပ်က လက်ချည်းပဲ နိုင်အောင်သတ်ပါ့မယ်"

ဖေ ။ ။ "မလိုချင်ဘူး၊ သေချာတဲ့နည်းနဲ့မှ ကျုပ်က စီရင်ချင်တယ်၊ နေဦး ဒါထက် ကျုပ်ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ကျောင်းမှာနေခဲ့သမျှ ကာလပတ်လုံး ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို ကျော်ခဲ့တာချည်းပဲ. . .

အတန်းထဲမှာလဲ ခင်ဗျား ပထမရတယ်၊ ဘောလုံးကစားရာမှာလဲ ခင်ဗျားပဲ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မော်နီတာဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားပဲ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ခင်ဗျားချည်းပဲ ခေါင်းဆောင်လုပ်ရ တယ်၊ ဒီဟာတွေကို ကျုပ်က ကျေနိုင်မယ်ထင်သလား၊ မကျေဘူး၊ ဟောဒီဘက်မှာ အစိုင်အခဲကြီး ဖြစ်နေတယ်"ဟု ပြောလျက် ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့်ထု၍ ပြလေ၏။

မြင့် ။ ။ "တော်တော်လဲ ယုတ်မာတဲ့ လူပါကလား၊ ဒါနဲ့ဗျာ ကျုပ် အိမ်ကိုဝင်လားထွက်လား စားလားသောက်လား လုပ်နိုင်ပါပေ့ဗျာ၊ သူ့အစွမ်းသတ္တိနဲ့ သူ့ဖာသာချွန်တာကို ဒီလောက်များ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး ရန်ငြိုး ကြီးရပါပေ့ဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ဆရာကြီး၊ ဒါထက်မက ဆိုးတာကြီးက ရှိသေးတယ်၊ အရင်းအမြစ်ကစပြီး ကျုပ်ပြောပြချင်တဲ့အတွက် ဒီဟာတွေပါ ထည့်ပြီး ပြောပြပါတယ်၊ စင်စစ် အရေးအကြီးဆုံးကတော့ မသန်းမေဘဲ မသန်းမေ"

ထိုအခါ မောင်ဘမြင့်မှာ လူရူးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆိုင်နေရခြင်းမဟုတ်။

မနာလိုဝန်တိုစိတ်အားကြီးလွန်းလှသော လူယုတ်မာကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနေရခြင်းတည်းဟူသော အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိ၏။

ဖေ ။ ။ "မသန်းမေကို အပျိုဘဝတုန်းက ကျုပ်ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ကြိုက်နေသော်လဲ သူက မေတ္တာတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိသေးဘူးဆိုတာမှန်တယ်. . .

သို့သော် ခင်ဗျားပေါ်မလာခဲ့ရင် တဖြည်းဖြည်းတော့ ကျုပ်ကို မေတ္တာရှိမှာမုချပဲ၊ တစ်သက်လုံး ခင်ဗျားကျုပ်ကိုနှောင့်ယှက်တယ်၊ ကျောင်းမှာနှောင့်ယှက်လို့အားမရနိုင်သေးဘဲ ကျောင်းကထွက်ပြီး ရည်စားလုကြပြန်တော့လဲ ပါနေတယ်၊ နိုင်တော့လဲ ခင်ဗျားပဲနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ကာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်စိတ်မဆိုးရင် ဘယ်သူ့ကို ဆိုးရဦးမှာလဲ ကိုဘမြင့်"

မြင့် ။ ။ "ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်တယ်လား၊ သတ်တာတော့ ဟုတ်ပြီ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်သေတော့ကော မသန်းမေက ခင်ဗျားကို ယူမှာတဲ့လား"

မောင်ဘမြင့်မှာ အချိန်ဆွဲလိုခြင်းအတွက် စကားပြောခြင်းဖြစ်ချေ၏။ စကားပြောစဉ်အတွင်းလည်း လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းကို စဉ်းတွေးတောလျက်ရှိ၏။

ဖေ ။ ။ "ချက်ချင်းတော့. . ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ကွယ်လွန်သူ သူငယ်ချင်း ဈာပနကိစ္စမှာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိဆိုတာလို ဆောင်ရွက်ပြီး ကိစ္စပြီးတဲ့အခါမှာလဲ မုဆိုးမလေးကို ကရုဏာရှိတဲ့သဘောနဲ့ မကြာမကြာ သွားရောက်လည်ပတ်၊ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ လုပ်ရရင် ကြာကြာကြီး ဘာခံနိုင်မှာလဲဗျ"

မြင့် ။ ။ "ကျုပ်ကို သတ်တဲ့အတွက်ကော ခင်ဗျားမှာ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်များ မသင့်ပေဘူးလား"

ဖေ ။ ။ "တော်လိမ့်မှတ်တယ်. . . တယ်ညံ့သေးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲကိုး၊ ခင်ဗျား သေရခြင်းဟာ လူသတ်လို့သေရခြင်း မဟုတ်၊ မတော်တဆ သေနတ်မှန်လို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သေရခြင်းဖြစ်အောင်ဟာ ကျုပ်စီမံပြီးပြီဗျ၊ ကျုပ်ဟာ ဒီကနေ့အဖို့မှာ ပဲခူးမှာရှိနေတယ်လို့ လူသိသူသိဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားပြီးပြီ ဆရာကြီးရဲ့"

မြင့် ။ ။ "ခင်ဗျားက ဘယ်လိုစီမံဦးတော့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားသတ်ရင် ခင်ဗျားတော့ ကြိုးစင်တက်ရပြီသာမှတ်ထား"

ဖေ ။ ။ "ဒီဟာက ခင်ဗျားအပူ မဟုတ်ပါဘူးလေ ကျုပ်အပူပါဗျ၊ ဒီအတွက်ကို ရှေးမဆွက ကြိုတင်ပြီး အလုံးစုံ ကျုပ်စဉ်းစားတွက်ချက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ဒီကို လာရခြင်းဟာလဲ ခြေရာဖျောက်ပြီးဗျ၊ စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွေ့ပြန်ရင်လဲ တောင်တောင်မြောက် မြောက်တွေးတောနေကြမှာစိုးလို့ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ကျုပ်ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားကို မူးတယ် ထင်စေရအောင်လဲ အရက်တွေကို အားလုံးသွန်ဂစ် ထားပြီ"

မြင့် ။ ။ "မူးတော့ဘာဖြစ်သလဲ"

ဖေ ။ ။ "မူးယစ်တဲ့လူများဟာ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်တတ် တယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားသေခြင်းဟာ မူးယစ်တဲ့ အတွက် သေနတ်ကိုကိုင်ရင်းမတော်တဆကျည်ဆန် ချော်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ထင်စေဖို့ ကျုပ် စီမံ ပြီးဖြစ်တယ်"

မြင့် ။ ။ (အာခြောက်လာသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်၍) "တော်ပါတော့ ကိုတင်ဖေ၊ ကျီစားတာကလဲ လွန်လွန်း တယ်ဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ကျီစားတာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ တကယ်ပြောနေ တာဗျ၊ တော်တော်ကလေးကြာတော့ စားပွဲပေါ်က သေနတ်က ကျည်ဆန်ဟာ ခင်ဗျားမျက်နှာကို မှန်ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေဖို့ရာသာ ပြင်ထားပေတော့၊ ခင်ဗျားမသာကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးတဲ့နောက် ခြောက်လအတွင်းမှာ ခင်ဗျားမယား မသန်းမေဟာ ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းရစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးကြီးချသွားပေတော့"

"ခွေးမသား"ဟု နှုတ်မှရေရွတ်လျက် မောင်ဘမြင့်သည် မိမိအား ချည်နှောင်ထားသော သားရေကြိုးများမှ လွတ်မြောက်စေရန် ကြိုးစားအား

ထုတ်ရုန်းကန်လေရာ နဖူးမှအကြောများ ပြိုင်းပြိုင်းထလာ၍ ချွေးများလည်း တစ်မျက်နှာလုံး ယိုစီးကျဆင်းလေ၏။

ထိုခဏ၌ မောင်တင်ဖေသည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သေနတ်ကို ကောက်ယူလေ၏။

မောင်ဘမြင့်မှာမူ သတ္တိကောင်းသော သူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အစွမ်းရှိသမျှ ရုန်းကန်၍ မရကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲရဲကြီးအသေခံတော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသောလက္ခဏာနှင့် မောင်တင်ဖေအား မထီလေးစား ကြည့်နေလေ၏။

ဖေ ။ ။ "ခင်ဗျားအလောင်းကို သူတို့တစ်တွေ တွေ့ကြတဲ့အခါမှာ သားရေကြိုးတွေဘာတွေကို ကျုပ်က ဖြုတ်ထားပြီးပြီ၊ သေနတ်ကြီးဟာလဲ ခင်ဗျားအနားမှာ ချလျက်သားတွေ့ကြမယ်၊ သေနတ်ကလဲ ခင်ဗျားသေနတ်ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့က ကျုပ်အပေါ်မှာ အပြစ်လာစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သူ့ဖာသာ မတော်တဆဖြစ်ရှာတယ်လို့ လူတိုင်းက တွေးရမယ် မဟုတ်ဘူးလား"

မောင်ဘမြင့်ကမူ တတ်နိုင်သရွေ့ မထီလေးစား မျက်နှာထား မျိုးဖြင့် မောင်တင်ဖေအား စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်ကြည့်လျက် ရှိ၏။

ဖေ ။ ။ (သေနတ်ကို ကိုင်ရင်း)

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လှောင်ချင်ပြောင်ချင်သေးတယ်၊ ဟင်း . . အာဂလူပါတကား၊ နေနှင့်ဦးလေ၊ သေနတ် ပြောင်းဝနဲ့ ခင်ဗျားမေးစေ့နဲ့ ဟောဒီလိုတေ့ပြီး ခလုတ် ပေါ်မှာ ကျုပ်လက်က ဟောဒီလို တင်ထားတဲ့အခါ ကျတော့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်လှောင်နိုင် မထီလေးစား နိုင်ဦးမလား ကြည့်ကြစို့ဗျာ" ဟုပြောလျက် သေနတ် ပြောင်းဝကို မိမိ၏မေးစေ့အောက်တွင် တေ့ထား၍ မောင်းခလုတ်ကို လက်ညှိုးဖြင့်တေ့၍ပြ၏။

"ကိုဘမြင့် . . အို ကိုဘမြင့်၊ ဘယ်မှာလဲဗျာ"

ထိုအသံမှာ အိမ်ရှေ့မှ ဟစ်အော်၍ ခေါ်လိုက်သည့် ယောကျ်ား တစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်လေရာ မောင်တင်ဖေသည် ထိုအသံကို ကြား ရသောအခါတွင် ဆတ်ခနဲ လန့်၍သွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ သေနတ်ခလုတ်ပေါ်တွင် တင်၍ပြထားသော လက်ညှိုး သည် ဆတ်ခနဲလှုပ်၍ သွားလေရကား ဒိုင်းခနဲမြည်သောအသံကို ကြားလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ခဏ၌ ကားပေါ်မှပြေးဆင်း၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသော ဧည့်သည်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ချည်တုပ်လျက် သတိမေ့လျော့နေသော သူငယ်ချင်း မောင်ဘမြင့်နှင့် လူရုပ်မပီသသည့်တိုင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး စိစိညက်ညက်ကြေလျက်ရှိသော မောင်တင်ဖေ၏ အလောင်းကို တွေ့ရလေသတည်း။

* * *

မသိမကောင်း သိမကောင်း

ဝတ်လုံကတော်ကြီး ဒေါ်သန်းရင်သည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်လျက် နှုတ်ပဝါကြီးကို အနေအထားကျနစွာဖြင်ဆင်ကာ ခြုံပြီးနောက် နောက်ဆုံးပြင်ဆင်သောအနေအဖြင့် မျက်နှာ၌ တို့ပတ်ရိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ကြီးအောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်၌ကား ဝတ်လုံကြီး ဦးကျော်ဒင်နှင့် သမီးမိမိကြည်၊ ခင်ခင်ရီ တို့သည် အသစ်လွင်ဆုံးသော အဝတ်အစားများဖြင့် ဘုရင်ခံဆာဘာတယ်ပိုက်၏ ဂါးဒင်းပါတီခေါ် ဥယျာဉ်ပွဲသို့ သွားကြရန် အသင့်ဖြစ်နေကြ၏၊

ထိုခေတ်အခါက ဘုရင်ခံများ၏ ဂါးဒင်းပါတီများမှာ အထက်တန်းစား အစိုးရအရာရှိကြီးများနှင့် မင်းပေါင်းကောင်းသော ထိပ်တန်းကုန်သည်ပွဲစားကြီးများကိုသာ ဖိတ်ခေါ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းပြည်၌ ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲအပေါင်းတို့တွင် အကြီးကျယ်ဆုံးဟူ၍ အသိအမှတ် ပြုကြလေသည်။

ဂါးဒင်းပါတီတစ်ကြိမ်ကျင်းပတိုင်း ဖိတ်ခေါ်ခံရသည့် ကုန်သည် တို့သည် ပီတိဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ဖိတ်ခြင်းမခံရသည့် အရာရှိငယ်များနှင့် ကုန်သည်ပွဲစားများ၏ အသည်းနှလုံး ပူဆွေးလောင်ကျွမ်းခြင်းများသည် [illegible] မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိကြလေသည်။

ဝတ်လုံဗဟော်ရ ဦးကျော်ဒင်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် လှေကားမှ ဝတ်လုံကတော်ကြီးဆင်းလာသည်ကို မြင်ကြသောအခါ ဝတ်လုံတော်ကြီးက . . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တကတည်းဗျာ အမေလုပ်တဲ့လူကလဲ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ သမီးတွေထက်တောင် သာပါသေးကလား၊ ဘယ်လိုပြင်ပြင် ဘိုးကျော်ဒင်၊ ဘိုးကျော်ဒင်ပါပဲ"ဟုပြောရာ . . .

သမီးအကြီး မိမိကြည်က . . .

"ပြင်မယ်ဆိုလဲ ပြင်ထိုက်တာပဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်မတို့မေမေက မြေးတစ်ယောက်ရပေမယ့် ကျွန်မတို့တစ်တွေထက်တောင် နုပျိုပေသေးတာကိုး"

ဟုပြောလေ၏။

ဤစကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါ်သန်းရင်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခါစဖြစ်သော မိန်းမကြီးများ၏ထုံးစံအတိုင်း နုပျိုသည်ဆိုခြင်းကို ပီတိဖြစ်လျက် ခြုံထားသောနွတ်ပဝါကို လည်ကုပ်တွင် ချွေးမစွန်းစေရန်နောက်သို့ မြှောက်တင်ပေးလိုက်သေးသည်။

၎င်းနွတ်ပဝါမှာ ကွယ်လွန်သူ သားမက်ကိုဘဦးက ယောက္ခမကြီးအတွက် အထူးတလည် ဝယ်ယူတင်ပို့လိုက်သော ပဝါကြီးဖြစ်၍ တစ်ခါတလေ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရာ၊ ပထမအကြိမ်ထုတ်၍ ခြုံခြင်းဖြစ်သော ဤပွဲတွင် သွားလေသူ သမက်ကလေးကိုဘဦး မမြင်ရရှာချေတကားဟု အောက်မေ့ကာ သမက်ကိုသတိရသည်နှင့် သမီးမိမိရီကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

ကိုဘဦး၏ဇနီး မိမိရီမှာမူ သုံးလခန့်အတွင်းကမှ လင်ယောက်ျား ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်ပါလျက် ဂါးဒင်းပါတီ အခမ်းအနားအတွက် မျက်နှာချေအရောင်တင်နှင့်တကွ ပိုး၊ ဖဲ၊ စိန်ရွှေများ ပါညွတ်လှအောင် ဆင်ယင်ဝတ်စားထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိခင် ဒေါ်သန်းရင်သည် သမီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

ရင် ။ ။ "ငါ့သမီးက ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ ကြော့နေပါကောလား"

ရီ ။ ။ "ဝတ်ရတာပေါ့ မေမေ၊ သီလရှင်ဝတ်မှာလဲမဟုတ်၊ သူသေသွားလို့ ကိုယ်ပါ လိုက်သေမှာလဲမဟုတ်၊ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နေလို့ ပြန်ရှင်လာမှာလဲမဟုတ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ ဟန်လုပ်နေရဦးမှာလဲ မေမေ"

ရင် ။ ။ "ဩော် . . လူဆိုတာ ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ကဲ့ရဲ့တတ်တာမျိုး သမီးရဲ့၊ လင်အလောင်းတောင်မှ မပုပ်သေးဘူး၊ ဇာတ်မင်းသမီးရှုံးအောင် ပြင်ဆင်နိုင်ပါပေရဲ့လို့ ပြောကြမှာပေါ့ သမီးရယ်"

ကြည် ။ ။ "ဘာဖြစ်သေးသလဲ မေမေ၊ သေတဲ့လူ သေပြီးတာ ကျန်ရစ်တဲ့လူက တစ်သက်လုံးလုံး တမဲ့မဲ့နဲ့နေလို့ ဘာထူးဦးမှာလဲ မေမေ၊ မေမေတို့ ရှေးလူကြီးတွေက သိပ်ဟန်လုပ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဝမ်းထဲက ပျော်ချင်တောင် လူမြင်မကောင်းလို့ ဆင်ခြင်ရဦးတော့မလိုလို၊ ကိုယ့်စိတ်ကပျော်ရင် ပျော်တာပေါ့မေမေ၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာကြည့်နေရဦးမှာလဲ"

ရင် ။ ။ "အေးလေ . . ညည်းတို့လက်ထက်ကတော့ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ လက်ထက်ပါပဲ . . .

သို့သော် လျော်သည် မလျော်သည် သိတတ်ခြင်းဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုလို့ နားလည်ရသေးတယ် သမီးရဲ့"

ထိုအတောအတွင်း၌ မိသားဖသားတစ်စုတို့သည် ဂါးဒင်းပါတီသို့ထွက်ရန် အချိန်အနည်းငယ်လိုသေးသည်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ဧည့်သည်ခန်းအတွင်းရှိ ဆိုဖာကြီးများပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ချစ်ခင်ကြင်နာသော အိမ်သူအိမ်သားများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရိပ်ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။

ဒေါ်သန်းရင်သည် သမီးများနှင့်စကားပြောရင်း သွားလေသူ ကိုဘဦးကို သတိရမိသည်နှင့် ၎င်း၏ဓာတ်ပုံချိတ်ထားသော နေရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ . . .

ကိုဘဦး၏ဓာတ်ပုံကို မမြင်သဖြင့် . . .

ရင် ။ ။ "အလို မောင်ဘဦးဓာတ်ပုံ ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

ရီ ။ ။ "ကျွန်မ ဖြုတ်ထားလိုက်တယ် မေမေ"

ရင် ။ ။ "ဘာကြောင့်လဲ သမီးရယ်"

ရီ ။ ။ "ဘာလုပ်ဖို့လဲမေမေ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိနဲ့"

ရင် ။ ။ "ဟဲ့ . . ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲ သမီးရဲ့"

ရီ ။ ။ "သေပြီးတဲ့လူပုံကို အိမ်မှာချိတ်တာ ကျက်သရေမရှိပါဘူးမေမေ"

ရင် ။ ။ "ဒါဖြင့် ညည်းဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားတို့ဓာတ်ပုံတွေကော ဖြုတ်ပစ်ဦးမှာလား"

ရီ ။ ။ "အို . . ဒါကတော့ လူကြီးတွေကိုး၊ အရိုအသေ ထားရတာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်သန်းရင်သည် မိမိရီအား မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ မိမိကြည်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သားအမိနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ခြင်းဖြင့် မိမိရီ၏စိတ်သဘောထားကို အပြစ်ဆိုကြဟန်တူလေသည်။

ဝတ်လုံကတော်ကြီး ဒေါ်သန်းရင်သည် ဟုမ္မလင်း၌ မြို့အုပ်ကိုဘဦးသေဆုံး၍ မိဘများထံသို့ မိမိရီပြန်လာကတည်းက သမီးမိမိရီ၏အမူအရာ ထူးဆန်းသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ဟုမ္မလင်းနယ်မှာ ချင်းတွင်းဒိစတြိတ်တွင် မြောက်စွန်ဆုံးနယ် ဖြစ်၏။

ရက်သတ္တ တစ်ပတ်မှတစ်ကြိမ်သာ သင်္ဘောများရောက်သဖြင့် ကူးသန်းသွားလာရန် အလွန်ခဲယဉ်းသည်ဟု ဆိုကာ မိမိရီသည် ကိုဘဦးကွယ်လွန်သော်အခါကလည်း မိဘများထံသို့ အကြောင်းကြားရုံမျှကြား၍ ဈာပနကိစ္စကို ပြီးစီးအောင်စီမံလိုက်သည်။

ကိစ္စပြီးနှင့်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မိမိရီ၏မိခင်ဖခင်များ သွားရောက် တခြင်းမရှိချေ။

ကိုဘဦးဘက်မှမူ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သောကြောင့် အကြောင်းကြားရန် မလိုဟုဆိုကာ လျင်မြန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။

မိဘများထံသို့ သမီးကလေး ညွှန့်ညွှန့်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်နောက် ဒေါ်သန်းရင်သည် သမီးမိမိရီအား အသက်ကလေးငယ်ငယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ရရှာသည်ဆိုကာ ကရုဏာရှေ့ထား၍ ကြင်နာသော အမူအရာဖော်ပြသော်လည်း သမီးမိမိရီသည် မိခင်၏ကရုဏာကို ကောင်းစွာလက်မခံဘဲ ရှုပ်သည်ဆိုသော အမူအရာမျိုးနှင့် ဖယ်ရှားလေ့ရှိသည်။

ပမာဆိုသော် ဒေါ်သန်းရင်က မိမိရီအား . . .

"ငါ့သမီးကလေးရဲ့"ဟုဆိုကာ ပွေ့ဖက်၍ ငိုကြွေးသည်ကို

မိမိရီက "နေစမ်းပါ မေမေ ရယ်"ဟု ဆိုကာ . . .

မိခင်၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ထသွားလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မိခင်ဒေါ်သန်းရင်သည် မိမိ၏ကရုဏာကို လက်မခံသည့်အတွက် အံ့အားသင့်စွာနှင့် ငေးကြည့်ရဖူးလေသည်။

ဤအတောအတွင်း ဝတ်လုံဦးကျော်ဒင်သည် ထိုင်ရာမှထလျက် မိမိကိုယ်၌ ဝတ်ထားသော ကြေးနီရောင်ဘန်ကောက်တောင်ရှည်ကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်လျက် "ဦးခေါင်း၌ ပေါင်းထားသော ခရမ်းရောင်ပဝါနှင့် လိုက်ပါ၏လော"ဟု သမီးအကြီး မိမိကြည်အား ထင်မြင်ချက်တောင်းရာ မိမိကြည်က "လိုက်ပါတယ်ဖေဖေ၊ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ"ဟု ထောက်

ခံချက်ပေးသော်လည်း မိမိရီကမူ သားအဖနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောကြသောစကားများကို စိတ်မဝင်စားသော မျက်နှာထားနှင့် နားထောင်လျက်ရှိသည်။

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကျော်ဒင်ကား ဝတ်လုံများအနက်တွင် လူရိုးကြီးတစ်ယောက်ဟူ၍ နာမည်ရသူဖြစ်လေသည်။ ဘိလပ်ပြန်ဝတ်လုံဖြစ်သော်လည်း ဆံပင်ကိုအရှည်ထား၍ ကျယ်ဝန်းသောနဖူးပြင်အထက်၌ သျှောင်ကလေးထုံးကာ ပဝါကို ခွေထိုးပေါင်းလျက် ရှေ့မျက်မှန်အထက်မှ ကြည့်လိုက်သည်တွင် မတရားသက်သေများသည် ဖိန့်ဖိန့်တုန်မျှကြောက်သန့်ကြ၍ ရှေ့နောက်မညီညွတ်သော အစစ်ခံချက်များကို ထွက်ဆိုမိကြလေသည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် မိမိထံသို့ရောက်လာသော အမှုများအနက် အမှုမှန်များကိုသာ လက်ခံလေ့ရှိ၏။

ကောက်တီးကောက်ကွေ့၊ ညစ်တီးညစ်ပတ် ပရိယာယ် ဉာဏ်ဆင်၍ရောက်လာသော အမှုသည်များကိုကား ဦးကျော်ဒင်သည် ငွေပုံ၍ပေးမည် ဆိုသော်လည်း လက်မခံချေ။

ထိုကဲ့သို့ သောအမှုသည်များကိုကား ဦးကျော်ဒင်သည် စာတစ်ခွက်ပေါ်၌ နာမည်, လိပ်စာရေး၍ အမှုသည်လက်သို့ ပေးအပ်လျက် -

"ဒီအမှုကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့၊ သို့သော် ဟောဒီလိပ်စာအတိုင်း သွားပါလေ၊ ကျွန်တော်က လွှတ်လိုက်တယ်လို့ပြော၊ သူဘတ်နိုင်သမျှ ကြည့်လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်"ဟု ပြောလေ့ရှိလေသည်။

ခင် ။ ။ (မိမိကြည်ဘက်သို့ လှည့်လျက်)
"ဘယ့်နှယ်လဲ သမီးရဲ့၊ ဖေဖေ့ရှုပ်အင်္ကျီက ဒီအတိုင်းတော်လောက်ပြီလားကွယ့်၊ ရှုပ်လက်မာ တစ်ထည်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဝတ်ဦးမှထင်တယ်"

ကြည် ။ ။ "မလုပ်ပါနဲ့ဖေဖေရယ်၊ ရှုပ်လက်မာတို့ ဘာတို့ဆိုတာ စာရေးစာချီတွေမှ ဝတ်တာပါ၊ ဖေဖေတို့ကတော့ အရာရှိကြီးဂိုက်မျိုးဝတ်မှ တော်မှာပေါ့"

ခင် ။ ။ "နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးသာလှလဲ ရှုပ်လက်မာဝတ်တာပဲ သမီးရယ်"

ကြည် ။ ။ "ဒီလူကြီးက ကလေးကလား လူကြီးပါဖေဖေရယ်၊ သိက္ခာရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး"

ခင် ။ ။ "အေးလကွယ်၊ တို့လူကြီးတွေကတော့ ဒါမျိုးတွေ နားမလည်တော့ပါဘူး၊ ငါ့သမီး ခြယ်လှယ်သလို ရွေးပါ့မယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရင် ။ ။ "ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ သမီးများ၊ အချိန်မနီးသေးဘူးလား ကွယ့်"

ကြည် ။ ။ "နည်းနည်းလိုပါသေးတယ် မေမေ၊ လေးနာရီ ဖိတ်ထားတာပဲ၊ အခုမှ သုံးနာရီခွဲပြီးခါ ရှိပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လေးနာရီဆိုပေမယ့် ထိုးထိုးချင်း ရောက်သွားရင် လာချင်အားကြီးနဲ့ လာကြတယ်လို့ အထင်ခံရပါဦးမယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ခွာပြီး လေးနာရီဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မှာ ရောက်သွားကြရင်တော်ရောပေါ့၊ ဆိုက်ကုလားကိုလဲ လေးနာရီတိတိမှာလာခေါ်ဖို့ ကွန်မ ပြောထားပါတယ်"

မိမိကြည်မှာ သမီးအကြီးဖြစ်၍ အသက်သုံးဆယ်သို့ချဉ်းကပ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်သော်လည်း အပျိုကြီးဘဝ၌ပင် ရှိနေသေး၏။

မိဘမျိုးရိုးအားဖြင့်လည်း ဆိုစရာမရှိ၊ ရုပ်ရည်မှာလည်း သနားကမားရှိပါလျက် ဤအသက်အရွယ်တိုင်အောင် အပျိုကြီးဖြစ်နေရသည်မှာ "အရမကြိုက် အကြိုက်မရ" ဟု ဆိုတတ်ကြသည့် အပျိုကြီးများ၏ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လေတော့သည်။ အိမ်မှုရေးရာ၌ ချက်ချက်ချာချာရှိ၍ အိမ်ထောင်ကို ဦးစီးနိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် ယောက်ျားများသည် ဘယ်ဆီမှာမျက်စိ လျှမ်းနေကြသနည်းဟု ဒေါ်သန်းရင်အောက်မေ့မိသည်။

အရပ်အနည်းငယ်မြင့်လွန်း၍ ရှေ့သွားကလေးများ အနည်းငယ်ရှည်လွန်းခြင်းမှတစ်ပါး ခြောက်ပစ်ကင်းဖြစ်သည်ဟု မိခင်ဒေါ်သန်းရင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိ၏။

ယခုအခါ၌ အသက်သုံးဆယ်ချဉ်းကပ်ပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည့်အခါတွင်မူ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်သာ ထင်ရလောက်အောင် နုရေဖပ်ရေရှိသည်ဟူ၍လည်း ဒေါ်သန်းရင်က အကဲဖြတ်၏။

သို့သော် ပြောမည့်သာ ပြောရသည်၊ မိမိကြည် အိမ်ထောင်မကျသည့်အတွက် မိမိ၌ များစွာသက်သာရာရပေသည်ဟူ၍လည်း နောက်ဆုံးပိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုနောက်တစ်ဖန် သမီးငယ်ဖြစ်သော မိမိရီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်ရာတွင် ပုပုဝဝနှင့် အသက် (၂၈)နှစ်မပြည့်မီ ကလေးတစ်ယောက်၏ အမေအဖြစ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ရရှာသည်ဆိုကာ နောက်အိမ်ထောင်ကျရန်အတွက် မျှော်လင့်ချက်နည်း၂ သည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိပြန်၏။

ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ဖြစ်၍ မိမိနှင့်တူသော မိမိကြည်ကို ကိုဘဦး မျက်စိတော်ဘဲ ညိုညိုတုတ်တုတ် ပုပုကွကွဖြစ်၍ ဖခင်ဦးကျော်ခင်နှင့်တူလှသော သမီးအငယ် မိမိရီကို ကိုဘဦးက သဘောကျခဲ့ခြင်း အတွက်ကိုလည်း ဒေါ်သန်းရင်အံ့သြမိသည်။

သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် တစ်ယောက်စွဲ၍ လက်မှလွတ်ပြီဟု အောက်မေ့ခဲ့ရာမှ ယခုတစ်ဖန် နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ရောက်နေသဖြင့်သာ၍ တာဝန်ကြီးလေးပြန်ဦးတော့မည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့်လည်း ဒေါ်သန်းရင် သက်ပြင်းချမိသည်။

အပျိုကလေးဘဝ၌ မိမိရီမှာ ညိုပင်ညိုသော်လည်း ယဉ်စစရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သေးရာမှ မုဆိုးမဘဝတွင် ပုပုကွကွနှင့် ဝသည်ထက်ဝလာသောကြောင့် လည်ကုပ်တိုတို ဗိုက်ခေါက်ထူထူနှင့် မေးစေ့နှစ်ဆင့်ဖြစ်နေသော ဤရုပ်ရည်ကို ဒုတိယမောင်ဘဦးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်နိုင်ပါဦးမည်လောဟု စိတ်ပျက်မိလေသည်။

ဤအတောအတွင်း မိမိရီသည် မုဆိုးမအဖြစ်နှင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာကတည်းက တစ်အိမ်လုံးကိုစိတ်ကောက်နေသည့်လက္ခဏာနှင့် မေးသော်လည်း ပြောချင်မှပြောခြင်း၊ ခေါ်သော်လည်း ထူးချင်မှထူးခြင်း၊ အပေါက်ဆိုးပြောခြင်း စသည့် အငေါ်တူးသော အခြင်းအရာများ မြင်ခွင့်ကြုံပါလာခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မိခင် ဒေါ်သန်းရင်မှာ သာ၍ပင် စိတ်ပျက်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဒေါ်သန်းရင်သည် မိမိရီ၏ ပြုမှုပုံများကို မကျေနပ်သဖြင့် ကြိမ်းမောင်းမည်ကြံသော်လည်း သွားလေသူ သမက်မောင်ဘဦး၏မျက်နှာလေးကို မြင်မိသည့်ပြင် ကံနည်းသူ မုဆိုးမလေး ဟူ၍ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရလေသည်။

■

မိမိကြည်သည် နာရီကြီးကို မော့ကြည့်ရာမှ ညီမ မိမိရီအား လှမ်းကြည့်လျက် . . .

ကြည် ။ ။ "ဪ . . . ဒါထက် ဘက်ဒမင်တန်ရိုက်ပွဲတုန်းက ခင်ခင်ညွန့်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရီ့ကို မေးစရာရှိတယ်"

မိမိကြည်မှာ အစိတ်ပြည့်ပြီး အပျိုကိုင်းဖြစ်လာသည့်အချိန်မှ စ၍ ကြက်တောင်ရိုက်ခြင်း စသည့် မြန်မာမိန်းမ မပီသဟု ထိုခေတ်က ဆိုကြသည့် ကစားခြင်းများ၊ ဘိုင်စကယ်စီးခြင်းများ စသည်တို့ကို ဘိုအပြားမလေးများနှင့်အတူ ပြုလုပ်လေ့ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မိခင်ဒေါ်သန်းရင်က "ကျွေမရပါဘူး သမီးရယ်"ဟု ပြောသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိသော အပျိုဟိုင်းများထုံးစံအတိုင်း ကျွေရခြင်း၊ မိန်းမပီသခြင်း စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချမည်ကို အလျှင်းပမာမပြု ဂရုမစိုက်ဘဲ လွတ်လပ်စွာ ဘိုဆန်ဆန် နေတတ်လေသည်။ ဒေါက်ကတ်ထားသော ခေတ်က မိမိကြည်သည် ကျုံးထိပ်တန်းလမ်းတွင် ကပြားမလေးများနှင့် အတူ ဒေါက်ကတ်ကိုပင် မောင်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ရီ ။ ။ "ကြက်တောင်ရိုက်ကြတော့ ခင်ခင်ညွန့်ကို ကြည်က နိုင်ခဲ့လို့လား"

ခင်ခင်ညွန့်မှာ အရှေ့နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးအာယု၏သမီးဖြစ်၍ မိမိကြည်လို ဘိုဆန်သူဖြစ်၏။

ကြည် ။ ။ "နိုင်တာ မနိုင်တာ ပြော်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရီ့အကြောင်းကို သူပြောလိုက်တာ ရီသိစေချင်လို့ပါ"

ဤတွင် မိမိရီသည် မြက်ထဲ၌ကစားနေသော သမီးကလေးညွန့်ညွန့်ကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်လိုက်သည်နှင့် . . .

ရီ ။ ။ "သမီးကလေးကို ကာဖီတိုက်ရစ်ဖို့ မိထူးကို မှာထားပြီးပြီလား မေမေ"

ရင် ။ ။ "မှာခဲ့ပါပြီ၊ ဒါထက် ခင်ခင်ညွန့်က ဘာပြောလိုက်လို့လဲ ကြည်ရဲ့"

ကြည် ။ ။ "တစ်နယ်ထဲမှာ အတူနေခဲ့ကြတဲ့ လူအချင်းချင်းဖြစ်လေတော့ ကိုဘဦးတို့ ရီတို့အကြောင်းကို ခင်ခင်ညွန့်ပြောမိတယ်ဆိုတာဟာ မမှတာပေါ့ ရီရဲ့"

ခင် ။ ။ "ဒါက မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ တကယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်မိဘကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောပြဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီတော့မှ မိဘလုပ်တဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ချင့်ချိန်နိုင်တာပေါ့၊ လောကအကြောင်းနဲ့ လည်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းဟာ ရေရှည်ကျတော့ သာပြီးဆိုးတတ်တယ် သမီးရဲ့"

ဤတွင် ဒေါ်သန်းရင်သည် မျက်လုံးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် တို့လျက် "သြော်. . မောင်ဘဦး ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေကွယ်၊ ဘယ်လိုအတွက်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရက်ရက်စက်စက် စီရင်လိုက်ပါလိမ့်မလဲ လူကလေးရယ်"ဟု ရေရွတ်ညည်းတွားလေသည်။

ခင် ။ ။ "ကိုင်းလေ၊ ညည်းညူမနေပါနဲ့တော့ ကိုယ့်သမီးကိုသာ အကြောင်းခြင်းရာကို မေးကြည့်စမ်းပါဦး အမေကြီးရဲ့"

ရင် ။ ။ "ပြောစမ်းပါဦး သမီးရယ်၊ မေမေတို့ကို. ."

ရီ ။ ။ "မမ ပြောပါလိမ့်မယ်"

မိမိကြည်သည် ရုတ်တရက်မပြောသေးဘဲ ဆိုင်းတွလျက်ရှိ၏။ မိမိကြားခဲ့ရသောသတင်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ မြို့၏မျက်နှာဖုံးဖြစ်နေသော အိမ်သူအိမ်သားများ၌ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အလွန်ဆိုးဝါးလှသည်။

နောက်ဆုံး၌. . .

ကြည် ။ ။ "ခင်ခင်ညွန့်ပြောတော့ သူ့လည်ပင်းကို သူလှီးဖြတ်လိုက်တယ်တဲ့ မေမေ"

ဒေါ်သန်းရင်သည် "အလိုလေးတော့"ဟု ရေရွတ်လျက် ထိုင်ရာမှထလာပြီးလျှင် သမီးကလေးမိမိရီ၏ပခုံးကိုကိုင်ကာ "ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်"ဟုပြောသည်တွင် မိမိရီသည် မိခင်၏လက်ကိုဖယ်ရှားလျက် "နေစမ်းပါမေမေ ကျွန်မကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် မလုပ်စမ်းပါနဲ့"ဟုပြောလိုက်၏။

ခင် ။ ။ "ဟဲ့. . မိမိရီ ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ"

မိမိရီလည်း အဖြေမပေးဘဲ သုန်မှုန်လျက်ရှိ၏။

ဒေါ်သန်းရင်သည် သမက်ကို သနားခြင်းနှင့်အတူ သမီး၏အမူအရာကို အခံရခက်သည်နှင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်လုံးများကို ဖိနှိပ်ကာ ငိုကြွေးစပြုလေရာ မိမိကြည်က . . .

"မလုပ်နဲ့လေ မေမေ၊ ဂါးဒင်းပါတီသွားခါနီးမှာ ငိုလားရယ်သားနဲ့၊ မျက်လုံးတွေ နီကုန်တော့မပေါ့၊ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ရီလုပ်ပုံက လွန်လွန်းတယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်သမက်တစ်ယောက်လုံး ဘယ်ပုံဘယ်နည်းသေတယ်ဆိုတာကို သူများပြောမှ သိရတယ်ဆိုတော့ မေမေတို့ ဖေဖေတို့မှာ သိပ်ခွကျကုန်တာပေါ့ ညီမရယ်၊ ဒါထက် ခင်ခင်ညွန့်က ပြောတယ်၊ ဟိုအချိန်မှာ ရီတို့သားအမိနှစ်ယောက်က အိမ်မှာမရှိဘူးဆို၊ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့မှ အလောင်းကို တွေ့ရတယ်ဆို"

ခင် ။ ။ "ဟင်. . ဟုတ်လား၊ သြော်. . ငါ့သမီး ငါ့သမီး"

မိမိရီလည်း မည်သို့မျှမပြောဘဲ လည်ပင်း၌ဆွဲထားသော နွေးကြိုးကို လက်ဖြင့် ဆ,လျက်ရှိ၏။

ကြည် ။ ။ "ပြီးတော့ ဒိပြင်တစ်ခု မေးရဦးမယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မိမိရီသည် ဆွဲကြိုးကိုင်ဆလျက်ရှိရာမှ မိမိကြည်၏မျက်နှာသို့ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကြည် ။ ။ "ခင်ခင်ညွှန့်ကပြောတယ်၊ ကိုဘဦးဟာ သိပ်သောက်တယ်ဆိုပါလား"

ရင် ။ ။ "အလိုမြွတ်စွာဘုရား၊ ဒီတော့ သမီးက ဘယ့်နှယ်ပြန်ပြောခဲ့သလဲ"

ကြည် ။ ။ "မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်မက ငြင်းခဲ့ပါတယ် မေမေ"

ဒင် ။ ။ "အဲဒါကြောင့် ငါ မပြောဘူးလား၊ ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်မပြောရင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးသတင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါတယ်လို့ ငါ မပြောဘူးလား"

ကြည် ။ ။ "ခင်ခင်ညွှန့်က ပြောတယ်၊ ကိုဘဦးဟာ အမူးလွန်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်တယ်ဆိုပါကလား၊ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့သတင်းကိုတော့ ငါ့ညီမက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထွက်ပြောဦးမှပေါ့ရီရဲ့"

ဒင် ။ ။ "ဒီစကားကတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ငါတို့သိရသလောက်တော့ မောင်ဘဦးဟာ လုံးဝသောက်တဲ့လူမှမဟုတ်ဘဲ"

ရီ ။ ။ "ဒီမှာတော့ ဟုတ်ပါတယ်"

ဒင် ။ ။ "နို့ ဒါဖြင့် သူသောက်သလား"

ရီ ။ ။ "မိုးလင်းတယ် မရှိဘူး"

မိမိရီသည် အထက်ပါစကားကိုပြောရာ၌ ဝမ်းနည်းသော အမူအရာမရှိဘဲ အားရပါးရ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေရကား အိမ်သားအားလုံးတို့မှာ မျက်လုံးများပြူးသွားကြလေသည်။

ရင် ။ ။ "ဟဲ့ . မိမိရီ၊ ကွယ်လွန်တဲ့ကိုယ့်ယောကျ်ားအကြောင်းကို ဒီလိုပြောရသလားဟဲ့၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့် ဟုမ္မလင်းက ပြန်ရောက်လာကတည်းက ညည်းလုပ်ပုံကိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံတွေကို မေမေ နားလည်ပါဘူးကွယ်၊ လင်ယောကျ်ားတစ်ယောက်လုံး သေတာကို ကိုယ့်သမီးက ဒီလိုပြောနိုင်နေနိုင်တာ အံ့ဩလို့မကုန်နိုင်ပါဘူးကွယ်"

ဒင် ။ ။ "နေပါဦး အမေကြီးရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ နောက်များမှ ပြောကြပါစို့"

ဦးကျော်ဒင်သည် ပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်လာပြီးလျှင် မျက်မှန်ကို အိမ်မှထုတ်ကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်ပွတ်တိုက်သော်လည်း၊ မျက်နှာသို့ မတပ်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ပင် ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

မိမိရီသည် ဖခင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်စဉ် ၎င်း၏မျက်နှာထားမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ သုန်မှုန်လျက်သာရှိ၏။

ဦးကျော်ဒင်သည် မိမိရီကို ပြန်ကြည့်၍ သမီး၏မျက်နှာထားကို မကျေနပ်သော်လည်း မိမိရီအား မည်သို့မျှမပြောဘဲ မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်နေသော မိမိကြည်အား . . .

"ဟဲ့ . သမီး ထိုင်စရာ ကုလားထိုင် မရှိလို့လား" ဟုပြောလိုက်သဖြင့် မိမိကြည်လည်း မိမိအနီးရှိ ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။

ဤတွင် ဦးကျော်ဒင်သည် မိမိရီ၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွား၍ရပ်ကာ . . .

ဒင် ။ ။ "မောင်ဘဦးသေတာဟာ ဖျားလို့သေခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဘာကြောင့် လိမ်ပြောတယ်ဆိုတာကို ငါနားလည်တယ်၊ သို့သော် ဒီလိုလိမ်ခြင်းဟာ မှားတယ်၊ ဒါမှန်ကို ဖုံးလို့မရဘူး၊ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ပေါ်ရမှာပဲ၊ ကိုင်း. ဒီတော့ လွန်ပြီးတာအသာထား အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောပြစမ်းပါဦးသမီးရယ်"

မိမိရီသည် ချက်ချင်းပြန်မပြောသေးဘဲ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ "ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖွင့်ပြောတော့လဲ ဖေဖေတို့ စိတ်ချမ်းသာစရာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဤတွင် ဒေါ်သန်းရင်နှင့် မိမိကြည်တို့ကလည်း မည်သည့်နည်းမဆို မိမိရီအတွက် ကြင်နာကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ပြောသာပြောပါဟု အိုက်တွန်းကြလေသည်။

မိမိရီက သားအဖသုံးယောက်တို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သောမျက်နှာထားမှာ စိမ်းကားသောအမူအရာရှိသည်ဟု အားလုံးကပင် ထင်မိကြသည်။

[illegible] ။ ။ "ကိုဘဦးနဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်တော့ နှစ်နှစ်တာကာကြီး စုံမက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မေမေတို့အားလုံး သိကြမှာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤတွင် ဒေါ်သန်းရင်သည် ကန့်ကွက်မည် ပြုလိုသော်လည်း ဦးကျော်ဒင်က လက်ပြလိုက်သဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်တွင် မိမိရီက ဆက်လက်ပြောပြလေသည်။

ရီ ။ ။ "ကိုဘဦးနဲ့လက်ထပ်တော့ ကျွန်မအသက် (၂၄)နှစ်ရှိလို့ အပျိုဟိုင်းကြီး ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ ဒီအခါမှာ ကိုဘဦးဟာ (၄၁)နှစ်ရှိတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီး မဟုတ်လား၊ နို့ပေမယ့် အရာရှိတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီထက်သာတာ ကျွန်မ မရနိုင်ဘူးဆိုပြီး ယူလိုက်ရတော့တာပဲ"

မိမိရီက ထိုကဲ့သို့ ပြောင်တင်းစွာပြောသည်ကို ဒေါ်သန်းရင်က ကန့်ကွက်မည်ပြုသေး၏။

သို့ရာတွင် ဦးကျော်ဒင်က လက်ပြလိုက်ပြန်သဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပြန်သည်။

မိခင်ဒေါ်သန်းရင်၏မျက်စိထဲ၌ကား ကိုဘဦးသည် ဝဝတုတ်တုတ် နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းနှင့် အလွန်ခံ့ညားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပြောရေးဆိုစလည်းရှိသည်။ မိမိကိုလည်းအလွန်ဂရုစိုက်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မန္တလေးသို့ ရောက်လာသည့်ခိုက်တွင် မိမိတို့အိမ်သို့ ထွက်ထွက်ဝင်ဝင် ပြုလုပ်ရာတွင် မိမိရီကို ချစ်ကြိုက်ဟန်ရှိလေသည်ဟု ဒေါ်သန်းရင် အကဲခတ်မိသောအခါတွင် သမက်လောင်းကို အထင်ကြီး၍ သဘောတူခဲ့သည်။

သမီးအကြီး မိမိကြည်က ကိုဘဦးအား ဟန်ကြီးလွန်းသည်ဟု အကဲဖြတ်သောအခါတွင် ဒေါ်သန်းရင်က. . "ယောကျ်ားဆိုတာ ဒီလိုမှ ခံ့ညားတယ်သမီးရဲ့"ဟု ပြန်ပြောဖူးသည်။

ယောကျ်ားဟူသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနိုင်မှ အရာရောက်သည်ဟု ဒေါ်သန်းရင် အယူရှိခဲ့သည်။

မိမိရီသည် မိခင်၏သဘောကို ရိပ်မိ၍ မိခင်ကလည်း မိမိရီသည် ကိုဘဦးကို ငြင်းပယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အကဲခတ်မိသည်။

ကိုဘဦးမှာ အခွင့်သုံးလခံယူ၍ မန္တလေးသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအချိန်အတောအတွင်း ဝတ်လုံဦးကျော်ဒင်တို့၏နေအိမ်သို့ နေ့စဉ်အမျှ လည်ပတ်၍ ခွင့်ရက်စေ့ခါနီးတွင် မိမိရီနှင့် လက်ထပ်၍ ဟုမ္မလင်းနယ်သို့ ပြန်ပို့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်မှာ ကိုဘဦးသည် မြို့အုပ်များအနက်တွင် နာမည်ပျက် တစ်ခုရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်၏အရှေ့စွန်းမှ အနောက်စွန်းသို့ ပြောင်း

ရွှေ့ကာ ချောင်ကျသော နယ်များမှာချည်း ခန့်ထားခြင်းခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ပထမ၌ မိမိရီသည် မြို့အုပ်ကတော်အဖြစ်နှင့် ဟုမ္မလင်းသို့ လိုက်ပါသွားရာတွင် နယ်သူနယ်သားများက 'မင်း'ဆိုလျှင် ရိုသေလေးစားကြသည့်အတိုင်း နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ခဲ့လေသည်။

ရီ ။ ။ "ပထမတော့ ပျော်စရာကြီးပဲမေမေရဲ့၊ ယစ်မျိုးဆိုင်တိုင်းအရာရှိ တောအုပ်တို့ ပုလိပ်အင်စပက်တော်တို့ ဆိုတဲ့ အရာရှိတွေက ဝင်ကြထွက်ကြ ပေးကြကမ်းကြ ကျွေးကြမွေးကြနဲ့ သိမ်းနေရာတကျတာပဲ၊ ကိုဘဦးကို သူတို့အရာရှိအချင်းချင်းက အရက်တွေဘာတွေ တိုက်ပေမယ့် ကိုဘဦးက လုံးလုံးမသောက်ဘူးမေမေရဲ့၊ ကျွန်တော် လူသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီလို့ ပြန်ပြောတယ်ဆို ထင်ပါရဲ့၊ ဟိုလူတွေကတော့ ရယ်ကြသတဲ့၊ ဘာကြောင့်ရယ်တယ်လို့တော့ ကျွန်မ ဟိုတုန်းက မရိပ်မိဘူး၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ကလဲ နယ်လှည့်လာရာမှာ ကျွန်မနဲ့တွေ့တော့ မင်းကတော်လေး အထိန်းကောင်းတာနဲ့ ကိုဘဦးတစ်ယောက် နေရာကျသွားတာ ဝမ်းသာသတဲ့. . တဲ့"

ဤအတောအတွင်း၌ သားအမိသုံးယောက်တို့သည် မိမိရီပြောသောစကားများကို စိတ်ဝင်စားသောအမူအရာနှင့် နားထောင်လျက်ရှိကြ၏။

ရီ ။ ။ "ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ ကင်းတပ်မြို့ကို တစ်ခေါက်သွားလည်တော့မှ ကိုဘဦးအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ ကြားလာခဲ့ရတာကိုး၊ လက်စသတ်တော့ ကိုဘဦးခွင့်ယူပြီး မန္တလေးပြန်လာတာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို ယူဖို့အကြံအစည်နဲ့ဆိုကိုး၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ယူတော့မှာပဲတဲ့၊ ကျွန်မတို့က ကြိုးစားစမ်းတာနဲ့ ကိုဘဦးကို မှားလိုက်ကြတာ လက်စသတ်တော့ အပိုပါပဲမေမေရဲ့"

မိမိရီသည် အထက်ပါစကားကို ငေါ့တော့တော့အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်သည်တွင် . . .

ရှင် ။ ။ "ဟဲ့သမီး. . ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲ၊ ညည်းတို့ သူက ကြိုက်လို့ ယူတာမဟုတ်လား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မိမိရီသည် မိခင်အား ပြန်မပြောဘဲ ရေစွတ်သောခွေးသည် ကိုယ်ကို လှုပ်ခါ၍ချခြင်းကဲ့သို့သောအမူအရာမျိုးဖြင့် လည်ပင်းကလေးကို ဆန့်လိုက်သေးသည်။

ထို့နောက်. . .

"လွှက်ရသတ်တော့. . ကိုဘဦးက ယစ်ထုပ်ကြီးကိုး မေမေရဲ့ မိုးလင်းတယ်လို့ကို မရှိဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ တောင် အရက်ပုလင်းဖက်အိပ်တဲ့လူတဲ့. . . အရေးပိုင် မင်းကတောင် အသောက်မလျှော့ရင် အလုပ်ထွက်ခိုင်းရလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးရဖူးသတဲ့၊ ခွင့်ယူပြီး မန္တလေးပြန်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် ယူခဲ့ဖို့ဘာလီ အရေးပိုင်မင်းက ပေးလိုက်တဲ့ အကြံ အစည်တဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ရလို့ ကိုဘဦး အရက်ပြတ်တော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာဖြတ်နိုင်မလဲလို့ သူတို့ အရာရှိ အချင်းချင်းတောင် အလောင်းအစားတောင် လုပ်ကြ သေးဆိုကပဲ"

"ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သမီးရယ်၊ ညည်းကိုယူတာ တော့ သူ စိုက်လို့ယူတာပါကွယ်၊ ရပြီးတဲ့နောက် တောင် ညည်းအကြောင်းကို ချီးကျူးပြီး မေမေ့ဆီကို စာခဏခဏ ရေးရှာပါတယ်ကွယ်"

မိမိရီသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ လက်ထပ်စအချိန် က ကိုဘဦးနှင့်ချစ်ကြည်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရဖူးသော အချိန်ကာလကို သတိ ရသဖြင့် သက်ပင့်ရှူမိသေးသည်။ မိမိရီ၏စိတ်ကူး၌ပေါ်လာသော အခြင်း အရာများသည်ကား. . .

ဟမ်လင်းမြို့သို့ မိမိတို့သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်သောအခါ မြို့အုပ် ကလေး ကိုသန်းတင် ဦးဆောင်သည့် ကြိုဆိုရေးအဖွဲ့က မိမိတို့လင်မယားအား ဌာနီးသောင်းမြို့က ကြိုဆိုကြခြင်း၊ ၎င်းနယ်၌ရှိသော ဌာနာပိုင်ကတော်၊ ဆေးမျိုးထိုင်ကတော်၊ တရားသူကြီးကတော်၊ တောအုပ်ကတော်၊ တွေ့ဆက်ထားအင်စပက်တော် စသော မိန်းမများက မိမိတို့၏အိမ်သို့ ဝင်ကြထွက်ကြ ကူးသန်းကြ၍ မင်းကတော်ထူးသော နာမပညတ်ဖြင့် အထပ်ထပ်သုံးနှုန်းကာ နှုတ်များတွင် သီးလျက်ရှိကြခြင်း။

နယ်လှည့်သောအခါများ၌ လိုက်ပါသွားရ၍ ရွာသူရွာသားများက ရောက်လေရာအရပ်၌ ခယ ဝတ်ပြုစုကြခြင်း၊ တောင်းပေ့ဆိုင်ခြေ ပင်းလျှာများဖြင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး၍ ကိုဘဦးကလည်း အရိုးကင်းသော

သားတစ်ငါးတစ်များကို ရွေးချယ်ကာ မိမိ၏ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးခြင်း၊ ခရီးပန်းသည်ဆိုလျှင် နှိပ်နယ်ပေးမည့် မိန်းမပျိုရွာသူကလေးများ ခြံရံလျက် တွေ့ရှာအကြောင်းများကို တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောကြခြင်း၊ ချင်းတွင်း မြစ်တို့ လှောင်းလှေဖြင့် စုန်ဆန်သောအခါများတွင် ကမ်းတစ်ဖက်တစ် ချက်၌ တွေးငှက်များပြည့်နှက်လျက်ရှိသော တောတောင်များ၏ သာယာ သောရှုခင်းကိုရှုမျှော်ရခြင်း၊ အစရှိသော အခြင်းအရာများသည် မိမိရီ၏ စိတ်ထဲ၌ ပေါ်လာတော့သည်။

မြို့အုပ်မင်း၏နေအိမ်မှာလည်း ပန်းဥယျာဉ်ကလေး ခြံရံလျက် နှင့် စံပယ်နှင်းဆီစသော ပန်းမန်များကို အရာရှိကတော်များ၊ အရပ်သူ တလေးများနှင့်အတူ ခူးကြ ဆွတ်ကြ သီးကုံးကြ၍ ပန်ဆင်ကြခြင်းသည် လည်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ပေါ်လာပြန်တော့သည်။

နံနက်စာ အတူစား၍ ကိုဘဦး ရုံးတက်သောအချိန်တွင် တရေး တမောအိပ်ပြီးနောက် ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းနှင့် သတင်းစာများဖတ်ကာ အရပ်သူ တလေးများနှင့် တဝေါဝေါရယ်မောကြခြင်းများသည်လည်း ကြည်နူးစဖွယ် ဖြစ်တော့သည်။

ညနေခင်းအချိန်များတွင်လည်း မြို့အုပ်ကလေး ကိုသန်းတင် နှင့်ကိုဘဦးတို့သည် လိုင်းကြားမျှလောက်ကိုသောက်ရင်း ကျားထိုးကြစဉ် မိမိတာ ကမ်းနားဘက်သို့ အရာရှိကတော်များခြံရံကာ တစ်လှေ့ကြီးလမ်း လျှောက်ကြခြင်းများသည်လည်း ပျော်စဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ကိုဘဦးက အမှုစစ်ဆေးသောအခါများ၌ အမှုသည်များကို လည်းကောင်း၊ ရုံးသူများအားလည်းကောင်း ပြောပုံဆိုပုံနှင့် ဆက်ဆံပုံများ ညာခဲ့ညားသိုက်မြိုက်၍ လူကြီးပီသသဖြင့် မိမိစိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးခဲ့မိသေး သည်။

တစ်ညနေ၌ အစိုးရကိစ္စနှင့် ဆိုက်ရောက်လာသော အရာရှိ နှစ်ယောက်တို့သည် ကိုဘဦး၏နေအိမ်၌တည်းခိုကြ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက် မှာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်၍ ကိုဘဦးသည် ညစာ တည်ခင်းကျွေးမွေးရာတွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခဲ့ရမည်ဟု မြွှာအညွှန်းနှင့် ရှိသည် အတူမစားဘဲ ရှောင်ပေးရသည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် မြို့အုပ်ကလေး ကိုသန်းတင်လည်း ပါဝင် သောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် လူလေးယောက်တို့သည် ညည်းတွင် စကားတွေလေသည်။ မိမိရီကမူ ခုပ်ဝေးဝေးမှ ဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့ရာ ပုံခန်းဆီမှ စကားတပြောပြောနှင့် တဝေါဝေါရယ်မောကြသော အသံ များသည် မိမိ၏ နားထဲသို့ဝင်လာ၏။

www.burmeseclassic.com

သန်းခေါင်ကျော်သောအခါမှ ကိုဘဦးသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ခြေဖျားထောက်လျှက်ဝင်လာရာ အိပ်ရာသို့ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ တစ်ဖန် ထ၍ ရေချိုးခန်းသို့ သွားလေသည်။

အခန်းအဝင်ဝတွင် ခါးဝန်းနှင့်တိုက်၍တစ်ထိုးလဲလဖြင့်ရှုန်းအနဲ ကြားလိုက်ရသော်လည်း မိမိရီသည် အိပ်ချင်ယောင်ဖြင့် နေလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းမှ၍ လေးငါးဆယ်ချက် လောင်းချပြီးမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ပွတ်တိုက်၍ အိပ်ရာသို့ဝင်လာသောအခါမှ မိမိရီမှာ အရက်စော်နံလှသဖြင့် ပျို့ချင်စေတော်ဖြစ်သော်လည်း အောင့်၍သာနေလိုက်ရသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ၌ ဆူလိုက်မည်ဟု အောက်မေ့သော်လည်း မိမိရီသည် ဧည့်သည်များကို အားနာသည်တစ်ကြောင်း ကျွန်ကြီးနှင့်ဟန်လုပ်နေသော ကိုဘဦးမျက်နှာကိုမြင်ရ၍ ရယ်ချင်လှသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် မဆူဘဲ ကြိတ်၍ နေလိုက်ရသည်။

ဧည့်သည်များသည် ရုံးနေ့သနေ့တွင် ထွက်သွားကြ၍ ကိုဘဦး က သောက်ပွဲကျင်းပခြင်း မပြုလုပ်သောကြောင့် မိမိရီသည် ဤတစ်ကြိမ် နှင့်ပြီးလျှင် ရှိပါစေတော့ဟုဆိုကာ မှိုသိပ်ထားလိုက်လေသည်။ ကိုဘဦး ကလည်း ဧည့်သည်များအား တားဆီးခြင်းမပြုဘဲ မထားအလိုသို့လိုက်ကာ အလိုက်သိစွာနေလိုက်သည်။

နောက်များမကြာမီ ကိုဘဦးမှာ တောမှ အပြန်တွင် ငှက်ဖျားဖျား၍ အဖျားပျောက်သောအခါတွင် ခွန်အားကုန်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အရက်ကို ပြန်သောက်ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် မိမိရီရှေ့၌ သောက်စားခြင်း မတွေ့ကဲ့သောကြောင့် မရိပ်မိချေ။

တစ်နေ့သ၌ မြို့အုပ်ကလေးကိုသန်းတင်သည် ကိုဘဦးမရှိခိုက် တွင် ကိုဘဦးအကြောင်းကို လာ၍ပြော၏။

ကိုသန်းတင်သည် မြို့အုပ်ကြီး ကိုဘဦးအပေါ်တွင် စေတနာ ကောင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိရီအား အရိပ်အမြွက်ပြောပြလေရာ မိမိရီက ချုပ်အောက်မေးမြန်းရာတွင် ရုံးခန်းထဲ၌ ပုလင်းထောင်သည်ဟူသော အခြင်းအရာကို ပြောပြလေသည်။

ယခုတစ်ဖန်သော်၌ ကိုဘဦးသည် အလုပ်များသည်ဆို၍ ရုံး၌ညအိပ် ချုပ်အောင် ထိုင်လေ့ရှိရာ တစ်ညနေတွင် မိမိရီသည် ရုံးသို့လိုက်သွား၏။

ရုံးခန်းထဲ၌ကား ကိုဘဦးသည် ဝီစကီပုလင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ကျွေးမွေးကာနှင့် စာရေးကလေးများအား စီးထရက် တဖွာဖွာ နှင့် အရောတဝင် စကားပြောလျက်ရှိ၏။

မိမိရီ ရောက်သွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ကြိမ်နက် ရှိသော များသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြလေရာ မိမိရီသည် အခန်းဝမှရပ်လျက် "ကိုကို.. ဘာလုပ်နေသလဲလို့ လာကြည့်တာ"ဟု ပြောလိုက်၏။

ကိုဘဦးသည် သားမယားကို အလေးပြုသောနေရာတွင် ဘိုဆန် သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုင်ရာမှထကာ "ရီလာခဲ့.. လာ ကွယ်.. ထိုင်ပါဦးလား၊ ကိုကို အလုပ်များလွန်းလို့ကွယ်"ဟု ပြောသော် လည်း ယိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်သွားသည်ကို မိမိရီ မြင်လိုက်ရသည်။

ရီ ။ ။ "ကိုကို အရက်သောက်ပြီး မူးနေတယ်ပေါ့လေ"

ဦး ။ ။ "သောက်မိတာတော့ မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ မူးတယ်ဆို တာကတော့ မဟုတ်ရပါဘူးလား ရီရယ်"

မိမိရီသည် ဝမ်းထဲ၌ရှိသမျှ ဖော်ထုတ်ကာ ဟစ်ကော်တုတ်လိုက် ချင်ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ မပြောရက်သည်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုတော့သည်။

ကိုဘဦးသည် မိမိရီငိုသည်ကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့် နေပြီးမှ ဝီစကီပုလင်းကို စားပွဲပေါ်မှယူ၍ ပြတင်းသို့လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင်-

ဦး ။ ။ "ကိုကို မှားပါပြီ ရီရယ်၊ နောက်တစ်ခါ မသောက်တော့ ပါဘူး၊ ဟောဒီငှက်ဖျားကြောင့် ပြန်သောက်မိတာပါ ကွယ်"ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ရီ ။ ။ "နောက်တစ်ခါ မသောက်တော့ပါဘူးလို့ ကိုကို သစ္စာ ပြုမလား"

ဦး ။ ။ "သစ္စာပြုပါတယ် ရီရယ်၊ ဒီတစ်ခါဆိုရင် တစ်ခါတည်း ရှိပြီး မုန်းသွားပါပြီ"

ဤတွင် မိမိရီက မိမိ၌ ပဋိသန္ဓေရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းပြောပြရာ ကိုဘဦးက "ဟာ.. ဒီလိုဆို နေရာကျတာပေါ့ကွယ်၊ မွေးလာမယ့်ကောင် သား ကလေးလား၊ သမီးကလေးလား၊ သူ့မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ကိုကို မသောက် တော့ပါဘူးကွယ်"

ဤတွင် မိမိရီမှာ ဝမ်းသာ၍မဆုံးအောင် ရှိတော့သည်။

■

သားဖွားသော အချိန်တွင် မိမိရီသည် တင်းတိမ်မြို့သို့သွား၍ တီရှုးဗီးသဖြင့် ဆရာမတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထူးလွှင်းသို့ ပြန်လာသော အခါ ကိုဘဦးသည် ဆိပ်ကမ်းမှ ကြိုဆိုလျက်ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

[illegible] ရှောင်ဒေါင်း
[illegible] အိမ်ကလေး
[illegible] နိုင်
သည်နှင့် သဘော်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ကို[illegible]
[illegible] ဟု သိရလေ
[illegible]
[illegible]
အစ်မ[illegible]
"[illegible] ကျွန်မ[illegible] ကိုဘဦး မူးနေတာ
[illegible] ကိုယ်ပျံ ခုန်ချလိုက်
ချင်တော့[illegible]
[illegible]
[illegible]
သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဗွတ်လုပ်တော့[illegible]"
[illegible] ညီမရယ်"
[illegible]
[illegible] မူးတဲ့အခါတွေ
[illegible] သူလိုယောကျ်ား
[illegible] ကို သိပ်ကြင်နာတာ
[illegible] ကိုယ့်ယူပြီး နေရာမှာ
တော့မှ လူကြီးမိဘ[illegible] ကျွန်မက
[illegible] အားကြီးလို့ ရှော
[illegible] ပြတ်သွားပါသေးရဲ့၊ ဒီ
[illegible] ဆိုပြီးတော့
[illegible]
[illegible] တောင်း[illegible]
မလုပ်ဘူး၊ ရိုးလဲမှန်မှန်မတက်[illegible]
[illegible] သူပြတော့
လခစားချင်းအတူတူ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်သလေး
ဘာလေးနဲ့ သူက ကြီးဝါးသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်
[illegible] မြတ်သွား[illegible]တယ်မမရဲ့၊
[illegible] ကျွန်မတို့ [illegible]
[illegible]"
၁၆ ။ ။ "ဒီမှာနေတုန်းကတော့ တော်ပေသားပဲ သမီးရယ်"

။ ။ "မှန်ပါတယ်မေမေ၊ ဒီမှာနေတုန်းတော့ မခုတ်တတ်
[illegible] ပြီးတော့လဲ ပြော
[illegible] သားအမိကိုတော့ ကို
[illegible] မေမေ၊ သူစိတ်ကို
[illegible] ကျွန်မ
[illegible] တကယ်စိုးရိမ်ရှာ
[illegible] ဘယ်လိုပြောထားရ
[illegible] ကိုတွေ့ရင် ကျွန်မတို့
[illegible] တစ်ခါတည်းပြန်
[illegible] ရှင်ဘယ်တော့
[illegible] ဒီစကားကိုတော့
[illegible] ပြန်လာရင်လဲ သမီး
[illegible] ကြည့်ရှင်နိုင်တဲ့လူ
[illegible] ခွဲရမှာကိုတော့
[illegible] ပြောထားတဲ့နေ့က
[illegible] ရပေပါဘူး၊ ကျွန်မက
[illegible] မယားနှစ်ယောက်
တစ်ယော[illegible] မတန်ကျနပ်ပြီး
[illegible] နေပါပေတယ်[illegible]
[illegible] သုံးနှစ်အရွယ်ကျတော့
မကျန်းမမာဖြစ်တာနဲ့ [illegible] ဆေးရာဝန်ကို အား
မလိုအားမရလို့ ကင်းတပ်မြို့သွားပြီး ကုသရတယ်
[illegible] တစ်သက်ကျော်ကျော်လောက်ကုသလို့ သမီး
ကလေးရောဂါပျောက်ကင်းပြီး သားအမိနှစ်ယောက်
သင်္ဘောနဲ့ပြန်လာကြတော့ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ကိုဘဦး
ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုလဲမတွေ့၊ ကြိုဆိုမယ့်
သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့တော့ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား
မိတယ်။ ။ ။ [illegible]
မြို့အဝင်[illegible] ကိုဘအောင်
ဆိုတဲ့ အလုပ်သင်[illegible] ရောက်လာတာ
[illegible] မှာမရှိလို့
နောက်တော့မှ [illegible] ထုံးစံ
အတိုင်း ကိုဘဦး[illegible]
[illegible]

www.burmeseclassic.com

အိမ်တို့ တတိုက်တရိုက်နဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြတော့ အိမ်မှာလဲ တီးနဲ့ဘုတ်ဆိုတာလို တိတ်ဆိတ်လို့ လူ အစအနတောင် မမြင်ရဘူးမေမေရဲ့၊ ဒါနဲ့ သမီး တလေးလဲ တပိုတပါး သွားချင်တယ်ဆိုလို့ မိဘူးနဲ့ အိမ်နောက် ဖေးသွားနေကြတုန်း ကျွန်မတာ အိမ်ပေါ် တက်သွားတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဘယ်သူမှမတွေ့ တာနဲ့ အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ လားလားမေမေရယ် အိမ်ပေါ်မှာ ကိုဘဦးက အကျီတုံးလုံးနဲ့ ပက်လက်ကြီး အိပ်နေတာတဲ့၊ ခုတင်နားက စားပွဲတာလေးပေါ်မှာ အရက်ပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက်နဲ့ မြင်ရပြန်တော့ ဒေါသ ဖြစ်လိုက်တာဆိုတာ၊ မေမေ့သမီး မိုးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်သွားတော့တာ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ဖနောင့်ဖက် ကိုင်ထဲ့ပြီး လှုပ်လိုက်တာ မျက်စိတောင်ဖွင့်ကြည့် တော်မရဘူး ဒါနဲ့ ဘိုတေကိုခွဲဆောင့်၊ နားနားမှာ ကပ်ကြီးအော်၊ ပိုက်ပြင်းကြီးဆွဲလိမ်၊ အမျိုးမျိုးလုပ်တော့ တောင်မှ ထပါဦးပါလောက်သာလုပ်ပြီး စကားမေး မရတော့ဘူး မေမေရဲ့”

ကြည် ။ ။ “မြစ်ဖျဖြစ်ရတေ ညီမရယ်၊ ကြည့်လိုသာဆိုရင် သူ့ တာသူပစ်ထားလိုက်ပြီ၊ အမူးကြွတော့မှ ပြောစရာရှိ တာပြောရတော့တွယ်”

ရီ ။ ။ “ကျွန်မကတော့ ဒီလိုဟုတ်နိုးလားလေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးထွက်ထွက်ချပြီး ခေါင်းငိုလို့မရတော့ ထရိုကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ရမှာ ဝေါ ရုခါးစားတော့ကြီး ချိတ် ထားတာ မြင်လိုက်ရတာသာသတိရပြီး နောက်တစ် ခဏမှာ ကိုဘဦးလည်ပင်းမှာ သွေးတွေ ဝေါက်ဝေါက် ပန်းထွက်နေတော့တာပဲ မေမေရဲ့”

ကြည် ။ ။ (ထိုင်ရာမှထခုန်လျက်)
“မြတ်စွာဘုရား၊ ဘယ့်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ ရီရယ်” ဟုမေရှာ မီးခင်ဒေါ်သန်း ရင်မှာမူ စကားပင် မပြော နိုင်ဘဲ ပါးစပ်ကိုဖြဲကာ မျက်လုံးပြူးလျက် ကြည့်နေ တော့သည်။

ရီ ။ ။ “စားတော့ကြီးလဲ အိပ်ရာပေါ် ရောက်၊ လည်ပင်းကို သွေးတွေ ဝေါက်ဝေါက်ပန်းနေတုန်းမှာ ကိုဘဦးက

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ တကယ့်ကို သမီးကလေး ရဲ့မျက်လုံးပါပဲ မေမေ”

ဒင် ။ ။ “ဟဲ့ . မိမိရီ ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲဟဲ့၊ ဒီလောက်မူး နေတဲ့လူတစ်ယောက်က သူ့ဟာသူသတ်သေလို့ ဖြစ် နိုင်ပါ့မလားဟယ်”

မိမိရီလည်း ဆက်လက်၍ မပြောဘဲ ကြောင်တောင်ငေးလျက် ရှိသည်တွင် မိမိကြည်သည် ညီမ၏လက်ကို ကိုင်လှုပ်လျက် “ဘယ့်နှယ် လုပ်လိုက်လို့ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ရီရဲ့”

ရီ ။ ။ (ကိုင်ထားသော လက်ကို ရှုန်းဖယ်လျက်)
“ထရံမှာချိတ်ထားတဲ့ဓားက အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေပြီး ကိုဘဦးက ပါးစပ်တစ်ချက်ဟပြီး သေသွားတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ကျွန်မ မသိဘူး”

ဒင် ။ ။ (ထိုင်ရာမှ ထခုန်လျက်)
“ဟဲ့ . . မိမိရီ နင့်ဥစ္စာ လူသတ်မှုပါလားဟဲ့”

ရင် ။ ။ “ဟုတ်သလား သမီးရယ်၊ ငါ့သမီး မလုပ်ဘူးမဟုတ် လားသမီးရယ်”

ရီ ။ ။ (တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့်)
“ကျွန်မ မလုပ်၊ ဘယ်သူ လုပ်ဦးမှာလဲ”

ဤတွင် သားအဖသုံးယောက်သည် “မြတ်စွာဘုရား . . ကယ် တော်မူပါ”ဟု တစ်ပြိုင်တည်းဆိုလိုက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ . . .

ကြည် ။ ။ “ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ညီမရဲ့၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ရီ ။ ။ “သွေးတွေ ပန်းထွက်နေတာမြင်တော့ ကျွန်မက ကုန်း အော်၊ မိထူးက ကလေးချထားခဲ့ပြီး ပြေးလာ၊ ထမင်း ချက်တဲ့ ဘိုးအေးလဲရောက်လာ၊ သူတို့အားလုံးအိမ် ပေါ် ရောက်ကြတော့ “နင်တို့ဆရာ သူ့ဟာသူ သတ် သေပြီဟဲ့”လို့ အော်ပြောလိုက်တော့ ပျာယီးပျာယာ ပြေးဆင်းကုန်ကြတော့တာပါပဲ၊ အဲဒီညနေမှာမို့ အုပ် လေးကိုဘအောင် ပြန်ရောက်လာလို့ အဖြစ်အပျက် ကိုပြောပြပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖုံးဖိပေးကြပေဖို့ ပေါ့၊ ကိုဘဦးအလောင်းကို ညတွင်းချင်းသင်္ဂြိုဟ်ပြီး လိုက်ကြတာပါပဲ၊ ကိုဘအောင်ကလဲ အလုပ်သင်ခါစ ဆိုတော့ ဘာမှနားမလည်ရှာပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြောသမျှ အကုန်ဆောင်ရွက်ပေးတာပါပဲ . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ မရှိခိုက်မှာ ကိုဘဦးဟာ ရုံးတောင်မှ မှန်မှန် မတက်ဘဲ တမှုံတည်းမှုံနေတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြလေတော့ အမှုံးလွန်ပြီး သူ့ဟာသူ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ဟန်တူတယ်လို့ ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံကြပြီး ကတိုက်ကရိုက် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတော့တာပါပဲ၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းနဲ့တကွ အရေးပိုင်မင်းတို့ကလဲ ကျွန်မကိုသနားပြီး အစစအရာရာ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ဆောင်ရွက်ကြလို့ သတင်းစာတွေထဲမှာတောင် ဒီအကြောင်း မပါစေဘူး၊ ဟုမ္မလင်းဆိုတာကလဲ ပြည်စွန်ပြည်ဖျားဖြစ်လေတော့ ထိပ်ဆုံးအရာရှိကြီးက ဖုံးဖိပေးတယ်ဆိုရင် တစ်နယ်လုံးငြိမ်သွားတာကိုး"

ဤတွင် သားအဖလေးယောက်တို့သည် လည်ကုပ်များကျိုးကျသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းငုံ့လျှိုးကာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိကြလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ . . .

ဒင် ။ ။ "ခွကျတာပဲသမီးရယ်၊ ငါတို့က ဥပဒေသမားဖြစ်လေတော့ ဝတ္တရားကလဲ ရှိနေသေးတယ်၊ အမှုလက်ခံတာတောင် ကောက်တီးကောက်ကွေ့ အမှုမျိုးကို ငါလက်မခံခဲ့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါမှ ခွကျတော့တာတာပဲ"

ကြည် ။ ။ "ဒါဖြင့် ဖေဖေ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ"

ဒင် ။ ။ "ဒီဥစ္စာ လူ့ထက်မှုဟဲ့၊ ငါက ထိမ်ချန်ထားလို့ တော်နိုင်ပါ့မလား"

ရင် ။ ။ "အဖေကြီးက မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်ကဖော်လို့ တော်နိုင်ပါ့မလားရှင်"

ဒင် ။ ။ "အဲဒါကြောင့် ခွကျတယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား"

မိမိရီကမူ မိမိနှင့်မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ဆွဲကြိုးကလေးကို လက်ဖြင့်ဆ,လျက် ငေးကြည့်နေပြီးနောက် . . .

ရီ ။ ။ "ဒါကြောင့် ရီက မပြောဘဲနဲ့ ဖုံးထားတာ၊ ဝိုင်းပြီးပြောအောင်လုပ်ကြတာကိုး၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံခဲ့ရတာ ကြာလှပြီ၊ အခုတော့ တစ်အိမ်လုံး ဝိုင်းပြီး ခံကြပေဦးတော့"

ထိုခဏ၌ ကိုယ်ပိုင်ရထားလုံးသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာ၍ ဒရိုင်ဘာက အချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆင်းသက်၍ အစီရင်ခံလေ၏။

ရင် ။ ။ "အဖေကြီးတို့ သွားကြပေတော့၊ ကျွန်မတော့ ဒီအဖြစ်ကိုကြားရပြီးတဲ့နောက် ဘယ်အခမ်းအနားမှ မလိုက်ချင်တော့ပါဘူးရှင်၊ မျက်နှာဘယ်လိုလုပ် ထားရမှန်းမသိတော့ပါဘူး"

ဒင် ။ ။ "ဟုတ်ပါရဲ့အမေကြီးရယ်၊ ကျုပ်လဲ သွားချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး၊ ဘုရင်ခံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်မလုံတော့ပါဘူး အမေကြီးရယ်"

ရီ ။ ။ "ကိုင်း. . ဒါဖြင့် မသွားဘဲ နေကြရုံရှိတာပဲ"ဟုဆိုကာ ဆံထုံးကိုဖြေချလိုက်ရာ ဂါးဒင်းပါတီအတွက် နေ့ရက်များစွာမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာခဲ့သော အပျိုကြီး မိမိကြည်ခမျာမှာ ခဲလေသမျှ သဲရေကျရတော့သည်ဟု အောက်မေ့ကာ ဒရိုင်ဘာအား . . .

"ဒရိုင်ဘာ. . မေမေ နေမကောင်းလို့ မသွားကြတော့ဘူး" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

✻ ✻ ✻

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြက်တူရွေးနှုတ်သီး

ပြစ်မှုကျူးလွန်သော တရားခံတစ်ယောက်သည် ကြံရည်ဖန်ရည်အဘယ်မျှလောက် ကောင်းသည်ကို အမှုပေါ် ပေါက်သောအခါမှ ထင်ရှားစွာ သိနိုင်၏။ အချို့သော ရာဇဝတ်ကောင်များသည် ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိလှသည်မဟုတ်၊ တော်ရိလျော်ရိ လူစားမျိုးလည်း ကံကောင်းသောကြောင့် မပေါ် ပေါက်ဘဲ ကြိုးစင်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်းများလည်းရှိ၏။

အချို့မှာမူ ကြံရည်ဖန်ရည်ကောင်းလှ၍ ခြေရာဖျောက်ကာ ပုလိပ်ကို လှည့်စားနိုင်ပါလျက်၊ နောက်ဆုံးတွင် ပုလိပ်၏အစွမ်းကြောင့်မဟုတ်၊ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှခြင်း သက်သက်ကြောင့် အမှုပေါ်ပေါက်၍ အပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်းများလည်း ရှိပေသည်။

ဖော်ပြလတ္တံ့သော မထွန်းမယ်မှာ ဒုတိယအမျိုးအစားတွင်ပါဝင်သည့် တရားခံမျိုးဖြစ်ပေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိများ၏ ပါးနပ်ခြင်း၊ ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိခြင်း၊ အပန်းခံ၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခြင်းတို့သည် လင်ယောကျ်ားကိုသတ်သည့် မထွန်းမယ်အား ပြစ်မှုထင်ရှားအောင် ရုံးတော်သို့တင်ပြရန် မတတ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး၌ မထွန်းမယ်အပြစ်ရခြင်းမှာ ၎င်း၏ကံဇာတာ မကောင်းသည့်အတွက်ကြောင့်ဟူ၍ ဆိုထိုက်ပေသည်။

ဆိုးယုတ်သော မိန်းမများသည် လင်ယောကျ်ားကို သေကြောင်းကြံစည်သောအခါ အဆိပ်ကို အသုံးပြုတတ်ကြပေရာ၊ လင်ကိုသေနတ်နှင့်ပစ်သတ်သော မိန်းမပျိုဟူ၍ ခပ်ရှားရှားရှိပေလိမ့်မည်။ မထွန်းမယ်မူကား ရှားပါးသော မိန်းမများအတွက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ပေ၏။

အခြားသော ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာမူကား မထွန်းမယ်သည် ယောကျ်ားကို သေကြောင်းကြံစည်ရာ၌ ယောကျ်ားရာဇဝတ်ကောင်စိလေ့ရှိသည့်နည်းအတိုင်း သေမည့်လူကို ပုလိပ်များတွေ့စေလိုသည့်သို့ရောက်အောင် ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်ကာ နေရာတကျ စီစဉ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်တင်ဦး ဆိုသည်မှာ . ကသာမြို့ သစ်ကုန်သည်တစ်ဦး၏ ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ အသက် (၁၄)နှစ်အရွယ်တွင် မိခင်ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ မောင်တင်ဦး၏ဖခင်သည် မယားရှိစဉ်အခါ၌ အထိုက်အလျောက်မျှသာ စီးပွားဖြစ်၍ မယားသေဆုံးပြီးသည့်နောက်တွင်မူ ဒီရေတက်သကဲ့သို့ ဖြိုးဖြိုးဝေအောင် စီးပွားတက်ခဲ့၏။ မောင်တင်ဦးမှာ ကသာ ဆိတ်စကူးကျောင်း၌ပညာသင်ပါသော်လည်း ခပ်ထိုင်းထိုင်းသူငယ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်တန်းလျှင်နှစ်နှစ်ကျနေသဖြင့် (၁၈)နှစ်အရွယ်ရောက်သောအခါ၌ပင် ငါးတန်းမျှမအောင်ခဲ့ချေ။

မောင်တင်ဦး၏ဖခင် ဦးသာဇံသည် စီးပွားတက်လာသောအခါ မောင်တင်ဦး မွေးဖွားသည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကို ဖျက်လှဲ၍ တိုက်ခံဆောက်ပြီးလျှင် ကောင်းမွန်ခမ်းနားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများတို့ မြို့မှမှာယူ၍ အရေးပိုင်မင်းကြီးတမျှ နေထိုင်သဖြင့် သစ်တောအရာရှိများသည် ဗိုလ်တဲ၌ မတည်းခိုဘဲ ဦးသာဇံ၏နေအိမ်၌ တည်းခိုကြလေသည်။

ဦးသာဇံသည် အရာရှိများတည်းခိုခြင်းအတွက် အားရဝမ်းသာ၍ လက်ဝဲလက်ယာရှိ မြေကွက်များကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် မာလီနှစ်ယောက်ထား၍ ဥယျာဉ်ကြီးဖြစ်အောင်ပြုစုထားသဖြင့် တကယ်သာယာသော အိမ်ဝင်းကြီးဖြစ်လာတော့သည်။ အခြားမြို့မှ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များသည် ဦးသာဇံအိမ်ကြီးကိုမြင်ကြ၍ အရေးပိုင်၏ အိမ်ကြီးလော၊ သစ်တောဝန်၏အိမ်ကြီးလောဟု မေးကြသည်ဆိုလျှင် အိမ်တော့နပ်၍ခန်းဆီးအသစ်များထပ်မံမှာယူဆင်ပြင်လေတော့သည်။

ဦးသာဇံသည် အိမ်သစ်ကြီးဆောက်လုပ်ပြီးကတည်းက အိမ်ထောင်အသစ်ပြုရန် အကြံရှိသော်လည်း၊ စီးပွားတက်သဖြင့် ဘဝင်မြင့်လာလျှောက် အထက်လှမ်းလွန်းသဖြင့် ချေးမတည့်ဘဲ အကြိုက်မရ ရှိကြိုက် ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ ကသာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသော အရေးပိုင်တစ်ယောက်နှင့် ဘီအေသင်နေသော သမီးချောတစ်ယောက်ပါလေရာ၊ ဦးသာဇံသည် ထိုသူငယ်မကျမှ တမ်းတမ်းစွဲ နေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူငယ်မကလည်း ရုပ်ချောပညာတတ်၍ ခေတ်ဆန်သူဖြစ်သောကြောင့် ဦးသာဇံ၏စီးပွားမှုလောက်ကို ဂရုမစိုက်ချေ။

တသာမြို့၌ လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့မှ အထူးတလည်ငှားရမ်းခေါ်ယူသော မိန်းမ ဝတ်လုံတစ်ယောက်ကိုလည်း ဦးသာဇံမျက်စိကျဖူး၏။ ၎င်းမှာလည်း စျေးမတည့်ဘဲ လွဲခဲ့ရလေတော့သည်။ ဤတွင် ဦးသာဇံသည် သားစိတ်မယားစိတ်ကုန်သည်ဆို၍ မိမိ၏နေအိမ်၌ ရေဒီယို၊ ဂရာမာဖုံး၊ ပီယာနို စသော ကိရိယာများထားကာ အဆိုသမားအတီးသမားများဖိတ်၍ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပျော်ပျော်ကြီးနေလေတော့သည်။

ဦးသာဇံ၏နေအိမ်တွင် ကွယ်လွန်သူဇနီး၏ ဆွေမျိုးမှဲ့မျိုးမဲ့များနှင့် ဦးသာဇံ၏ပါးရှားသော ဆွေမျိုးများသည် လာရောက်တည်းခိုနေထိုင်စားသောက်ကြလေရာ မောင်တင်ဦးမှာ နှစ်ဖက်သော ဆွေမျိုးများ၏ ဖူးဖူးမှုတ်ခြင်းခံရ၍ လွန်စွာကျေနပ်ပျော်ရွှင်လျက်ရှိ၏။ ဦးသာဇံကလည်း သားကလေးပျော်လျှင် ပြီးစေဆို၍ ဆွေမျိုးတစ်ကျိပ် မှီခိုစားသောက်ကြစေကာမူ ကြည်ဖြူစွာကျွေးမွေး၏။ မောင်တင်ဦးမှာ နဂိုကတည်းက ခပ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် ဆွေမျိုးများအလယ်တွင် ပျော်နေ၍ စာမကျက်ဘဲ ကျောင်းတက်ချင်မှ တက်တော့သည်။

ဖခင်ဦးသာဇံကလည်း သူ၏သစ်လုပ်ငန်းတွင် ခြေရာခံရမည့်သားဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စာ၌ အတန်းမရချင်နေ ကိစ္စမရှိဘူးဟု အောက်မေ့သည်နှင့် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း မရှိလှချေ။ မောင်တင်ဦးသည် ဖခင်ထံမှ ငါးဆယ်ကျပ် တစ်ရာကျပ်မျှသောငွေကို အလွယ်တကူတောင်းယူရရှိသည်ဖြစ်၍ မြို့ထဲမှ တေလေကြမ်းပိုးများနှင့် ပေါင်းသင်းကာ ဘီလိယက်ခုံ တရုတ်ဟိုတယ် စသည်များတွင် အချိန်ကုန်လွန်စေရကား ဦးသာဇံမှာ ပုလိပ်ရောဂါနှင့် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သောအခါ၌ မောင်တင်ဦးသည် အသက် (၂၁)နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း (၇)တန်းမျှလည်း မအောင် သစ်လုပ်ငန်း၌လည်း ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်ချေ။

မောင်တင်ဦးသည် ဦးသာဇံ ကွယ်လွန်သောအခါတွင် အိမ်နှင့် ဝင်းခြံအပြင် ငါးသောင်းခန့် အရင်းဝင်ထားသည့် သစ်လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်မိုလီအတွင်းပစ္စည်း သုံးသောင်းခန့်မျှ အမွေရလိုက်၏။ သစ်လုပ်ငန်းမှာ အလိုလိုက်သော ဦးလေးတစ်ယောက်က ဦးစီးအုပ်ချုပ်၍ မောင်တင်ဦး လိုသလောက် ထုတ်ပေးသောအဒေါ်တစ်ယောက်က အတွင်းပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းလေသည်။ မူလကတည်းက ချုပ်ချယ်ခြင်းမခံရသော မောင်တင်ဦးမှာဖခင် ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ဖြစ်ချင်တိုင်းအရမ်းဖြစ်၍ လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်သည် မိန်းမပိုးပန်းခြင်းအလုပ်တစ်ခုတွင် ဝါသနာမပါသည်နှင့် ၎င်းကိုချန်လှပ်၍ စားခြင်းသောက်ခြင်း၊ ပိုကာဆွဲခြင်း၊ ပွဲကြည့်ခြင်း စသောပျော်ပါးမှုတို့တွင် အချိန်ရှိသမျှ ဇိမ်ယူလေတော့သည်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများ (အများအားဖြင့် ကြမ်းပိုးများ)ကိုဖိတ်ခေါ်၍ တရုတ်ဟိုတယ်မှ အကောင်းဆုံးသော စားစရာများကို စားပွဲကြီးပေါ်၌ တည်ခင်းကာ ဘီယာပုလင်းများကို ဒါဇင်လိုက်ရေခဲစိမ်လျက် တမြုန်းမြုန်းသောက်စားကြသော အချိန်ကို တစ်နေ့အဖို့ စုတွက်လိုက်သော် (၁၆)နာရီ ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် အိပ်သောမျက်စိလောက်သာ ချန်လှပ်ပေတော့သည်။ ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့ကား ပြောလည်းမပြောဝံ့။ ပြောလျှင်လည်း နာယူမည့်သူငယ် မဟုတ်သည့်အတူတူ တစ်အိမ်လုံးပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်နေထိုင်ဟန်တူပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မောင်တင်ဦးသည် ဆယ်ယောက်ထက်မနည်းသော သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ညစ်ခန်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် အရက်ပုလင်းများထောင်လျက် စားပွဲပေါ်၌ မီးအိုးတင်၍ ကျိုရသော တရုတ်ဘဲပေါင်းတင်းချိုနှင့်မြည်းကာ ရယ်မောစားသောက်နေကြစဉ် မထွန်းမယ်သည် ညစ်ခန်းဝမှရပ်လျက် တစ်ချက်တည်း လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်ပင် အထက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဖော်ပြခဲ့သည့် မောင်တင်ဦး၏အခြေအနေနှင့် အကြောင်းခြင်းရာအလုံးစုံကို မှန်တီဟင်းကဲ့သို့ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်သိမြင်နိုင်လေပြီ။ မထွန်းမယ်ကား ပရှုဒင်ရှဲလ် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီတွင် အသက်ပေါင်သူ အများဆုံးရအောင် တရားဟောနိုင်သည်ဟု အာမခံကုမ္ပဏီလောက၌ နာမည်ကြီးလျက်ရှိသော အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်လေသည်။

မည်သည့်အရာရှိ မည်သည့်ပွဲစား မည်သည့်ကုန်သည်သည်ညှိမှုလောက် ကတ်ကတ်သတ်သတ် ကုတ်ကုတ်ပတ်ပတ် ရှိသည်ဆိုစေထွန်းမယ်ကို လွှတ်လိုက်လျှင် အသက်ပေါင်မထားဘဲ မနေနိုင်ဟုပြောကြ၏။

မထွန်းမယ်သည် မောင်တင်ဦးအကြောင်းကို ကြားဖူး၍အသက်ပေါင်ထားဖို့ တိုက်တွန်းရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း မထွန်းမယ်မှာ ငါးရံ့ကိုယ်ကလေးနှင့် သင်္ဂ သင်ရုပ်ရုပ် ဖြိုးလိမ်းတတ်သည့်ပြင် မိန်းမချောမိန်းမလှတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေရကား အသက် (၂၀)ကျော်ရွယ် လူပျိုကလေးများ၏မျက်စိ၌ ကြီးရင့်သည်ဟု မထင်ရပေ။ မထွန်းမယ်၏ရုပ်လက္ခဏာနှင့်ပတ်သက်၍ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိသည်ကား ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အလွန်ချောလှသည်ဟု မှတ်ထင်ကြရစေကာမူ နီးနီးကပ်ကပ် စေ့စေ့စ
စပ်ကြည့်သောအခါတွင် လက်ဝဲဘက် မျက်စိထောင့်၌ အဖြူပေါ်တွ
အနက်ပျောက်ကလေးများ စွန်းထင်းလျက် ရှိသည်ကိုမြင်နိုင်သဖြင့် ပိ
ဖြူတွင် အိုးမည်းစွန်းပေခြင်းကဲ့သို့ လှပသောအဆင်းမှ တစ်ဝက်တစ်ဖျ
နုတ်ယူသွားသည်ဟု ထင်ကြရပေသည်။

မထွန်းမယ်သည် အခန်းဝမှရပ်ကာ သောက်စားပျော်ပါးနေ
သောလူငယ်များကိုကြည့်၍ ရွံရှက်သော မျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်ခြားသေ
လည်း ရွံရှက်သော အမူအရာသည် ချက်ချင်းပင်ကွယ်ပျောက်၍ မိမိဇ
ကိုင်ဖို့ အကွက်ကောင်းတစ်ခု ပေါ်ချေပြီဟု သိမြင်ခဲ့လေပြီ။ မထွန်းမ
သည် လူ့လောကအကြောင်းကို မည်မျှကျွမ်းကျင်နားလည်လေသနည်
ဆိုသော် မောင်တင်ဦးထံမှ အသက်ပေါင်ကိစ္စ အောင်ပြီးရုံသာမက တ
လအတွင်း၌ပင် မောင်တင်ဦးနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရသောအဖြစ်
ရောက်အောင် လျှော်ခတ်နိုင်ပေသည်။

▮

မထွန်းမယ်သည် မောင်တင်ဦးအား အပျိုစင်ဖြစ်ပါသည်
လှည့်ဖြားလိမ်လည်၍ မပြော၊ အောက်သူဖြစ်၍ အောက်ရွာ၌ အ
ထောင်ကျပြီး လင်ယောက်ျားသေဆုံးသည့် မုဆိုးမဖြစ်ပါသည်ဟု အ
အတိုင်းပြောပြလေသည်။ ထူးဆန်းသောအခြင်းအရာမှာ မထွန်းမယ်
ပထမယောက်ျားသည်လည်း ကိုတင်ဦးအမည်ပင်ဖြစ်၍ မောင်တင်
ထက် မိမိက ဆယ်နှစ်တိတိကြီးသည့်နည်းတူ၊ ပထမယောက်ျား ကို
ဦးက မိမိထက် ဆယ်နှစ်တိတိကြီးသည်ဟူ၍လည်း ဖော်ထုတ်ပြောဆို
သည်။

မထွန်းမယ်က မောင်တင်ဦးအား မိမိ၏အဖြစ်အပျက်မျာ
ရိုးသားစွာဖော်ထုတ်ပြောပြသည့်နည်းတူ မောင်တင်ဦးကလည်း မထ
မယ်အား မိမိ မသိနားမလည်ခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာကို ရိုး
စွာဖွင့်ဟပြောပြ၏။

အမှန်မှာ မောင်တင်ဦးက ဖွင့်မပြောလျှင်လည်း မထွန်းမ
ဖွင့်ထားသောစာအုပ်ကို ဖတ်ရခြင်းကဲ့သို့ မောင်တင်ဦးကို လွယ်က
အကဲခတ်နိုင်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။ မောင်တင်ဦးသည် ဖခင်၏
လုပ်ငန်းကို အမွေဆက်ခံရသော်လည်း အလုပ်ကို ဘာမျှနားမလ
ဦးလေးတစ်ယောက်က စီမံခြယ်လှယ်လျက်ရှိခြင်းများကိုပါ ဖော်
ပြောပြလေသည်။

လက်မထပ်မီအချိန်၌ မောင်တင်ဦးက စီးပွားရေးအခြေအနေ
အကြောင်း ပြောပြသည့်အခါ မထွန်းမယ်သည် ငွေကို ဂရုမစိုက် လူကို
စုံမက်၍ ချစ်ကြိုက်ခြင်း ဖြစ်သည့်အနေမျိုးဖြင့် နားရှိ၍သာကြားရသည်၊
မိမိကား ငွေရေးကြေးရေးကို လုံးဝအရေးမလုပ်လေဟန် အမှတ်မဲ့သာ
နားထောင်လေသည်။ သို့ရာတွင် လက်ထပ်ပြီး ရက်သတ္တတစ်ပတ် မပြည့်
မီ၌ပင် မထွန်းမယ်သည် ရွှေတိုငွေစ အတွင်းပစ္စည်းအကြောင်းနှင့် သစ်
လုပ်ငန်းအခြေအနေကို ခရေစေ့တွင်းကျ စစ်ဆေးလေတော့သည်၊ စာ
ရင်းအင်းအလုပ်၌ မွတ်ပြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက်
သစ်လုပ်ငန်းကို စစ်ဆေးသောအခါတွင် မူလက ငါးသောင်းတန်သည်ဟု
ခန့်မှန်းခဲ့သော လုပ်ငန်းသည် ထိုအချိန်တွင် သုံးသောင်းမျှပင် မတန်တော့
သည်ကိုတွေ့ရ၏။ ငွေသားနှင့် အတွင်းပစ္စည်း ဆိုသည်များမှာလည်း သုံး
သောင်းဖိုးမှ နှစ်သောင်းမပြည့်တပြည့်မျှသာ ကျန်တော့သည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

သစ်လုပ်ငန်းတွင် စီမံအုပ်ချုပ်ခြင်း ညံ့ဖျင်းသည့်အတွက်ကြောင့်
ယိုဖိတ်ခြင်းဆုံးရှုံးခြင်းများလည်း တွေ့ရလေသည်။ များမကြာမီအတွင်း
မထွန်းမယ်သည် အတွင်းပစ္စည်းဟူသမျှကို ကိုယ်တိုင်ထိန်းသိမ်း၍ သစ်
လုပ်ငန်းတွင်လည်း မယိုမဖိတ်စေရအောင် အကြံပေးဉာဏ်ပေးပြုလုပ်၏။
ဦးလေးတော်သူက ကန့်ကွက်ချင်သော်လည်း မထွန်းမယ်က တစ်ခွန်း
ခေါက်လိုက်လျှင် ပျော့ကျသွားသည့် လူစားမျိုးဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မထွန်းမယ်သည် မောင်ကလေး သားကလေး၏
စစ္စည်းကို စေ့စပ်သောအစ်မကြီးတစ်ယောက်က ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ပေး
သည့်အနေမျိုးဖြင့် မယိုတန် မယိုမဖိတ်ရအောင်ဆို၍ စီမံပေတော့ရာ
မိုတပ်ရပ်စားသောက်နေကြသော ခွေမဲ့မျိုးမဲ့များကိုလည်း မောင်းထုတ်
၍ မောင်တင်ဦးသောက်ချင်လျှင် ငွေပေးမည်ဆိုကာ သောက်ဖော်သောက်
ဖက် ကပ်ပါးရပ်ပါး သူငယ်ချင်းများကို ခြောက်ထုတ်လေတော့သည်၊
၎င်းအိမ်မှုလောက်တွင် အစေခံထားဖို့မလို၊ မိမိ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်
သည်ဆို၍ တိုလီမိုလီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပင် နောက်ဆုံးတွင်ပယ်
ရှားလိုက်လေသည်။

မထွန်းမယ်သည် အချောင်ထိုင်၍မစားလို၊ အလုပ်လုပ်ရမှနေ
သာသည်ဟုပြော၍ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်မြဲတိုင်း ဆက်
လက်လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်၍ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိသည့်အခါ လွယ်ကူစေ
ရန်ဆို၍ တယ်လီဖုန်းတပ်ဆင်လိုက်၏။ ရန်ကုန်မှ ကုမ္ပဏီတိုက်ရင်းနှင့်
အဆက်အသွယ်ကြေးနန်းဆက်ရခြင်းထက် တယ်လီဖုန်းက သက်သာသည်ဟူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းပြလေသည်။ စင်စစ်မှာ မောင်တင်ဦးအဖို့မူ ဘာမျှအကြောင်း ပြဖို့မလို၊ ကောင်းကောင်းစားရအောင် ချက်ပြုတ်ကျွေး၍ ရေခဲစိမ်ဘီယာ သောက်ရလျှင် မထွန်းမယ် လုပ်ချင်ရာလုပ် ကျေနပ်မည့်သူဖြစ်လေသည်။

မထွန်းမယ်သည် မောင်တင်ဦး၏ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်မချ ဆိုကာ ဆရာဝန်အားပြသ၍ မောင်တင်ဦး၏ စားရေးသောက်မှုနှင့် အချိန်မှန်အိပ်မှု၊ အချိန်မှန်လမ်းလျှောက်မှု၊ လှုပ်ရှားမှုများအတွက်ကိုပါ ဂရုစိုက်၍စီမံပေး၏။ ဘက်ဒမင်တန်ကလပ်သို့လည်း မောင်တင်ဦးပါဝင်စေရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ ယောက်ျားဆိုသည်မှာ သေနတ်မပစ်တတ်လျှင် နုံချာသည်ဟုပြော၍ သေနတ်လိုင်စင်လျှောက်ထားခြင်း၊ အလေ့အကျင့်သဘောနှင့် ငှက်ပစ်ထွက်ခြင်း စသောအလုပ်များကိုလည်း မထွန်းမယ်ကပင် စီစဉ်ပေးလေသည်။

လက်မထပ်မီအချိန်မှ မောင်တင်ဦးအတွက် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီတွင် ငွေငါးထောင်ကျပ်မျှနှင့် အသက်ပေါင်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်းနည်းသေးသည်ဆိုကာ ထပ်မံ၍ပေါင်သည်နှင့် စုစုပေါင်းသုံးသောင်းဖိုးမျှ အသက်ပေါင်ပြီးဖြစ်သွားပေပြီ။ ငါးထောင်ဖိုးပေါင်စဉ်က ဆရာဝန်အား အတော်ပြောရသော်လည်း မထွန်းမယ်၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကြောင့် မောင်တင်ဦးမှာ ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာသည်နှင့် နောက်ထပ်ပေါင်သည့်အခါ ဆရာဝန်က ချောမောစွာ ထောက်ခံချက်ပေးလေသည်။

မထွန်းမယ်မှာ အာမခံကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်လုပ်သောကြောင့်ပေလားမဆိုနိုင်၊ နေရာတကာတွင် အာမခံထားချင်၏။ အခြားလူများအဖို့ လုပ်ရိုးထုံးစံ မရှိသည့် အသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကိုပင် အာမခံကုမ္ပဏီမန်နေဂျာအား ကိုယ်တိုင်ပြေး၍ အပေါင်ထား၏။ ပမာဆိုသော် မောင်တင်ဦး၏ဖခင် ဦးသာဇံ၏မိခင်မှာ သီပေါဘုရင်လက်ထက်၌ နန်းတော်သူအမျိုးတော်ဖြစ်၍ မိဖုရားပေးသနားတော်မူဖူးသည့် ကရက်မက်သား ယပ်တောင်၊ ပယင်းကြုတ်ကလေးအစရှိသည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများသည် ရာဇဝင်တန်ဖိုးရှိသည်ဆို၍ အာမခံကုမ္ပဏီတွင် ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာကျပ်နှင့် အာမခံပြုလုပ်ထားလေသည်။ အာမခံရပုံမှာ ၎င်းပစ္စည်းများကို လူခိုးသည်ဖြစ်စေ၊ မီးထဲသို့ပါသွားသည်ဖြစ်စေ ကုမ္ပဏီက ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာကျပ်လျော်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ မောင်တင်ဦး၏သစ်လုပ်ငန်းမှ ရရှိသော အမြတ်ငွေကလေးနှင့် မထွန်းမယ်ရရှိသော ကော်မရှင်တို့သည် အာမခံကြေးနုတ်လိုက်သောအခါ၌ မစားလောက်မသောက်လောက် ဖြစ်နေသော်လည်း မထွန်းမယ်သည် အရှည်ကိုကြည့်သော မိန်းမဖြစ်၍ ဂရုမစိုက်ဟု ပြောကြ၏။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော မထွန်းမယ်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သာရှိ၍ အူကြောင်ကြောင်ရှိသော မောင်တင်ဦးတို့သည် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးအတွင်း ခမ်းနားသောတိုက်ခံအိမ်ကြီး၌ အတူတကွနေထိုင်ကြရာတွင် သင့်မြတ်ကျေနပ်ခြင်းရှိ,မရှိကိုမူ အရပ်က အကဲမခတ်နိုင်ကြပေ။ သို့သော် ဆူဆူပူပူမရှိခြင်းကိုမူ သက်သေခံနိုင်ကြလေသည်။

လက်ထပ်ပြီး၍ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် မောင်တင်ဦးမှာ နမိုးနီးယားရောဂါဖြစ်၍ မထွန်းမယ်က ပြုစုစောင့်ရှောက်လေသည်။ ပင့်ခေါ်သောဆရာဝန်သည် မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်ဟူ၍ ဖော်ထုတ်မပြောဘဲ မောင်တင်ဦးကို ဆေးရုံသို့မပို့လျှင် မိမိ မကုသနိုင်ဆို၍ တစ်ခါတည်းမပေါ်လာဘဲ နေတော့သည်။ မောင်တင်ဦးမှာမူ မထွန်းမယ်က သဘောမတူသောကြောင့် ဆေးရုံမတက်ဘဲ ဆရာဝန်မလာချင်နေပစေဆို၍ အိမ်၌ပင် ဆက်လက်ဆေးစားလေသည်။

ဆရာဝန်သည် အကြောင်းမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းမပြုသော်လည်း မထွန်းမယ်က ရောဂါတိုးအောင် တမင်လုပ်နေသည်ဟု မသင်္ကာသည့်အတွက်ကြောင့် ဆေးရုံပို့ရမည်ဟု တိုက်တွန်းဟန်တူပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မထွန်းမယ်သည် မိမိအား ဆရာဝန်က မသင်္ကာသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့် မောင်တင်ဦးကို ဆေးရုံသို့တင်ပို့လေရာ မကြာမီအတွင်း မောင်တင်ဦးမှာ ရောဂါပျောက်၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မောင်တင်ဦးတို့အိမ်၌ အတိုအထွာခိုင်းစေရန်အတွက် ငှားထားသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ရှိသေးရာ၊ မထွန်းမယ်က ငွေရေးကြေးရေးကျပ်တည်း၍ သူငယ်တစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးရန်တာဝန်သည် မသေးငယ်လှဆိုကာ ၎င်းသူငယ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ရှေ့အဖို့၌ မထွန်းမယ်က ဈေးဝယ်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်းအလုပ်များကိုဆောင်ရွက်၍ မောင်တင်ဦးက တံမြက်လှည်းခြင်းမှစ၍ အသေးအဖွဲ့အလုပ်များကို ဆောင်ရွက်ရသော်လည်း မညည်းမတွားလုပ်ပေးသည်။ မထွန်းမယ်သည် အသန့်အရှင်းကြိုက်သည်ဆို၍ ဝင်းထဲ၌ အမှိုက်တစ်ပင်မရှိစေရအောင် မောင်တင်ဦးအား ရှင်းလင်းသုတ်သင်စေသည့်ပြင် သစ်ပင်ကလေးများရွှေ့ပြောင်းစိုက်ပျိုးရန်အတွက် ကျင်းတူးခြင်းအလုပ်ကိုလည်း နာလန်ထူခါစဖြစ်သော မောင်တင်ဦးကို ချော့မြှောက်၍ခိုင်းလေသည်။

မောင်တင်ဦးခမျာမှာ မိမိအား အလုပ်ကြမ်းခြင်း သေအောင်သတ်နေသော မယားမထွန်းမယ်၏အကြံကို မရိပ်မိရှာဘဲ မျက်နှာချိုသွေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၍ချော့ခိုင်းတိုင်း နင်လားငါလား အလုပ်လုပ်ရှာ၏။ ဤတွင် မောင်တင်ဦးမှာ မထွန်းမယ်မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အလုပ်သတ်၍ မသေသည့်အပြင် စားကောင်းသောက်ကောင်းနှင့် ဝဝလင်လင် ဖြစ်လာချေသေး၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မထွန်းမယ်မြင်သောအခါ အကြံတစ်မျိုးထုတ်၍ သချိုင်းသို့ အမြန်တွန်းပို့နည်းကို စီစဉ်ရလေသည်။

မယ် ။ ။ “မောင်လေးရေ”

ဦး ။ ။ “ဗျာ. . ဘာလဲအစ်မကြီး”

မယ် ။ ။ “အလုပ်ကြမ်းတွေကို မောင်လေးကိုယ်တိုင် လုပ်နေရတာ မပင်ပန်းဘူးလား”

ဦး ။ ။ “ပင်ပန်းပေါင်ဗျာ၊ သာတောင်စားသောက်ကောင်းသေး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မယ် ။ ။ “မောင်လေး မပင်ပန်းဘူးပြောပေမယ့် အစ်မကြီးက မရှုရက်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ အစေခံထားနိုင်အောင် ငွေရတဲ့နည်းလမ်းထွင်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

ဦး ။ ။ “ဘယ်လိုလဲ အစ်မကြီး”

မယ် ။ ။ “ဟောဟို ဗီရိုထဲက တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေးတွေကို လူခိုးရင် အစ်မကြီးတို့ ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာကျပ်ရမယ် မောင်လေးရဲ့”

ဦး ။ ။ “ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် လူမခိုးတာက ခက်တယ်”

မယ် ။ ။ “တကယ်သူခိုးက မခိုးရင် ခိုးတယ်ထင်အောင်လုပ်လို့ ဖြစ်တာပေါ့”

ဦး ။ ။ “ဩော်. . နားလည်ပြီ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ခိုးထုတ်ပြီး မြစ်ထဲပစ်ချ၊ နို့ပြီးတော့မှ ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာကျပ် တောင်းယူ၊ ဒါကိုလား”

မယ် ။ ။ “မောင်လေးက ပါးသားကပဲ”

ဦး ။ ။ “ပါးအားကြီးပြီး ပေါက်တောင်သွားဦးမယ်၊ ကောင်းတယ် အစ်မကြီး၊ ဒီကနေ့ည လုပ်ကြစို့လား”

မယ် ။ ။ “နေဦးမောင်လေးရဲ့၊ ဒါမျိုးဆိုတာ အရင်စလို မလုပ်ရဘူး၊ ကြိုတင်ပြီး စီမံရသေးတယ်၊ ဒီကခိုင်းသလို မောင်လေးလုပ်နော်”

ဦး ။ ။ “စိန်လိုက်ဗျာ စိတ်ချ၊ တစ်သဝေမတိမ်းစေရဘူး”

တစ်ညသ၌ မထွန်းမယ်သည် မောင်တင်ဦး၏နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကိုစွပ်၍ မြစ်ကမ်းသို့သွားပြီးလျှင် ပိန်းကောကလေးတစ်စင်းကို ဖြုတ်ယူခဲ့၍ မိမိတို့အိမ်အနီးရှိ ရေဆိပ်၌ချည်ထားခဲ့၏။ မောင်တင်ဦးသည် ရေဆိပ်အနီးမှ စောင့်ကြို၍ ဗီရိုထဲမှ ထုတ်ယူလာခဲ့သော တိုလီမိုလီပစ္စည်းများကို လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲတွင်ထည့်လျက် မထွန်းမယ်သို့ပေးအပ်ပြီးနောက် ဝင်းခြံထဲပြန်သွား၍ အိမ်ထဲသို့ တံခါးပေါက်မှမဝင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှဝင်လေသည်။ မောင်တင်ဦး၏အထင်မှာ မထွန်းမယ်သည် ပစ္စည်းများကို မြစ်လယ်သို့ပစ်ချလိမ့်မည်ဟု ထင်ရှာ၏။ မထွန်းမယ်တစ္ခုလှေထဲ၌ အတန်ကြာနေခဲ့ပြီးနောက်၊ ပစ္စည်းလွယ်အိတ်ကို ဝင်းခြံထဲသို့ ပြန်ယူလာခဲ့၍ ဝင်းအလယ်၌ ချထားလေသည်။ သူ၏အကြံကား သူခိုးသည်ပစ္စည်းများကို ဗီရိုထဲမှ ထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးနောက် ကတိုက်ကရိုက်ထွက်ပြေးရသည်နှင့် ကျနေရစ်သည်ဟု ပုလိပ်တို့ တွေးထင်စေရန်ဖြစ်လေသည်။ မထွန်းမယ်ကား မဖြစ်စလောက် အာမခံကြေးတစ်ထောင့်ငါးရာကျပ်မျှကို ရလို၍ ဉာဏ်ဆင်သည် မဟုတ်ချေ။

လှေခိုးစဉ်က မောင်တင်ဦး၏နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကို စွပ်ခြင်းမှာ လှေခိုးသူသည် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်စေလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။ မထွန်းမယ်သည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ မောင်တင်ဦး၏နောက်ပိတ်ဖိနပ်၌ ပေကျံနေသော ရွှံ့နွံများကို ပွတ်ဖျက်၍ဆေးသုတ်ထားလေသည်။ ထိုနောက် လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ဗီရိုတံခါးကိုဖွင့်ထားလျက် အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ အိပ်ရာသို့ဝင်ကြလေသည်။

မကြာမီ မထွန်းမယ်သည် ဌာနာသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်၍ “ဌာနာပိုင်ရှိသဖားရှင်၊ ကျွန်မတို့အိမ်အောက်မှာ သူခိုးဝင်နေတယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆင်းမကြည့်ဝံ့ပါဘူး၊ ကြောက်ပါတယ်၊ ခဏကလေးစောင့်ပါဦးရှင် ကျွန်မယောကျ်ား စကားပြောပါလိမ့်မယ်”ဟုပြောပြီးနောက် မောင်တင်ဦးသို့ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ၊ မောင်တင်ဦးကလည်း သွန်သင်ထားသည့်အတိုင်း “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူခိုးဝင်နေတယ်ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ခြောက်လုံးပြူးရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်အောက်ဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လဲ တစ်ဆိတ်မြန်မြန်ကလေး လာကြစမ်းပါခင်ဗျာ”ဟုပြောလေသည်။

ထိုနောက် မောင်တင်ဦးသည် မထွန်းမယ်သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ယမ်းတောင့်ထိုးပြီးဖြစ်သော ခြောက်လုံးပြူးကို ယူ၍အိမ်အောက်သို့ဆင်းသွားလေ၏။ ဆင်းခါနီးတွင် မထွန်းမယ်က “အစ်ကိုကြီးဆင်းလာပြီး အချက်မပေးမချင်း စောင့်နေနော်”ဟု မှာထားလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင်တင်ဦး ဆင်းသွားလျှင် ဆင်းသွားချင်း မထွန်းမယ်သည် ခုတင်အောက်မှ ရွက်ဖျင်ဖုံးသော သေတ္တာဟောင်းကြီးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်၍ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကိုထုတ်ကာ ပြောင်းတပ်ဆင်ပြီးလျှင် ယမ်းတောင့်ထိုးထည့်လေ၏။ မထွန်းမယ်သည် မောင်တင်ဦးနှင့်လက်ထပ်စဉ်က ၎င်းသေတ္တာကြီးပါလာခဲ့ရာ၊ မောင်တင်ဦးကမူ သေတ္တာထဲ၌မည်သည့်ပစ္စည်းပါခဲ့သည်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမပြုဖူးချေ။ ထိုနောက် မထွန်းမယ်သည် သေနတ်ကိုကိုင်လျက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

မောင်တင်ဦးမှာမူ အိမ်အောက်ထပ်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို လက်တစ်ဖက်တွင်ကိုင်၍ အခြားလက်တစ်ဖက်၌ ဖယောင်းတိုင်ကိုင်လျက် စောင့်နေ၏။ မထွန်းမယ်ရောက်လာ၍ "ကိုင်း. . ပစ်တော့"ဟုပြောသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်တင်ဦးသည် မထွန်းမယ် သင်ကြားမှာကြားထားသည့်အတိုင်း ဗီရိုအနီး၌ရှိသော နံရံကို သေနတ်ဖြင့် တစ်ချက်ပစ်လိုက်၏။ အမိပ္ပာယ်မှာ မောင်တင်ဦးက ဗီရိုအနီး၌ရှိသော သူခိုးကို သေနတ်နှင့်ပစ်ရာတွင် သူခိုးကို မထိမှန်အဲ နံရံ၌ ထိမှန်သည်ဟု အထင်ပေးလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မောင်တင်ဦး၏သေနတ်မှာ ကျည်ဆန်ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မထွန်းမယ်သည် မောင်တင်ဦးနောက်တွင် ရပ်နေရာမှ မောင်တင်ဦးရှေ့သို့ ရုတ်တရက်တက်လာ၍ နဖူးသို့ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်လုံး ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် မထွန်းမယ်သည် သေနတ်မှ ယမ်းတောင့်အခွံများကို နုတ်ယူ၍ သေနတ်ကို ဗီရိုအနီး၌ချထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ အိမ်ခန်းသို့မဝင်မီ မထွန်းမယ်သည် "ယခင်က စမ်းသပ်စီစဉ်ပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက်" အခန်းတံခါးတွင်းမှ တံခါးကိုဆွဲဆောင့်လိုက်ရာ မင်းတုပ်ကျသွားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ (မင်းတုပ်မှာ အချို့သော မြန်မာအိမ်များ၌ မြုလုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ကြမ်း၌ ဖောက်ထားသော အပေါက်ထဲသို့ ထိုးဝင်ခြင်းအားဖြင့် တံခါးပိတ်ရသော မင်းတုပ်မျိုးဖြစ်လေသည်) အခန်းထဲ၌ တံခါးပိတ်နေပြီဖြစ်နေသောအခါ မထွန်းမယ်သည် ယမ်းတောင့်ခွံနှစ်ခုကို တစ်နေရာ၌ ဖေတ္တဝှက်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် မထွန်းမယ်သည် ဌာနသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြန်၍ အရေးကြီးသဖြင့် တုန်ယင်သော အသံမျိုးဖြင့် "မြန်မြန်လုပ်ကြပါရှင်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ. . ခုတောင် မရောက်လာကြသေးပါလား၊ အိမ်အောက်မှာ သေနတ်သံကြားပါတယ်၊ မောင်တင်ဦးကို ပစ်ကုန်ကြပြီလား မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာလဲ မောင်တင်ဦးက စိုးရိမ်အားကြီးနဲ့ တံခါးပိတ်ထားခဲ့လို့

အပေါ်ထပ်မှာ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်နေရပါတယ်၊ လုပ်ကြပါရှင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်"ဆိုကာ နှိုးဆော်လေရာ ဂတ်စာရေးက ဌာနာအုပ်နှင့် ပုလိပ်များ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

■

ပုလိပ်များရောက်လာကြသောအခါ မထွန်းမယ်ကို အပေါ်ထပ်ရှိအခန်းထဲမှ တံခါးဖွင့်၍ ထုတ်ယူကြရလေသည်။ ဌာနာအုပ်သည် မောင်တင်ဦးအတွက် အသက်ပေါင် သုံးသောင်းထားသည့်အဖြစ်ကို ညဉ့်၌ မသိသေးသည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ သက်မကင်းဖွယ်မရှိ ရှင်းလင်းသောအမှုဟူ၍ ယူဆလေသည်။ ဤအကြောင်းကို သိသောအချိန်၌ မထွန်းမယ်သည် ကျည်ဆန်ခွံများကို စွန့်ပစ်ပြီးဖြစ်၍ မည်မျှရှာဖွေစုံစမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ မထွန်းမယ်အပေါ်သို့ အမှုပတ်စေနိုင်သည့် သက်သေခံပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

မောင်တင်ဦး သေဆုံးခြင်းအတွက် မထွန်းမယ်၌ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသည့်ပြင် မိန်းမလည်း တစ်ယောက်ဟူ၍လည်း ယူဆသည့်အတွက်ကြောင့် ပုလိပ်အရာရှိများသည် မထွန်းမယ်အပေါ်တွင် သင်္ကာလုံးဝကင်းရှင်းသည်မဟုတ်၊ စိတ်ထဲ၌ စနောင့်စနင်းရှိနေကြ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အချက်တွင်မျှ သဲလွန်စ မဆွဲမိဘဲရှိနေရကား မထွန်းမယ်မှာ အကြံအစည်အောင်မြင်သွားလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ဇလုံးဇခုဖြစ်နေသော အချက်ကလေးတစ်ခုတလေသည်ကားရှိ၏။ ပမာဆိုသော် ဗီရိုကို ခွဲယူသည်မဟုတ်၊ သော့နှင့်ဖွင့်ယူသည်ကို တွေ့ရပေရာ၊ သော့မှာ အတုမရှိသော သော့မျိုးဖြစ်၍ သူခိုးသည် သော့ကို ဘယ်ကရလေသနည်း။

ဤအချက်ကို မထွန်းမယ်က ရှင်းလင်းသည်မှာ မောင်တင်ဦးသည် မကြာသေးမီက မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးသွားရာတွင် သော့ကို ရေဆိပ်၌မေ့ထားခဲ့ပါသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာသောအခါမှ တစ်ယောက်ယောက်က သော့တွဲကို အိမ်ရှေ့သို့လာ၍ ပစ်ထားသဖြင့် ပြန်ရပါသည်။ ထိုသူသည် သော့တွဲမှသော့များကို ဖယောင်းပုံနှိပ်ယူထားမည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်စရာရှိပေရကား မထွန်းမယ်၏ရှင်းလင်းချက်ကို ကျေနပ်ရလေတော့သည်။ဤအမှု၌ မောင်တင်ဦး အလောင်းအနီးတွင် တွေ့ရသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်သည် အရေးကြီးသော သဲလွန်စဖြစ်၍ ၎င်းသေနတ်ကို ခြေရာကောက်နိုင်လျှင် ထိုအမှုပေါ် ပေါက်ရမည်ဟု ပုလိပ်များသည် နားလည်ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် သေနတ်အကြောင်းကို စုံစမ်းကြရာ ပထမတွင် အလွယ်တကူ ခြေရာကောက်နိုင်မည့်ပုံ ပေါ်လေသေး၏။

သေနတ်၏အသက်မှာ နှစ်ပေါင်း (၃၀)ခန့်ရှိရမည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည့်ပြင် အမျိုးကောင်း အဖိုးတန် သေနတ်တစ်လက်လည်းဖြစ်၏။ သေနတ်တွင် နံပါတ်များပါရှိ၍ လုပ်သောကုမ္ပဏီ၏အမည်များလည်း အထင်အရှားတွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် သေနတ်ဒင်၌ ကြက်တူရွေးနှုတ်သီး ပမာဏကဲ့သို့ ကောက်တောက်တောက် ကွေးတေးတေးရှိသော အမှတ်အသား တစ်ခုကလည်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။ ဒင်၏အစွန်း၌လည်း အင်္ဂလိပ်အက္ခရာဖြင့် (OH) ဟူသော စာလုံးများ ထွင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ပုလိပ်များသည် ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာ၍ သေနတ်ရောင်းသော ကုမ္ပဏီတိုက်များကို စုံစမ်းရာတွင် ကုမ်းကုမ္ပဏီမှ ရောင်းသောသေနတ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သေနတ်စာရင်းတွင် တောအုပ်တစ်ယောက်ကို ရောင်းရသည်ဟု ဖော်ပြထား၏။ ၎င်းတောအုပ်မှာ ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်သော်လည်း သေနတ်မှာ ပျဉ်းမနားမြို့ သစ်ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ လက်သို့ ရောက်သွားသည်ဟု ခြေရာခံနိုင်သေး၏။ သစ်ကုန်သည်မှာလည်း ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ရာ ၎င်း၏လက်၌ရှိစဉ် အိမ်ကိုဓားပြတိုက်၍ သေနတ်ကို လုယူသွားသည်ဟု သားသမီးများက ထွက်ဆိုကြလေသည်။ ထိုနောက်တွင်မူကား သေနတ်သည် မှတ်ပုံတင်စာရင်းမှ ကွယ်ပျောက်၍ မည်သူမည်ဝါ၏လက်သို့ ရောက်သွားသည်ဟု ခြေရာကောက်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေတော့သည်။ မောင်တင်ဦး၏အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သော သူခိုးသည် သေနတ်ပုန်းဖြစ်သည်ဟုသိ၍ ပစ်ထားခဲ့သော်လည်း ယမ်းတောင့်ခွံများမှ ခြေရာခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်သည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်းတို့ကို သေနတ်မှ တမင်ထုတ်ယူသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ပုလိပ်တို့က တွေးတောကြလေသည်။

မထွန်းမယ်သည် မောင်တင်ဦး၏အသက်ပေါင်ငွေ သုံးသောင်းကိုထုတ်ယူ၍ အိမ်ကြီးကိုလည်း ရောင်းချသည့်ပြင်၊ သစ်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကိုလည်း ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးသို့ အဖိုးဖြတ်၍ ရောင်းလိုက်သည်နှင့် စုစုပေါင်းငွေခြောက်သောင်းခန့်ပိုက်၍ ရန်ကုန်သို့ဆင်းသွားတော့သည်။ ပညာစုံသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လက်ရေးတိုအတတ်သင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တစ်နေ့နှစ်နာရီ သင်ပြသော ဆရာမအလုပ်တစ်ဖက်နှင့်

အသက်ပေါင်ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကိုလည်း တစ်ဖက်၌လုပ်ပြီးလျှင်၊ ဘရူအင်းလမ်း တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွင် သိုက်မြိုက်စွာနေထိုင်လေသည်။ အိမ်တွင် ထမင်းချက်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထား၍ အပျော်အပါးကြိုက်သော မိန်းမဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘိုင်စကုပ်နှင့်ဟိုတယ်ကြီးများတွင် ဘိုကပြားများနှင့်ကျက်စားသည်ဟု ပြောကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း အသက်အာမခံကုမ္ပဏီမန်နေဂျာ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီး၍ မထွန်းမယ်၏တိုက်ခန်းသို့ဝင်ထွက်သည့်ပြင် ဘိုင်စကုပ်ရုံများသို့ အတူတွဲ၍ သွားလေ့ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မထွန်းမယ်နှင့်မန်နေဂျာသည် ဂလုပ်စီးနီမား ဒရက်စ်ဆာကယ် အတန်းမှကြည့်၍ စထရင်းဟိုတယ်၌ ဒင်နာစားကြပြီးနောက် မျက်နှာဖြူက မထွန်းမယ်အား ဘရူကင်းလမ်းသို့ လိုက်ပို့၏။ တက္ကစီရပ်၍ တိုက်ပေါ်သို့ အတူတကွ တက်ကြမည်ပြုဆဲတွင် ပုလိပ်အရာရှိနှစ်ယောက်သည် မထွန်းမယ်ကို ဖမ်းကြလေသည်။ မျက်နှာဖြူက "မောင်မင်းတို့ အရမ်းမလုပ်နှင့် ဒုက္ခရောက်သွားကြမည်၊ ဘာပြစ်မှုရှိလို့ ဖမ်းနိုင်သနည်း"ဟု ခပ်တင်းတင်းမေးသောအခါ ပုလိပ်အရာရှိက လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်တွင် ကသာမြို့၌ လင်ယောကျ်ားမောင်တင်ဦးကိုသတ်မှုနှင့် ဖမ်းမည်ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

> *မထွန်းမယ်၏လူသတ်မှုတို. . . ပုလိပ်များ ခြေရာကောက်နိုင်သည်မှာ ၎င်းတို့ အစွမ်းလည်းမဟုတ်၊ မထွန်းမယ်ညံ့သောကြောင့်လည်းမဟုတ်၊ တံသတ်သတ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်ကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါ စာဖတ်သူတို့ သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။*

မောင်တင်ဦး သေဆုံး၍ မထွန်းမယ်လည်း ကသာမြို့မှ ကွယ်ပျောက်သွားသည့်နောက်တွင် ၎င်းမြို့၌ ရောဝတီကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာမင်နယ်လ်၏ နေအိမ်ကို သူခိုးများ ဖောက်ထွင်း၍ ပစ္စည်းများပါသွား၏။ ပျောက်ဆုံးသောပစ္စည်းများအနက်တွင် သေနတ်တစ်လက်လည်း ပါရှိလေသည်။ ထို့ည၌ပင် ပုလိပ်များ ပတ်တရောင်လှည့်ရာတွင် လူတစ်စုနှင့်တွေ့၍ မသင်္ကာသဖြင့် ရပ်ကြရန်အမိန့်ပေးသည်တွင် ထိုလူစုသည် ပါလာသော ပစ္စည်းများကိုချ၍ လက်လွတ်ထွက်ပြေးကြ၏။

ပုလိပ်များသည် လူများနောက်သို့ လိုက်သော်လည်း မမိလိုက်သည်နှင့် ပစ္စည်းများကို ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ဌာနအုပ်သို့ ပေးအပ်ကြ၏။ သဘောကိုယ်စားလှယ်က ရာဇဝတ်ဝန်သို့ တိုင်တမ်းသည့်အခါ ရာဇဝတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝန်သည် ကိုယ်စားလှယ်အား လမ်းပေါ်၌ တွေ့သောပစ္စည်းများကိုပြရန် ဌာနသို့ ဆင့်ခေါ်လာလေသည်။ ရာဇဝတ်ဝန်သည် သေနတ်ထားသော ဗီရိုကိုဖွင့်၍ ကိုယ်စားလှယ်မင်နုယ်လ်သည် မိမိ၏သေနတ်ကို ကောက်ပြနိုင်သည့်အပြင် ဗီရိုထဲ၌သိမ်းထားသည့် အခြားသေနတ်တစ်လက်ကို ပြ၍ အံ့ဩစွာနှင့် "အိုင်ဆေး . ဒီသေနတ် ကျုပ် သိတယ်၊ ဘယ့်နှယ် ဒီရောက်နေသလဲ"ဟု မေး၏။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်ဝန်ကလည်းအံ့ဩစွာဖြင့် "ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ် သိသလဲ"ဟု ပြန်မေးရာ၊ ကိုယ်စားလှယ်က "ကျွန်ုပ် မသိဘဲနေမလား ဟိုက ဒင်မှာ ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးလို ကောက်ကောက်ကြီးဟာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်း အိုဟာရာ တောလည်ကြတော့ သူ့သေနတ် လှည်းပေါ်တကျပြီး ကျွန်ုပ်မြင်းက တက်နင်းမိလို့ ခွာရာကြီးထင်သွားတာပဲ၊ ဒီသေနတ်ဟာ အိုဟာရာသေနတ်ပါ။ ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါတယ်"

"အိုဟာရာ ဘယ်ရောက်နေသလဲ"

"အိုဟာရာက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရှာတယ်"

"ဘာကြောင့်တဲ့လဲ၊ စိတ်ညစ်လို့တဲ့လား၊ ဘယ်လိုကြောင့်စိတ်ညစ်တာလဲ"

"သေပုံကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုရလောက်အောင် စီးပွားရေးလဲ နေရာကျသားပဲ၊ သူ့မိန်းမ မျောက်မွေးလို့လားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သေနတ်ခလုတ်ကို ကြိုးချည်ပြီး မောင်းဖြုတ်တယ်ဆိုတာပဲ၊ သူ့မိန်းမက အသက်ပေါင်ငွေ နှစ်သောင်းထုတ်ယူသွားလေရဲ့၊ ပုလိပ်က မိန်းမကိုတောင် တယ်ပြီးမသင်္ကာဘူး၊ နို့ပေမယ့် သူလင်သေတဲ့အချိန်မှာ မိန်းမကို အခန်းထဲမှာ ပိတ်ပြီး အပြင်က သော့ခတ်ထားလေတော့ အမှုက ရှင်းနေပေတာကိုး"

"အမှုဖြစ်တာက ဘယ်မှာလဲ"

"ဟသ်တာမြို့မှာပဲ"

"သူ့မိန်းမက ဘယ်လိုဟာလဲ"

"မြန်မာမိန်းမပဲ၊ ရုပ်တော်တော်လှတယ်၊ အိုဟာရာနဲ့ လက်ထပ်တော့ အပျိုမဟုတ်ဘူး၊ မုဆိုးမဆို ထင်ပါရဲ့"

"ပုံပန်းပြောပြစမ်းပါဦး"

"အသားလတ်လတ် အရပ်ခပ်ပုပု၊ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းကြီးပြောတတ်တယ်၊ ကပြားတောင်ထင်ရတယ်၊ ထူးခြားတဲ့အချက်တစ်ခုကတော့ သူ့မျက်လုံးထောင့်တစ်ထောင့်မှာ အနက်ကလေးတွေ့ပါတယ်"

မထွန်းမယ်သည် အမှုစစ်ဆေးသောအခါ၌ မိမိ၏ကံဆိုးသည့်အတွက်ကြောင့် အမှုပေါ်ပေါက်ရသည်။ ကံဆိုးသည်မှာ ပြေး၍ မလွတ်နိုင်သော သဘောပေါက်သည်နှင့် ဖြောင့်ချက်ပေးတော့ရာ အိုဟာရာသေပြီးနောက် မားပြုတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါသေးကြောင်း၊ အိုဟာရာ၏သေနတ်မှာလည်း အစိုးရသေနတ်စာရင်းမှပျောက်၍ သေနတ်ပုန်းအဖြစ်နှင့် ငှင်းမားပြုလက်ဝယ်သို့ ရောက်သွားကြောင်း၊ ငှင်းမားပြုကြိုးတင်ရသောအခါ၌ မိမိက သေနတ်ကို ဆက်လက်ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်းများနှင့် ဖော်ထုတ်အစစ်ခံလေသတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်တစ်ကိုယ် ခေါင်းနှစ်လုံး

ကသာမြို့၏မြောက်ဘက်စွန်း မြစ်နဖူးတွင်တင်ထားဘိသကဲ့သို့ အဝေးမှပင် မြင်နိုင်လောက်အောင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရိဗားဗျူး အမည်ရှိ ဘိုအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိ၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ယခုခေတ်အခါ၌ ကွယ်ပျောက်လုမတတ်ရှိသော အုတ်တံတိုင်း များဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိရာ ၎င်းအုတ်တံတိုင်း၏အပေါ်ဘက်တွင် ဖန်ချွန်ဖန်ကွဲများဖြင့် စိုက်ထောင်လျက်ရှိ၏။

စင်စစ်မှာ အုတ်တံတိုင်းသည် အတွင်းဘက်ရှိအိမ်ကြီးထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ကြီးရင့်၍ အချို့နေရာများ၌ မကြာမီအတွင်းက ပြင်ဆင်ထားသည့် အထိမ်းအမှတ်များ တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းနှင့် အတူ မူလကဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးကို ဖြိုဖျက်၍ ခေတ်ဆန်သော တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအုတ်တံတိုင်း၏အသက်သည် အိမ်နှစ်လုံး၏အသက်နှင့် ညီမျှခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေမီးထွန်းချိန်တိုင်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြို့ပေါ်ရှိ အရာရှိများသည် မော်တော်ကားကိုယ်စီ မယားကိုယ်စီနှင့် ထိုအိမ်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ ဝင်းတံခါး၌ ဘူးလ်တယ်ရီယာခွေး ဘိုခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို သံကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်ကိုင်ကာ စောင့်လျက်ရှိသော ဒရဝမ်ကုလားသည် ရောက်လာသောဧည့်သည်များကို အိမ်ဝသို့ ရောက်အောင်လိုက်ပို့၍ ဧည့်သည်များကလည်း မိမိတို့၏ကားဒရိုင်ဘာများအား ညဆယ်နာရီအချိန်မှာ လာရောက်ကြိုဆိုရန် မှာထားပြန်လွှတ်လိုက်သဖြင့် အသီးသီးစီးနင်းလာကြသော ကားများလည်း ပြန်သွားကြလေ၏။

၎င်းအိမ်ကြီးမှာ ကသာမြို့အစိုးရဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာဘနာဂျီ၏အိမ်ဖြစ်ရာ ဆရာဝန်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ ဆိုက်ရောက်လာသည့် မိမိ၏မိတ်ဆွေ မစ္စတာချက်တာဂျီအား ချီးမြှင့်သောအားဖြင့် ကသာမြို့ပေါ်ရှိ အစိုးရအရာရှိများအား မိမိ၏နေအိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ညစာ ဆမင်း တည်ခင်းကျွေးမွေးပြီးလျှင် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ပေးရန် စီမံထားသော ညနေဖြစ်လေသည်။

ဧည့်သည်များသည် နေအိမ်သို့ရောက်လာကြ၍ ဧည့်ခန်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အတူထိုင်လျက် စကားပြောနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ရှင်ဒေါက်တာနှင့် ဧည့်သည်များ၏အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှစီ ဖော်ထုတ်ရေးသားရန် လိုပေ၏။ တစ်ထောင့်၌ တရုတ်ကပြား လယ်ဝန်မစ္စတာဘာသည် ၎င်း၏ဇနီးနှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိရာ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကပြားများဖြစ်ကြသော်လည်း အထက်တန်းစားလူများဖြစ်ကြသည့်အလျောက် လူရည်သန့်လျက် စကားချောင်ခြင်းရှိ၏။ ၎င်းတို့အနီး၌ကား ရာဇဝတ်ဝန် ဦးအုန်းဖေလင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်လျက်ရှိရာ ၎င်းဦးအုန်းဖေမှာ အင်ဇပိတ်တော်ဘဝ၌ ရန်ကုန်မြို့တွင် စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားနှင့် များစွာသော အမှုများတွင် တွဲဖက်စုံထောက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။ ဦးအုန်းဖေသည် ဦးစံရှား၏ဆင်ခြင်စဉ်းစားပုံများကို နည်းနာကျကျ မရခဲ့စေကာမူ ဟုတ်သင့်သော တရားခံတစ်ယောက်ကို စည်းလွတ်ဒုံးလွတ် တွေးတောရာ၌ အတော်ပင်ဖြောင့်တန်းအောင် တွေးတောနိုင်သော အစွမ်းရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးအုန်းဖေမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် အရွယ်တွင် ဒိစတြိတ်တစ်ခုလုံး၏ အကြီးအမှူး ပုလိပ်အရာရှိဖြစ်သော ရာဇဝတ်ဝန်ရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အခြားသောထောင့်၌ကား အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်းအုပ်ကြီး တိုဘည္ဍန့်နှင့် ၎င်း၏ဇနီးဒေါ်ကြည်ရင်တို့ ထိုင်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းတို့အနီး၌ ဧရာဝတီကုမ္ပဏီ၏ ကသာမြို့ကိုယ်စားလှယ် မောင်သိန်းစံ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ မောင်သိန်းစံမှာ ခေတ်ကာလ အင်္ဂလိပ်ပညာ၌ အဆင့်အတန်းမြင့်စွာ မအောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ဖျတ်လတ်သွက်လက်ခြင်း, ပါးနပ်လိမ္မာခြင်း, ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းစသော ဂုဏ်ထူးများအတွက်ကြောင့် အသက်သုံးဆယ်ပင်မပြည့်သေးမီ ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အခါ၌ မောင်သိန်းစံမှာ ငွေဝင်အတော်ကောင်းသော လခစားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် အိမ်ထောင်ရက်သား မပြုသေးသော လူပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကသာမြို့ပေါ်၌ မျက်နှာအလွန်တရာ ပွင့်လန်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင်သိန်းစံ၏အနီး၌မူ ရန်ကုန်မြို့မှ ဆိုက်ရောက်လာသော အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာချက်တာဂျီ ထိုင်လျက်ရှိရာ ထိုသူမှာ အသက်အာမခံလုပ်ငန်းတွင် ငွေဝင်အများဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နာမည်ကြီးလျက်ရှိ၏။ ချက်တာဂျီသည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ စကားပြောကောင်းလှသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဧည့်ပရိသတ်များသည် ထိုသူ၏စကားကြောင့် တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလျက်ရှိကြ၏။

ဒေါက်တာ ဘနာဂျီသည် မြို့ပေါ်ရှိ အစိုးရအရာရှိများကို မိမိနေအိမ်သို့ ညစာထမင်း ပင့်ဖိတ်ကျွေးမွေးခြင်းမှာ အသက်အာမခံ မထားရသေးသော အရာရှိများအား အသက်ပေါင်တရားဟောကြားဖို့ ဖြစ်သည်ဟုတွေးထင်ကြသဖြင့် အပေါင်မထားလိုသော သူတို့သည် မည်ကဲ့သို့ ငြင်းပယ်ရမည်ကို ဆင်ခြေများ အသင့်ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။

ချက်တာဂျီမှာ အသက်ပေါင်အလုပ်၌ တရားဟောကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ကော်မရှင်အမြောက်အမြားရခဲ့ဖူးရာ ၎င်း၏အသက်ကိုလည်း ငွေငါးသောင်းနှင့် အပေါင်ပြုလုပ်ထား၍ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဘနာဂျီအား အမွေခံအဖြစ်နှင့် အမည်တင်သွင်းထားသည်ဟူ၍လည်း သတင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။

အခန်း၏အလယ်၌မူကား အရေးပိုင်ဦးထွန်းသိန်းတို့သားအဖသုံးယောက် ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ဦးထွန်းသိန်းမှာ ခန့်ညား၍ မျက်နှာထားအလွန်တင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြီးမူကား ချိုပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် လင်သားဖြစ်သူ၏တင်းမာခြင်းကို မဲတင်းပေးသကဲ့သို့ ပြုတတ်ချေ၏။ သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်ဆွေမှာမူ ဖခင်၏တင်းမာသောမျက်နှာထားနှင့် မိခင်၏မာနကြီးသောစိတ်ထားတို့ကို အမွေခံလျက်ရှိပေသောကြောင့် အမြင်တင်းသလောက် မောက်မာသော သဘောမျိုးမရှိသည်ဖြစ်၍ မြင်သူတိုင်းက မချစ်ခင်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိခဲ့၏။ အရုပ်အရည်မှာ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဟု မခေါ်နိုင်လောက်စေကာမူ ကြည့်၍ကောင်းလှသော မျက်နှာမျိုးရှိလေရကား မောင်သိန်းစံသည် ချက်တာဂျီ၏စကားကို နားစိုက်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်စိမူကား ခင်ခင်ဆွေ၏မျက်စိနှင့် မကြာခဏပင် တွေ့ဆုံမိကြ၏။ စင်စစ်မှာမူ မောင်သိန်းစံသည် ခင်ခင်ဆွေတို့ ကသာသို့ ရောက်လာသောနေ့မှစ၍ ခင်ခင်ဆွေနှင့်မျက်နှာချင်းဆုံမိဖို့ အခွင့်အလမ်းများကို အမြဲကြိုးပမ်းရှာမှီးလျက်ရှိရာ အရေးပိုင်ဦးထွန်းသိန်းမှာမူ မိမိ၏သမီးအတွက် ဘွဲ့မျှထက်ကြီးမြင့်သော ရည်ရွယ်ချက်များရှိထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် မောင်သိန်းစံ၏ပိုးပန်းခြင်းများကို

အနည်းငယ်မျှ အားမပေးခဲ့ချေ။ ထိုနေ့ညနေ၌လည်း ဦးထွန်းသိန်းသည် မောင်သိန်းစံ၏အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားကို မကျေနပ်လှသောအနေဖြင့် မျက်စောင်းတထိုးထိုး ကြည့်လျက်ရှိ၏။

အိမ်ရှင်ဒေါက်တာ ဘနာဂျီမှာ အရေးပိုင်ဦးထွန်းသိန်းနှင့်ချက်တာဂျီတို့၏အကြားတွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ ထိုသူမှာ ကုလားလူမျိုးများအနက်တွင် လူထူးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ၎င်းဒေါက်တာသည် ကုလားလူမျိုးတို့ထုံးစံအတိုင်း ကြေးငွေစုဆောင်းမှုတွင် ဝါသနာမပါဘဲ အကောင်းဆုံးသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကိုသာ ဝယ်ယူသုံးစွဲခြင်း၊ မြင်းလောင်းခြင်း၊ ဖဲကစားခြင်း၊ ကားကောင်းစီးခြင်း၊ အဝတ်ကောင်းဝတ်ခြင်း၊ အစားကောင်းစားခြင်း စသည့် ငွေကုန်များသော ဝါသနာမျိုးတို့၌ မွေ့လျော်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်အခါ၌ ဒေါက်တာ ဘနာဂျီသည် ၎င်း၏သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့် မယားဖြစ်သူတို့အားအိန္ဒိယသို့ အလည်အပတ်လွှတ်ထားခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအိမ်ကြီး၌ လူပျိုကြီးသဖွယ် အစေခံများနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ဧည့်သည်များနှင့် အိမ်ရှင်ဒေါက်တာ ဘနာဂျီတို့သည် နာရီဝက်ခန့်မျှ စကားပြောနေကြပြီးနောက် ခုနစ်နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ကြ၏။ ဒေါက်တာဘနာဂျီသည်ဥရောပတိုက်သားတို့စားနည်းမျိုးအတိုင်း စားစရာများကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲကျွေးမွေးရင်း ရယ်ရွှင်ဖွယ်ပုံတိုပတ်စများကို မနေမနားပြောဆိုလျက်ရှိရာ ၎င်းအား သိကျွမ်းသူတို့က ထိုနေ့ကဲ့သို့ ဒေါက်တာဘနာဂျီ စကားပြောသောနေ့ မရှိသေးဟူ၍ အသီးသီးဆုံးဖြတ်မိကြ၏။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ ဒေါက်တာဘနာဂျီသည် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခန်းသို့ တစ်ဖန်ဝင်ကြစေ၍ ရန်ကုန်မြို့မှ မကြာမီအတွင်းက မှာယူထားသော ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ကို ဘက်ထရီဖြင့် တပ်ဆင်လျက် အမျိုးမျိုးအပြည်ပြည်မှ တီးသံမှုတ်သံ တေးသီချင်းများဖြင့် ဧည့်သည်များအားဖျော်ဖြေလေ၏။ ဧည့်သည်များမှာမူ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အတူတကွနားထောင်နေကြပြီးနောက် အချို့မှာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လေညင်းခံရန် ထွက်သွားခြင်း၊ အချို့မှာ လေစပ်တည့်ရာ မိတ်ဆွေနှင့်တွဲ၍ ချောင်ကောင်းတောင်း၌ထိုင်ခြင်း၊ အချို့မှာ သတင်းစာများမှ အရုပ်များကို လှန်လှော၍ကြည့်ရှုခြင်း စသည်ဖြင့် အသီးသီး သဘောရှိရာ ပြုလုပ်ကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဧည့်ခန်း၌ရှိသော ရေဒီယိုအသံကမူ ခရုပ်မနား မြည်အော်လျက်ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုးနာရီအချိန်ခန့် ရောက်လတ်သော် ဧည့်ခန်း၌ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်အတူထိုင်လျက် ပြီးခဲ့သော ရွေးကောက်ပွဲများအကြောင်း ဆွေးနွေးလျက်ရှိသော အရေးပိုင်ဦးထွန်းသိန်းသည် မိန်းမပိုင်းတွင် မိမိ၏သမီးကို မမြင်သည့်အပြင် ကိုယ်စားလှယ် မောင်သိန်းစံကိုလည်း အခန်းတွင်း၌ မတွေ့သဖြင့် သင်္ကာမကင်းသော စိတ်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ဝသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးထွန်းသိန်းသည် အိမ်တွင်းသို့ ပျာယီးပျာယာဝင်လာသောမိမိ၏သမီးခင်ခင်ဆွေနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းသိန်းသည် သူတစ်ပါး၏နေအိမ်အတွင်း မိမိ၏သမီးကို ကြိမ်းမောင်းခြင်းမပြုလိုသောကြောင့် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်သွားသော ခင်ခင်ဆွေအား တားဆီးခြင်းမပြုတော့ဘဲ အိမ်ပြင်၌ မည်သူရှိနေကြောင်း စုံစမ်းရန် ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့၏။ အပြင်သို့ရောက်လတ်သော် အခြားသောအပေါက်မှ အိမ်တွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်မည်ပြုနေသော မောင်သိန်းစံကိုမြင်သည်နှင့် ၎င်းရှိရာသို့ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဦးထွန်းသိန်းသည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသောအရာကို ခြေနှင့်တိုက်မိသဖြင့် ဟပ်ထိုးဖြစ်သွားပြီးနောက် တစ်ဖန်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လဆန်းခုနစ်ရက် လရောင်တွင်အလျားမှောက်လဲနေသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဦးထွန်းသိန်းသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မသိသေးဘဲ သေချာစွာ ချဉ်းကပ်ကြည့်ရှုရာတွင် အနီးအပါး၌ သွေးများအိုင်ထွန်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် "လာပါဦးဗျို့"ဟု လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိလေ၏။

■

ဧည့်ခန်း၌ရှိနေသော ဧည့်သည်များနှင့် အိမ်ရှင် ဒေါက်တာဘနာဂျီတို့သည် အော်သံကြားသဖြင့် ပြေးထွက်လာကြသောအခါ ဦးထွန်းသိန်းက မီးအိမ်ယူခဲ့ရန် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဒေါက်တာဘနာဂျီသည် အစေခံတစ်ယောက်အား လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်လုံးထွန်းယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် လူအားလုံးတို့သည် လဲနေသောလူကို လက်ဆွဲမီးအိမ်၏အရောင်၌ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြပြီးနောက် ရာဇဝတ်ဝန်ဦးအုန်းဖေက လဲနေသောလူကို ထူပေးလိုက်ရာ ဦးခေါင်းသည် မြေပေါ်၌ ပြုတ်ကျန်နေရစ်သည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုအခါ တတော်အားလုံးတို့သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြလေရာ ယောကျ်ားများသည် အလောင်းကို သေချာစွာ

ကြည့်ရှုကြသည်တွင် သေသူမှာ ကုလားလူမျိုး ဘောင်းဘီဝတ်ဖြစ်ကြောင်း အဝတ်များမှာ သပ်ရပ်သစ်လွင်စွာရှိနေသော်လည်း ဆံပင်မှာမူ ဖရိုဖရဲရှိနေကြောင်း၊ သေသူ၏မျက်နှာမှာ မည်သူမျှမြင်ဖူးသော မျက်နှာမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရလေ၏။ ဦးစံရှား၏ စနစ်နည်းနာများကို လေ့လာခဲ့ဖူးသော ဦးအုန်းဖေသည် အလောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌လည်းကောင်း သေချာစွာကြည့်ရှုရာ အလောင်းမှာ လည်ပင်းပြတ်နေသော ဒဏ်ရာမှတစ်ပါး ကိုယ်၌ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ချက်တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိသော်လည်း မျက်နှာမှ တုံးသောလက်နက်တစ်ခုဖြင့် ထိခိုက်မိသည့်လက္ခဏာဖြင့် နဖူးပါးပြင် စသောနေရာများ၌ အပွန်းအပဲ့များ အနှံ့အပြားရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အလောင်း၏အနီး၌ကား ကုက္ကိုသစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ဓားနှင့်ခုတ်ဖြတ်သကဲ့သို့ နှစ်ပိုင်းပြတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ အနီးအပါး၌ ကုက္ကိုပင်ကိုမူကား မရှိချေ။ ဦးအုန်းဖေသည် ကုက္ကိုကိုင်းကို ကောက်ယူကြည့်ရှုပြီးနောက် သေသူနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းရှိမည် မထင်ဟန်နှင့် လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဦးအုန်းဖေသည် အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ပို့စေပြီးနောက် ယောကျ်ားဧည့်သည်များသည် ဒေါက်တာဘနာဂျီ၏အလုပ်ခန်းသို့ဝင်၍ အပျော်အပါးလာကြရာတွင် လူသတ်မှုနှင့်ကြုံနေသည့်အတွက် မရွှင်ပျသောမျက်နှာထားများဖြင့် တိုင်ပင်ရန် ဝိုင်းဝန်းထိုင်မိကြလေ၏။ ထိုအခါမှ လယ်ဝန်ဦးဘာဘာက ရုတ်တရက် သတိရလာဟန်ဖြင့် "အလိုခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ချက်တာဂျီတစ်ယောက်ကော ဒေါက်တာ၊ မမြင်ပါလားဗျ. . ဘယ်ရောက်နေသလဲ"ဟု မေးလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာဘနာဂျီက "မိန်းမတွေရှိတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲများ သွားလေရော့သလားဗျာ ကျွန်တော်သွားခေါ်ပါဦးမယ်"ဟုပြော၍ ဧည့်ခန်းသို့ ကူးသွားလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် ဒေါက်တာ ဘနာဂျီတစ်ယောက်တည်း ပြန်ဝင်လာ၍ "ဧည့်ခန်းမှာလဲ မရှိဘူး၊ ဒီလူ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်မလဲ" ဟုပြောရာ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ကိုယ်စားလှယ်သိန်းစံတို့က ချက်တာဂျီကို မမြင်မိသည်မှာ အတန်ပင်ကြာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုမှ သတိပြုမိကြောင်းနှင့် ပြောကြ၏။ ထိုအခါ ဘနာဂျီသည် အစေခံကိုခေါ်၍ ဧည့်သည်ချက်တာဂျီကို အနှံ့အပြား ရှာဖွေရန် စေခိုင်းရာ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ အစေခံပြန်လာ၍ ချက်တာဂျီ မည်သည့်နေရာ၌မှ မတွေ့ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဧည့်သည်များသည် ရာဇဝတ်ဝန် ဦးအုန်းဖေ၏မျက်နှာကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ ဦးအုန်းဖေမှာ ဣန္ဒြေကြီးရင့်သော မျက်နှာထားဖြင့် မတုန်မလှုပ်ထိုင်လျက်ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းကား အားလုံးသော ဧည့်ပရိသတ်က ချက်တာဂျီကို မသင်္ကာဖြစ်၍ ဦးအုန်းဖေကိုယ်တိုင်လည်း ထိုနည်းအတူ သဘောထား ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဘနာဂျီသည် မိမိ၏ဧည့်သည်တစ်ယောက်အား သင်္ကာမကင်းရှိနေခြင်းကို မခံချင်ဟန်လက္ခဏာဖြင့် ကိုယ်တိုင်ထသွား၍ ချက်တာဂျီ၏ပစ္စည်းများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ၎င်း၏သားရေအိတ်မှာ ထားသောနေရာအတိုင်းရှိနေသော်လည်း မကြာသေးမီက မိုင်းသားတစ်ယောက်ထံမှ ချက်တာဂျီ ဝယ်ယူလိုက်သော လင်းကင်းဓားအိမ်ကြီးမှာ အိမ်သာလျှင် ကျန်နေတော့၍ ဓားမရှိတော့ကြောင်းနှင့် ပြန်လာတိုင်တမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအုန်းဖေက အရေးပိုင်ဦးထွန်းအား. . .

ဖေ ။ ။ "အရေးပိုင်မင်း ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ"

သိန်း ။ ။ "ကျုပ်အထင်တော့ဖြင့် ဧည့်သည်ခန်းမှာ ကျုပ်တို့တစ်တွေဝိုင်းပြီးစကားပြောနေတုန်း ချက်တာဂျီက ရန်သူဝင်လာတာမြင်လေတော့ အမှတ်တမဲ့ ထွက်သွားပြီး ဓားနဲ့ခုတ်သတ်ပုံရတာပဲ၊ ခုတ်သတ်လို့ပြီးရော-သူ့ဓားသူယူပြီး ထွက်ပြေးရော၊ ကျုပ်တော့ အဲဒါပဲ၊ ခင်ဗျားကော. . "

ဖေ ။ ။ "တွေးတော့ တွေးစရာပ. . သို့သော် ဒေါက်တာ ဝင်းပေါက်မှာ ဒရဝမ်စောင့်နေတယ် မဟုတ်လား"

ဂျီ ။ ။ "စောင့်နေတယ် ခေါ်မေးမလား"

ဖေ ။ ။ "ခေါ်စမ်းဗျာ၊ တစ်ဆိတ်. . ."

ဒရဝမ်ဝင်လာသဖြင့် ဦးအုန်းဖေနှင့် ဦးထွန်းသိန်းတို့က စစ်ဆေးရာ၊ ဒရဝမ်က ချက်တာဂျီထွက်သွားသည်ကိုလည်း မမြင်ကြောင်း၊ ဝင်းတွင်းသို့ဝင်ရန် အခြားအပေါက်မရှိကြောင်း၊ အုတ်ဝင်းထရံကို ကျော်ဖြတ်ဝင်ရန်မှာလည်း ဖန်ကွဲများစိုက်ထောင်ထားသောကြောင့် ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အစစ်ခံလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဆေးရုံသို့ အလောင်းပို့သွားသော အစေခံများသည် မီးအိမ်များနှင့် ပြန်လာကြလေရာ ၎င်းတို့လက်ဝယ်၌ လင်းကင်းဓားကြီးတစ်စင်းနှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာကြလေ၏။ ဓားမှာ သွေးများစွန်းပေလျက်ရှိရာ ဘနာဂျီသည် ဓားကိုယူကြည့်ပြီးနောက် ယမန်နေ့က ချက်တာဂျီဝယ်ယူလိုက်သော လင်းကင်းဓားပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုလေ၏။ ၎င်းနောက် အစေခံများသည် အထုပ်ကိုဖြေပြကြလေရာ ဧည့်သည်အားလုံးတို့မှာ တွန့်ဆုတ်၍ သွားကြလေ၏။

အကြောင်းကား အထုပ်ထဲမှ သွေးတစ်စက်စက် ကျစီးလျက်ရှိသော ဦးခေါင်းပြတ်တစ်လုံး ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရပေသောကြောင့်တည်း။

အုပ် ။ ။ "ဟိုက်၊ ခင်ဗျားလူ ရူးသွားပြီး တွေ့ကရာလူတွေကို လျှောက်ခုတ်နေပြီထင်တယ်၊ မင်းတို့ ဒီခေါင်းပြတ်ကြီးကို ဘယ်ကတွေ့ခဲ့ကြသလဲ"

အစေခံ ။ ။ "မြစ်ထဲက ဒိုက်ပုံပေါ်မှာ. . ဒီခေါင်းကြီးတင်နေတာ တံငါသည်တွေ တွေ့လေတော့ ဒီအိမ်မှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ရှိတယ်ဆိုလို့ လာပြကြတယ်"

ဖေ ။ ။ "သူတို့ကော"

အစေခံ ။ ။ "ဝင်းပေါက်မှာ"

ဖေ ။ ။ "ခေါ်လိုက်စမ်း"

တံငါသည်နှစ်ယောက် လိုက်လာ၍ အစီရင်ခံသည်မှာ ပိုက်တန်းရပ်အတွက် တံငါလှေကလေးနှင့် မြစ်ပြင်သို့ ထွက်မည်အပြုတွင် ဒိုက်ပေါ်၌ တင်နေသော ဦးခေါင်းပြတ်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် ဌာနသို့ပို့ရန် အလာတွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဤမှာရှိသည်ဟု အစေခံများက ခေါ်သောကြောင့် လိုက်လာရခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အစစ်ခံကြလေ၏။

ဦးအုန်းဖေလည်း ၎င်းတို့၏အမည်နေရပ်ကို ဓမ္မမြန်းရေးသားလျက်ရှိစဉ် အရေးပိုင်ဦးထွန်းသိန်းက. . .

သိန်း ။ ။ "အိုင်ဆေး. . သေသေချာချာ ကြည့်ကြစမ်း၊ ဒီဟာ ဘယ်သူလဲ"

လယ်ဝန် ။ ။ "ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ တူတယ်လို့ကြည့်နေတယ်"

ကျောင်းအုပ်။ ။ "အစစ်ပါပဲဗျာ၊ သူပါပဲ"

ဖေ ။ ။ "ဘယ်သူလဲဗျ၊ ဘာနဲ့တူတာလဲ"

သိန်း ။ ။ "ကြည့်တော့လေခင်ဗျာ"

ဦးအုန်းဖေသည် ဦးခေါင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် နေနေသောကလောင်တံကို လွှတ်လိုက်မိ၏။ အကြောင်းမူကား ဦးခေါင်းပြတ်မှာ အခြားမဟုတ်။

ထွက်ပြေးနေသည်ဆိုသော ချက်တာဂျီ၏ဦးခေါင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပေသောကြောင့်တည်း။

သိန်း ။ ။ "ဒီကနေ့ တစ်နေ့တည်း. . ဦးခေါင်းပြတ်တဲ့လူသုံးယောက်ဖြစ်နေတာပေါ့"

ဖေ ။ ။ "ခင်ဗျာ. . တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သိန်း ။ ။ "နဘားဘူတာရုံမှာ ပေါ်တယ်ကုလား မီးရထားကြိတ်မိလို့ ခေါင်းပြတ်သွားတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား"

ဖေ ။ ။ "ကျွန်တော် ဒီကနေ့မှ တောကရောက်လာလို့ မကြားမိဘူး အရေးပိုင်မင်း၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ"

သိန်း ။ ။ "မနက်စောစောကပဲ အလောင်းကို ဆေးရုံပို့လိုက်တယ်မဟုတ်လား ဒေါက်တာ"

ကို ။ ။ "ဟုတ်တယ်၊ ရင်ခွဲရုံတင်ပြီး ဒီကနေ့ပဲ မြေမြှုပ်လိုက်ပြီးပြီ"

ဦးအုန်းဖေမှာ စာရေးလျက်ရှိရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည့်လက္ခဏာနှင့် တွေဝေကာရှိနေပြီးမှ ဆက်လက်၍ ရေးမြဲတိုင်းရေးပြီးလျှင် တံငါသည်များအား ထွက်သွားခွင့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အစေခံများအား ဦးခေါင်းကို ဆေးရုံသို့ပို့စေလေ၏။

ဧည့်သည်များ၏ မော်တော်ကားများ ဆိုက်ရောက်လာကြသဖြင့် ဧည့်သည်များသည် ဒေါက်တာဘနာဂျီအား နှုတ်ဆက်၍ အသီးသီး မိမိတို့၏ကားနှင့် ပြန်သွားကြလေရာ ဦးအုန်းဖေသည် မိမိ၏ဇနီးကို နေအိမ်၌ချထားခဲ့ပြီးနောက် အရေးပိုင်ဦးထွန်းသိန်း၏နေအိမ်သို့ ညတွင်းချင်းဆက်လက်သွားရောက်လေ၏။ ဦးထွန်းသိန်းမှာ အိပ်ရာသို့ဝင်တော့မည်ပြုနေရာမှ ဦးအုန်းဖေကိုမြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်ကာ အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းရာ ဦးအုန်းဖေက မိမိနှင့်အတူ ခေတ္တလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ဆိုသဖြင့် အံ့ဩစွာနှင့် ၎င်း၏ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားရလေ၏။

၂

ဦးအုန်းဖေသည် ဆေးရုံသို့ ရှေးဦးစွာ မောင်းနှင်စေ၍ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာသောင်းတင်ကို နှိုးပြီးလျှင် မီးရထားကြိတ်သေဆုံးသော ပေါ်တယ်ကုလားအကြောင်းကို မေးမြန်း၏။ ဒေါက်တာသောင်းတင်က အလောင်းကို ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ရင်ခွဲ၍ ခေါင်းနှင့်ထည့်ပြီးလျှင် သုသာန်သို့ ပို့လိုက်ကြောင်းနှင့် ပြော၏။

၎င်းနောက် ဦးအုန်းဖေသည် သုသာန်သို့ မောင်းနှင်စေ၍ သုဘရာဇာနှင့်တွေ့ဆုံပြီးလျှင် ပေါ်တယ်၏အလောင်းကို ကြည့်လိုသောကြောင့် တူးဖော်ပြဖို့အကြောင်းပြောရာတွင် သုဘရာဇာက အမိန့်စာမပါဘဲ မလုပ်ဝံ့ကြောင်းငြင်းပယ်၏။ ထိုအခါ ဦးအုန်းဖေက အရေးပိုင်တစ်ယောက်လုံးပါလာလျက်နှင့် ဘာကြောက်ဖို့ရှိသလဲဟု တိုက်တွန်းခေါ်ငင်မှ သုဘရာဇာနှစ်ယောက်သည် မြေပုံသို့ လိုက်လာကြ၏။

မြေပုံသို့ရောက်ကြသောအခါ လူနှစ်ယောက်တို့သည် မြေကြီးများကို တူးဖော်ကြလေရာ ယနေ့ပင် ဖို့ထားသော မြေဖြစ်သောကြောင့် မကြာမီအတွင်း၌ပင် ခေါင်းပေါ်အောင် တူးဖော်နိုင်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဦးအုန်းဖေက သုဘရာဇာများအား ခေါင်းကိုဖွင့်ရန် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ၎င်းတို့သည် သံချောင်းများကို ကော်လှန်ကြရာ ခေါင်းသည်ပွင့်သွားလေ၏။ ဦးအုန်းဖေသည် ဖုံးထားသော အဝတ်ကိုလှန်ကြည့်ရာ အလောင်းမှာ ဦးခေါင်းမပါဘဲ ကိုယ်ချည်းသက်သက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ အရေးပိုင်သည် ထိုအခြင်းအရာကို အံ့ဩဟန်လက္ခဏာရှိသော်လည်း ဦးအုန်းဖေကမူ "ငါထင်သည့်အတိုင်းပဲ"ဟူသောမျက်နှာမျိုးဖြင့် ရှိနေ၏။ ၎င်းနောက် သုဘရာဇာများသည် အလောင်းကိုပြန်ဖို့ကြလေရာ ဦးအုန်းဖေနှင့်အရေးပိုင်တို့မှာမူ မော်တော်ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

လမ်းခရီး၌ ဦးထွန်းသိန်းသည် ဒရိုင်ဘာကြားမည်စိုးရိမ်သောကြောင့် အမှုအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲဆိတ်ငြိမ်စွာ စိတ်ကူးရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။ ဦးထွန်းသိန်း၏အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးအုန်းဖေသည် ဦးထွန်းသိန်းဆင်းရန်အတွက် ကားကိုဆိုက်ရပ်ပေးရာ ဦးထွန်းသိန်းက "နေဦးဗျာ ဦးအုန်းဖေ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်မသိရရင် တစ်ညလုံးစဉ်းစားနေတာနဲ့ ကျုပ်အိပ်လို့ ပျော်နိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ တစ်ဆိတ်လောက်ဆင်းပြီး ရှင်းလင်းစမ်းပါဦးဗျာ"ဟုပြောသောကြောင့် ဦးအုန်းဖေသည် ဒရိုင်ဘာအား စောင့်နေရန် မှာထားပြီးနောက် ဦးထွန်းသိန်းနှင့်အတူ အိမ်တွင်းသို့ဝင်သွားလေ၏။

အိမ်သားများလည်း အိပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်ရာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေသော အိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကြပြီးနောက် ဦးအုန်းဖေကစတင်၍ . . .

ဖေ ။ ။ "ကိုင်း . . အရေးပိုင်မင်း . . ညဥ့်လဲနက်ပြီ၊ သိချင်တာလောက်ကိုသာ . . တိုတိုတုတ်တုတ် မေးပေတော့၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ရှင်းလင်းပြောပြပါ့မယ်"

သိန်း ။ ။ "တစ်ခုချင်း မေးမယ်ဗျနော်၊ လူသတ်မှုဖြစ်တာအမှန်ပဲလား"

ဖေ ။ ။ "ကျွန်တော့်သဘောကတော့ အမှန်ပဲလို့ ထင်တယ်"

သိန်း ။ ။ "ဒိပြင်နည်းနဲ့မသတ်ဘဲ ဦးခေါင်းပြတ်အောင် ခုတ်သတ်တာက ဘယ်အတွက်ကြောင့်လဲဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖေ ။ ။ "ဩော်. . ဒီအကြောင်း အရေးပိုင်မင်း မရိပ်မိသေးဘူးလား၊ ဒီကိစ္စက ဒီပြင်နည်းနဲ့ သတ်လို့မရဘူးခင်ဗျ၊ ဦးခေါင်းကို ဇာတိပြတ်အောင် ခုတ်သတ်မှ အလုံးစုံ နေရာကျမယ့် ကိစ္စမို့လို့ပ ခင်ဗျာ"

သိန်း ။ ။ "ဘာကြောင့်လဲဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ဒီပြင်မေးခွန်းမေးပါဦး၊ ဒီဟာ နောက်တော့ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်"

သိန်း ။ ။ "ဓားကြီးနဲ့ ခုတ်နေရက်နဲ့ အခုတ်ခံရတဲ့လူက ဘာကြောင့်မအော်မဟစ်ရသလဲဗျာ၊ သူမအော်လို့သာပ၊ အော်ရင် ကျုပ်တို့ကြားမယ် မဟုတ်ဘူးလား"

ဖေ ။ ။ "ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် ယခု အတွေးနဲ့ပဲဖြေရဦးမယ်၊ သို့သော် တော်တော်ကြာလို့ မေးကြည့်တော့လဲ ကျွန်တော် တွေးတဲ့အတိုင်းပဲ ဟုတ်နေမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပါပဲ၊ ဒီလိုခင်ဗျ၊ အလောင်းနားမှာ ကုတ္တိုကိုင်းကို ဓားနဲ့တိတိ ခုတ်ဖြတ်ထားတဲ့ အပိုင်းတစ်ပိုင်း မတွေ့ပါလားခင်ဗျာ"

သိန်း ။ ။ "ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတောင် ကိုင်ကြည့်သေးတယ်"

ဖေ ။ ။ "ကျွန်တော်တောင်မှ ကိုင်ကြည့်တုန်းက မတွေးမိဘူး၊ နောက်တော့မှ တွေးမိတယ်၊ ဒီလိုခင်ဗျ၊ သတ်မဲ့လူက လင်းကင်းဓားစွမ်းအကြောင်း ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ပြောနေရင်း လက်ထဲကနေ ကုတ္တိုကိုင်းကို မြှောက်ပြပြီး အကျမှာ ဓားနဲ့ခုတ်ပြလိမ့်မယ်၊ ခုတ်လိုက်လို့ တိတိပြတ်ကျသွားတော့ သေသွားတဲ့လူက သစ်ကိုင်းပြတ်မပြတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မယ်၊ အဲဒီလို ငုံ့ကြည့်နေကုန်းမှာ သတ်တဲ့လူက လည်ပင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တည်းခုတ်ပိုင်းလိုက်လိမ့်မယ်"

သိန်း ။ ။ "ဟုတ်နိုင်လောက်ပါရဲ့၊ တွေးစရာပါပေပဲ၊ ဒါထက် ဝင်းပေါက်မှာ ဒရဝမ်စောင့်နေလျက် သေသူဟာ ဒရဝမ်မမြင်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ဝင်နိုင်သလဲဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ဘယ်သူဝင်လို့လဲ အရေးပိုင်မင်း"

သိန်း ။ ။ "သေတဲ့ကုလားဟာလေ၊ သေတဲ့ကုလားက ကျုပ်တို့လူစုထဲက မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူက အပြင်ကဝင်လာတဲ့သူစိမ်း မဟုတ်လားဗျ"

ဖေ ။ ။ "ဘယ်က သူစိမ်းရမှာလဲ အရေးပိုင်မင်း"

သိန်း ။ ။ "ခက်တဲ့လူပဲဗျာ၊ သေတဲ့လူဟာ ကျုပ်တို့လူထဲကလို့ဆိုချင်သလားဗျာ၊ ဒါဖြင့်. . ."

ဖေ ။ ။ "ဒီပြင်မေးခွန်း မေးပါဦး အရေးပိုင်မင်း"

သိန်း ။ ။ "ချက်တာဂျီဟာ လူသတ်ပြီး ဒရဝမ်မမြင်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ သူ ထွက်ပြေးနိုင်သလဲဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ဘယ်သူထွက်ပြေးလို့လဲ"

သိန်း ။ ။ "ခက်ပါပြီ၊ ဒီလူ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ခင်ဗျားဆရာ ဦးစံရှား ရှင်းပြတဲ့အခါကျတော့ ဒီလိုပဲ ဝေ့လည်လည်ပဲလားဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ကျွန်တော်က သူလို ရှင်းအောင်လဲ မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် အဆစ်အပိုင်း ကျအောင်လဲ မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ နို့ပေမယ့်. . ကျွန်တော်ဟာလဲ နောက်ဆုံးကျတော့ မှန်တာပဲ"

သိန်း ။ ။ "ဘာမှန်တာလဲဗျာ"

ဖေ ။ ။ "သူ့ခေါင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်အစစ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ"

သိန်း ။ ။ (အံ့ဩစွာနှင့်)
"ဘယ့်နှယ်ပြောတယ် ဦးအုန်းဖေ"

ဖေ ။ ။ "ဦးခေါင်း တခြား၊ ကိုယ်က တခြားလို့ ကျွန်တော်ပြောတယ်"

သိန်း ။ ။ "တခြားစီတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျ၊ ပြတ်နေမင့် တခြားစီပေါ့ဗျ"

ဖေ ။ ။ "ကျွန်တော် ပြောလိုတာက ဦးခေါင်းဟာ သူ့ကိုယ်က ဦးခေါင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောတယ်"

သိန်း ။ ။ "ဘယ်ကဦးခေါင်းလဲဗျာ"

ဖေ ။ ။ "ဦးခေါင်းက မီးရထားကြိတ်ဖြတ်ထားတဲ့ ပေါ်တယ်ကုလားရဲ့ဦးခေါင်း"

သိန်း ။ ။ "ကိုယ်ကကောဗျာ၊ ဘယ်သူ့ကိုယ်လဲ"

ဖေ ။ ။ "ကိုယ်က ချက်တာဂျီရဲ့ကိုယ်"

သိန်း ။ ။ "ဒါဖြင့် ခုတ်သတ်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ"

ဖေ ။ ။ "ပေါ်တယ်ကုလားရဲ့ ခေါင်းထဲက ဦးခေါင်းကိုဘယ်သူထုတ်ယူထားနိုင်သလဲ"

သိန်း ။ ။ "ဒေါက်တာဘနာဂျီပဲဖြစ်မှာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖေ ။ ။ "ဒါဖြင့် သူပဲရှိမှာပေါ့"

ဦးထွန်းသိန်းသည် အံ့ဩလှစွာသော အမူအရာဖြင့် အတန်ကြာအောင်ငေးနေပြီးနောက် အချိတ်အဆက်များကို စဉ်းစားမိသည့်လက္ခဏာနှင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ . . .

သိန်း ။ ။ "ဟုတ်ပြီဗျို့ . . ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလူက အသုံးအစွဲပက်စက်တယ်၊ အကြွေးလဲထူတယ်၊ သူ့နာမည်နဲ့ချက်တာဂျီက ငွေငါးသောင်းနဲ့ အသက်ပေါင်လဲထားတယ်၊ ဟုတ်ပြီဗျို့ . . သူပဲဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒါထက် ချက်တာဂျီ ဦးခေါင်းဘယ့်နှယ်ကြောင့် မြစ်ထဲက ဒိုက်ပုံပေါ် ရောက်နေရသလဲဗျ"

ဖေ ။ ။ "ဘနာဂျီက ချက်တာဂျီကို ဦးခေါင်းခုတ်ဖြတ်သတ်ပြီး ဦးခေါင်းရော စားပါ မြစ်ထဲရယ်လို့ ပစ်ချလိုက်ထာ သူ့ကံဆိုးချင်တော့ မြစ်ထဲမကျဘဲ ဒိုက်ပုံပေါ် တင်နေတာကိုး အရေးပိုင်မင်းရဲ့"

သိန်း ။ ။ "ပြီးတော့မှ ဘနာဂျီက ဆေးရုံက သူယူလာခဲ့တဲ့ ပေါ်တယ်ကုလား ဦးခေါင်းကို ချက်တာဂျီရဲ့ကိုယ်မှာ တပ်ပေးတာဆိုပါတော့ ဟုတ်စ"

ဖေ ။ ။ "အစစ်ပဲ"

သိန်း ။ ။ "တယ်ဉာဏ်သွားတဲ့ . . ဒေါက်တာပါလားဗျာ၊ ကိုင်း ဒါဖြင့်လာဗျို့ ညတွင်းချင်း သွားဖမ်းကြမှတော်မယ်"

ဖေ ။ ။ "ကျွန်တော်လဲ ဒီဟာ စဉ်းစားမိနေတာပဲ၊ သူ့ဟာသူ လုံလောက်ပြီအောက်မေ့နေလို့ ထွက်မပြေးပေဘူးလားလို့၊ မနက်မှ ဖမ်းတော့မယ်လို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ်"

သိန်း ။ ။ "ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ လာ . . ချက်ချင်းသွားကြမယ်"

ၾငင်းနောက် အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် ဌာနာသို့သွားရောက်၍ ဌာနာအုပ်နှင့် ပုလိပ်သားတစ်ယောက်အား လက်ထိတ်နှင့်တစ်ကွ လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာဘနာဂျီ၏နေအိမ်သို့ သွားကြလေ၏။

ဝင်းစောင့်ဒရဝမ်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး၍အခြားအစေခံများကို နှိုးပြီးလျှင် ဒေါက်တာအား အလွန်အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့်တွေ့လိုကြောင်း ပြောကြလေ၏။ အစေခံသည် မှန်အိမ်ကိုဆွဲလျက် ဒေါက်တာ၏အိပ်ခန်းကို ခေါက်လေရာ မည်သူမျှမထူးချေ။

လေးငါးကြိမ် ခေါက်သော်လည်း မထူးဘဲရှိလေလျှင် ပုလိပ်သားနှင့်ဌာနာအုပ်တို့သည် ဦးအုန်းဖေ၏အမိန့်အရ အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းချိုးကြလေ၏။

တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် ဦးအုန်းဖေသည် အစေခံ၏လက်မှ မှန်အိမ်ကိုဆွဲယူ၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် မီးအိမ်ကို မြှောက်ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့အလင်းရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူးလိမ့်လျက်ရှိသော ဒေါက်တာကိုတွေ့မြင်ကြရလေ၏။

စင်စစ်မှာ ဒေါက်တာဘနာဂျီသည် သူပြုမိသော အမှုအတွက်ကြောင့် စိတ်မလုံဘဲ နားတစွင့်စွင့်ရှိနေရာတွင် ဦးအုန်းဖေနှင့် ဦးထွန်းသိန်းတို့၏အသံကို ကြားသည်နှင့် အဆင်သင့်ဆောင်ထားသော အဆိပ်ရည်များကို လွန်ခဲ့သော တစ်မိနစ်အတွင်းတွင်မှ သောက်နှင့်ခြင်းဖြစ်လေသတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုတ္တိုင်း

ရွှေဘိုတောင်ဘက် မန်ကျည်းတုံရွာမှာ မူးမြောင်းမဖောက်လုပ်မီ အခါက ကြီးချည်ငယ်ချည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်၏။

ထိုစဉ်ကမူ တောင်သူလယ်သမားများသည် မိုးကိုသာအားကိုး၍ လယ်လုပ်ကြရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိုးကောင်းသောနှစ်များတွင် ဖွံ့ဖြိုး စည်ကားသော ရွာကြီးဖြစ်လာ၍ မိုးခေါင်သောနှစ်တွင် ခြောက်ကပ်ငတ် ပြတ်သောရွာငယ်ကလေး ဖြစ်သွားပြန်၏။ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်မျှ ဆက်လက်၍ မိုးခေါင်ရာတွင်မူကား ရွာသူရွာသားများသည် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ခေတ္တ သဘောဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရုံနှင့်မပြီးတော့ဘဲ ရွာကိုစွန့်ပစ်ကာ အောက်ပြည် အောက်ရွာ (ပဲခူး၊ သာယာဝတီ စသောနယ်များ)သို့ တစ်ခါတည်းပြောင်း ရွှေ့သွားတတ်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်ကာလမျိုးတွင် မန်ကျည်းတုံရွာ သည် ကျပ်တည်းဆင်းရဲခြင်းကို လိမ်ပိန်၍ခံနိုင်သည့် အိမ်ထောင်အနည်း ငယ်ဖြင့် လေး,ငါးဆယ်အိမ်မျှသာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။

(၁၉၀၇)ခုနှစ်လောက်တွင်က မိုးရေကာတာကြီးပြီး၍ မူးမြောင်း များပေါက်လာသည်တွင် မန်ကျည်းတုံရွာမှာ ကြီးလိုက်ငယ်လိုက် မဟုတ် တော့ဘဲ တစ်သမတ်တည်းကြီးလာသည့် ရွာတစ်ရွာဖြစ်လာ၏။ ထိုအချိန် မှစ၍ ပေလမ်းကြီးလည်း ပေါက်လာသည်ဖြစ်ရာ ပေလမ်းတောင်ဘက်၌ မင်းလက်ဝဲသုန္ဒရမွေးဖွားသည့် ရွာဟောင်းတစ်နေရာတွင် တစ်အိမ်မျှပင် မရှိဘဲဖြစ်ခဲ့ရာမှ အိမ်များပေါ်ပေါက်လာ၍ ယခုအခါ၌မူ တောင်ရွာ, မြောက်ရွာ, တိုက်ကုန်း ဟူ၍ သုံးပိုင်းခွဲလျက် မှည့်ခေါ်ထားကြလေသည်။ မင်းလက်ဝဲသုန္ဒရ၏ မွေးဖွားရာဌာနမှာ တောင်ရွာတွင်တည်ရှိသည်။

မူးမြောင်းပေါက်၍ တောင်ရွာတွင် ရှေးဦးစွာရောက်လာသော လေးငါးအိမ်အနက် တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးသောအိမ်(အမှန်မှာတဲကလေး) တွင် ကိုဉာဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါတို့ လင်မယားနေထိုင်ကြ၏။

၎င်းတို့ လင်မယားမှာ နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် လှည်းမှတစ်ပါး ကိုယ်ပိုင် ဆယ်မြေမရှိသဖြင့် သူတစ်ပါး၏လယ်မြေတွင် သီးစားလုပ်ကိုင်ကြရ၏။ လုပ်ကိုင်သောလယ်မြေမှာ ဆယ်ကေခန့်ရှိ၍ ထိုခေတ်က စပါးဈေးမှာ လေးဆယ်ကျပ် ငါးဆယ်ကျပ် ရှိလေသည်။ ၎င်းမှထွက်ရှိသော စပါးကို မြေရှင်နှင့် တစ်ဝက်စီခွဲ ယူရသော ထုံးစံမျှသာရှိသော်လည်း စားသောက် ကုန်များ ဈေးနှုန်းမကြီးမြင့်လှသေးသောကြောင့် သီးစားလုပ်ကိုင်သော ကိုဉာဏ်ကျယ် လင်မယားပင်လျှင်မချောင်ချိစေကာမူ အလျဉ်မိအောင် စားသုံးနိုင်၍ သားကို အထိုက်အလျောက် ရှင်ပြုနိုင်ကြသေးသည်။

ကိုဉာဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါတို့လင်မယား၌ သားကလေးတစ် ယောက်ရှိ၏။ ကိုဉာဏ်ကျယ်သည် စာဖတ်တတ်သူဖြစ်၍ အနည်းအကျဉ်း စာတတ်သည်နှင့် ၎င်း၏သားကလေးအမည်ကို (ပါဠိဆန်ဆန်) သိဒ္ဓိဟု မှည့်ခေါ်ထား၏။ တစ်ယောက်တည်းသော သားကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်း အလွန်ချစ်ခင်သော မိဘများသည် သိဒ္ဓိအား ကျွဲကျောင်း နွားကျောင်း အလုပ်မျိုး၌ မခိုင်းစေဘဲ ရွာထဲ၌ စားနိုင်သောက်နိုင်သော မြေပိုင်ရှင်များ ၏သားများကဲ့သို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကြာရှည်စွာထားကာ စာပေ သင်ကြားစေ၏။

ကျောင်းမှပြန်လာလျှင် အိမ်မှုကိစ္စများကိုပင်မခိုင်းဘဲ ဖူးဖူးမှုတ် ထားသည်ဆိုရမတတ် ရပြီးသောစာများကိုသာ ရွတ်ဆို၍ပြစေလေသည်။ ရပြီးသား စာများဟူသည်မှာလည်း ကကြီးခခွေးကပင် မတက်ချေ။ သိဒ္ဓိ မှာ အတော်ထွားကြိုင်းသော အရပ်အမောင်းရှိလေရာ သူ၏ကိုယ်လုံးနှင့် မလိုက်လျောအောင်ပင်ကြီးမား၍ ဗျက်ကျယ်သောခြေလက်များနှင့် ကုပ် တိုကြမ်းတမ်းသော ခြေချောင်းလက်ချောင်းများ ရှိ၏။ ၎င်းမျက်နှာမှာ လည်း အလျားထက်အနံကောင်းလှသည်ဖြစ်ရာ နှာခေါင်း၊ မျက်စိ၊ နဖူးနှင့် ပါးပြင်တို့မှာလည်း ပြီးဆုံးအောင် မထုရသေးဘဲ ဖောင်းရုံမျှလောင်းထား သည့် ပန်းပုရုပ်နှင့်တူလှသည်။ သျှောင်ပေစူးကလေးကို ကျစ်လျစ်အောင် ထုံးထားသော သိဒ္ဓိသည် အခါခပ်သိမ်းမပီမသ ပြုံးနေတတ်သော မျက်နှာ ထားရှိသည်ဖြစ်၍ လူတိုင်းက သဘောကောင်းသည်ဟု ယူဆကြ၏။ သဘောကောင်းခြင်းကား ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပေမည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကြည့်ပုံကြည့်နည်းမှာ ထုံထိုင်းသောအမူအရာနှင့်အတူ ကိုယ့်အဖို့တော နားလည်တတ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ရှိစဉ် သိဒ္ဓိမှာ ကကြီးမှ အထိအောင်ရွတ်ဆို တတ်ရန် ခြောက်လမျှသင်ရ၏။ ထို့နောက် စာလုံးများကို မှတ်မိအောင် တစ်နှစ်ခန့်သင်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤတွင် ဆရာတော်ကြီးက "နင့်မှာ. . နာမည်ဘုန်းကြီးတွေက ဖိစီးနေတယ်၊ နင့်အဖေ နာမည်ကလဲ ဉာဏ်ကျယ်တဲ့၊ နင့်နာမည်ကလဲ ပိဋကတ်သုံးပုံထဲက နာမည်ကြီးမျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် နာမည် ဖိပြီး နင် ပြားဖို့သာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ကိုက်အောင် ဘုတ်ထိုင်းလို့ ငါမှည့်မယ်၊ သို့သော် နင့်အဖေကျေနပ်အောင် ပါဠိဆန်ဆန်နဲ့ လုံးဆင့်ပြီး ဘုတ္တိုင်းလို့ရေးကြစို့"ဟု မိန့်တော်မူရာ၊ ထိုနေ့မှစ၍ ကျောင်း၌သာမက ရွာထဲတွင်လည်း သိဋ္ဌိမှသည် ဘုတ္တိုင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

ဘုတ္တိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ငါးနှစ်တင်းတင်းပြည့်ခါမှ သင်ပုန်းကြီးကုန်လေတော့သည်။ ရှင်ပြုခါနီး၌ သက်န်းတောင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်နှစ်လုံးချွယူရသည်။ ကိုဉာဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါတို့သည် သားကလေးအား (ရွာသူရွာသားများ၏ အယူဝါဒအတိုင်း) သာသနာ့ဘောင်၌ တည်မြဲလျှင် မိဘများအဖို့ မြတ်သည်ဟု သဘောရ၍ ရှင်ပြုပြီးသည့် နောက်တွင် လူမထွက်စေဘဲ ဆက်လက်၍နေစေပြီးလျှင် အရွယ်ရောက်သောအခါ၌ ရဟန်းခံရန် စိတ်ကူးကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ရွာဘုန်းတော်ကြီးသည် ဤမျှလောက် ဉာဏ်ထိုင်း၍ ထုံဖျင်းသောလူကို ရဟန်းခံပေးခြင်းအားဖြင့် သာသနာတော်အတွက် အကျိုးများမည်မထင်သည်နှင့် ထစ်ဝါတွင်းမျှလောက်သာ ကိုရင်အဖြစ်နှင့်နေစေပြီးကာ လူထွက်ဖို့တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

မိဘများသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ကြာရှည်လေးမြင့် စာသင်စေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိကြောင်း သိမြင်လာကြ၍ ဆယ့်ငါးနှစ်သားရှိလာပြီဖြစ်သော ဘုတ္တိုင်းအား ကျောင်းမှထွက်၍ တောင်သူနှင့်ဆိုင်ရာ တိုလီမိုလီ အလုပ်များ၌ ခိုင်းစေ၏။ ဘုတ္တိုင်းသည် ခိုင်းသောအလုပ်ကိုသာ လုပ်၍ ဖွဲနု၊ ဆန်ကွဲ စသည်များကို တောင်းယူကာ ဝက်များကိုကျွေး၍ကျွေးကာ ခိုင်း၍ကောင်းသော သူငယ်ကလေးဟုဆိုကာ တစ်ရွာလုံးက ပိုလျှံသော ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနု၊ ထမင်းရည်နှင့် ထမင်းကျန်များကိုပါ ဘုတ္တိုင်းသို့ ပေးကြ၏။ ဘုတ္တိုင်းသည် မိဘများ၏ အလုပ်ကို ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်သော်လည်း ဝက်စာအတွက်ရဖို့မူကား တစ်ရွာလုံးအတွက် ကျွန်ခံသည်ဟု ဆိုရမတတ် လိုလိုချင်ချင် လုပ်ပေးလေသည်။ မိဘများကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ညည်းတွားခြင်းမရှိဘဲ သားကလေး ကျေနပ်ခြင်းအတွက်ပင် ဝမ်းထဲက နှစ်သိမ့်လျက် ရှိရှာကြလေသည်။

ဝက်ကလေးခြောက်ကောင် ကြီးလာပြန်သောအခါ ဝက်လက်မှ ဦးလေး၏အကြံပေးချက်အရ လေးကောင်ကို ငွေငါးဆယ်ကျပ်နှင့် ရောင်းချလိုက်သည်။

မိဘများသည် ဆင်းရဲသူများဖြစ်သော်လည်း အိမ်မှုအိမ်တာအတွက် ဘာမျှအလုပ်မလုပ်သော ဘုတ္တိုင်းထံမှ ငွေတောင်းယူဖို့ မကြံဘဲ ၎င်းအကဲကို ကြည့်နေကြရာ ဘုတ္တိုင်းသည် ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့် ဝက်ခြံတစ်ခုဆောက်၍ ကျန်ရှိသော ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို မိဘများလက်သို့ ပေးအပ်လိုက်၏။ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် ကျပ်တည်းဆင်းရဲသူများ ဖြစ်သော်လည်း ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို မသုံးခဲ့ကြဘဲ မုန့်သေတ္တာပုံးတစ်ခုကို ဂဟေဆော်၍ အပေါက်ကလေးတစ်ခု ဖောက်ပြီးလျှင် ထည့်ထားလိုက်၏။

၎င်းငွေမှာ ဘုတ္တိုင်း အိမ်ထောင်ကျသောအချိန်၌ လက်ဖွဲ့ရန်အတွက်ဟု ဘုတ္တိုင်းအားပြောပြရာ ဘုတ္တိုင်းသည် အလွန်သဘောကျသောအမူအရာနှင့် "ဟဲ ဟဲဟဲ"ဟုရယ်မော၏၊ သို့သော် ဘာမျှမပြောချေ။

ထို့နောက် ကျန်ရှိသောဝက်များမှ ပေါက်ဖွားပြန်၍ ခြောက်ကောင်မျှချန်ပြီး ရောင်းချပြန်ရာ ငွေရရှိပြန်၏၊ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဝက်စာအတွက် ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်မှတစ်ပါး ကျန်သောငွေငါးဆယ်ကျပ်ကို မိဘများလက်သို့ မအပ်တော့ဘဲ မုန့်သေတ္တာပုံးထဲသို့ သူ့ဖာသာထည့်လိုက်လေတော့သည်၊ သို့ရာတွင် မိဘများမှာမူကား တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောရှာကြချေ။ စိတ်ထဲ၌မူ အောင့်သက်သက်ဖြစ်ရှာကြပုံပေါ်သည်။

နွားတိရစ္ဆာန်တစ်ကြိမ်မွေးလျှင် တစ်ကောင်မျှသာ မွေးတတ်ပါလျက် အချို့သောကုလားများသည် ဘာဘူကြီးများ ဖြစ်လာကြသေးရာ ဝက်တိရစ္ဆာန်မူကား တစ်ကြိမ်လျှင် (၁၀)ကောင်အထိ မွေးတတ်သောကြောင့် "ကြွေးတင်လျှင် ဝက်မွေး"ဟူသော မြန်မာစကားပုံပင် ရှိသေးသည်။ ဘုတ္တိုင်းမှာလည်း ဝက်ထီးကြီးတစ်ကောင်မျှနှင့် ဝက်မခြောက်ကောင်မှ ရှစ်ကောင်အထိမျှသာ ချန်ကာ အရွယ်ရောက်လာသော ဝက်တူသမျှ မကြာခဏ ရောင်းချလေတော့ရာ သုံးလေးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် သူ၏မုန့်သေတ္တာပုံးမှာ ပြည့်လုမတတ်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဝက်များရောင်းသည့်အခါတိုင်းဘုတ္တိုင်းသည် မိဘများအား တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမပေးတော့ဘဲ ဝက်စာဖိုးမျှလောက်သာ ချန်ထားပြီး ငွေအားလုံးကို ပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိခင်နေန်းပေါက "ငါ့သားမှာ ငွေတွေ အပုံကြီးရပြီနော်၊ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဟိုဘက်ရွာက မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဦးလူတုတ်တောင် ငါ့သားလောက် ငွေဒင်္ဂါးများများ မရှိပါဘူး"ဟုပြောသောအခါ ဘုတ္တိုင်းက "ဟဲဟဲ. . ဟဲ"ဟု ရယ်ရုံမှတစ်ပါးဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။

သို့ရာတွင် သူ၏ငွေသေတ္တာကို ယခင်ကထက် နှာလှအောင်ဘူး၍ မြေမြှုပ်ထားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုတ္တိုင်း၏ဖခင်ကိုညဏ်ကျယ်မှာ စာကလေးမတောက်တစ်ခေါက် သင်ဖူး၍ တရားစကားပြောချင် သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ဒုမင်္ဂလ သုမင်္ဂလကိစ္စများ၌လည်းကောင်း၊ သီတင်းနေ့ ဥပုသ်ဇရပ်၌လည်းကောင်း ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးစကားပြောရလျှင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

လယ်လုပ်ရာ၌ အခြားတောင်သူများကဲ့သို့ နောက်ချေး (မြေဩဇာ)ချခြင်း၊ မြေကြီးကို အထူးညက်အောင်ထွန်ယက်ခြင်း၊ မျိုးစေ့ကို သူတစ်ပါးနည်းတူ စောင့်ယူခြင်းအစရှိသော လုံ့လ ဝီရိယမျိုး မရှိသည့်အတွက်ကြောင့် သူ၏လယ်မှာ စပါးထွက်အနည်းဆုံးဖြစ်နေ၏။ သူတစ်ပါးရသလောက်မရသောအခါတွင် "ညဏ်ကျယ်တို့က ကာမာဝစရ ကုသိုလ်ပေးတယ်ညှဲ့ပေသကိုး" စသည်ဖြင့် ကံကိုသာ တွင်တွင်ကြီးချ၍ပြောတတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုညဏ်ကျယ်လင်မယားတို့မှာ မကြုံဖူးအောင်မိုးကောင်း၍ တစ်နယ်လုံး စပါးအထွက်ကောင်းသောနှစ်က ဘုတ္တိုင်းအား ရှင်ပြုလိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှတစ်ပါး မည်သည့်နှစ်တွင်မျှ ချောင်ချောင်ချိချိ မရှိခဲ့ကြပေ။ သို့ရာတွင် ဘုတ္တိုင်းကမူ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှထုတ်၍ မပေး။ မိဘများကလည်း ဖွင့်ဟ၍မတောင်းခဲ့ကြပေ။

ကိုညဏ်ကျယ် သီးစားလုပ်သော လယ်မြေပိုင်ရှင် ဦးဖိုးကြွယ်သည် လုံ့လဝီရိယနည်းပါးသော ကိုညဏ်ကျယ်ကို သဘောမကျသော်လည်း တောရွာထုံးစံမှာ လုပ်နေကျသီးစားတစ်ယောက်ကိုဖြုတ်ပြီး အခြားတစ်ယောက်အားချထားရန် ခဲယဉ်းသဖြင့် အောင့်အည်း၍နေခဲ့ရ၏။

ဦးဖိုးကြွယ် မကျေနပ်ခြင်းမှာ သီးစားနှင့်လယ်ရှင်သည် လယ်မှထွက်သော စပါးကို တစ်ဝက်စီခွဲဝေယူကြရသည်ဖြစ်ရာ သီးစားလုပ်သူ၏ ဝီရိယနည်းပါးမှုကြောင့်စပါးထွက်နည်းခဲ့လျှင် မြေပိုင်ရှင်အဖို့လည်း နစ်နာသည်ဟု နားလည်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးကြွယ်သည် ကိုညဏ်ကျယ်အား ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းပါလျက် ထူးခြားချက်မရှိကြောင်း တွေ့ရသည့်အခါ သီးစားလုပ်သူလက်ပြောင်းရလိမ့်မည်ဟု ကိုညဏ်ကျယ်အားခြိမ်းခြောက်ဖူး၏။ သို့သော်လည်း ကိုညဏ်ကျယ်မှာ ထူးခြားခြင်းမရှိဘဲ မြေရှင်၏စကားကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းသာ အဖတ်တင်လျက်ရှိသည်။ တစ်နေ့သ၌ ဘုတ္တိုင်းသည် ငွေသေတ္တာ မြှုပ်ထားသောနေရာကို တူးဖော်လျက်ရှိရာ မိဘများက ကိစ္စကိုမေးသည်နှင့် လယ်ဝယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

"ဘယ်က လယ်ကိုဝယ်မှာလဲ သားရယ်"

"ဦးဖိုးကြွယ်ဆီကပဲ"

"သူတို့ဆီက ဘယ်လယ်လဲ"

"ခင်ဗျားလုပ်တဲ့ လယ်လေ"

ကိုညဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါ်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ထို့နောက် ကိုညဏ်ကျယ်က ဆက်လက်၍. .

"သူက ရောင်းမှာတဲ့လား"

"ကျုပ် ပြောပြီးပြီ"

"ဘယ်လောက်တဲ့လဲ"

"တစ်ကေ ငါးဆယ်တဲ့"

ဤတွင် မိဘနှစ်ပါးသည် ဘုတ္တိုင်း၏အမြော်အမြင်ရှိခြင်းကို ချီးကျူးစကားပြောကြား၍ ကျောသပ်ရင်သပ်ပြုလုပ်ကြရာ ဘုတ္တိုင်းသည် မိဘများ၏လက်ကိုဖယ်လျက်. . .

"ကျုပ် ဝယ်ပြီးရင် ကျုပ်လယ်ဖြစ်ပြီ၊ လယ်ထောက်ခကို ကျုပ်ပေးရမယ်"

မိဘများသည် ရုတ်တရက် အံ့ဩဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ကြသော်လည်း သူတစ်ပါးအား ပေးရခြင်းထက် ကိုယ့်သားအားပေးရခြင်းက ကောင်းသေးသည်ဟု အောက်မေ့ကာ. . . "ပေးပါ့မယ် လူကလေးရယ်" ဟုပြောရှာကြသည်။

ဘုတ္တိုင်းသည် ငွေသေတ္တာထဲမှ ငွေငါးရာကျပ်ကို ဖခင်အား ရေတွက်စေ၍ (သူကိုယ်တိုင် မရေတတ်) ဖယ်ထားပြီးလျှင် ကျန်သောငွေများကို မြှုပ်ထားလိုက်၏။

စပါးပေါ်ချိန်နီးသောအခါ ဘုတ္တိုင်းသည် ဝင်းခြံထောင့်တစ်နေရာတွင် စပါးကျီတစ်လုံးဆောက်၍ ဖခင်ထံမှရရှိသော လယ်ထောက်ခစပါးကို ကျီထဲသို့သွတ်သွင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်အရွယ်သို့တိုင်အောင် ဘုတ္တိုင်းသည် အိမ်သုံးစရိတ်အတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မထည့်ဖူးသော်လည်း မိဘများသည် သား၏အပြုအမူကို ကြင်နာမှုနည်းသည်ဟု သဘောမထားကြဘဲ နားမလည်ရှာသောကြောင့်သာဖြစ်သည်ဟု သည်းခံကြ၏။ သား၏ပစ္စည်းများသည် မိဘများ၏ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ကြလေသလောဟု မပြောတတ်ချေ။ ထိုအချိန်၌မူ ဘုတ္တိုင်းသည် ဝက်မွေးမြူခြင်းအလုပ်ကို အကြီးအကျယ်လုပ်လျက်ရှိလေပြီ။ ၎င်းတို့နေအိမ်မှာ ရွာသချိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိ၍ သချိုင်းအနား၌ ဝက်ခြံကြီးတစ်ခုလုပ်ပြီးလျှင် ဝက်ကောင် နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်မျှ မွေးမြူလျက်ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝက်စာကျွေးခြင်း၊ စက်ကျွေးခြင်း အလုပ်များကိုလည်း သူတစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ ဘုတ်ဆိုအမည်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူရင်းငှားအဖြစ်နှင့်ငှားထား၏။ ဘုတ်ဆိုမှာ အခြားရွာတစ်ရွာမှရောက်ကီလာ၍ ကောက်စိုက်ပျိုးနုတ်အလုပ်မျိုးလုပ်ကာ မြေပိုင်ရှင်ဦးဖိုးကြွယ်၏နေအိမ်၌ ကပ်ရပ်မှီခိုရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဘုတ္တိုင်းသည် ဘုတ်ဆိုကို အချိန်ပြည့်မငှားဘဲ လိုသောအချိန်တွင်မှခေါ် ခိုင်းပြီး အထိုက်အလျောက်ပေးကမ်းကာ ဦးဖိုးကြွယ်၏ အိမ်၌ပင်နေမြဲနေစေလေသည်။

ဝက်ခြံကြီးလုပ်ပြီးသည့်နောက် နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဘုတ္တိုင်းသည် မိမိတို့နေခဲ့သော တဲတိုဖျက်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသော အိမ်တစ်လုံးဆောက်လုပ်ရာ ကိုညာဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါတို့လည်း တပြုံးပြုံးရှိနေကြ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်သုံးစရိတ်အတွက်မှု (တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်တစ်ကောင်တလေ ဝယ်ချက်ခြင်းမှတစ်ပါး) တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပေးဘဲ ယခင်အတိုင်းပင် နေခဲ့ကြ၏။ ကြက်သားဟင်းချက်သော အချိန်လည်း ရင်အုပ်နှင့်ပေါင်သားကို ဘုတ္တိုင်းကိုယ်တိုင်ကြော်စား၍ မိဘများမှာ အရိုးဟင်းကိုသာ ကိုက်ကြရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုညာဏ်ကျယ်က "ကြက်ဆိုတာ အရိုးမှချိုတာပါ ရှင်မရယ်"ဟုပြောရာ မနန်းပေါက "ကျုပ်က အသားမကြိုက်စာတတ်ပါဘူး၊ တော်ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ"ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

အိမ်သစ်ဆောက်လုပ်ပြီးသောအခါ ကိုညာဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါတို့အား အကောင်းဆုံးအခန်းပေး၍ ဘုတ္တိုင်းမှုကား အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်၌သာအိမ်လေ့ရှိသည်။

၂

တစ်နေ့သော ညနေမိုးချုပ်နီးပါးအချိန်တွင် ဘုတ္တိုင်းနှင့်ဘုတ်ဆိုတို့သည် သချိုင်းကုန်းအနီး၌ ဝက်စာကျွေးလျက်ရှိကြရာ ဘုတ္တိုင်းသည် ဝက်စာကျင်း၌ငုံ့ကာ ဝက်စာများကို နယ်လျက်ရှိရာမှ ခါးဆန့်လိုက်သည်တွင် သူ၏ဦးခေါင်းသည် ဘုတ်ဆို၏ကြီးမားမောက်ဖြိုးသော ရင်အုံသားနှင့်တိုက်မိ၏။ ဘုတ်ဆို၏မျက်နှာကို မော့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြုံးဖြဲဖြဲကြီးလုပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ဘုတ္တိုင်းက "ဟဲဟဲ. . ဟဲ"ဟုရယ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ ဝက်စာကျွေးကြပြန်ရာတွင်လည်း ဘုတ်ဆို၏ရင်အုံသည် ဘုတ္တိုင်း၏ကျောနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပခုံးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တံတောင်နှင့်သော်လည်းကောင်း ခဏခဏတိုက်မိသည်ချည်းဖြစ်နေရာ ဘုတ်ဆိုက ဘုတ္တိုင်း၏ကျောကို ပြုံးဖြီးဖြီးကြီးလုပ်

ကာ အသာအယာထုလိုက်တိုင်း ဘုတ္တိုင်းလည်း ဟဲဟဲ. . ဟဲ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထိုနေ့တွင် အတော်မိုးချုပ်မှ ဝက်ခြံမှပြန်လာကြရာ သူတို့နှစ်ယောက်၏အကဲကို မလစ်တမ်းစောင့်ကြည့်လာခဲ့သော မနန်းပေါ၏မျက်စိ၌ ဘုတ္တိုင်းရော ဘုတ်ဆိုပါ မျက်နှာပျက်လာသည်ဟု ထင်မိ၏။

ထိုအခါ၌ ဘုတ္တိုင်းမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှရှိ၍၊ ဘုတ်ဆိုမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိလေပြီ။ ဘုတ်ဆိုမှာ ပုပုကွကွ၊ နဖူးမောက်မောက် နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ အသားမည်းမည်း နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲရှိသောရာ ကျယ်ပြန့်ဖုထစ်သော တင်ပါးဆုံကြီးနှင့် တစ်လုံးတည်းသော အုန်းသီးကြီးကိုတင်ထားသည့်နှယ် ရှေ့သို့ငေါ်ထွက်ကာ မောက်ဖြိုးတင်းမာသော ရင်အုံကြီးမှတစ်ပါး (ထိုအခြင်းအရာမျိုးကို ကြိုက်တတ်သူများအတွက် ဆိုလိုသည်) မက်မောလောက်စရာ တစ်ကွက်မျှမရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘုတ်ဆိုအတွက် ပြောရန်တစ်ကွက် ရှိပေသည်မှာ ၎င်းရွာမှ အလယ်သားလူလည်များသည် ဘုတ်ဆို၌မက်မောစရာ မျက်နှာမျိုးမရှိသော်လည်း သူ၏တင်ပါးနှင့် ရင်သားတို့ကို မျက်စိကျသည့်အတွက် ကြောင့် အပျော်သဘောနှင့် လှည့်စားဖြားယောင်းကြဖူးသည်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တွန်းကန်ဖယ်ရှားခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုတ်ဆို ပြန်သွားသည့်နောက် ဘုတ္တိုင်းသည် ကိုညာဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါတို့အား စကားပြောစရာ ရှိသည်ဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ခေါ်လေရာ မိဘများလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်၌ ထိုင်ကြ၏။

ထိုင်း ။ ။ "ကိုင်း . . အဖေတို့ အမေတို့ ကျုပ် မိန်းမယူတော့မယ်"

ပေါ ။ ။ "ဘယ်သူနဲ့လဲသားရယ်၊ ဘုတ်ဆိုလား"

ထိုင်း ။ ။ "ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ဟုတ်တယ်"

ပေါ ။ ။ "တစ်ရွာသူကို မယူချင်ပါနဲ့ လူကလေးရယ်၊ ဟိုဘက်အိမ်က တင်ဦးနဲ့ တော်ပါတယ်ကွယ်၊ မိန်းကလေးက ဆင်းရဲပေမယ့် လိမ္မာပါဘိသနဲ့"

ထိုင်း ။ ။ "လိမ္မာတာ ကျုပ်က မကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ် လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ကူလုပ်တဲ့ဟာမျိုးမှ ကြိုက်တယ်၊ တင်ဦးက ဖင်ကြီးပန်ကြီးနဲ့ လှလှပပဝတ်ချင်တယ်၊ ဝက်ဆိုရင်သူက ရွံတတ်တယ် မဖြစ်ဘူး"

ကျယ် ။ ။ "မယားယူပြီးရင် မင်းတို့ ဘယ်မှာနေမလဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုင်း ။ ။ "ဒီမှာနေမှာပေါ့ဗျ။ ကျုပ် ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ပဲ"

ပေါ ။ ။ "အခန်းက တစ်ခန်းတည်းသားရယ်"

ထိုင်း ။ ။ "အခန်းထဲမှာ ကျုပ်တို့နေမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အပြင် ထွက်အိပ်ကြပေါ့"

မကြာမီ ဘုတ္ထိုင်းနှင့် ဘုတ်ဆုံတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြရာ မနန်းပေါတို့လင်မယားက အထိုက်အလျောက် အကျွေးအမွေးကလေးနှင့် လုပ်ချင်ကြသော်လည်း ဘုတ္ထိုင်းက "ဘာလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံကုန် ခံရမှာလဲဗျ"ဟု ဆိုကာ သကြားခွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းမျှလောက်ကို ရွာလူကြီးလေးငါးယောက်လောက်အား ဖိတ်ကြားကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် ကိစ္စပြီးစေလေ၏။ မင်္ဂလာမဆောင်မီ မီးဖိုတဲကလေးနှင့်ကပ်လျက် အဖီကလေးချပေးပြီး မိဘများအား ပြောင်းရွှေ့စေရာ မိဘများမှာ ရင်ထဲက နာရှာကြသော်လည်း ထုံထိုင်းသောသားကလေးဖြစ်၍ မသိတတ်ရှာဟုဆိုကာ ပြောင်းရွှေ့ရှာကြလေသည်။

ခွေးမ ဘုတ်ဆုံရောက်လာသည့်နောက် ဘုတ္ထိုင်းသည် အိုးခွဲ၍ စားကြလျှင် အကုန်အကျများလိမ့်မည်ဟုဆိုကာ မိမိတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် တစ်လလျှင် ငွေနှစ်ဆယ်ကျပ်ထည့်၍ အတူတကွပင် စားသောက်ကြ၏။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စမှာ မနန်းပေါ၏တာဝန်ဖြစ်၍ ဘုတ်ဆုံက ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဆေးကြောခြင်း၊ မောင်းထောင်းခြင်း၊ ဆန်ဖွပ်ခြင်းစသော အလုပ်မျှလောက်သာ ကူညီကာ ဝတ်ကိစ္စကို လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ အားလပ်သောအချိန်များတွင် ဘုတ်ဆုံသည် တံမြက်လှည်းခြင်းစသော အလုပ်လောက်ကိုစင် မလုပ်ချင်တော့ဘဲ လင်မယားနှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်၍အိပ်ကြလေသည်။

မနန်းပေါသည် ခွေးမ ဘုတ်ဆုံအပေါ်၌ မကျေနပ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ တစ်နေ့တခြား စိတ်ဝမ်းကွဲပြားလာတာ တကျက်ကျက်ဖြစ်လာကြလေ၏။ မနန်းပေါက တံမြက်စည်းကလေးမှ မလှည်းချင်ကောင်းလောဟု ဘုတ်ဆုံအား ဆူပူသည့်အခါ ဘုတ္ထိုင်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ တံမြက်စည်းကို သူကိုယ်တိုင် ကိုင်၍ လှဲလေတော့သည်။ လယ်ထွန်၍ ပြန်လာသော ကိုညက်ကျယ်က နွားများကို ထွန်မှဖြုတ်ရန် ဘုတ်ဆုံကို ခေါ်သောအခါ ဘုတ္ထိုင်းက ထ၍ ဖြုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ လေးယောက်သား ထမင်းထိုင်၍ စားကြစဉ် ဘုတ်ဆုံက ပါးစပ်တပျတ်ပျတ် မြည်သည်နှင့် မနန်းပေါက "လင်နေသားမွေး အရွယ်ကြီးရောက်လို့တောင် စားတာသောက်တာက ကလေးလို တပျတ်ပျတ်နဲ့ မရှက်ဘူးလား"ဟု ပြောလိုက်မိရာ. . .

ထိုင်း ။ ။ "ဘာဗျ. . အမေက ဘုတ်ဆုံကိုရွဲ့လို့လား"

ပေါ ။ ။ "ရွဲ့လို့တော့ ဟုတ်ပေါင်ကွယ်၊ လူမြင်မကောင်းလို့ ပြောတာပါ"

ထိုင်း ။ ။ "သူစားတတ်သလို စားမှာပဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့က အတူတူ မစားနိုင်ရင် တခြားစီစားကြရုံရှိတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လင်မယား မီးဖိုထဲမှာ စားကြဗျာ၊ ဒါပဲရှိတာပဲ"

ထိုနေ့မှစ၍ ဘုတ္ထိုင်းတို့လင်မယားက အိမ်ရှေ့မှာစားကြ၍ မနန်းပေါတို့လင်မယားမှာ မီးဖိုချောင်တွင် စားကြရလေသည်။ ဘုတ္ထိုင်း ၏သနာတစ်ခုမှာ တစ်ခွန်းပြောပြီးလျှင် မည်သူတောင်းပန်၍မျှ ပြင်ဆောသည် မဟုတ်ချေ။ နှစ်ကွဲစားရလျှင် အကုန်အကျများသည်ဟု မနန်းပေါက ကန့်ကွက်သော်လည်း "ဒါဖြင့် တစ်လ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ထည့်မယ်ဗျာ"ဟု ဘုတ္ထိုင်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

မသင့်မြတ်မှုသည် တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာလေရာ နောက်ပိုင်း၌မူ မနန်းပေါနှင့် ဘုတ်ဆုံတို့မှာ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်သော အဖြစ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ အားလပ်သောအချိန်များ၌ မနန်းပေါလင်မယားက အိမ်နောက်ဖေး၌ထိုင်ကြ၍ ဘုတ္ထိုင်းလင်မယားက အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်အိပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်ရှေ့၌ထိုင်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သန်းရှာပေးခြင်း၊ ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ခြင်း စသည်ဖြင့်ဖြစ်စေ နေကြလေသည်။

ဘုတ်ဆုံက "ကိုဘုတ္ထိုင်း ကျုပ်ကျောကို ဖျောက်ပေးစမ်းတော်၊ ယားလွန်းလို့"ဟုပြောသည်နှင့် ဘုတ္ထိုင်းက "ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ"ဟု ရယ်ကာ ဘုတ်ဆုံ၏ကျောကို အယားပြေအောင် ဖျောက်ပေးခိုက်တွင် မနန်းပေါ ဝင်လာ၍ မြင်သည်နှင့် "ထွီခနဲ" တံတွေးထွေးကာ လှည့်ထွက်သွားလေရာ ဘုတ္ထိုင်းက "ဟဲ. . ဟဲဟဲ"ဟု ကျယ်လောင်စွာရယ်လိုက်လေသည်။ အခြားတစ်ချိန်၌လည်း ဘုတ္ထိုင်းတို့လင်မယား အိမ်ခန်းထဲ၌ရှိစဉ် ကိုညက်ကျယ်သည် ဖွင့်ထားသော အခန်းတံခါးအနီးမှ လျှောက်သွား၍ ပက်လက်လှန်နေသော ဘုတ်ဆုံ၏ပေါင်နှစ်ဖက်ကို ဘုတ္ထိုင်းက နင်းပေးသည်ကို မြင်ခဲ့ရသည်နှင့် မနန်းပေါအား "မင့်သားကို သွားကြည့်စမ်းပါဦး"ဟုပြော၍လွှတ်လိုက်၏။

မနန်းပေါလည်း အခန်းပေါက်မှ သွားကြည့်ပြီးနောက် ရင်ဘတ်ထိုးလုံးထုကာ လှည့်ပြန်လာလေသည်။ ဤတွင် အခန်းထဲမှ "ဟဲ. . ဟဲဟဲ" ဟူသော ဘုတ္ထိုင်း၏ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဘုတ်ဆုံ၌ သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ ဘုတ်ဆုံသည် အိမ်မှုအိမ်တာကိုလည်းကောင်း ဝက်ကိစ္စကိုလည်းကောင်း ဘာမျှမလုပ်တော့ဘဲ ကလေးတိစ္စနှင့်ပင်အချိန်ကုန်လေတော့သည်။ မနန်းပေါ်မှာ မောင်းထောင်းခြင်း ရေခပ်ခြင်း စသောအလုပ်များကိုပင် တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာတို့ကို ကိုဉာဏ်ကျယ်လည်းသိ၍ မကျေမချမ်းရှိနေရာ ဘုတ္တိုင်းသည် မိဘများ၏မကျေနပ်ခြင်းကို သိပါသော်လည်း ဂရုစိုက်သည့်လက္ခဏာမရှိချေ။

သို့နှင့်ပင် ကိုဉာဏ်ကျယ်နှင့် မနန်းပေါ်တို့သည် "သားရှူးသားမိုက်ကလေး"သာဖြစ်၍ အောင့်အည်းသည်းခံကာ နေကြရသည်။ သမီးကလေးလေးဖက်သွားသောအရွယ်တွင် ဘုတ္တိုင်းတို့လင်မယားအိပ်နေခိုက် မနန်းပေါ်က ပြောင်းဖူးဆေးလိပ် လိပ်ရင်းမြေးကလေးကို ထိန်းကျောင်းနေလေရာ၊ မြေးကလေးသည် တစ်တောင်သာသာမြင့်သော ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ထိုးကျသွားသည်နှင့် ကွဲခနဲအော်ငိုလိုက်၏။ မနန်းပေါ်လည်း မြေးကို ကောက်ယူချော့မော့မည်ပြုဆဲတွင် ဘုတ္တိုင်းတို့လင်မယားပြေး ထွက်လာကြ၍ "ဘာဖြစ်တာလဲ"ဟု မေးကြရာ မနန်းပေါ်က ဖြစ်ပုံတိုင်းပြော ပြ၏။ ထိုအခါ ဘုတ္တိုင်းသည် မိခင်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ကလေးကို မိခင်၏လက်ထဲမှ လုယူသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကိုဉာဏ်ကျယ်သည် လယ်တောမှ ပြန်လာသောအခါ ဘုတ္တိုင်းသည် မိခင်ရောဖခင်ပါ စကားပြောစရာရှိသည်ဟု ခေါ်သဖြင့် နှစ်ယောက်လုံးဝင်လာကြ၍ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ထိုင်ကြ၏။ ဘုတ်ဆုံမှကား အိမ်နောက်ဖေးတွင် ကလေးနှင့်အတူ ထွက်နေလေသည်။

ထိုင်း ။ ။ "အမေတို့ အဖေတို့"

ပေါ ။ ။ "သားရေ"

ကျယ် ။ ။ "လူကလေးရေ"

ထိုင်း ။ ။ "ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူနေလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး"

ပေါ ။ ။ "ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ သားရယ်"

ထိုင်း ။ ။ "ဘယ့်နှယ်မှ မလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ထွက်ကြပေတော့"

ပေါ ။ ။ "အလိုလေးတော်"

ထိုင်း ။ ။ "မလိုလေးနဲ့တော့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ"

ပေါ ။ ။ "အမေတို့ ဘယ်မှာနေရမလဲကွယ်"

ထိုင်း ။ ။ "မဆိုနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီအိမ်ကတော့ ကျုပ်ဆောက်တဲ့အိမ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့နေမှာပေါ့"

ပေါ ။ ။ "အမေတို့မှာ နေစရာအိမ်မရှိဘဲနဲ့ ထွက်သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါ့သားရယ်"

ထိုင်း ။ ။ "ဒီလိုလုပ်ကြစို့၊ ဟိုဘက်ရွာက ကိုထွန်းရှင်တို့လင်မယားက သူတို့တဲကလေးရောင်းပြီး အောက်ပြည်အောက်ရွာပြောင်းမလို့တဲ့၊ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် သုံးဆယ်လောက်နဲ့ ဝယ်ရရင် ကျုပ် ဝယ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောင်းနေကြပေတော့၊ ကိုင်း. . ဒါပဲ"

နောက်ဆုံး၌ ဘုတ္တိုင်းသည် တဲအိမ်ကလေးကို သုံးဆယ့်ငါးကျပ်နှင့်ဝယ်၍ မိဘများအား ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်စေလေ၏။ ဘုတ္တိုင်းမှာ ဝက်များတင်ရန်အတွက် လှည်းနှင့်နွားနှင့်ဖြစ်နေလေရာ မိဘများ၏ တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေးများကို မိမိ၏လှည်းဖြင့်တင်၍ ကိုဉာဏ်ကျယ်လင်မယားကလည်း ပစ္စည်းအချို့ကို မိမိတို့လှည်းဖြင့်တင်လျက် မောင်းထွက်သွားကြ၏။ ထွက်ခါနီး၌ မနန်းပေါ်သည် မြေးကလေးကို နမ်းရှုပ်သော်လည်း ဘုတ်ဆုံကိုကား နှုတ်မဆက်ချေ။

တဲအိုကလေးသို့ရောက်သောအခါ ဘုတ္တိုင်းသည် မိမိ၏လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ချရှုံသာချပေး၍ နေရာချထားရာ၌ မကူညီဘဲ "ကိုင်း ကျုပ်ပြန်တော့မယ်၊ လိုတာရှိ ပြောကြပေါ့ဗျာ. . ဟဲဟဲ"ဟုဆိုကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မနန်းပေါ်လင်မယားတို့သည် မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ဘာမျှမပြောနိုင်ကြဘဲ "ဩော်. . လူကလေး၊ လူကလေး"ဟု တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ကာ ကျန်နေရစ်ကြရှာလေသည်။

ဘုတ္တိုင်းသည် ဘုတ်ဆုံအပေါ်၌ ကြင်နာစိတ်ရှိလှသည် မဟုတ်ဘဲ လုပ်စရာရှိသောအလုပ်ကို မညှာမတာ ခိုင်းတတ်သော်လည်း သမီးကလေးကိုမူ အတော်ချစ်ခင်ကြင်နာပုံရသည်။ မနန်းပေါ်တို့ရှိစဉ်က အမေကြီးလုပ်လိမ့်မည်ဆို၍ မယားကို တပင်တပန်းမခိုင်းသော်လည်း မိဘများပြောင်းရွှေ့သွားပြီးနောက်၌ ဘုတ်ဆုံမှာ ချက်ရပြုတ်ရ, မောင်းထောင်းရ, ရေခတ်ရ, ဒူးခပ်ကျွေးရ, ဆေးရကြောရ အစစအလုပ်များကို ကလေးတစ်ဖက်နှင့် လုပ်ရတော့သည်။ ဤအထဲတွင် ဝက်ကိစ္စ၌လည်း ကူညီရသေး၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘုတ်ဆုံက သူရင်းငှားတစ်ယောက်လောက်ထားရန်ပြောသောအခါ ဘုတ္တိုင်းက "ဘာလဲ. . နင်က မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးများမှတ်နေသလား"ဟု ငေါက်ငန်းလေ့ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောမည့်သာပြောသည်၊ မြေပိုင်ရှင်ဆိုသူများ၌ ဘုတ္တိုင်းကဲ့သို့ ငွေသားလေးငါးထောင်ကို မြှုပ်နှံထား နိုင်ကြသည် မဟုတ်ချေ။ ဘုတ္တိုင်းသည် စိတ်ကြည်လင်သောအခါများတွင် သမီးကလေးကို ထိန်းခြင်းအားဖြင့် ဘုတ်ဆုံ၏အလုပ်ကို ကူညီတတ်၏။

မိမိလက်တွင် ပွေ့ချီထားသောအခါများ၌ကား ဘုတ္တိုင်းသည် သမီးကလေးကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ကာ နမ်းရှုပ်တတ်ပေရာ မြင်ရသူများက "သူ မွေးတာတော့ သူချစ်တတ်လိုက်တာ၊ အဖေအမေကိုတော့ စိမ်းစိမ်းကားကား"ဟု ရှုံ့မဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့တတ်ကြလေသည်။ အချို့ကလည်း "ဟဲ့. . ဘုတ္တိုင်း နင့်သမီးကလေးကို ချစ်လိုက်တာလား"ဟုမေးရာ ဘုတ္တိုင်းက "ချစ်တာပေါ့ဗျ. . ဟဲဟဲ"ဟု ပြန်ဖြေ၏။

"နင့်အဖေနဲ့ အမေကောဟဲ့"

"ဘာဆိုင်လဲဗျ၊ အဖေ အမေက အဖေအမေ၊ သမီးက သမီးပဲ၊ ဟဲ. . ဟဲ"

"တော်စမ်းပါဟယ်၊ နင်တော့. . နို့. . နင့်မယားကော"

"သမီးလောက်တော့ ချစ်ပေါင်"

▮

တစ်နေ့သ၌ ဘုတ္တိုင်းသည် ဝက်ခြံသို့သွား၍ ရောင်းဖို့သင့်တော်သောဝက်များကို ရွေးချယ်လျက်ရှိစဉ် ဘုတ်ဆုံသည် မီးဖိုထဲ၌ ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ချက်ပြုတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် နွားလွတ်တစ်ကောင်သည် ခြံထဲသို့ဝင်လာ၍ တင်းကုပ်၌ချည်ထားသော ဘုတ္တိုင်း၏နွားတစ်ကောင်ကို ဝေ့သည်နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဆူညံလျက်ရှိရာ ဘုတ်ဆုံသည် သမီးကလေးကို မီးဖိုအနီး၌ချထားခဲ့၍ နွားလွတ်ကို ခြောက်ထုတ်ရန် ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ချည်ထားသော မိမိတို့၏နွားမှာလည်း ကြိုးပြတ်သွား၍ နွားနှစ်ကောင်သည် အကြိတ်အနယ်ဝှေ့နေသောကြောင့် ဘုတ်ဆုံမှာ ဖျန်ဖြေရန် မလွယ်ကူဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခိုက်၌ သမီးကလေး အော်ငိုသံကြားရလေရာ ဘုတ်ဆုံသည် နွားများကို ပစ်ထား၍ မီးဖိုသို့ ပြန်ပြေးလာ၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုတ်ဆုံလည်း "အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦးတော့ သေပါပြီတော့"ဟု ကုန်း၍အော်လေ၏။ အကြောင်းမူကား လေးဖက်သွားတတ်သော သမီးကလေးသည် ဖိုခနောက်ပေါ်၌တည်ထားသော ငါးကြော်ဒယ်အိုးကို လက်နှိုက်သဖြင့် လက်ရောမျက်နှာပါ ဆီပူတွေလောင်ကုန်သည်ကို တွေ့ရကြောင့်ပေတည်း။

ဘုတ်ဆုံ ဟစ်အော်သောအသံကို ဝက်ခြံမှ ဘုတ္တိုင်းကြား၍ နွားအပြေးအလွှားပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘုတ္တိုင်းသည် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို သိရှိရသောအခါ ဘုတ်ဆုံကို သတ်ပစ်မည်ဆိုကာ ပြောင်းရိုးစင်းသော ဓားမကြီးကိုပြေးဆွဲသည်နှင့် ရွာသားများက အတင်းဆွဲယူဖျန်ဖြေလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသော ကလေးနှင့် ဘုတ္တိုင်းတို့အား တရုဏာသက်သော ရွာသားများက ဆေးမြီးတို ပေးလိုပေး၊ မနန်းပေါတို့လင်မယားကို ပြေးခေါ်သူကခေါ်နှင့် ပျာပျာသလဲ ကူညီကြပါပေသည်။ အချို့ကလည်း ရွှေဘိုမှ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီးကုမှ တော်ပေမည်ဟု အကြံပေးကြ၏။ မနန်းပေါတို့လင်မယားကို ပြေးခေါ်သော လူငယ်တစ်ယောက်ပြန်ရောက်လာ၍ မနန်းပေါတို့လင်မယားမှာ ခပ်စောစောကပင် တောင်ရိုးသို့လှည်းနှင့်ထင်းခွေရန် ထွက်သွားကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ကျေးရွာသားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ဘုတ္တိုင်းတို့၏အိမ်၌ ရွာသူတွေဝိုင်းလျက် ထိုင်စရာမျှမရှိအောင် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိရာ ဘုတ္တိုင်းမှာမူ သမီးကလေးကိုလက်ပေါ်မှမချဘဲ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ဘုတ်ဆုံကိုမျက်စောင်းတထိုးထိုးလုပ်နေသောကြောင့် ဘုတ်ဆုံမှာ အနီးသို့မကပ်ဝံ့ဘဲ ချောင်ထဲ၌ ကုပ်နေရ၏။ သူ၏ပါးစပ်ကလည်း "ကမြင်းမ. . နင့်ကြောင့်၊ ဗိုင်းဒါမ၊ နင့်ကြောင့်"ဟု တတွတ်တွတ်ရေရွတ်လျက်ရှိသည်။

သမီးကလေးမှာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းနှင့် လက်တစ်ဖက် ကျွမ်းလုမတတ်ရှိ၍ သတိလစ်ကာ မအော်ရှာနိုင်တော့ဘဲ တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ညည်းရုံမျှ ညည်းသံကြားရလေရာ၊ ဘုတ္တိုင်းမှာ ညစာထမင်းလုံးဝ မစားနိုင်ဘဲ သမီးကလေးကိုသာ တငုံ့ငုံ့ကြည့်ကြည့်နေလေတော့၏။ ဗဟုသုတရှိသော ရွာသားတစ်ယောက်က ဒဏ်ရာပြင်းထန်သောကြောင့် ဆေးမြီးတိုလောက်နှင့်မဖြစ်နိုင်၊ ရွှေဘိုမှ ဆရာဝန်ပင့်ခေါ်၍ ကုမှတော်မည်ဟု အကြံပေးရာ ဘုတ္တိုင်းက "ဆရာဝန်ခေါ်ပေးကြပါဗျာ၊ ငါးဆယ်, တစ်ရာ ကုန်ချင်ကုန်ပစေ"ဟုပြော၏။ ဤတွင် ရွာသားတစ်ယောက်က "ကျုပ်ခေါ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား လှည်းပေးလိုက်"ဟု ပြော၏။ အခြားတစ်ယောက်ကလည်း "အဝေးပင့်တယ်ဆိုတော့ ငွေပါမှဖြစ်မယ်၊ ပိုက်ဆံတစ်ခါတည်းပေးလိုက်ပါလား"ဟု ပြော၏။ ဘုတ္တိုင်းက "ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရမလဲ"ဟုမေး၍ တစ်ယောက်က "တစ်ရာလောက် ပေးလိုက်ပေါ့"ဟုပြောလိုက်၏။ ဘုတ္တိုင်းက "ဒါဖြင့် နေဦး. . ကလေးကို ချီထားကြစမ်းပါ"ဟု ပြော၍ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏လက်သို့ အပ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် တူရွင်းတစ်ချောင်းကိုယူ၍ အခန်းထဲသို့ဝင်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုတ္တိုင်းတို့အိပ်သော ခုတင်အောက်၌ မြေကြီးများအနည်းငယ်ပွလျက်ရှိသော်လည်း သမီးအတွက်ကြောင့် မွန်လျက်ရှိသော ဘုတ္တိုင်းသည် ထိုအခြင်းအရာကို သတိမပြုမိဘဲ ကုန်း၍တူးလေ၏။ ငွေသေတ္တာမူကား မရှိတော့ချေ။

သေတ္တာထဲ၌ ငွေသားရော စက္ကူပါ ငါးထောင်ကျော်ဖိုးလောက်ရှိလေသည်။ "အမယ်လေး လာကြပါဦးဗျ"ဟု တစ်ခွန်းအော်ပြီး ဘုတ္တိုင်းလည်း ငိုင်လျက်ရှိရာ ရွာသူရွာသားများ ပြေးဝင်လာ၍ အကြောင်းခြင်းရာကို အံ့သြရလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ မြေပိုင်ရှင်ဦးဖိုးကြွယ်ထံမှ ငွေတစ်ရာချေး၍ ရွှေဘိုသို့ ဆရာဝန်ခေါ်ရန် လူတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ဘုတ္တိုင်းမူကား လုံးဝညည်းတွားရေရွတ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ တစ်ညလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုင်လျက်သာ ရှိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်၌ ဆရာဝန်ရောက်လာ၍ မီးလောင်သော ဒဏ်ရာများကို ကုသ၏။ (ထိုစဉ်အခါ ဝက်လက်မြို့၌ ဆေးရုံမရှိသေးချေ) အကယ်၍ ချက်ချင်းလက်ငင်း လောလောဆယ်ကုသရပါလျှင် ခဲယဉ်းခြင်းမရှိသော်လည်း ယခုမူ စိုးရိမ်ရသောအခြေသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ရွာသားတစ်ယောက်သည်လည်း (မနန်းပေါလင်မယားကို သနားသည့်အတွက်) နံနက်စောစောကတည်းက မနန်းပေါ်တို့လင်မယားကိုခေါ်ရန် မြင်းတစ်စီးနှင့် တောင်ရိုးသို့ တက်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကလေးမမှာ သတိမရဘဲရှိနေရာမှ အပြင်းဖမ်း၍လာခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ကလေးမမှာ အပြင်းဖမ်းရာမှငြိမ်သွားပြီး ဇီဝိန်ချုပ်သွားရှာလေပြီ။ သမီးကလေး အသက်မရှိတော့ကြောင်းသိရ၍ ဘုတ်ဆုံကတအားလွှတ်ပြီး ဟစ်အော်ငိုကြွေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့၌ လှည်းတစ်စီးဆိုက်လာ၍ ကိုညာဏ်ကျွယ်နှင့် မနန်းပေါ်တို့သည် လှည်းပေါ်မှဆင်းပြေးလာကြလေရာ ဘုတ္တိုင်းသည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အိမ်ထဲမှထွက်ပြေးပြီး မိဘနှစ်ပါးတို့၏ခြေထောက်များကို ဆံပင်နှင့် တစ်လှည့်စီခွတ်လေတော့သည်။

ဘုတ္တိုင်းကား သမီးတော့ ဆုံးရ၏။

သို့သော် မိဘနှစ်ပါးကိုကား ပြန်၍ရလေတော့သည်။

* * *

ဗိုလ်ပုတက်

ဂျပန်တို့ကို မောင်းထုတ်စဉ်က ဘီဒီအေတပ်ခွဲကလေးတစ်ခုသည် ဟင်္သာတနယ်အတွင်း ရွာကလေးတစ်ရွာအနီး၌ စခန်းချလျက်ရှိစဉ် မြန်မာစစ်သားလေးယောက်တို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့ကာစကားပြောလျက်ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့အနက်မှ နာမည်ရင်း မောင်ဘသာဆိုသူမှာ အလွန်အရပ်ပုသည်ဖြစ်၍ ဗိုလ်ပုတက်ဟု တစ်တပ်လုံးက အမည်ပေးထားကြရာ တစ်နေကုန်သော်လည်း စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသည့်တိုင်အောင် နှုတ်ဆိတ်နေသူဖြစ်ပါလျက် ၎င်းည၌မူ အထူးစကားပြောချင်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းများက . . . "ဗိုလ်ပုတက် ခင်ဗျားဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီကနေ့ အာရွှင်လှချေလား"ဟူ၍ပင် ပြောမိကြသေး၏။

အချို့လူများအဖို့ အရက်အနည်းငယ်သောက်သောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ အကြဲအစည်အပေါက်အလမ်း တည့်သောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ ဥတုရာသီညီညွတ်သောအခါ၌ဖြစ်စေ အထူးစကားများတတ်သည်ဟု အဆိုရှိလေရာ၊ ဗိုလ်ပုတက်မူကား သေရမည်ကိုသိသဖြင့် တစ်သက်လုံးဖုံးကွယ်ထားခဲ့သောအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မပြောရဘဲမနေနိုင်အောင် အူထဲမှယားနေသည်ဖြစ်၍ အထူးစကားပေါနေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ပုတက်က "ကျုပ်တော့ နက်ဖြန် ဧကန္တသေရမှာဗျ၊ ကျုပ်ကိုကျုပ်သိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးလား"ဟုပြောသောအခါ အခြားစစ်သားများက "မဟုတ်နိုင်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားက နက်ဖြန်ဖြစ်မယ့်အကြောင်းအရာကို အတပ်သိရအောင်ဟာ ဘာဉာဏ်များရထားလို့လဲ"ဟု မေးကြသော်လည်း ဗိုလ်ပုတက်က "မယုံချင်နေကြဗျာ၊ နက်ဖြန်တော့ ခင်ဗျားတို့သိလိမ့်မယ်၊ သေမှာမှ ဒီပြင်အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီအချိန်လောက်မှာသေလိမ့်မယ်ဗျ" ဟူ၍ပင် ထပ်ဆင့်၍ပြောလိုက်သေး၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထူးခြားသောအခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ဗိုလ်ပုတက်သည် သေရမည်ကို အမှန်သိသည်ဆိုသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ညှိုးငယ်ဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ အထူးရွှင်လျက်ရှိသည့်ပြင် တစ်သက်လုံး နှုတ်ဆိတ်ခဲ့သမျှကို ထိုနေ့ညတွင်မှ အကုန်သွန်ချတော့မည်လက္ခဏာနှင့် စကားအမျှင်မပြတ်ပြောလျက်ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဗိုလ်ပုတက်က "ကိုင်း. . သူငယ်ချင်းတို့ ဘယ်တုံးကမှ ကျုပ် မပြောဖူးဘဲ ဖုံးဖိထားတဲ့အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ဒီကနေ့ည နောက်ဆုံးပြောပြခဲ့စမ်းပါရစေဗျာ၊ တစ်ဆိတ်နားထောင်ကြစမ်းပါ" ဟုပြောသောအခါ သူငယ်ချင်းများသည် သေမည်ဆိုခြင်းကို မယုံကြည်သော်လည်း နှုတ်ဆိတ်သူတစ်ယောက်က ပြောလိုသောစကားမှာ ဧကန်မုချ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရမည်ဟု သဘောရကြသည်နှင့် "ကိုင်း. . ပြောပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နားထောင်ပါ့မယ်"ဟု သူငယ်ချင်းများက တညီတညွတ်တည်း ပြောလိုက်ကြလေ၏။

ပု ။ ။ "သေမယ်ဆိုတာကို သိတာဟာ ကျုပ်တို့အဖို့မှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်လို ဖြစ်နေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်အဘိုးလဲ သိတာပဲ၊ ကျုပ်အဖေလဲ သိတာပဲ၊ ကျုပ်အဖေဆိုတာများတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးပေးခံရမှာ သိလေတော့ ကြောက်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒါနဲ့တောင် နောက်ဆုံးကျတော့ သူသိထားတဲ့အတိုင်း ကြိုးပေးခံရသေးတာပဲဗျ"

တစ်ဦး ။ ။ "ဘာအပြစ်တုံးဗျ"

ပု ။ ။ "ကျုပ်အမေကို သတ်တဲ့အပြစ်ပေါ့ဗျ"

တစ်ဦး ။ ။ "ဩော်. . ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ အဖေရော အမေရော တစ်ပြိုင်တည်းဆုံးတာပေါ့လေ"

ပု ။ ။ "ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အဖေကို ကျုပ် ကယ်နိုင်တယ်ဗျ၊ မကယ်ချင်လို့ ပစ်ထားလိုက်တာပဲ"

တစ်ဦး ။ ။ "အလို ဆန်းလှချေလားဗျာ၊ အဖေတစ်ယောက်လုံး ကြိုးပေးခံရမှာကို ကယ်နိုင်ရက်သားနဲ့ ခင်ဗျားက မကယ်ဘူး၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲကိုး"

ပု ။ ။ "ဆိုချင်ဆိုကြတော့လေ၊ ခင်ဗျားတို့လဲ ကျုပ်နေရာမျိုး ရောက်ရင် ကျုပ်လိုပဲ လုပ်ကြမှာပဲလား မဆိုနိုင်ဘူး"

တစ်ဦး ။ ။ "ကိုင်း. . ကိုင်း. . ပြောစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားအဖြစ်အပျက်"

ပု ။ ။ "ဒီလိုဗျ၊ တစ်နေ့တော့ မနက်စောစောအချိန်မှာ နွားနို့သည်ကုလားက အိမ်ဝင်ပြီး. . နွားနို့ပေးမယ်လုပ်တော့ တံခါးပိတ်ထားတာ တွေ့သတဲ့၊ ခေါ်လို့လဲမရဘူး၊ ပြတင်းပေါက်ကသွားကြည့်တော့ အိမ်ထဲမှာ ကိုးရိုးကားရားတွေမြင်ရလို့ ပုလိပ်ကိုသွားတိုင်၊ ဒါနဲ့ ပုလိပ်တွေ လိုက်လာပြီး အိမ်ထဲဝင်ကြည့်တော့ ကြမ်းပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် အလျားမှောက်ရက်လဲသေနေပြီး သူ့လည်ပင်းက သွေးတွေ ကြမ်းပေါ်မှာ အိုင်ထွန်းနေတာရယ်၊ အဲဒီအခန်းထဲက စားပွဲနားမှာတော့ လူတစ်ယောက် အရက်မူးပြီးလဲနေတာနဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာ အရက်ပုလင်းနဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာတော့ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ပြီး ပြောင်းဝက မိန်းမဘက်လှည့်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးမှာ ကျည်ဆန်တစ်ခု ထွက်ထားတာရယ်၊ အခန်းထောင့်မှာတော့ သူငယ်လေးတစ်ယောက် ကြမ်းပေါ်မှာလဲပြီးနေတာကိုတွေ့သတဲ့၊ ဒီတော့. . ပုလိပ်က ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး စုံစမ်းကြရမှာ သူငယ်ကလေးမှာတော့ ခေါင်းကွဲနေပေမယ့် သေတော့ မသေသေးဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ဒဏ်ရာတွေပွလို့၊ မိန်းမမှာတော့ လည်ပင်းမှာသေနတ်မှန်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာအပြင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့၊ ကုလားထိုင်ပေါ်ကလူကို ပုလိပ်ကနှိုးလို့ အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေတာဖြစ်လို့ နိုးလာတော့ ပုလိပ်က ဘယ်လိုယူဆသလဲဆိုရင် သားကလေးရော မယားရော နှိပ်စက်ချင်တိုင်း နှိပ်စက်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ အားရေနိုင်သေးလို့ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တယ်ဆိုပြီး ရုံးတင်လိုက်ကြတာကိုးဗျ၊ ဒါနဲ့အမှုကို ရုံးမှာစစ်ဆေးတော့ အစိုးရရှေ့နေကလဲ ဒီအမှုဟာ မျက်မြင်သက်သေမရှိသော်လဲ ဒီမိန်းမကို ဒီယောကျာ်းသတ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ထင်ရှားနေပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း လျှောက်လဲတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလူဟာကလဲ မယားနဲ့ကလေးကို ခဏခဏရိုက်ပါတယ်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေက သက်သေခံကြပြန်လေတော့ တရားသူကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

ကေန္တအပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆပေမှာပေါ့ဗျ၊ ကိုင်းဗျာ ခင်ဗျားတို့ကော တရားသူကြီးလုပ်ကြည့်ကြစမ်းပါ၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြမလဲ"

တစ်ဦး ။ ။ "မျက်မြင်သက်သေတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူ သတ်တယ်လို့ ယူဆရလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

တခြားလူ ။ ။ "ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ တရားသူကြီးက ဘယ်လိုစီရင်သလဲလို့"

ပု ။ ။ "ကျုပ်မေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ"

တစ်ဦး ။ ။ "ဒီလိုဗျာ၊ လူသတ်မှုဆိုတာမျိုးဟာ ကျုပ်ကြားဖူးတာကတော့ မျက်မြင်သက်သေ တပ်အပ်မရှိရင် ယုံမှားသံသယ ရှိနိုင်တယ်တဲ့၊ သံသယရှိရင် အပြစ်မပေးနိုင်ဖူးလို့ ကြားဖူးတာပဲ"

ပု ။ ။ "မျက်မြင်သက်သေရှိတယ်ဗျ၊ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပဲ၊ အစအဆုံး အကုန်မြင်တယ်"

တစ်ဦး ။ ။ "ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျမ်းကိုင်ပြီး မလိမ်ချင်လို့ မှန်တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားက ပြောလိုက်သလား၊ သို့မဟုတ် မပြောဘဲနေသလား"

ပု ။ ။ "ခွန်အားနည်းတဲ့လူကို အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ လူများဟာ အပြစ်ခံရရာရှိတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲဗျ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဒီလိုအဖေမျိုးရဲ့သားတော်ရတာ သိပ်ရှက်တာပဲဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကို ပုလိပ်တွေက ဆေးရုံပို့လိုက်ပြီး ပျောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်အဖေစစ်ဆေးတဲ့ ရုံးခန်းထဲကို ခေါ်သွားကြတယ်၊ ပုလိပ်တွေက ထွက်ဆိုစရာရှိသမျှ ထွက်ဆိုပြီးကြတဲ့နောက်မှာ တရားသူကြီးက ကျုပ်အဖေကို ဘာပြောစရာရှိသလဲလို့ မေးလိုက်တော့ 'သူဟာ ဟိုနေ့က အရက်မူးနေပါတယ်တဲ့၊ သူ့လက်ထဲမှာတွေ့တဲ့ သေနတ်ဟာ သူ့သေနတ်တော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါလဲ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ သေနတ်လိုင်စင်ရပါတယ်၊ ဟိုနေ့တုန်းက အင်မတန်ကြီး အရက်မူးနေလို့ သူ ဘာလုပ်မိတယ်ဆိုတာကို လုံးလုံး မသိရပါဘူးဆိုတာရယ်၊ ဒီလောက်တောင် လူမှန်း မသိမူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို

မှန်အောင် ချောက်လုံးပြူးသေနတ်နဲ့ပစ်နိုင်ဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ ပစ်မိတယ် မထင်ပါဘူး'လို့ လျှောက်လဲတာကိုးဗျ. . .

ဒီတော့ တရားသူကြီးက မိန်းမကို သတ်ပြီးတဲ့နောက်မှ အရက်တွေ သိပ်မူးအောင် သောက်တာဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ မသတ်ခင်ကတည်းက အင်မတန် မူးနေပါတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် သက်သေပြနိုင်သလားမေးပါရောဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်ဗျ၊ တရားသူကြီး မေးပုံထောက်တော့ သူ့အဖို့ မျှော်လင့်စရာရှိတယ်လို့ အောက်မေ့ဟန်တူတယ်၊ ဒါနဲ့ သူက ကျုပ်မျက်နှာကို ကွက်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး. . . 'ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သားကလေးဟာ အဲဒီညက အခန်းထဲမှာရှိပါတယ်၊ သူ့ကိုမေးကြည့်ရင် ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်လောက်မူးနေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်'လို့ လျှောက်တာကိုးဗျ. . .

ဒီတော့ တရားသူကြီးက ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီးစစ်ရော၊ ပြောချင်တဲ့နေရာလောက်ထိအောင်တော့ ဖွင့်ဖွင့်ကြီး ပြောလိုက်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်က ဘယ့်နှယ်ပြောသလဲဆိုတော့ 'ကျွန်တော်မျိုး မှတ်မိသလောက်မှာ ဖခင်ဟာ အမြဲအရက်မူးပြီး သားမယားကို နေ့တိုင်းနှိပ်စက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့မိခင်ကို တုတ်နဲ့ရိုက်၊ ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်၊ ခါးပတ်နဲ့ ချွတ်ရိုက်၊ လက်သီးနဲ့ထိုး၊ နေ့ရှိသမျှနှိပ်စက်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေမှာ လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်လို့ မူးလဲသွားရာမှာ ခြေထောက်နဲ့ထပ်ကန်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးကိုလဲ နေ့တိုင်း အကြောင်းမဲ့ရိုက်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေမှာလဲ လည်ပြီးအခိုးခိုးတာကို မခိုးချင်ဘူးပြောလို့ ရိုက်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေမှာ လခထုတ်ပြီး ငွေရှင်လာတဲ့အခါ စားစရာတွေ ဝယ်လာပါတယ်၊ မိခင်က ချက်ပြုတ်နေတုန်းမှာ သူက အနားက ရပ်ကြည့်နေပါတယ်၊ ကျက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဘဲသား ကြက်သားတွေကို အသားတွေချည်း အရက်နဲ့မြည်း၊ ခြေထောက်နဲ့လည်ချောင်းရိုးတွေကို ကျွန်တော်မျိုးတို့သားအမိကို ပစ်ပေးပါတယ်၊ ဟိုညတုန်းကတော့ အရက်မူးပြန်လာပြီး လက်ထဲမှာ ပုလင်းတစ်လုံးပါလာပါတယ်၊ စားစရာမပါခဲ့ပါဘူး၊ ဒီတော့ အမေ့ကို အမြည်းယူခဲ့လို့ခိုင်းတော့ အမေက အိမ်မှာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ပြောပါတယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အဲဒီညက ထမင်းကလေးကို ဆီဆမ်း ဆားဖြူးပြီး စားရပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ အဖေက အမေ့ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်လှဲလိုက်ပါတယ်၊ ကြမ်းပေါ်က လွန့်ပြီး ထမယ်လုပ်တိုင်း ထပ်ထပ်ပြီး ကန်လှဲပါတယ်၊ အမေ့ကိုရိုက်လို့ အားရတော့ အဖေက ကျွန်တော့်ဆီ လှည့်လာပြီး နင်လဲ အတူတူပဲ၊ အမြည်းကလေးတောင် ရှာမပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး. . .ကျွန်တော်မျိုးက

www.burmeseclassic.com

ထွက်ပြေးမယ်လုပ်လို့ ခြေထောက်နဲ့ တအားကျုံးကန်လိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ကြမ်းပေါ် လဲသွားတော့ ထောက်ယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တာ အုတ်နံရံနဲ့ ရိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေပါတယ်၊ ဒီတော့မှ အဖေက တုတ်တစ်ချောင်းကောက်တဲ့ပြီး ရိုက်ဦးမယ်လုပ်ရာမှာ အမေက ကြမ်းပေါ်က လူးလဲထပြီး တုတ်ကို အတင်းဆွဲပါတယ်၊ ဆွဲရမလားဆိုပြီး တုတ်နဲ့ ဆက်ကာဆက်ကာ ဆင့်ရိုက်တော့ စားပွဲနားမှာ ထိုးလဲသွားပါတယ်၊ လဲနေရာမှာ လေးငါးချက်လောက် ဆင့်ကန်ပြီးတဲ့နောက်မှ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး အရက်ပုလင်းထဲက ငှဲ့သောက်ပါတယ်. . .

ကျွန်တော်မျိုးတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် သတိလစ်သွားတယ် ထင်ပါတယ်၊ သတိရလို့ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာမှာ အဖေကတော့ အရက်သောက်တုန်း၊ အမေကတော့ ကြမ်းပေါ် ခေါင်းထောင်ထပြီး တံတောင်နဲ့ လူးထနေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ဒီအထိပဲ ကျွန်တော်မျိုး ပြောပါရစေ၊ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်မျိုးမြင်တာတွေကိုတော့ ရိုက်စစ်လို့လဲ မပြောပါဘူး၊ ထောင်ချမယ်ဆိုလို့လဲမပြောပါဘူး'လို့ တရားသူကြီးကိုလျှောက်တာတဲ့ဗျ။ ဒီတော့ကာ ပုလိပ်တွေ တရားသူကြီးတွေက ဘယ့်နှယ်ထင်ကြသလဲဆိုတော့ ကျုပ်မြင်ရသမျှကို ဖွင့်ပြောရင် ကျုပ်အဖေ ကြိုးစင်တက်ရမှာစိုးလို့ မြှုံနေတာပဲလို့ ထင်ကြတာကိုး။

ဒါနဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ အတင်းအကျပ် မမေးကြတော့ပါဘူး၊ သူတို့ထင်သလို အစိုးရှာယ်မျိုး သူတို့ကောက်ယူပြီး ဥပဒေအတိုင်း အလုပ်လုပ်ကြတာကိုးဗျ၊ သေနတ်ဟာလဲ အဖေ့လက်ထဲမှာရှိလေတော့ ကျုပ်အမေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ တစ်ထစ်ချယူဆကြတာကိုးဗျ၊ တကယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာဖြစ်ရင်လဲ ကျုပ်က မြှုံနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေကြီး အသက်ချမ်းသာရာရအောင် ဖော်ပြောမှာပဲလို့ သူတို့က ယူဆကြတယ်၊နောက်ဆုံးမှာ တရားသူကြီးက ကျုပ်အဖေကို လူသတ်မှုနဲ့စွဲ ချက်တင်ပြီး အချုပ်ထောင်ပို့လိုက်တော့ အဖေကြီးလဲ 'သူ မတုတ်ရပါဘူး၊ မသတ်ရပါဘူးနဲ့' အော်ဟစ်ငိုယိုပြောရင်း ပုလိပ်တွေက ဆွဲခေါ်သွားပါရောဗျ"

တစ်ဦး ။ ။ "ကိုင်း. . ကိုင်း. . တော်ပါတော့ ကိုပုတက်၊ စကားမပြောစဖူးပြောရတာ ဖြစ်လေတော့ ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားမောရောပေါ့၊ ကိုင်း. . အိပ်ပါတော့"

ပု ။ ။ "နေပါဦးဗျ. . မဆုံးသေးပါဘူး၊ ပြောလက်စနဲ့ ဆုံးအောင်ပြောပါရစေ၊ နားထောင်ကြစမ်းပါဦး၊ နက်ဖြန်ခါ ဒီအချိန်ဆိုရင် ကျုပ် မြေကြီးအောက်ရောက်

တော့မှာ၊ ကျုပ်အမေ သေသလိုပဲ လည်ပင်းသေနတ်မှန်ပြီး ကျုပ် သေရမှာဗျ၊ ပြောစရာရှိတာကလေး ဆုံးအောင် ပြောခဲ့ပါရစေဦး၊ ကျုပ်အမေအကြောင်း ကျုပ်မပြောရရင် သေလို့တောင် မဖြောင့်နိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်ထဲမှာနင့်ပြီး သွားပါလိမ့်မယ်"

တစ်ဦး ။ ။ "ကိုင်းဗျာ၊ ဒီလောက် ပြောချင်တာ ပြောပါတော့၊ ကျုပ်တို့ နားထောင်နေပါတယ်"

တခြားလူ ။ ။ "နားထောင်လိုက်ကြပါ သူငယ်ချင်းတို့၊ ကဲ ပြောဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ဆုံးပြီမှတ်လို့ အိပ်ခိုင်းတာပါ"

"ဒီလိုဗျ နားထောင်ကြ၊ ဆုံးရမှာထားလို့ ခုမှ ပြောကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ရုံးမင်းက စွဲချက်တင်ပြီး အဖေ့ကို ချုပ်ထားတော့ အဖေနဲ့တွေ့ပါရစေဆိုပြီး ကျုပ်က ပုလိပ်အရာရှိတွေကို ခဏခဏ နှိုးပူတယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ အဖေနဲ့ သူတို့နဲ့ ပုလိပ်အချင်းချင်းဖြစ်လေတော့ ကျုပ်အလိုလိုက်ပြီး တွေ့ရပါစေဆိုပြီး ကျုပ်နဲ့အဖေနဲ့ တွေ့ရအောင် စီစဉ်ပေးကြတယ်. . .

ဒါနဲ့ ကျုပ်က အဖေ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတာရှိသေး၊ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ပွေ့တဲ့ဖက်တဲ့ပြီး နမ်းလိုက်ရှုပ်လိုက်တာဗျာ၊ တစ်သက်လုံး ကျုပ်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရက်ပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့လေ၊ သူက ကျုပ်ကို သိပ်ချော့တာပဲ၊ 'ငါ့သား လူကလေးရယ်၊ သားဆိုပေမယ့် လူကလေးဟာ အသက်သခင်ပါ၊ အဖေ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်တဲ့ သားကောင်းရတနာကလေး တစ်ယောက်ဆိုပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး ဟိုးဟိုးကျော်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ကြိုးပေးခံရလိမ့်မယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ တစ်သက်လုံးထင်လာခဲ့မိတာ၊ ခု ဒီအမှုဖြစ်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်တော့မယ်လို့ အင်မတန်အကြောက်ကြီးကြောက်နေပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့သား လူကလေးက အဖေ့ရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရအောင် အခုလာတာ မဟုတ်ပါလား'လို့ ပြောပြီး ကျုပ်ကို ပွေ့လိုက်ဖက်လိုက် နမ်းလိုက်ရှုပ်လိုက်တာ လူကို မွန်းသွားတာပဲဗျ. . .

ဒီတော့ ကျုပ်က 'ဟုတ်ပါတယ် အဖေ၊ အဖေ့ကို ကယ်ဆယ်ရအောင် ကျွန်တော် လာခဲ့ပါတယ်၊ ဟိုညတုန်းက တစ်လောင်းမကဘူး နှစ်လောင်းပြိုင် သေဖို့ဟာ နည်းနည်းကလေး လိုပါတော့တယ်၊ အဖေ့သဘောအတိုင်းဆိုရင် အမေတင်မကဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ အသက်ထွက်လောက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အဖေ့ကန်ထားလို့ မေ့နေတုန်းမှာ အမေက သတိရလာလို့ သူ့သားဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထရံနားမှာ ခွေခွေကလေး ကျွန်တော် လဲနေတာကို မြင်ရလေတော့ ကျွန်တော်သေနေပြီလို့ အောက်မေ့သွားတယ်'လို့ ပြောလိုက်တော့၊ အဖေက ကျုပ်ကိုပွေ့ပြီး . . . 'ဟုတ်လားကွယ် ငါ့သား၊ မင့်အမေက မင်းသေနေပြီ မှတ်တာနဲ့ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား'လို့မေးပြီး . . ကျုပ်ကို ကျောသပ်ရင်သပ် လုပ်လိုက်တာလေ၊ ဒီတော့မှ ကျုပ်က 'နားထောင်ဦး အဖေ၊ ကျွန်တော့်အမေက သတိရလာပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ရာမှာ ကျွန်တော် သေနေပြီထင်လို့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရာကနေပြီး အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ ရသမျှ လခငွေကို အကုန်အရက်သောက်ပစ်ပြီး ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှ မပေးနိုင်ပေမယ့် ဟိုအိမ်ဒီအိမ်က ချေးငှား၊ ပိုက်ဆံကလေးရရင် ဈေးကိုပြေး၊ သားကလေးငါးကလေးဝယ်၊ ပျာယီးပျာယာ ချက်ပြုတ်၊ လင်ပြန်တဲ့အချိန်မှာ စားပွဲရှေ့ရောက် ခူးခပ်ကျွေးလာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အမေက အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူ့မျက်နှာထားဟာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ အဖေမြင်စမ်းစေချင်တယ်၊ အမေ့မျက်နှာထားကို ကျွန်တော် အခုတွေးကြည့်ရင် ကျောထဲက စိမ့်တက်လာပါသေးတယ် အဖေရယ်'လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်အဖေက. . .

'သူကြည့်တာကို အဖေ မမြင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ငါက အရက်တွေမူးပြီး သတိမရဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ အဲဒီအချိန်က အဖေ့လက်ကိုတောင် အဖေမမြောက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား လူကလေးရယ်'လို့ ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်နဲ့ ကျုပ်ကို ချော့မော့ပြောတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က. . . 'အဖေပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ အရက်တွေမူးပြီး သတိမရဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အမေ့မျက်နှာထားကိုလဲ အဖေ မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေရာက တံတောင်နဲ့ ဒူးနဲ့တဲပြီး မနိုင့်တနိုင်ကုန်းပြီး အမေ ထရှာတာကိုလဲ အဖေ မမြင်လိုက်ရဘူး'လို့ ပြောလိုက်တော့၊ ကျုပ်အဖေက . . 'ငါ မမြင်လိုက်ပေမယ့် ငါ့သားက မြင်တယ် မဟုတ်လား လူကလေးရယ်'လို့ မေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က. . .

'ကျွန်တော်တော့ မြင်တာပေါ့အဖေ၊ အားလုံးကုန် ကျွန်တော်မြင်တာချည်းပဲ၊ အမေ ဘာလုပ်သလဲ သိလား၊ အမေကလေ ကြမ်းပေါ်က မနည်းကြီးကုန်းထပြီး အဖေ့ခါးမှာချိတ်ထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အသာကလေး ကုန်းပြီးဖြုတ်၊ စားပွဲနားကိုလာ. . ' အဲဒီလို ပြောခါရှိသေး ကျုပ်အဖေက 'အောင်မယ်လေး ဟုတ်ကဲ့လား လူကလေးရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦးသားကြီးရဲ့၊ တော်ပါသေးရဲ့ကွယ် ငါ့သားကြီး မြင်ပေလို့ပေါ့၊ ကိုင်းကိုင်း. . ပြောစမ်းပါဦးသားရယ်'တဲ့. . .

ကျုပ်ခေါင်းကိုပွတ်ပြီး မျက်နှာထားတွေများ ရွှင်လို့ဗျ၊ ဒီတော့ [illegible]ျုပ်က 'နားထောင်ဦး အဖေ၊ အမေက သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူလာတဲ့ပြီး [illegible]ုတ်ရှာလို့ထင်ပါရဲ့ သောက်ရေအိုးဆီကို လေးဖက်တွားပြီး ရေသွား [illegible]သောက်ရှာသေးသဗျ၊ ပြီးတော့မှ လက်တစ်ဖက်က သေနတ်ကိုကိုင်၊ တစ် [illegible]ဖက်က အုတ်ထရံကိုဖေးပြီး. . ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရှာသေးတယ်၊ [illegible]ီးတော့ သူ့ပါးစပ်က ဘာပြောသလဲဆိုတော့ . . . သေရှာပြီ၊ ငါ့သားက [illegible]ဿားခမျာ သေရှာပြီတဲ့၊ ဒီလိုပြောပြီး အဖေ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် [illegible]ြန်ရောဗျ၊ အဲဒီတုန်းက အမေကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်နှာထားကို အဖေ [illegible]မြင်စေချင်လိုက်တာဗျာ၊ မြင်လိုက်ရရင် နေ့ရောညရော အိပ်နေနေနိုးနေ [illegible]နေ အဖေ့မျက်စိထဲက ထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ် [illegible]ဗျာ၊ အဖေ ကြိုးစင်တက်တော့တောင် အမေ့မျက်နှာကို အဖေ မေ့နိုင်မှာ [illegible]ဟုတ်ဘူး'လို့ ပြောလိုက်တော့၊ အဖေက . . .

'မဟုတ်တာ လူကလေးရယ်၊ ငါ့သားက ကယ်မှာပဲ၊ အဖေ ဘာ[illegible]ကြောင့် ကြိုးစင်တက်ရမှာတုံး၊ ဒါထက် နေစမ်းပါဦးကွယ်၊ နို့ ငါ့သားက [illegible]သမှုမသေဘဲနဲ့ မင်းအမေကို ဘာကြောင့် လှမ်းပြီးစကားမပြောရတာလဲ [illegible]ကွယ်၊ ဘယ်လိုအကြံအစည်နဲ့ ငါ့သား သေချင်ယောင်ဆောင်နေရတာ [illegible]လဲလို့' မေးသေးသဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်က 'ကျွန်တော် သေချင်ယောင်ဆောင် [illegible]တာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သေပြီထင်ပြီး အမေက [illegible]အဖေ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်စေချင်လို့ဗျ၊ ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက် [illegible] မသေတာ သိလေတော့ အဖေ့ကို မပစ်ဘဲနေမှာစိုးလို့ဗျ၊ ကျွန်တော့် [illegible]တ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအကြံရှိထားသလဲ အဖေသိလား၊ အမေက အဖေ့ကို [illegible]သတ်ရင် အဖေဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်တယ်လို့ သက်သေခံမလို့ဗျ၊ [illegible]ကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က သေချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်စိကလေး မမှိတ် [illegible]မှိတ်နဲ့ ချောင်ထဲမှာ အသာခွေနေလိုက်တာဗျာ'လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ [illegible] အဖေက 'ဆိုစမ်းပါဦး သားရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး'တဲ့. . .

ဒီတော့ ကျုပ်က 'ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီးတဲ့နောက် အမေဟာ အဖေ [illegible]နေရာကို ဒယီးဒယိုင်နဲ့ လျှောက်သွားပါလေရော၊ အဖေကတော့ ကု[illegible]ိုင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်ပြီးဟောက်များတောင်နေလိုက်သေးသဗျာ၊ [illegible]ဘက်လက်မောင်းပေါ်မှာ ခေါင်းတင်လို့ ဘယ်ဘက်လက်က အရက် [illegible]ကိုင်လို့၊ ညာဘက်လက်က စားပွဲပေါ် ဆန့်လိုက်လို့၊ တရှုးရှုးနဲ့ အိပ် [illegible]ပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ အမေက တကုန်းကုန်းနဲ့ အဖေ့အနားသွားပြီး အဖေ [illegible]ဘက်လက်ကို ဖြည်းဖြည်းကလေးဖြေပေးပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် [illegible]အဖေ့လက်ထဲကို ထည့်ပေးပြီး အဖေ့လက်ညှိုးကိုလဲ သေနတ်မောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်မှာ အသာကလေးတင်ပေးထားတယ်၊ အဲဒါတွေမြင်ရတော့ အမေ ဘာလုပ်နေပါမလဲမသိလို့ သိပ်အံ့ဩပြီး ငေးကြည့်နေတာပဲ၊ ရင်ထဲမှာလဲ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်၊ အဖေသေပြီး လက်ထဲမှာ သေနတ်တွေ့ရင် သူ့ဟာသူ ပစ်သတ်တယ်လို့ ပုလိပ်တွေက ထင်ကြမှာ ကိုးဗျ. . .

ဒီအခါမှာ အမေ့စိတ်ကူးကလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျပြီး ကြိတ်လိုက်စမ်းအမေလို့ အော်တောင်အော်ချင်သေးတယ်ဗျာ၊ နို့ပေမယ့် သူ့အကြံပျက်မှာစိုးလို့ အသာကလေး ပြုံးနေလိုက်ရတာကိုး အဖေရဲ့ ဒါနဲ့ သေနတ်ကို အဖေ့လက်ထဲမှာထည့်ပြီးတဲ့နောက် အမေက စားပွဲကို ပတ်လာခဲ့ပြီး အဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာကိုရောက်တော့ ကြမ်းပေါ်မှာ ဒူးထောက်လိုက်တယ်ဗျ၊ ဒီအခါမှာ အမေ့ပခုံးနဲ့ညီနေလေတော့ ပြောင်းဝနဲ့ အမေ့လည်ပင်းနဲ့တည့်နေတယ်ဗျ၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်ကလဲ ဘာလုပ်မှာ လိမ့်လို့ အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေတုံး အဖေရဲ့ ညာလက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်၊ သေနတ်မောင်းပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အဖေ့လက်ညှိုးကို အမေ့ လက်မနှစ်ချောင်းနဲ့ တေ့ထားလိုက်ရာမှာ ကျွန်တော်က လန့်တဲ့ပြီး. . .

အို. . အမေ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့လို့ အော်လိုက်မိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အော်တာ နောက်ကျသွားပြီအဖေ၊ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အသံလဲထွက်သွားရော သေနတ်က ဒိုင်းခနဲမြည်ပြီး အမေလဲ ပက်လက်လန်လဲသွားပါရော၊ ကြမ်းပေါ်လဲသွားတာတောင် အမေက လွန့်တက်ပြီး စားပွဲနဲ့ နည်းနည်းဝေးသွားအောင် တစ်လွန့်နှစ်လွန့် တွန့်ပြီး လှိမ့်သွားသေးသဗျာ၊ ဒီတော့မှ သူ့အကြံကို ကျွန်တော် ရိပ်မိတာကိုးဗျ၊ ကျွန်တော် သေနေပြီထင်ပြီး အမေက သေရွာကို လိုက်ရှာတော့တာပဲ၊ အဖေ့ကိုတော့ အလောင်းနှစ်လောင်းရယ်၊ လက်ထဲက သေနတ်ရယ်၊ အဖေ့ထိုက်နဲ့ အဖေ့ ကံရှင်းနိုင်ရင် ရှင်းရစ်ပေတော့လို့ ၁စ်ထားခဲ့တောတာပဲ အဖေ'လို့ ကျုပ်က ပြောပြလိုက်တော့ အဖေက . . .

'သိပ်ယုတ်မာတဲ့ ကောင်မပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအမေက ငါ့ကို ဘယ်လိုချောက်ချခဲ့ပေမယ့်၊ ငါသားတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲကွယ့် နော်၊ ကံကောင်းလို့သာပ လူကလေးရယ်၊ ငါ့သားများ မရှိရင် မင့်အမေ လုပ်ပုံနဲ့တော့ အဖေ့မှာ ဒုက္ခကြီးပဲ'တဲ့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က 'စိတ်ချပါ အဖေ အဖေ့သားရှိနေလို့ အကုန်မြင်လိုက်ရပြီ၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ခုပြောပြနေတာပဲ' လို့ပြောလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်က ဒီလိုလဲပြောပြီးရော ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို သူ့အခန်းထဲက သွားစေချင်လှပြီဗျ၊ သူ့အကြံက ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ် ပြောပြတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို သူ့ရှေ့နေကို ပြောပြမယ်ပေါ့လေ. .

ဟုတ်လဲဟုတ်တာပဲ၊ သူ့အချုပ်ခန်းက ပြန်လာပြီး အိမ်ရောက် သိပ်မကြာသေးဘူး၊ အဖေ့ရှေ့နေက ကျုပ်ဆီ ချက်ချင်းရောက်လာသဗျ မျက်နှာထား ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးနဲ့ ကျုပ်အနားကပ်တဲ့ပြီး. . 'ဟုတ်ကဲ့လား လူ ကလေးရယ်၊ ဟိုနေ့က မပြောချင်ဘူးဆိုပြီး ဒီကနေ့တော့ အကုန်လုံးဖွင့် ပြောတယ်ဆို၊ နေရာကျလိုက်လေ လူကလေးရယ်၊ ကိုင်း. . ကိုင်း. . မင့် အမေကို မင်းပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘကြီးကို သေသေချာချာပြောပြစမ်းပါ ဦးကွယ်'လို့ပြောတဲ့ပြီး သူ့အိတ်ထဲက ဖောင်တိန်တွေ၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေ ထုတ်ကိုင်တော့တာကိုးဗျ. . .

'ပြောသာပြောပါကွယ့်၊ ဘကြီးကို မကြောက်ပါနဲ့'တဲ့၊ အားပေး လိုက်သေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်သလဲသိလား၊ သူပြောတဲ့စကား ကို တစ်လုံးမှနားမလည်တဲ့သဘောနဲ့ သူ့မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြီးကြည့်နေ လိုက်တာကိုးဗျ၊ ပြီးတော့မှ ကျုပ်က 'အဖေ့ကို ကျုပ်က ဘာပြောခဲ့လို့တုံး' လို့မေးလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ရှေ့နေက 'လုပ်ပါကွယ် လူကလေး၊ သို့သော် သေသေချာချာ ကျကျနနပြောနော်၊ မင့်အမေက သေနတ်ကိုယူပြီး မင်း အဖေ လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တယ်ဆို၊ ကိုင်း. . ကိုင်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြော ပြစမ်းပါဦးကွယ် ဘကြီးကို'တဲ့. . .

ဒီတော့ ကျုပ်က သူ့မျက်နှာမော့်ကြည့်ပြီး 'ကျွန်တော့်အမေ ဘာလုပ်လို့တုံးဗျ'လို့ မေးလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ရှေ့နေက 'ဘကြီးပြောတာ လူကလေး ကြားသားပဲ'တဲ့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က 'ကြားတော့ ကြားပါရဲ့၊ ဒါ ပေမယ့် ခင်ဗျားစကားကို ကျုပ် တစ်ခွန်းမှ နားမလည်ဘူး'လို့ ပြောလိုက် တယ်။ ဒီတော့ ရှေ့နေက 'ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ လူကလေးရယ်၊ မင့်အဖေက ငါ့ကို ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဟိုနေ့က မင့်အမေ လုပ်တာကိုင်တာတွေကို မင်း အားလုံးမြင်တယ်ဆိုပါကလား၊ သေနတ်ကို သူ့လက်ထဲထည့်ပြီး မင့် အမေက သူ့ဟာသူ ပစ်တာဆို'တဲ့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ပြီး ခေါင်းကလေး တခါခါနဲ့ 'ဟုတ်မထင်ပေါင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက အချုပ် ထောင်ထဲရောက်နေတာနဲ့ ထင်မိထင်ရာတွေ လျှောက်ပြီးအိပ်မက်မက် နေထင်ပါရဲ့'လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ မောင်မင်းကြီးသားရှေ့နေက ကျုပ်ကို မျက်လုံးကြီးဖြူပြီး ကြည့်လိုက်သေးဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့မှ သူက ဒီလိုဆိုရင် မင့်အဖေက ငါ့ကို လိမ်လွှတ်လိုက်တာပေါ့လေ'. .

'ဒီလိုတော့ ဟုတ်မထင်ပေါင်ဗျာ၊ အိပ်မက် မက်ရှာထင်ပါရဲ့'လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ရှေ့နေက သာပြီးမျက်လုံးပြူးသွားသေး ဗျာ၊ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ကို အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်ပြီး 'အိပ်မက်ဆိုရမှာ ကလဲ အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေ စုံလှချေလှပါကလား လူကလေးရယ်'တဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မေးလိုက်သေးသဗျ၊ ကျုပ်က 'သူ့အိပ်မက်ကို ခင်ဗျားတော့ပြောပြီး၊ ကျွန်တော့်တော့ ဘာမှမပြောပါလားဗျာ'လို့တောင် ပြောလိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီတော့မှ ရှေ့နေက ကျုပ်ကို အဖေပြောပြလိုက်တဲ့အတိုင်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ပြောလေရောဗျာ၊ အဆုံးသတ်တော့မှ ကျုပ်က 'တကယ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ပဲ'လို့ ပြောလိုက်ရတယ်၊ ဒီတော့ သူက 'ဒီအိပ်မက်မျိုးကို မင်းကောမမက်ဘူးလား'တဲ့၊ 'ကျုပ် ဘယ်တော့မှ အိပ်မက်မမက်ဘူး'လို့ ပြောလိုက်တယ်"

ဗိုလ်ပုတက်၏စကားအဆုံးတွင် နားထောင်လျက်ရှိသော စစ်သားသုံးယောက်တို့သည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ဗိုလ်ပုတက်၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေကြပြီးနောက် . . .

တစ်ဦး ။ ။ "နေစမ်းပါဦး ဆရာရယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားအဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မမေးကြတော့ဘူးလား"

ပု ။ ။ "မေးကြပြီလားဗျာ၊ ကျုပ် အဖေကို ကျုပ်ပြောပြခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း ကျုပ်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြောပြပြီး၊ ကျုပ်ခြေထောက်ကို သူ့ခေါင်းနဲ့တိုက်ကာ ချော့လိုက်တာဗျာ။ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောပြီး သူ့အသက်ကို ကယ်ပါတဲ့၊ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ သူ ခံရပါတော့မယ်တဲ့၊ သားတော်မောင်တစ်ယောက်သာ သူ့ကို ကယ်နိုင်သူရှိပါတော့တယ်တဲ့၊ ငိုကာတစ်လှည့် မဲ့ကာတစ်လှည့် ရှိုက်ကြီးတစ်ငင်နဲ့ တောင်းပန်လိုက်တာမှ ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ"

တစ်ဦး ။ ။ "ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ"

ပု ။ ။ "သူ တောင်းပန်နေပေမယ့် ကျုပ်က သူ့မျက်နှာကို မမြင်ဘူး၊ ဟိုညက အမေ့မျက်နှာကိုသာ မြင်တော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ အဖေ့အနားမှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ရှေ့နေကြီးဘက်လှည့်တဲ့ပြီး 'အိပ်မက် မက်ရှာတုန်းပဲ'လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှေ့နေကြီးက ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါလေရောဗျာ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်အဖေဟာ သူ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ကြိုးစင်မှာ ဘဝတုံးရတာပါပဲ"

တစ်ဦး ။ ။ "ဟေ့လူ နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ၊ ဟိုနေ့က ခင်ဗျားအဖေကို ပြောခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း အမှန်ပဲ ဖြစ်ပျက်တာလား၊ သို့မဟုတ် သူ့ကို သက်

သက်ညှဉ်းပန်းချင်လို့ ခင်ဗျားထွင်ပြီး ပြောခဲ့တာလား ဆိုစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရယ်"

ထိုအခါ ဗိုလ်ပုတက်က . . .

"ညဉ့်နက်လှပြီဗျာ၊ ကျုပ်လဲ အိပ်ချင် ပါပြီ"ဆို၍ မတုန်မလှုပ် ရှိနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညဉ့်၌ ဘီဒီအေတပ်ခွဲနှင့် ဂျပန်တို့ တိုက်ကြရသောအခြင်းအရာမှာ လူတိုင်းသိကြပြီးဖြစ်ရာ၊ ထူးဆန်းသောအခြင်းအရာတား ဗိုလ်ပုတက်၏အလောင်းကို လည်ပင်းတွင် ဒဏ်ရာနှင့် ဓားဒါး၏ သူငယ်ချင်းများ တွေ့ကြရလေတော့သတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကြံကြီးသမားတစ်ဦး

တစ်နေ့သ၌ ပို့စမင်းရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏စားသုံးလေးစောင်ကိုပေးပြီးနောက် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်ပြ၍ (၁၄)ပဲနှင့် ရွေးယူရမည်ဟုပြောပါသည်။ ပါဆယ်ထုပ်ကို ကြည့်လိုက်လေသောအခါ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့မှ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ လေကြောင်းဖြင့်ပို့ရခြင်းအတွက် တံဆိပ်ခေါင်းမလုံလောက်သောကြောင့် ရွေးယူရမည်ဟု သိရပါသည်။ ပါဆယ်ထုပ်၌ တံဆိပ်ခေါင်းများ ကပ်ထားပါလျက် ရွေးယူရမည်ဆိုသောကြောင့် အင်တင်တင်ရှိ၍ လိပ်မူကိုကြည့်လိုက်ရာ ***"ရွှေဥဒေါင်း၊ စာရေးဆရာ မြန်မာပြည်"*** ဟု တွေ့ရ၍ ဤမျှနှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ပေသည်ဟု စိတ်ကြီးဝင်ကာ ရွေးယူလိုက်ပါတော့သည်။

ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ရိုက်ထားသည့် စာရွက်များအပေါ်တွင် စာတစ်စောင်လည်းပါလာ၏။ ၎င်းစာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ . . .

မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျာ. . .

ခင်ဗျားရဲ့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရ၍ များစွာနှစ်သက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဤမြို့တွင် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်ရေးသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို တင်ပို့လိုက်ပါသည်။ဖတ်ကြည့်၍ သဘောကျပါလျှင် ဘာသာပြန်၍ သင့်တော်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဝတ္ထု မဟုတ်။ တိုင်းတစ်ပါး၌ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူငယ်တစ်စု၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက် ဖြစ်၍ တိုင်းတစ်ပါး၌ ကျွန်တော်တို့လူစု၏ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကြပုံများကို အမျိုးသားချင်းဖတ်ကြရလျှင် စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်ထင်၍ တင်ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိန်းဂျီတွဲ

ကျွန်ုပ်သည် အိန်းဂျီတွဲဟူသော ကလောင်နာမည်ကို တွေ့ရ၍ "အိတ်ဂျီဝဲလ်"ဟူသော. . အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီးကို ပြောင်လိုက်သည့် လူနောက်တစ်ယောက်ဟူ၍ အထင်သေးမိပါသေးသည်။

သို့သော် ၎င်း၏ ဝတ္ထုစာမူကို အစအဆုံးဖတ်ကြည့်သည်တွင်မှ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လာပြီး ဘာသာပြန်ထိုက်သည်ထင်၍ အပြည့်အစုံ ပြန်ဆိုပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

I

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့သို့ ပညာသင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သင်ကြားသော ဈေးပ်စစ်မာတတ် အင်ဂျင်နီယာအတတ်ကိုကား မအောင်၊ အပိုးအပန်း၌သာအောင်မြင်၍ မိန်းမမြိုး ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ရာ သုံးနှစ်မြောက်အချိန်တွင် မိန်းမကွယ်လွန်၍ မြန်မာပြည်သို့ မပြန်တော့ဘဲ ကျပန်းလုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ပါသည်။ ဟိုတယ်များ၌ ပန်းကန်ပြားဆေးသောအလုပ်မှ တစ်ကြောင်းတစ်ပွဲရသည့် ပင်နီလိုင်းနားခေါ် စာရေးဆရာသတင်းထောက်အလုပ်တိုင်အောင် မျိုးစုံအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်သားများ ထမင်းစားပွဲသို့ မြန်မာလိုဝတ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ပုဆိုးတောင်ရှည်တဖားဖားနှင့် တက်ရောက်ကြသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ ခေတ်မီအကျီမရှိသဖြင့် ရွှေခေတ်က ဂိုက်ပုံရှေ့တွဲကြီးကိုဝတ်၍ တက်မိပါသည်။ ဤတွင် သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော်စာရေးတတ်သော အကျင့်ကိုလည်းသိကြသည်နှင့် ကျွန်တော်အား အိန်းဂျီတွဲဟူသော. . နာမည်ပေးကြရာ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်တိုက်တိုက်ရှိသည်နှင့် ၎င်းကိုပင် ကလောင်အမည်ပြု၍ ရေးသားခဲ့ပါတော့သည်။

မိန်းမသေဆုံးသွားသည့်နောက် ကျွန်တော်၏အိမ်ခန်းမှာ မြန်မာပြည်မှ ပညာတော်သင်များ တွေ့ဆုံရာဌာနဖြစ်၍ ရောင်းဗဟူးဟူသော အမည်ပေးထားကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မရောက်ဖူးသော မြန်မာလူငယ်မရှိသော်လည်း နေ့စဉ် တစ်နေ့တစ်ခေါက် မရောက်ရလျှင် ခေါင်းကိုက်တတ်သော လူငယ်လေးငါးယောက် ရှိပါသည်။ ထိုသူတို့အနက် အသုံးအရပ်ချင်းတူ၍ ခြေအိတ်မခံနိုင် ရှပ်အကျီမခံနိုင်၊ အဝတ်သစ်ချုပ်ထိုင်း ဦးအောင်ယူဝတ်လေ့ရှိသည့် "လန်ကွတ်တီ ကိုဘဆိုင်"ကား တစ်နေ့တာအရာ၌ ခန့်ထားရပေမည်။ တစ်ခါက အဝတ်အားလုံး ပေါင်နှံပြီး လန်ကွတ်တီဝတ်၍ သုံးလေးရက်မထွက်ဘဲ နေခဲ့ဖူးသော ကိုဘဆိုင်ဟူသောအမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပညတ်သမုတ်အပ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ခါးချိုး၍ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘဲ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်ခြင်းအရာတွင် လန်ကွတ်တီကိုဘဆိုင်မှာ လန်ဒန်မြို့၌သာမက ကမ္ဘာတွင် ဗိုလ်စွဲလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ရောင်းဒပူးကာလပ်တွင် နှစ်နံပါတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား စပယ်သစ်ပေတည်း။ ဤလူသည် အဝတ်အသစ်အဆန်းကြိုက်၍ ဂိုက်ဆိုက်ထုတ်သည့်ပြင် မင်းသားကိုယ်ရှိ၍ တေးကြီးဘွဲ့ကြီးများ ညည်းတတ်သောကြောင့် ကိုဘသစ်ဟူသောအမည်မှ စပယ်သစ်ဖြစ်လာရလေသည်။ အမှန်မှာ တေးကြီးတစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် ဘယ်တာမှမရသဖြင့် ဆိုတတ်သည်ဟုမခေါ်နိုင်၊ တိုလီမိုလီ ညည်းတတ်ရုံမျှသာ ရှိလေသည်။ အင်္ဂလန်သို့ ကက်နက်စိန် ရောက်စဦးက စပယ်သစ်ကို မင်းသမီးလိုဝတ်ပြီး တွဲကဖို့ ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်သေး၏။ သို့သော် စပယ်သစ်မှာ မေးဖျားတွင် ဝက်ခြံပေါက်နေသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ကြရသည်။

တတိယမြောက်ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ကိုတင့်ဆွေဖြစ်၏။ ဤလူမှာ သွားလေရာအရပ်တွင် ခိုက်မိတိုက်မိများလှသောကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခိုက်တွင် သူ့အမေ ကျမ်းကိုင်ဖူးလေသလောဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးတောကြ၏။ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြရာ၌ လှေမှောက်လျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ၊ ဘိုင်စကယ်နှင့်ထွက်ကြ၍ သစ်ပင်နှင့်တိုက်ပြီး ပွတ်တိုင်လည်သွားလျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ၊ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အုတ်တိုက်ဆောက်လုပ်သော ပန်းရန်သမားလက်မှ အုတ်ခဲလွတ်ကျ၍ ထိပ်ပေါက်လျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ သွားလေရာတွင် အရာနှင့်ကြောင်းကြောင်းဆို၍ ပက်ကျိကိုတင့်ဆွေဟူ အမည်တွင်သူဖြစ်လေသည်။

ကိုတင့်ဆွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ကံဇာတာပါသူမှာကား စတုတ္ထမြောက် ကိုရွှေမှတ်ပေတည်း။ ကိုရွှေမှတ်သည် အိုင်ယာလန်ထီ ပျှမ်းမျှခြင်းဆုလည်း ပေါက်ဖူး၏၊ မယားချောတစ်ယောက်လည်း ရဖူး၏၊ စာမကျက်ဘဲနှင့်လည်း စာမေးပွဲအောင်၏။ ဤမျှလောက် ကံကောင်းသူကို မနာလိုကြသောကြောင့်ပေလော မပြောတတ်၊ ပြေးရင်းဟပ်တဲ့ ကိုရွှေမှတ်ဟူ၍ မှည့်ခေါ် ထားကြသည်။

လက်ဖက်ခြောက်မရှိလျှင် အကြွေးယူလိုက်၍ လမ်းစရိတ်မရှိဆိုတိုင်း ထုတ်ချေးရပြီး လန်ကွတ်တီကိုဘဆိုင်၏ ညည်းဖက်ဟူ၍နာမည်ရသူမှာကား ပဉ္စမမြောက်အသင်းသား ကျွန်တော် အိမ်နီးကိုတွဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား နာမည်ရင်းကို မဖော်ဘဲ ကလောင်အမည်ဖြင့် ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်၏ နာမည်ရင်းကို ဖော်လိုက်ပါက ကျွန်တော်၏အကျင့်တွေ လူသိပြီး ဒုတိယ

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အခက်အခဲ အကြီးအကျယ် တွေ့မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသတည်း။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ရေချိုးပြီး၍ ရှပ်အင်္ကျီအသစ်ဝတ်မည်ဟု အဝတ်ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မကြာမီက ဝယ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီခြောက်ထည်အနက် အကြိုက်ဆုံး အဆင်တစ်ထည် ရှာမတွေ့သည်နှင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မွှေနှောက်ရှာဖွေလျက်ရှိစဉ် လန်ကွတ်တီကိုဘဆိုင်၊ စပယ်သစ်နှင့် ပြေးရင်းဟပ်တဲ့ ကိုရွှေမှတ်တို့ ရောက်လာကြသည်။ လန်ကွတ်တီ၏ရင်ဘတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်၏ရှပ်အင်္ကျီအဆင်ကိုမြင်၍ "ဘယ်တုံးက ဝယ်သလဲ"ဟုမေးသော်လည်း ပြုံးစိစိလုပ်၍ အဖြေမပေးဘဲ မြုံနေသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်နုတ်ချက်ထုတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ "တော်ပေဗျာ၊ ကျုပ်မျက်စိအကျဆုံးအဆင်မှ ရွေးယူတတ်ပေတယ်"ဟု ပြောရာ "လုံးတူရပ်တူဖြစ်ရုံမကသေးဘူး မျက်စိအကြိုက်ချင်းပါ တူလေတော့ ကျေးဇူးတင်ရသဗျာ"ဟု ကိုဘဆိုင်က ရယ်မောကာ ပြန်ပြောသေးသည်။

ထိုနေ့ နေ့စာစားချိန်တန်ပြီဆို၍ ရေနွေးအိုးတည်သူကတည်၊ ပေါင်မုန့်လှီးသူကလှီး၊ ငါးသေတ္တာဘူးဖောက်သူကဖောက်၊ ပိုင်နိုင်စွာလုပ်နေကြစဉ် တစ်ယောက်က "ဘယ်မှာလဲဗျ ထောပတ်ဘူး၊ ဆင်းဒွစ်ချ်လုပ်စားရအောင်လေ"ဟုပြောသည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ထောပတ်ဘူးတစ်ဘူး ပြေးဝယ်ရပါသေးသည်။

စားစရာအားလုံးပြည့်စုံ၍ ပါးဖြိုနားဖြို စားကြသောက်ကြစဉ် စပယ်သစ်သည် စားပွဲထိပ်မှထိုင်လျက် လန်ဒန်မြို့သည် အဝတ်အစား အလွန်အရေးကြီးသောမြို့ဖြစ်ကြောင်း၊ အဝတ်အစားကောင်းလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးကမဆို တွဲချင်၍၊ အဝတ်နွမ်းလျှင်ထမင်း တစ်နပ်ကျွေးသည့် မိန်းကလေးကပင် မသိချင်ပြု၍ မျက်နှာလွှဲသွားကြောင်း စသည်များဖြင့် အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်ချည်တစ်ခါ ဆင်းဒွစ်ချ်ကို လှမ်းယူချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လက်ချာပေးလျက်ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ ပက်ကျိကိုတင့်ဆွေ ရောက်လာ၍ စကားပြတ်သွားပြီး "ကိုယ့်လူ နှစ်ရက်သုံးရက် ငုပ်နေပါလား၊ ဘယ်သွားနေလို့လဲ"ဟု အားနားတပိုင်း၍ မေးကြသည်။

ဆွေ ။ ။ "မပြောနဲ့တော့ဗျာ၊ ပိဋိကတ်တိုက်မှာ စာအုပ်ဗီရိုကြီး
တွေမွှေရှာမိပါတယ် လှေကားပေါ်က ခြေချော်ကျလို့
ခြေခေါက်သွားလိုက်တာ ကံကောင်းပေလို့ ဆေးရုံ
မတက်ရပါကလားဗျ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤတွင် ပက်ကျိကိုတင့်ဆွေ ဆိုသည့်အတိုင်း ကိုက်ညီခြင်းကို သတိရကြ၍ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဆွေ ။ ။ "ရယ်ချင်ရယ်ကြလေ၊ ကျုပ်ကတော့ မရှက်ပါဘူး၊ ရွှေဒင်္ဂါးပြားဆို နည်းတာမှတ်လို့"

ဆိုင် ။ ။ "ဘယ်ကရတဲ့ ငါးပေါင်လဲဗျ"

ဆွေ ။ ။ "အို . . ခင်ဗျားတို့ မကြားဖူးဘူးလား၊ မတော်တဆဖြစ်လျှင် ဂျာနယ်တွေက လျော်ကြေးပေးတယ်ဗျ"

ဤတွင် ငွေအချောင်ရပေါက်ဆိုလျှင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကိုဘဆိုင်သည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလျက် . . .

ဆိုင် ။ ။ "ဟိုက် . . မတော်တဆဖြစ်တိုင်း ဂျာနယ်တိုက်တွေက လျော်ကြေးပေးသတဲ့လား"

ဆွေ ။ ။ "လူတိုင်းတော့ ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ သူ့ဂျာနယ်ဂယ်ဖတ်တဲ့လူမှပေါ့"

ဆိုင် ။ ။ "ဂျာနယ်တစ်စောင် ဝယ်ဖတ်ဖူးရင် ပေးသတဲ့လား"

ဆွေ ။ ။ "ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ တစ်နှစ်တွက် ငွေသွင်းပြီးဝယ်ဖတ်မှရတယ်ဗျ"

ဆိုင် ။ ။ "ဒီလိုဆိုတော့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲကိုးဗျ"

ထိုနောက် အခြားလူများသည် ရောက်တတ်ရာရာ ထွေရာလေးပါးစကားများဖြင့် လေပန်းနေကြသော်လည်း ကိုဘဆိုင်မှာမူ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ကူးဟန်နှင့် တွေနေပြီးမှ အကြံပေါ်လာသည့်လက္ခဏာနှင့် စားပွဲကို ပုတ်လျက် . . .

"ဟေး . . ကိုယ့်လူများ"

"ဘာလဲဗျ"

"ခင်ဗျားတို့ ခုတစ်လော ငွေကျပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား"

"ကျပ်လိုက်ပုံတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ခုတင်က ထောပတ်ဘူးတောင် အကြွေးခံခဲ့ရတယ်ဆရာကြီး"

"ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တာက တော်တော်ရယ်၊ ကျုပ် ရှပ်အင်္ကျီပင်မင်းတောင် မရွေးနိုင်လို့ ခင်ဗျားဆီက လစ်ပြေးရတယ် မဟုတ်လား"

"ကျုပ်တာချင်း ပြိုင်ချင်လို့ စကားစပ်တာလားဗျ"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အကြံကောင်းတစ်ခု ပေါ်လာတယ်ဗျ၊ ဦးနှောက်လှိုင်းခေါ်တာမျိုးပေါ့လေ"

"လှိုင်းထပြီး ခေါင်းကြီးကွဲထွက်သွားပါဦးမယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်ကျမှ လုပ်ပါဆရာ"

"မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အတည်ပြောတာ၊ ငွေရပေါက်လမ်းကြီးဗျ"

ကျွန်တော်တို့လည်း အနီးသို့တိုး၍ ခစားကြသည်။

"ကိုင်း . . ဆိုစမ်းဗျာ"

"လန်ဒန်မှာ ဂျာနယ်ဘယ်နှစောင်ရှိသလဲ"

"လေးငါးဆယ်စောင် ထားပါတော့ဗျာ"

"ဟုတ်ပြီ . . ကျုပ်တို့ ပိုက်ဆံစု၊ တစ်ယောက်ယောက်နာမည်နဲ့ ဂျာနယ်တွေ တစ်နှစ်တွက်စာ ကြိုတင်ပြီးငွေသွင်း၊ ဒီလူမှာ တစ်ခုခုဖြစ် ငွေတွေထုတ်ယူ၊ ညီတူမျှတူ ဝေသုံးကြ၊ မကောင်းဘူးလားဗျာ"

"နိုမ့်ဟ"

"ရွှေ"

"စိမ်လိုက်ဗျာ၊ ကြိုက်ပြီ"

အများသဘောတူ အားပေးကြသည်။

"ပြီးတော့ ထိခိုက်တာ နာရင်နာသလို ပိုပေးတယ်ဆိုဟုတ်လား" ဟု ကိုဘဆိုင်ကမေးရာ ကိုတင့်ဆွေက ခြေကျိုးလျှင်မည်မျှ၊ နံရိုးကျိုးလျှင် ဘယ်လောက်၊ အသက်ပါပျောက်လျှင် ဘယ်ရွေ့ စသည်ဖြင့် နည်းများကို ရွတ်ပြလေသည်။

"ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း ပိုက်ဆံစုကြ၊ တတ်အားသရွေ့ ထည့်ကြဗျာ"

"ခင်ဗျားကော ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာတုံး၊ ပင်မင်းတောင် ရွေးစရာမရှိဘူးဆို"ဟု ကိုတင့်ဆွေက ကိုဘဆိုင်အားမေးလိုက်ရာ ကိုဘဆိုင်သည် ရင်ဘတ်ကို တီးလျက် "တော်ပါပေ့ သူငယ်ချင်း၊ ပြောရက်ပါပေ့ ကိုတင့်ဆွေ၊ ကျုပ်က အကြံပေးတဲ့လူပဲဗျ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးမှပေါ့ဗျ"ဟု ပြောသည်နှင့် အားလုံးကပင် သဘောတူကြသည်။ ထိုနောက် တတ်အားသမျှ ပိုက်ဆံထည့်ဝင်ကြရာ ဂျာနယ်ငါးတိုက်အတွက် တစ်နှစ်စာ ငွေသွင်းရန်လုံလောက်စွာ ရ၏။ သို့သော် မည်သူ၏နာမည်ဖြင့် စာရင်းသွင်းပါမည်နည်း။

ကိုတင့်ဆွေမှာ ပက်ကျိခေါ်ကြသည့်အလျောက် အထိအခိုက်များသူဖြစ်၍ ဤကိစ္စ၌ တာဝန်ယူရန် ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြသော်လည်း ငြင်းဆန်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မဲချရန်သဘောတူကြ၍ ဖဲချပ်ဖြင့်လူရွေးရာတွင် စပယ်သစ်မဲကျပါတော့သည်။

စပယ်သစ်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်ရှိ၍ ကိုဘဆိုင်က အများကောင်းကျိုးအတွက် အနစ်နာခံရခြင်း၏ကုသိုလ်ရခြင်း၊ ဘီးနိုးပီသခြင်း စသည်များနှင့်ပြောပြ၍ သစ္စာတစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနားရသည့်စကားပုံနှင့်တကွ နားချလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုအပ်သောငွေကို ပို့ လိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် စပယ်သစ်က တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပါမည့်အကြောင်းနှင့် အာမဝန်တာ ခံယူပါသော်လည်း သူ၏မျက်နှာကိုကြည့်ရသည်မှာ အားမရကြချေ။

ဤလူကား ကျိုးဖို့ပဲ့ဖို့မဆိုထားနှင့် လက်သည်းလှီးရာတွင် အရေပြားပွန်းပဲ့သွားရုံနှင့် သုံးရက်လုံးလုံး ညည်းမဆုံးနိုင်သူ၊ သူကိုယ်သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဂျာနယ်လှိုင်လှိုင် စုံဖတ်ကြရုံနှင့် ကိစ္စပြီးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

■

တတိယမြောက်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကျွန်တော်၏အခန်းသို့ တက်လာ၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲပြီးလျှင် မတုန်မလှုပ်ငိုင်နေ၏။

ကျွန်တော်က ကာဖီပူပူကလေး သောက်ပါဦးဟု ဆိုခါမှ ထိုင်ရာမှထလာ၍ တို့စ်နှစ်ချပ်ပြီး ကိုက်ကာ ကာဖီကို ကျိုက်ချပြီးသောအခါမှ စကားပြောနိုင်ပါတော့သည်။

"ဘာလဲဗျ ကိုဘဆိုင်၊ မနေ့က မြန်မာပြည်က ရောက်တဲ့စာထဲမှာ မကောင်းသဲ့သတင်းများ ပါလာလို့လား"

"ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလူ လုပ်ပုံကောင်းသေးရဲ့လားဗျာ၊ တကယ်ဆိုတော့. . ."

"ဘယ်သူလဲဗျ"

"စပယ်သစ်ကောင်ပေါ့ဗျာ၊ ခွေးမသားပေါ့၊ လူပုံကိုက ဇာတ်မင်းသားလိုလို ဘိုင်စကုတ်ဇာတ်လိုက်လိုလို ခေါင်းလိုလို ကန်တော့ပါဗျာ"

"စပယ်သစ် ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ"

"ဘာမှ မဖြစ်လို့ပေါ့ဗျ၊ ဒီကောင်ကဖြင့် ဦးခေါင်းများကွဲမတတ် အကြံထုတ်လိုက်ရတာ၊ မောင်မင်းကြီးသားက ခုထက်ထိ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စွင့်လို့ဗျား၊ ကျုပ်က နေ့တိုင်းသွားသွားပြီး ချောင်းချောင်းကြည့်နေတာဗျ၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အကြံ၊ ငွေရပေါက် ဒီလောက်ချောင်တဲ့အကြံ ဘယ်သူဦးခေါင်းက ထုတ်နိုင်သလဲ ဆိုကြစမ်း၊ ဒီက လူတွေကဖြင့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ငွေတွေစုကြ"

ငွေစုကြသည့်အထဲတွင် ကိုဘဆိုင်ကား အပါအဝင်မဟုတ်။ အကယ်၍ တစ်သျှိုလင်လောက်များ ထည့်ရလျှင် လူသတ်မှုဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော် ဤအကြောင်းကို ကိုဘဆိုင့်အား မပြောဝံ့ပါ။

"ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ဒီလူကလဲ သတ္တိသိပ်ကြောင်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒါလောက် ကျုပ်တည်းနေတာတောင် ကရုဏာလေးများ သက်ဖော်မရဘူးဗျာ"ဟု အလိုက်သင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရသည်။

"ခုမှတော့ ခက်တာပဲဗျာ၊ နာမည်လွဲပြောင်းလို့လဲ မရဘူး၊ နောက်ထပ်ငွေစုပြီး ဒီပြင်တစ်ယောက် နာမည်နဲ့ လုပ်ဖို့ကလဲ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူးထင်တယ်"

"မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဆရာကြီး၊ ကျုပ်မှာဖြင့် အခန်းခတောင် ဒီတစ်ပတ်အတွက် မပေးရသေးဘူး"

"ဟုတ်မှာပလေ၊ ကျုပ်ကလဲ သေချာပေါက်ဆိုပြီး ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်တောင် အကြွေးယူဝတ်ထားပြီဗျ၊ ခက်ဘူးလား"

"တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြစ်ကောင်းပါလားဗျာ၊ အချိန်ကလေးလဲပေးဆဦးမှပေါ့ဗျာ"

"ခွေးမသားကလဲ ဒီလိုပြောတာပဲ၊ ကျုပ်က ဓာဏဓာဏသွားပြီး သတိပေးတာကို သူက နားပူတယ်တဲ့ဗျ၊ တို့စ် တစ်ချပ်လောက်လုပ်ပါဦးလေ"

"ထောပတ်ဘူး ကုန်သွားပြီဗျ၊ ဟိုနေ့က ဆင်းဒွစ်ချ်ထဲ ထောပတ်တွေ သိပ်ထည့်လိုက်ကြတာကိုး"

"ဒါဖြင့် ပေါင်မုန့်ချည်းပေးဗျာ၊ တတ်နိုင်ပါဘူး ဒါပဲကြိတ်ရတော့မှာပဲ၊ စောစောစီးစီး ဗိုက်ဟာလိုက်တာ"

"ညစာများ ကြိတ်ခဲ့ရရဲ့လားဗျာ"

"ဒစ်ရှိုင်ဒစ်ရှိ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ချိစ်လေးကိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်စိုရေနဲ့ကျိုက်ချလိုက်ရတာပဲ"

"အလုပ်ကလေး ဘာလေးများ. . ."

"ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကျုပ်ပေါင်ထားတဲ့ ဝတ်စုံဟာ ဆုံးတော့မယ်ဗျ ဒီခွေးမသား အားကိုးပြီး. . ."

"ခင်ဗျားပေါင်တာက ကြာလှပြီ၊ ခွေးမသားကိစ္စက ခုမှပေါ်တာပါလားဗျ"

"တစ်နေရာရာက တစ်နည်းနည်းနဲ့ ငွေပေါ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က တွက်ပြီးသားကိုးဗျ၊ ခုတော့ခက်တာပလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခုခုဖြစ်အောင် လုပ်တာများ ခက်ခက်နီးနီးဗျာ၊ ကလေးတောင် လုပ်တတ်သေး၊ ကျုပ် လုပ်ပုံလုပ်နည်းတွေတောင် လမ်းခင်းပြီး ပြောပါသေးတယ် ခင်ဗျားသူတ သိပ်ဖင်ခေါင်းကျယ်တာပဲ၊ ဟိုလိုတော့ ရွံ့သတဲ့၊ ဒီလိုတော့ ကြောက်သတဲ့ ကျုပ်က မော်တော်ကားရှေ့ လဲချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထိုးအိပ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါလားပြောတော့ မျက်နှာတွေပွန်းပဲ့ကုန်မှဖြင့် ခက်ဘူးလားဗျာတဲ့၊ ကောင်းသေးလားဗျာ၊ သူ့မျက်နှာ ပွန်းတော့ ဘယ်သူက အရေးစိုက်ဦးမှာ လိုလို၊ တစ်နေ့တုန်းကလဲ ကမ်းနားလမ်းဘက် သူနဲ့လမ်းလျှောက်သွားကြ တော့. . ."

"ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့ ခဏခဏ တွေ့ကြတယ်ပေါ့လေ"

"ဟာ. . တွေ့တာပေါ့ဗျ၊ ဟိုနေ့ကစပြီး သူ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်တော့တာပဲ၊ သူမြင်တဲ့အခါလဲမြင်၊ မမြင်တဲ့အခါလဲ မမြင်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အရိပ်ပမာ လိုက်နေတော့တာပဲဗျို့"

"ဒါထက် ကမ်းနားလမ်းမှာ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ"

"ဖြစ်တာက သူ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် သတ်လိုက်ကြတာ တဗုန်းဗုန်းနေတာပဲ၊ တကယ် လေးလုံးခြောက်ဖက်ငနဲကြီးတွေဗျ၊ စပယ်သစ်လို ငနဲတော့ တစ်ချက်လောက်မိလိုက်ရင် တုံးခနဲနေပြီးသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက်သတ်နေတာကို အလယ်က ဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေပေးပါလို့ သူ့ကို အကြံပေးလိုက်တယ် မရဘူး၊ ငနဲက သူတို့ဟာသူတို့ သတ်ကြတာ ကျုပ်အပူ တစ်ရွေးသားမှ မပါဘူးတဲ့ ပြောချေတော့တယ်၊ ကျုပ်တော့ စိတ်ပျက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီငနဲမဲကျတာဟာ ကျုပ်တို့ကို အထူးသဖြင့် ကျုပ်အဖို့က ကံဆိုးမိုးမှောင်ပါပဲဗျာ"

"ခင်ဗျား ငွေရင်းမှ မပါပေဘဲဗျာ"

ကိုဘဆိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို မြှူးကြည့်ပြီးနောက်. . .

"ငွေရင်း ဘာအသုံးကျလဲဗျ၊ ကျုပ် ဦးနှောက်ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ငွေရင်းကလေး တစ်ပေါင်တလေနဲ့ ကျုပ်ဦးနှောက်နဲ့ ဘယ်ဒင်းက အဖိုးတန်လို့လဲ"

"ဟုတ်ပေတယ်၊ ဟုတ်ပေတယ်"လို့ ချော့လိုက်ရသည်။

"ကိုင်း. . ခင်ဗျား ထောပတ်လဲကုန်ပြီ၊ ကျုပ် သွားဦးမယ်၊ ဒါနဲ့စကားမစပ် ငါး,သျှိလင်လောက် လှည့်ဦးလေဗျာ၊ နောက်တော့ ဆပ်ပါ့မယ်"

ယနေ့အဖို့ ငါး,ပဲနီပင် မရှိကြောင်းပြောကြားရာတွင်. . .

"ဒါဖြင့် ဒင်နာတစ်နပ်လောက်တော့ လုပ်ဦးဗျာ၊ ကျုပ် လာစားမယ်နော်"ဟု အကျပ်ကိုင်သည်နှင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

ကိုဘဆိုင်မှာ ဤမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် တစ်ခဏတာမျှ မျက်နှာကြည့်ရွှင်လာသော်လည်း စပယ်သစ်အကြောင်းကို ဆက်လက်စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့် မျက်နှာပုပ်လာပြန်၍ "ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ တစ်ချက်ကလေး

ချွတ်စိမ့်တိပြီး စွန့်လိုက်ရင် သုံးမတုန်မြှုန်းမတုန် ငွေတွေရလောက်ပါ သျှက်နဲ့ အကျိုးနည်း အသည်းကြောင်တဲ့ငနဲဗျာ၊ လူပုံကိုတော့ မျက်စိမွေ စောင်းစောင်းနဲ့ ဘယ်တော့ဟန်ကျမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် သခင်ကိုယ်တော် နိုင်းတပြောတာပဲ၊ မောင်ဘဆိုင်ရေ မျက်စိစွေစောင်းတဲ့လူများ ဘယ်တော့မှမယုံလေနဲ့"တဲ့. . စသည်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးပြီးနောက် ဆင်းသွားပါတော့သည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှတိုင်အောင် စပယ်သစ်၌ နှာစေးချောင်းဆိုးနှင့်လောက်မှတစ်ပါး အပဲ့အရွဲ့မရှိ၊ ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင်ရှိနေသေးသည်တွင် ကိုဘဆိုင်သာမက ကျွန်တော်တို့အားလုံး အကျပ်ရိုက်ကုန်ကြလေပြီ။ ဂျာနယ်ဖိုးတင်သွင်းရန် ငွေစုကြစဉ်အခါက လေးငါးခြောက်ရက်အတွင်း အကျိုးပေါ်ထွက်လာလိမ့်မည်ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် ဤအကြွေးထိုအကြွေးများကို ဆိုင်းငံ့ထား၍ ရှိစုမဲ့စုကလေးများကို ထုတ်ကြရခြင်းဖြစ်ရာ၊ ယခုမှာ အကြွေးပူသောကြောင့် ရွှေကြယ်သီးပေါင်သူပေါင်၊ လက်စွပ်ရောင်းသူရောင်း၊ အဝတ်ဟောင်းဆိုင်သို့ ထုတ်သူက ထုတ်ရောင်းကြရလေပြီ။

ဤအတောအတွင်း နံနက်လင်း၍ သတင်းစာကို လှန်လိုက်သည့်အခါတိုင်း စက်ညှပ်မိ၍လက်ကျိုးသူ၊ အုတ်တိုက်ပြိုကျ၍ဖိသေသူ၊ ဓားခုတ်မိ၍လက်ပြတ်သူ၊ ယမ်းတောင့်မထိုးဘူးထင်၍ သေနတ်နှင့်ကျီစားမိသဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ကျည်ဆန်ထိမှန်သူမှစ၍ တစ်ယောက်ချင်းအဖြစ်အပျက်များသာမက ရထားချင်းတိုက်မိခြင်း၊ မုန်တိုင်းမိ၍ သင်္ဘောပျောက်ခြင်း၊ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းအစရှိသည့် အစုလိုက်အပြုံလိုက်သေကျေပျက်စီးခြင်းများသည် ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း အနှံ့အပြားဖြစ်ပွားသည်များကို ဖတ်ရသော်လည်း စပယ်သစ်တစ်ယောက်ကိုမှ ကွင်းရှောင်နိုင်ပေသည်ဆို၍ စိတ်ပေါက်သည်နှင့် သတင်းစာကိုပင် မဖတ်နိုင်အောင် ရှိကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စပယ်သစ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်နေကြ၏။ မောင်မင်းကြီးသားဟူကား မာလိုက်သည်မှ ဒင်ဒင်ပြေး ခေါင်ခေါင်မြည်လျက် ရှိတော့သည်။ ကိုဘဆိုင်က "ကားတွေရှုပ်တဲ့ လမ်းများခင်ဗျား မလျှောက်ဘူးလားဗျာ"ဟု စပယ်သစ်အားမေးရာ "မလျှောက်ဘဲနေမလားဗျ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်က လျှောက်တာပေါ့"ဟု ပြန်ပြောသည်ကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပျက်စွာနှင့် နားထောင်နေကြရသည်။

(၁၇)ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဆိုင်တို့သည် လန်ဒန်မြို့အရှေ့ပိုင်းရှိ ပေရေညစ်ပတ်လှသော ရပ်ကွက်တစ်ခု၌ လမ်းလျှောက်လျက် ရှိကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုဘဆိုင်က သူနေခဲ့ဖူးသောလမ်းတစ်လမ်းသို့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သည်နှင့် "ဘာလုပ်စရာလဲဗျာ၊ ရှုပ်ကရှုပ်ပွပါဘိသနဲ့၊ ကိုယ့်အရပ် ဟောင်းကို အောက်မေ့လို့လား"ဟု မေးသည်တွင်. . .

"စပယ်သစ် ဒီမှာနေတယ်ဗျ၊ ကျုပ် နေဖူးတဲ့ အခန်းကလေး မှာလေ"

"တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီလူမျက်နှာကို ကျုပ် မကြည့်ချင်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ အကြောင်းရှိလို့ပါဗျ"

"ဘာအကြောင်းလဲဗျာ၊ ကျုပ်က စိတ်နာနေတော့တယ်"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ခင်ဗျားလူ ခွေးကိုက်တယ်လို့ ကျုပ်အိပ် မက်မက်တယ်ဗျ"

"ဟာ. . အလကားပါဗျာ၊ ခင်ဗျား စိတ်စွဲလမ်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်"

"လာပါဗျာ၊ ဝင်ကြည့်ရအောင်"

ကျွန်တော့်မှာ မဝင်ချင် ဝင်ချင်နှင့် လမ်းစုတ်ထဲသို့ ဝင်သွား သောအခါ သုတ်သီးသုတ်ပျာလျှောက်လာသော စပယ်သစ်နှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြသည်။ ဤတွင် "ခင်ဗျားအိပ်မက်ကြီး မှန်ပေ့ဗျာ"ဟု ကျွန်တော် ကပြောသည်နှင့် ကိုဘဆိုင်မှာ ထိပေါက်သည်ဆို၍ လက်မှတ်ထုတ်ကြည့် ရာတွင် ဂဏန်းအားလုံးတူပြီး ကကြီးတစ်လုံးလွဲသောလူ၏မျက်နှာထားမျိုး နှင့် ငိုင်သွားရှာသည်၊ စပယ်သစ်ကား ခွေးမဆိုထားနှင့် ပုရွက်ဆိတ် တောင် ကိုက်ဟန်မတူချေ။

စပယ်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ. . .

သစ် ။ ။ "အရေးကြီးနေတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားမပြောအား သေးဘူး"

ဆိုင် ။ ။ "ဘာများအရေးကြီးလို့လဲ ဆရာ"

သစ် ။ ။ "ခွေးကိုက်လို့ဗျ၊ ခွေး. . ခွေး. . ခွေး"

ဆိုင် ။ ။ (မျှော်လင့်ထားသောမျက်နှာထားဖြင့်)
"ဘယ်သူ့ကိုက်တာလဲဗျ"

သစ် ။ ။ "ပက်ကျိကိုတင့်ဆွေပေါ့၊ ဆရာဝန်ပြေးခေါ်ရဦးမယ်၊ လူကိုက အရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းဗျာ"

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဆိုင်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကိုတင့်ဆွေကို ခွေးမကလို့ ကျားကိုက်သော်လည်း ကျွန်တော် တို့အဖို့ တန်ဖိုးမရှိချေ။

"ခင်ဗျား နေသွားတုန်းက အိမ်ရှင်မကြီးရဲ့ခွေးပေါ့၊ ကျုပ် အခန်း ဲ့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်နေတယ်မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုတင့်ဆွေက ျုပ်အိမ်ကို အလည်လိုက်လာရှာတာ တံခါးဖွင့်လိုက်ကာရှိသေး သူ့ခြေ ထုံးတို ဝင်တွယ်ပါရောလားဗျ"

ဆိုင် ။ ။ "နို့ခင်ဗျားတော့ ဘာကြောင့်မကိုက်တာတုံး"

သစ် ။ ။ "ကျုပ်တောင် ကံကောင်းလို့ပါလား၊ စားပွဲပေါ် ကပျာ ကယာတက်ပြေးနိုင်လို့ပေါ့၊ အိမ်ရှင်မက လာပြီး သူ့ ခွေးသူ ဆွဲထုတ်သွားပေလို့ပေါ့ဗျာ"

ဆိုင် ။ ။ "ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကြည့်စမ်း. . ခင်ဗျားလုပ်ပုံ တော်ရော တဲ့လား"

ထိုအချိန်၌ စပယ်သစ်သည် ဆရာဝန်ခေါ်ရန် ထွက်သွားပြီဖြစ် ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြစဉ် ထရပ်ကား ကြီးတစ်စင်း ရုတ်တရက်ချိုးကွေ့လိုက်၍ စပယ်သစ်နောက်သို့ ခုန်ရှောင် လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။

ဆိုင် ။ ။ (အလွန်စိတ်ပျက်ဟန်နှင့်)
"ကိုင်း. . ခင်ဗျားလူ လုပ်ပုံကြည့်တော့လေ၊ စားပွဲပေါ် တက်ပြေးလိုပြေး၊ ဟိုကားကြီးက အဆင်သင့်လာတာ တောင် သူက ရှောင်မိအောင် ရှောင်လိုက်သေးဗျာ၊ ဒီလိုနေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ဝတ္တရားတော့သတိ ပေးဦးမှပဲ"

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကျွန်တော့်အိမ်၌ ညီးဝေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် စပယ်သစ်အိမ်သို့ သွားရောက်ကြရာတွင် ကိုဘဆိုင်က ရှေ့ဆောင်လုပ်၍ ပြောရန်တာဝန်ယူလေသည်။

ဆိုင် ။ ။ "ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ လုပ်ပါဦးဗျ"

သစ် ။ ။ "ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

ဆိုင် ။ ။ "ဂျာနယ်ကိစ္စဟာလေဗျာ"

သစ် ။ ။ "သြော်. . ဒါလား၊ ကျုပ်လဲ စိတ်ကူးထုတ်နေတုန်းပါ ပဲဗျာ"

ဆိုင် ။ ။ "ခင်ဗျား စိတ်ကူးထုတ်တာက ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီကောင် တွေမှာ အဝတ်တွေပေါင်ကုန်ရလို့ ပြောင်ပြောင်ဝတ် စရာတောင် မရှိကြပါဘူးဗျ"

ကျန်လူစုကလည်း ကိုဘဆိုင်၏စကားကို ထောက်ခံသောအနေ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သစ် ။ ။ (ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်လျက်)
"ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ အားနာပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က. ."

ဆိုင် ။ ။ "အားနာတာတွေ ဘာတွေနဲ့ ချဲ့မနေနဲ့ဆရာ၊ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က တကယ့်ယောကျ်ားအာဇာနည်ကြီး တစ်ယောက် အားကိုးလောက်တဲ့ လူကြီးထင်ပြီး ရှိစုမဲ့စုကလေးတွေ အကုန်ပေါင်နှံပြီး. ."

သစ် ။ ။ "ခင်ဗျားပစ္စည်း မပါပါဘူးလေ"

ဆိုင် ။ ။ "အောင်မယ် လာပဲလာလိုက်ချေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းကလေးတွေက ဘာအသုံးကျသလဲ၊ ဒီကောင်က ဦးနှောက်စိုက်ထုတ်ထားရတာ ဆရာရဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့. . ."

သစ် ။ ။ "ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ် ကြိုးစားဦးမယ်"

ဆိုင် ။ ။ "ဘာများ ခင်ဗျားကြိုးစားလို့လဲ၊ မနေ့တုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကြည့်နေတယ်၊ ထရပ်ကားကြီးတစ်စင်းက ကိုယ့်ဆီတည့်တည့်ကြီး ချီးကွေ့လိုက်တာတောင် ခင်ဗျားက ခုန်ရှောင်တယ် မဟုတ်လား"

သစ် ။ ။ "ထရပ်ကားဆိုတာ ကျိုးရုံပဲ့ရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ သေသွားမှာဗျကိုဘဆိုင်ရဲ့"

ဆိုင် ။ ။ "ဒါထားလိုက်ပါဦးတော့ဗျာ၊ ခွေးကိုက်မယ်လုပ်တော့ကော ခင်ဗျားက စားပွဲပေါ် တက်ပြေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ကဖြင့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ သကြားခဲကလေး နှစ်ပဲနိဖိုးဝယ် ခွေးချော့ခေါ်၊ သူ့အခန်းထဲ လှောင်သွင်းခဲ့. . ."

ဤတွင် ခွေးကိုက်ခံရသော ဦးတင့်ဆွေက ရုတ်တရက် ခုန်ထလျက်. . .

ဆွေ ။ ။ "အောင်မယ် ဟိုခွေးဟာ ခင်ဗျားက တမင်တကာ လှောင်ထားခဲ့တာပေါ့လေ"

ဆိုင် ။ ။ "နေစမ်းပါဦးလေ၊ ကိစ္စတစ်ခုပြီးမှ တစ်ခုပြောကြပါစို့၊ ခုလက်ငင်းအရေးကြီးနေတာက ဂျာနယ်တိုက် ငါးတိုက်က ငွေထုတ်ယူကြဖို့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလားဗျ၊ ဒီတော့ကာ. . ."

ဆွေ ။ ။ "တော်ပါပေ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံ သူ့ပိုက်ဆံက ဘယ်တော့ထုတ်ယူရမယ် မသိဘူး ဆရာဝန်ဆေးထိုးခ"

ဆိုင် ။ ။ "အဲလေဗျာ၊ နောက်တော့ပြောကြတာပေါ့၊ ဟိုလူ့ကို ကျုပ်ပြောပါရစေဦး၊ လန်ဒန်မြို့မှာ ဂိုက်ဆိုက်ပြည့်အောင် ဝတ်နိုင်မှ မိန်းကလေးတွေက တွဲချင်တယ်ဆို ခင်ဗျားပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဝတ်ထားပုံနဲ့ဆိုရင် ဟိုက်ပတ်ယောင့်က ကောင်မလေးတွေကတောင် ပိုက်ဆံပါရဲ့လားလို့ မေးပေဘူးသား"

သစ် ။ ။ "ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ"

ဆိုင် ။ ။ "အဲဒါကြောင့် ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မျက်စိမှိတ်လိုက်ပါဗျာ၊ သိပ်ပြီးနာတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒိုင်းဆို မေ့သွားတာမျိုးပါဗျာ"

သစ် ။ ။ "မနာဘူးလို့ ခင်ဗျား ဘယ်သူကပြောသလဲ"

ဆိုင် ။ ။ "ဒီလိုပြောကြတာပဲ"

သစ် ။ ။ "အလကားအရှူးမို့ပြောတာဗျို့၊ ဘယ့်နှယ်. လူတစ်ကောင်လုံးကို ကားတိုက်တာ မနာဘူးရယ်လို့ ပြောမှ ပြောတတ်ပလေ"

ဆိုင် ။ ။ (အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်လျက်)
"သိပ်ကြီး မနာဘူးလို့ ပြောခြင်းပါ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်တောင်. . ."

သစ်။ ။ ။ "ကိုင်းဗျာ. . ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်၊ နားထောင်ကြ"

ကျွန်တော်တို့လည်း တိုး၍ခစားကြလျက် "အမိန့်ရှိပါဗျာ"ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောကြသည်။

သစ် ။ ။ (ကျွန်တော့်ထံမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တောင်း၍ ခပ်မှိန်းမှိန်း ရှူဖွာလျက်)
"ခက်နေတာတစ်ခုက ဒီလိုဗျ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူးဗျ"

အချင်းချင်း မျက်နှာတွေကိုကြည့်လျက် "ဟုတ်ပါပေတယ်"ဟု ခန့်ခံကြသည်။

သစ် ။ ။ "ဒီတော့ကာ သွေးကလေး ဘာလေး ထူပူသွားအောင် ရှန်ပိန်ကလေးသောက်ပြီး လုပ်ရရင်တော့ လုပ်ဝံ့လိမ့်မယ် ကျုပ်ထင်တယ်"

ယစ်မျိုးတကာတွင် ရှန်ပိန်ဆိုသောကြောင့် ရှုံ့သွားကြသည်။

ဆိုင် ။ ။ "ရှန်ပိန်ပဲလား ဆရာရယ်၊ ဝီစကီလောက်ဆိုမကောင်းဘူးလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သစ် ။ ။ "ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောလေ၊ မဝယ်နိုင်ကြရင်လဲ မလုပ်ရုံပေါ့"

ဆိုင် ။ ။ "ကိုင်း. . မိတ်ဆွေတို့ ဒီတစ်ခုတော့ အလိုလိုက်လိုက်ကြစို့ဗျာ၊ ကျုပ်တောင် တစ်ဆယ်သျှိလင်ထုတ်မယ်ဗျို့. ."

ကျွန် ။ ။ "အလို ခင်ဗျားမှာ တစ်ဆယ်သျှိလင်ရှိလို့လား၊ ပင်မင်းတောင် မရွေးနိုင်ဘူးဆို"

ဆိုင် ။ ။ "ကိစ္စမရှိဘူး၊ အိမ်ရှင်မရဲ့ ဂီတာကြီးကို ငှားပေါင်မယ်ဗျာ"

ဘဆိုင်ကဲ့သို့သောလူက တစ်ဆယ်သျှိလင် ထည့်မည်ဆိုရာတွင် မလွှဲမရှောင်နိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီး အခန်းလခမပေးသေးဘဲ ထားမည့်လူ၊ စီးကရက်မသောက်သေးဘဲ အောင့်မည့်သူ၊ နောက်ဆုံးကျန်သော ဘလေဇာကွတ်ကို ပေါင်မည့်လူ . . စသည်ဖြင့် ပေါ်လာကြ၍ စုစုပေါင်း သုံးပေါင် ငါးသျှိလင် ခန့်မှန်းခြေထွက်လာပေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ညနေဘက်တွင် နှုန်းချောင်သော ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ရှန်ပိန်ဒင်နာစားကြရန် ဆုံးဖြတ်၍ လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

BURMESE CLASSIC

■

လန်ဒန်မြို့၌ ထမင်းစားပွဲတကာတို့တွင် ရှန်ပိန်ဒင်နာသည် အလွန်နာမည်ကြီးသော်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့၏ရှန်ပိန်ဒင်နာမှာ နာမည်ကြီးသလောက် အရွှင်ကြရသည် မဟုတ်ချေ။

အစပျိုးလိုက်လျှင်ပင် . စပယ်သစ်က တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ကျိုက်ခနဲ ကျိုက်ခနဲ သောက်ချလိုက်လေရာ သူ့အတွက် ကျွေးရသော ဒင်နာတွင် သူ့အဖို့မသောက်လျှင် ခက်ချေတော့မည်ဆို၍ ငွေရေးကြေးရေး ချွေတာရသည်ကလည်း တစ်ဖက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ရှန်ပိန်မသောက်ချင်ပြုပြီး အပေါ်စား ဝိုင်အရက်ကလေးများဖြင့် တင်းတိမ်ကြရသည်။

စပယ်သစ်မူကား "သောက်ကြပါဗျာ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သောက်ကြလေဗျာ"ဟု ခဏခဏ တိုက်တွန်း၍ တွင်တွင်ကြီးသောက်ချလေရာ ကျွန်တော်တို့က "ခင်ဗျားသာ သောက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး" ဆို၍ အညံ့စားဝိုင်ကိုသာ ကြိတ်ကြရသည်။ စပယ်သစ်မှာ ရှန်ပိန်တစ်ပုလင်းခန့်ဝင်သွားလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်သောနည်းဖြင့် ဖောက်ပြန်လာတော့သည်။

ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိသလောက် အပြောအဆို ညက်ညော ပျော့ပျောင်းလေ့ရှိသော စပယ်သစ်သည် ရှန်ပိန်သုံးခွက်လောက် ဝင်သော အချိန်မှစ၍ "ပတ်ချိုးပတ်ချိ"စကားပြောပြီး ခနဲ့တဲ့တဲ့ လုပ်လေရာ၊ စတုတ္ထနှင့်ပဥ္စမခွက်များတွင် လူတကာကို ရန်လုပ်လေတော့သည်။

ကိုတင့်ဆွေအား ကျမ်းစုးပြီးမွေးသော သားဖြစ်၍ လူ့ပြည်တွင် ခနေထိုက်သည့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော်ရေးသော စာများမှာ အင်္ဂလိပ်မကျ မြန်မာမကျအလွန်ခွကျ၍တစ်ကြောင်း၊ တစ်ပဲပင်မတန်သည့်ပြင် အနက်ဆုံးသော အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာအောက်သို့ နှစ်မြုပ်ပစ်လျှင် စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ သက်သာရာရလိမ့်မည်အကြောင်း၊ လန်ကွတ်တီ ကိုဘဆိုင်အားလည်း တစ်ပြည်တစ်နိုင်ငံလာပြီး ယောက္ခမ၏ချွေးနှဲ့စာကို သုံးဖြုန်းနေမည့်အစား ကိုယ့်ပြည်ကိုယ်ပြန်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မေတယကုလားအလုပ်တွေ လစ်လပ်နေသည်ကို ကြားသောကြောင့် လျှောက်ထားထိုက်ကြောင်းစသည်များဖြင့် သူမနေရ ငါမနေရ ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်း ရေရွတ်မြည်တမ်းပါတော့သည်။ အခြားသော လူများထက် ကိုဘဆိုင်မှာ မျက်နှာများနီရဲ၍ အသည်းကို ကျွဲခတ်သလို နာဟန်တူသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ဤနေ့အဖို့ စပယ်သစ်ကို ချော့ရမည့်နေ့ဖြစ်သည်ဆိုကာ "ဟုတ်ပါ ပေတယ်ဗျ၊ မှန်ပါပေတယ်ဗျ" စသည်များနှင့် အလိုက်သင့်ပြောကြရပါတော့သည်။

သစ် ။ ။ "ဟုတ်တယ်ဗျ လန်ကွတ်တီ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံတွေ ကျုပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ဟိုလူ့အကျီယူဝတ်၊ ဒီလူ့ခြေအိတ်ယူစွပ်၊ ဟိုကချေးစား၊ ဒီကသေးသောက်၊ အဲလေ. . ဟုတ်ပေါင် ပိုက်ဆံပြောတာ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုဘဆိုင်"

ကိုဘဆိုင်ကား ကျွဲမြီးတိုလျက်ရှိလေပြီ။ လန်ကွတ်တီဟူသော အမည်မှာ ကွယ်ရာ၌သာ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ရာ အခြားသောအချိန်များ၌ ဤကဲ့သို့သုံးနှုန်းပါလျှင် စပယ်သစ်ဆေးရုံတက်ရဖို့ရှိ၏။ ယခုမှာကျွန်တော့် မျက်နှာကိုသာ လှမ်းကြည့်၍ မချိသွားဖြဲပြုံးရှာသည်။ အမှန်မှာ ကိုဘဆိုင်သည် အခြားသူငယ်ချင်းများ၏အဝတ်ကို(ဆိုက်မတူသောကြောင့်) ယူဝတ်ခြင်းမရှိ၊ ကျွန်တော်၏အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကပဲ လူတကာလျှောက်ပြောရာ ရောက်သောကြောင့် မျက်နှာပူမိပါသေးသည်။

ဆိုင် ။ ။ "စိတ်မဆိုးပေါင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးတာကိုးဗျ"

www.burmeseclassic.com

သစ် ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ လောကမှာ စေတနာအရေးကြီးတာပဲ
ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက စေတနံ့-စေတနာတို့
ကမ္မံ - ကံဟူ၍ အဟံ-ငါဘုရားသည် ဝဒာမိ - ဟော
တော်မူ၏တဲ့ဗျ၊ စေတနာဟာ ကံ၊ ကံဟာ ချေတနာ
ဟုတ်ပေါင် ချေတနာ . အဲလေ. .”

ဆိုင် ။ ။ “မောင်မင်းကြီးသား ပြောချင်တာပြောပါ၊ ဒီလိုနေရာ
မျိုးမှာ ပါဠိပါဌ်သားတွေတော့ မရွတ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ
ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

သစ် ။ ။ “ဘာလဲ ခင်ဗျားက အင်္ဂလန်ရောက်နေလို့ ခရစ်ယာန်
ဖြစ်နေပြီလား”

ဆိုင် ။ ။ “အလိုလေး မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ”

သစ် ။ ။ “ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟိုတနင်္ဂနွေနေ့က ဖလော်စီနဲ့
တွဲပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်တာ ကျုပ်မမြင်ဘူး
မှတ်လို့လား”

ဆိုင် ။ ။ “ဒါကတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း မိန်ကလေးနဲ့
ဆိုတော့. .”

သစ် ။ ။ “ခင်ဗျား ဒီလိုကြပ်ကြပ်လုပ်၊ အိမ်က မခင်ကျော့ဆီ
ကျုပ် စာရေးထည့်လိုက်မယ်၊ ယောက္ခမကြီး ပိုက်ဆံ
တွေနဲ့ ပညာသင်၊ မိန်းမတွေလိုက်”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့တွေက ဝင်၍ သူဘက်ကလိုက်ပြီး
ကိုဘဆိုင်ကို မြည်ပေးလိုက်မှ ငြိမ်သွားပါတော့သည်။ ငြိမ်ပြီကောလို့ ဟုတ်
လှပြီထင်မည်မကြံသေးမီ၊ စပယ်သစ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်း
ငိုက်စိုက်နှင့် ဟောက်လာသောကြောင့် နာရီတစ်ဝက်ခန့် အလိုလိုက်ပြီး
အိပ်ခွင့်ပေးလိုက်ကြရပါသည်။

ထိုနောက် ငေါက်ခနဲထတဲ့ပြီး. . .

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုယ့်လူများ၊ ကျုပ်တော့ အိပ်ချင်ပြီဗျာ၊ ပြန်ကြ
စို့လား”ဟုပြောသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သောက်ခြင်းများအတွက်
ဘီစာရင်းရှင်း၍ ဟိုတယ်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

အပြင်သို့ရောက်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လမ်းလျှောက်လာ
ကြစဉ် စပယ်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့ လူစုက ပူးပူးတပ်ကပ်လိုက်လာခြ
ခြင်းကို မကြိုက်သည့်လက္ခဏာနှင့်. . .

သစ် ။ ။ “ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နောက်ကို တစ်ပြုံကြီး
လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ဆိုင် ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျား စွန့်စားတဲ့အခါကျတော့
အားရှိအောင်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး အားပေး
ရအောင်လို့ပါ”

သစ် ။ ။ “ဘာလဲ ဘာစွန့်စားတာလဲ၊ ကျုပ် နားမလည်ပေါင်၊
ဆုတ်ကြစမ်း ခင်ဗျားတို့”

ဆိုင် ။ ။ “မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဟိုကိစ္စဟာလေ”

သစ် ။ ။ “ဘာကိစ္စလဲဗျ”

ဆိုင် ။ ။ (ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်လျက်)
“ဟိုဟို. . ဂျာနယ်တိုက်တွေက လျော်ကြေးထုတ်ဖို့
ကိစ္စဟာလေ”

သစ် ။ ။ “ဪ. . ဒီလိုလား၊ ဟားဟားဟားဟား ခင်ဗျားတို့ကို
ကျုပ်က အလကားညာတာဗျ၊ ရှန်ပိန်ဒင်နား မစား
ရတာကြာလို့ ကျုပ်က ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်လိုက်
တာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က အဟုတ်ကြီးမှတ်နေကြသလား၊
ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား ရယ်စရာကောင်းလိုက်
တာ”ဆို၍ ရင်ဘတ်ကို တီးရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောပါတော့သည်။

ဆိုင် ။ ။ “မဟုတ်ဘူးလေ သူငယ်ချင်း၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ကောင်း
လေဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ရာဇဝတ်မှုကြီးတောင် မကြောက်
နိုင်ဘဲ ဂီတာကိုငှားပြီး ပေါင်ထည့်တာဗျ”

သစ် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒီလိုဆို ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
တော့မစွန့်ဝံ့ဘူးဗျာ၊ မူးလေကြောက်လေ ဖြစ်နေကုန်
ပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ ကျွန်တော် အားနာ
ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ၊ ဟီး. . ဟီး. .
ဟီး. . ဟီး”ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှိုက်ကြီးတစ်ငင်
ငိုပြန်ပါတော့သည်။

ကိုဘဆိုင်နှင့် စပယ်သစ်တို့က ရှေ့မှ ဤသို့ပြောနေကြစဉ်
နောက်မှ လိုက်လာကြသော ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ လူသတ်မှုတွင် အယူခံ
ဝင်သော ရာဇဝတ်ကောင်သည် တရားသူကြီး၏ အမိန့်ဒီဂရီချမှတ်ခြင်းကို
နားထောင်သည့်အလား နားတစွင့်စွင့်ရှိကြသည်။

ဆိုင် ။ ။ (ပခုံးကိုပုတ်လျက်)
“ဝမ်းနည်းနေစရာ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း . အခု
လုပ်ရင် အခုဖြစ်နိုင်တာမျိုးပဲဗျာ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သစ် ။ ။ " ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာလာပြီး သွေးဆောင်
နေတာလဲ တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လူစုဖယ်၊
ကျုပ်ပြန်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စပယ်သစ်သည် ကိုဘဆိုင်၏လက်မှ ရုန်းထွက်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရာ နောက်မှလာသော လော်ရီကားဝင်တိုးသည်နှင့် ဆယ်ပေခန့်လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

"နံရိုးနှစ်ချောင်းနှင့် ဘယ်ဘက်လက်မောင်း ကျိုးရှာပြီ"ဟု ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်လာသော ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ကာ မှတ်ချက်ချ၍ သူနာတင်ကားဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ လူနာကို ဝင်ကြည့်နိုင်ပြီဟု ဆရာဝန်က အမိန့်ချသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ပိုက်ဆံကလေးခြစ်ခြုတ်စုဆောင်း၍ သစ်သီးကလေးတစ်ခြင်း ဝယ်ယူပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့်ကိုဘဆိုင်အား ဆေးရုံသို့သွားတွေ့ရန် စေလွှတ်ကြသည်။

စပယ်သစ်မှာ ပတ်တီးများစည်းလျက် မျက်နှာကြက်သို့ တမော့်မော့်ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားကြ၍ မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် "ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ကြပါ"ဟု သူစိမ်းပမာ တရိုတသေပြောနေသည်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

"နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းရဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာ အငြိုးပြေစားရအောင် စပျက်သီးကလေးများ ယူခဲ့တယ်ဗျ"

"ဩော်၊ ဟုတ်လား ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ငွေမှန်မှန်ပို့ရင် ကျေနပ်တာပါပဲ၊ သစ်သီးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေကြပါနဲ့"

"ဟေး. . ကိုယ့်လူ ကျုပ်တို့ပါဗျ၊ ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ"

"ဗျာ. . ခင်ဗျားတို့ ဘစ်တစ်ဂျာနယ်တိုက်က သတင်းထောက်တွေမဟုတ်လား"

"သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး ကိုဘသစ်ရဲ့၊ကျုပ်တို့လေ ဘဆိုင်လေ"

"ဩော်. . လန်ကွတ်တီပါလား၊ ဟိုလူက အိန်းဂျိတ္တဲ၊ ကျုပ်သိပါပြီ"

"ကျုပ်တို့များ မေ့နိုင်သေးလားဗျာ၊ တကယ်ဆိုတော့ ဆိုးတူကောင်းဖက်တွေ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်မှာပါလေ၊ ဒါထက် ကျုပ် ဦးနှောက်က ဘာဖြစ်တယ်မဆိုနိုင်ဘူးဗျ၊ တချို့ဟာတွေလဲ မေ့တယ်၊ တချို့ဟာတွေလဲ မှတ်မိလိုက်တာဖြူးလို့ဗျ၊ ဦးခေါင်းနည်းနည်းထိသွားထင်ပါ့ဗျာ"

"တော်တော်ကြာ ပျောက်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဂျာနယ်တိုက်ကလေးတော့ ခင်ဗျား သတိရကောင်းပါလား ကိုဘသစ်"

"လျော်ကြေးကိစ္စလားဗျ၊ ဟာ. . ဘာမေ့မလဲဗျာ၊ ဒါမျိုးမေ့ပစ်ရင် ခက်ကုန်ရောပေါ့ ဆရာကြီးရယ်"

"ကောင်းပါလေ့ သူငယ်ချင်း"

"ကျုပ်က ဂျာနယ်ငါးစောင်မှာ တစ်နှစ်တွက် ကြိုတင်ပြီး ငွေသွင်းထားမိလို့ ကျုပ် မတော်တဆ ထိခိုက်ရာမှာ တစ်တိုက်က တစ်ပတ်နှစ်ပေါင်၊ တစ်တိုက်က သုံးပေါင်၊ တစ်တိုက်က ဆယ့်ငါးသျှိလင် စုစုပေါင်းရှစ်ပေါင် တစ်ဆယ်သျှိလင် ခြောက်ပဲနီ ရနေတာဗျ"

"နို့ဗျာ. . ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကိုတော့ ဘယ်လိုလဲဗျာ"

"ဘာအဖွဲ့လဲ"

"ဟို လျော်ကြေးတောင်းဖို့ အစီအစဉ်ကလေးဟာလေ"

"ဘာအစီအစဉ်လဲ"

"ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ငွေစုပြီး မဲချတော့ ခင်ဗျားမဲကျလို့ ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်ပြီး ငွေထုတ်ယူကြဖို့ အစီအစဉ်ကလေးဟာလေဗျာ"

စပယ်သစ်သည် အလွန့်အလွန်အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား တစ်ဝကြီးငေးကြည့်နေသေး၏။

ထိုနောက်မှ "ခင်ဗျားတို့ ပြောတာတွေ ကျုပ်တော့ လုံးဝသတိမရဘူး၊ ဘယ့်နှယ်ဗျာ ရာဇဝတ်သင့်မယ့် အလုပ်မျိုးတစ်ခုမှာ ကျုပ်အဝင်အပါလုပ်ပြီး ကြံစည်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့အတိုင်းသာဆိုရင် ငွေလိမ်ထုတ်တဲ့ အလုပ်ပဲဗျ၊ ထွီ. . ကြံကြံစည်စည်ဗျာ"

"ဒီလိုပါ ကိုဘသစ်ရေ. . ."

"သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ကြရိုးမှန်ရင် ကျုပ် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းရှိရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ တင်ပြနိုင်ရဲ့လား"

ဤတွင် ကိုဘဆိုင်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်၍ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုဘဆိုင်အား လှမ်းကြည့်မိသည်။

ထိုနောက် စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကလေးငေးနေကြပြီး. .

"ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုဘဆိုင်၊ သုတ်ခြေတင်ကြမှ ထင်တယ်"

"ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ"

ကျွန်တော်တို့သည် စပယ်သစ်အား နှုတ်မဆက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့ကြသည်တွင်. . စပယ်သစ်က "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်းများရဲ့ စပျစ်ခိုင်ကလေးက ချိုပုံရပါဗျာ"..ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်နှင့် "အပင်းဆို့တော်မူရစ်ဗျာ"ဟု ကျိန်ဆဲခဲ့ကြသေးသည်။

တစ်ညသ၌ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဆိုင်တို့သည် ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခု ရှေ့မှဖြတ်၍ လျှောက်လာကြစဉ်၊ ပွဲပြီးခါစဖြစ်၍ ပရိသတ်များသည် ရုံထဲမှ ထွက်လျှက်ရှိကြ၏။

ဤတွင် ဒရဲ့ဆာကယ်လ် အထူးတန်းပေါက်မှ လက်တွဲလျှက် ထွက်လာကြသည့် စပယ်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်မကလေး တစ်ယောက်ကို မြင်ကြရသည်။ စပယ်သစ်မှာ အရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်၍ မတ်စောက်သော ပိုးဦးထုပ်နက်ကိုဆောင်းလျှက် ဒရဲ့ဆုခေါ် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်တကွ ဂိုက်ပြည့်ဆိုက်ပြည့်ဝတ်ထားရာ၊ ကွေးထားသော လက်ဝဲဘက်လက်မောင်းပေါ်တွင်စတိုင်ကျကျဝတ်ထားသော ဘိုမကလေးတစ်ယောက်က မခို့တရို့ လက်ချိတ်လျှက် စပယ်သစ်၏ လက်ယာလက်သည် ကြိမ်တိုကလေးတစ်ချောင်း ဝင့်၍ဝင့်၍ ဆင်းလာသည်။

ကိုဘဆိုင်သည် ၎င်းတို့ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လိမ္မော်သီးစားနေသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်အား သျှိလင်ဒင်္ဂါးတစ်ပြား ပေး၍ စကားတီးတိုးပြောဆိုလေသည်။ သူငယ်ကလေးသည် သျှိလင်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ လိမ္မော်သီးနှစ်စိတ်ကို နယ်ခြေပြီးလျှင် စပယ်သစ်၏မျက်နှာသို့ ပေါက်ပေါက်ပြေးပြေး ထွက်ပြေးတော့သည်။

နယ်ခြေထားသောလိမ္မော်သီးနှစ်မွှာသည် မျက်စိနှစ်လုံးအကြား နှာရိုးပေါ်တွင် မျက်မှန်ကိုင်းကို တည့်ဘည့်ကြီးဝင်စွပ်၍ စပယ်သစ်မျက်စိနှစ်လုံးစလုံးကို ဖုံးသွားသည်နှင့် ခ်ိုးကုန်းကာ အားခနဲအော်လိုက်သော အသံသည်ကား ကျွန်တော်တို့အဖို့ နားဝင်ချို၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိပါတော့သည်။

ကိုတင့်ဆွေ ကိုရွှေမှတ်တို့နှင့်တွေ့၍ ဤအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရာတွင် ကိုတင့်ဆွေနှင့် ကိုရွှေမှတ်တို့သည် ကိုဘဆိုင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီလှုပ်ယမ်းရင်း လှည့်ပတ်ကာ ကခုန်ကြပါတော့သတည်း။

အိန်းဂျိတ္တဲ

* * *

စကော့ဂေါင်းငမောက်ပန္နာများ ပျောက်ဆုံးသလော

သားသမီးကို ပညာတတ်စေလိုသော စေတနာထားမှုအရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မိဘများကဲ့သို့ မိဘမျိုးရှားလိမ့်မည်ထင်မိသည်။ ကျွန်ုပ် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် မန္တလေးမြို့ ရန်နှင်တံခါးအနီး၌ နေထိုင်လျှက်ရှိရာ အိမ်တော်ရာဘုရားတောင်ပေါက်ရှိ ဒက္ခိဏဝံတိုက် ဘိတ်ကျောင်း (မြိတ်ဘုန်းကြီးကျောင်း)၌ ပညာသင်ရန် အပ်နှံထားသည်။ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားမဟုတ်၊ နေ့ကျောင်းသားအဖြစ် အပ်နှံခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်တည်ရှိသော ရန်နှင်တံခါးနှင့် အိမ်တော်ရာဘုရားမှာ (၁၇)မြှ (လမ်း)ကွာလှမ်းသည်ဖြစ်ရာ မန္တလေးမှ တစ်မြှ (တစ်လမ်း)ဆိုလျှင် သေချင်အောင် သွားရသည်ဟု ရန်ကုန်သားများပြောတတ်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် (၁၇)မြှဆိုသောခရီးမှာ မနီးလှဟူ၍ နားလည်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျောင်းအပ်ခါစ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတစ်ချောင်းမြောင်းပေါင်တစ်လျှောက် အသွားအပြန်နေ့တိုင်းလမ်းလျှောက်ရ၏။ အတန်ငယ်လှရေလည်လာသောအခါ "မြောင်းပေါင်ကြီး"အတိုင်း မလျှောက်တော့ဘဲ အခြားသောကျောက်လမ်းများကစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်၍ မြင်းရထားနောက်မြီး ခိုစီးသော အကျင့်တစ်ခုတတ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် သူငယ်အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ခြင်းကြောင့် နောက်စေ့ဖူးယောင်ခြင်းများ၊ ကျော၌ အရှိုးများ မကြာခဏရခဲ့ဖူး၏။

နောက်ပြောင်ကြပုံမှာကား မြင်းရထားနောက်မြီးရှိ ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ တွယ်ကပ်လှဲလိုက်လာစဉ် လမ်းခရီး၌ သူငယ်တစ်ယောက်ယောက်က "ဟေး ဂယ်ရီဝါလား၊ နောက်မှာကောင်ကလေးပါတယ်"ဟု အော်ပြောလိုက်ရာတွင် မြင်းရထားတပေါ်သား အမိုးပေါ်မှကျော်ပြီး ကြာပွတ်နှင့် ရွှီးခနဲရိုက်လိုက်၏၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အများအားဖြင့်မူကား လမ်းပေါ်မှ သူငယ်ကလေးအော်သံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လျှောဆင်းနှင့်ပြီး ဖြစ်၍ ကြာပွတ်ချက်မှ လွတ်တတ်ပါ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ထိုကဲ့သို့ အော်၍မပြောဘဲ သူငယ်တစ်ယောက်ယောက်က လမ်းပေါ်မှ ဦးခေါင်းငုံ့ခြင်း၊ လက်ညှိုးညွှန်ခြင်းဖြင့် အချက်ပေးလိုက်ရုံနှင့် မြင်းရထားကုလားက ကြာပွတ်ဖြင့် ရှိုးခနဲရိုက်လိုက်ရာ ကြာပွတ်ကြိုးအဆုံးတွင် ပါရှိသော အထုံးသည် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ကျသဖြင့် ရုတ်တရက်လျှောဆင်းပြီး ဖူးယောင်သောဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရသည်ဖြစ်စေ၊ ကျောကို ရိုက်မိလျှင်လည်း တွန့်လိမ်ကာ လျှောဆင်း၍ ကျောမှအရှိန်ကို ပွတ်သပ်ပေးရသည်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ရ၏။ အချက်ပေးသော သူငယ်မှာ ရွယ်တူချင်းဖြစ်ပါလျှင်လည်း ပြေးလိုက်ပြီး တစ်ချီတစ်ပွဲလက်ဖွေ့ထိုးခဲ့ရသေး၏။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူဖြစ်လျှင်မူကား ဒဏ်ရာကို ပွတ်ကာ အောင့်အည်းသည်းခံခဲ့ရလေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်သောအခါတွင် အခြားတစ်နည်းရှိသေး၏။ ထိုခေတ်၌ နွားတစ်ကောင်တည်းတပ်သည့် မြူနီစပါယ်အမှိုက်လှည်းများရှိသေးရာ ၎င်းတို့သည် ညနေခင်းအချိန်များတွင် ဈေးချိုမှ ၎င်းတို့နေသည့် မြောက်ပြင်အရပ်ဘက်သို့ ရွှေတစ်ချောင်းမြောင်းပေါင်ကြီးတစ်လျှောက် မောင်းနှင်ပြန်လေ့ရှိသည်။

အများအားဖြင့် ကျောင်းဆင်းချိန်နှင့် အမှိုက်လှည်းများပြန်လာကြသောအချိန်သည် တိုက်ဆိုင်တတ်၏။ ကျွန်ုပ်က စောလျှင်လည်း စောင့်နေတတ်သည်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကလေးသူငယ်တို့ဘာဝအတိုင်း လှည်းမောင်းချင်တတ်သည့်အလျောက် အမှိုက်လှည်းမောင်းဖို့ ခွင့်တောင်း၍မောင်းတတ်သောအခါတွင် အမှိုက်လှည်းသမားသည် ကျွန်ုပ်အားလှည်းမောင်းစေ၍ သူကိုယ်တိုင်မှာ ခြေညောင်းလက်ဆန့် လမ်းလျှောက်၍လိုက်တတ်သည်၊ သို့ဆိုလျှင် သူ့မှာလည်း အနားရ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာလည်း လှည်းမောင်းရသော ဂုဏ်ကတစ်မျိုး၊ ခြေညောင်းသက်သာသည်က တစ်ကြောင်းနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဝ ဟန်ကျလျက် ရှိကြလေတော့သည်။

တစ်ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၏ထုံးစံအတိုင်း ဘုန်းကြီးနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းသို့ အသုဘရှုလိုက်ခဲ့ရ၍ ငှက်ပျောသီးနှစ်ဖီးဝေစုရခဲ့သည်နှင့် လျှိုကာထမ်းပြီးလျှင် အမှိုက်လှည်းနှင့် ဆုံတွေ့သောအခါတွင် ထုံးစံအတိုင်း လှည်းမောင်းလျက် လာကြသည်၊ လှည်းသမားအားလည်း ငှက်ပျောဖီးမှ သုံးလေးလုံးခြွေ၍ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကျွေးလိုက်သေးသည်။ ရွှေတစ်ချောင်းမြောင်းပေါင်တစ်လျှောက် တအိအိမောင်းနှင်

လာကြ၍ မဲဇိုးတန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်ကြရာတွင် ပန်းထိမ်ဖိုထဲမှ လူတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာ၍ သူ့ရှေ့မှာလည်း ခွေးပုံ့ထွက်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူက "ပြေးပါပြီဗျို၊ အကျိုးနည်းပါပြီဗျို၊ မောက်ပတ္တမြားပါသွားပါပြီဗျို၊ လုပ်ကြပါဦးဟ၊ လိုက်ကြပါဦးဟ" စသည်များဖြင့် ဆူညံစွာအော်ဟစ်ကာ တောင်ပြေးမြောက်ပြေး ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျက်ရှိရာ ပန်းထိမ်ဖိုထဲမှလည်း အခြားလူများထွက်လာကြ၍ ခွေးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ခွေးမှာကား မြောက်စူးစူးသို့ ပုံ့သွားပြီဖြစ်၍ ခြေကျင်မဆိုထားဘိ မြင်းနှင့်လိုက်သော်လည်း (ထိုခေတ်က မော်တော်ကား မပေါ်သေး) မမီနိုင်ရုံသာမက မျက်ခြည်ပြတ်၍သွားလေပြီ။

ပုံ့ထွက်သွားသော ခွေးမှာ အညိုရောင်ကိုယ်လုံးရှိ၍ ဦးခေါင်းဖြူသည်ဟု ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်ခဏတွင် မဲဇိုးတန်းတစ်ရပ်လုံးမှ လူများပြေးလာကြ၍ ပန်းထိမ်ဆရာအား ဖြစ်ပျက်ပုံကို မေးကြရာ၊ အမှိုက်လှည်းသမားမှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသဖြင့် လှည်းမရပ်ဘဲ မောင်းဖို့ပြောသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝါးလုံးလျှိုသော ငှက်ပျောနှစ်ဖီးကို လှည်းပေါ်မှ ချ၍ အစအဆုံးနားထောင်ရန်အတွက် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းနေရစ်လေသည်။ အရပ်သားများက တစ်ယောက်တစ်ခွန်းမေးမြန်းကြ၍ ပန်းထိမ်ဆရာက ပြန်ဖြေသည်မှာ၊ **ခင်လေးဆင်အပ်သော** ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ခေတ်ဆန်ဆန်မြှုပ်၍ ကွင်းရန် ကျောက်ကိုဖြုတ်၍ ကြေးလင်ပန်းကလေးထဲ၌ ထည့်ထားပြီး လက်ဖက်ရည်အိုးဝေကျသည်နှင့် လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ဖို့ထသွားလိုက်မိရာတွင် ခွေးတစ်ကောင်က ပတ္တမြားကို မျိုသွားကြောင်း၊ ဘယ်အရပ်က လာသည့် ခွေးမှန်းလည်းမသိကြောင်း၊ ဤမျှလောက်အရည်ကောင်းသော ပတ္တမြားကို မိမိလည်း လျော်နိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် ခင်လေးဆင်နှင့် စကားများပြီး ဘယ်အဖြစ်ရောက်ရဦးမည်မသိကြောင်း၊ ညကတည်းက အိပ်မက်မကောင်းမြင်မက်မိ၍ သတိထားနေရာ၊ တစ်နေ့လုံးမျက်ခုံးလည်း ခဏခဏလှုပ်ကြောင်း စသည်များဖြင့် ပြောပြရင်း ရင်ဘတ်ကို ခဏခဏထုလေရာ၊ အရပ်သားများလည်း စုတ်တသပ်သပ်နှင့် နားထောင်လျက်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို သိရ၍ တော်လောက်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပြန်တော့မည်ဟု ငှက်ပျောနှစ်ဖီးကို ဝါးလုံးလျှိုလိုက်စဉ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ကျော့ကသီရောက်လာကြ၍ "ဟုတ်သလား၊ ဟုတ်သလား"ဟု မေးကြရာ၊ ပန်းထိမ်ဆရာက "ဟုတ်ပါတယ် ခင်လေး"ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မိန်းမကြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည် ရင်ဘတ်ကိုစုံထုကာ "ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပေါ့လားရှင်တို့" ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်းလေတော့သည်။ ထိုမိန်းမကြီးကား ပတ္တမြားလက်စွပ်ရှင် ခင်လေးဆင်ပင်ဖြစ်သည်ဟု အခြားလူများကပြောပြ၍ ကျွန်ုပ် သိရသည်။ ထိုနောက် ခင်လေးဆင်က "ဘယ်က ခိုလဲ ကိုရင်မောင်ရဲ့၊ အိမ်က ခိုလား" ဟုမေးရာ၊ ပန်းထိမ်ဆရာက "အိမ်ကခိုဖြစ်ရင် သတ်ပြီး စလုတ်က ထုတ်ယူမှာပေါ့ ခင်လေးရယ်၊ ဘယ်ကခိုမှန်းမသိရလို့ ခက်နေတာပေါ့"ဟု ပြန်ပြော၏။

ဤတွင် တစ်ယောက်သောအရပ်သားက "ညောင်ပင်ဈေးနားက ခိုသမားကိုကျော့ရဲ့ ခိုတွေနဲ့တူတယ်၊ သူ့ခိုတွေက ဒီကို ခဏခဏလာတတ်တာပဲ"ဟုပြောသဖြင့် ခင်လေးဆင်က "သူ့မှာ ခိုဘယ်နှကောင်လောက်ရှိသလဲ"ဟုမေးရာ၊ အရပ်သားက "နည်းဘူးဗျ၊ ကိုးဆယ်တစ်ရာလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်"ဟုပြော၏။ ခင်လေးဆင်က ပန်းထိမ်ဆရာအား "ပတ္တမြားမျိုသွားတဲ့ခိုက ဘယ်လိုအသွေးအရောင်လဲ"ဟုမေးရာ ပန်းထိမ်ဆရာက "ဦးခေါင်းဖြူနဲ့ ခိုညိုပဲခင်ဗျ"ဟုပြန်ပြော၏။ "ကိုင်း. . ဒါဖြင့်လာ၊ ခိုမွေးသူ ကိုကျော့အိမ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြော၊ ဝယ်တန်ဝယ်ရအောင်"ဟု ခင်လေးဆင်က ပြော၍ ပန်းထိမ်သည်နှင့်အတူ ထွက်သွားကြလေရာ လူစုကွဲ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ငှက်ပျောဖီးထမ်းလျက် ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်မိုးချုပ်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ မိဘများက ဘာကြောင့် မှောင်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်ရသနည်းဟု ထုချေလွှာတောင်းကြရာတွင် ပတ္တမြားကို ခိုမျိုသည့်အခြင်းအရာကြောင့် နားထောင်နေမိသဖြင့် နောက်ကျရကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးရာတွင် မိခင်က. . .

"နေပါဦးဟဲ့. . ပတ္တမြားရှင်က ခင်လေးဆင်တဲ့လား"

"ဟုတ်တယ် အမေ"

"အသားခပ်ဖြူဖြူ၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်လေ"

"ဟုတ်တယ် အမေရဲ့"

"သူ့ယောက်ျားကော လိုက်လာသေးလား"

"ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ ပါလာတယ်အမေ"

"ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်း သျှောင်ကြီးနဲ့လေ"

"မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့၊ ပုပုပျပ်ပျပ် ခေါင်းတုံးနဲ့လူပဲ"

"ဒါဖြင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျား မောင်မောင်တင့်က ဖဲဝိုင်းက မထနိုင်ဘူးထင်တယ်"

"သူတို့ကို အမေသိသလား"

"သိတာပေါ့ဟယ်၊ နန်းတော်ထဲမှာ အတူနေခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့"

ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ သီပေါဘုရင်၏ စာတော်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ ခင်လေးဆင်အား သိသည်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ခင်လေးဆင်အကြောင်း မိခင်သိခဲ့ပုံအခြင်းအရာများကို ဆက်လက်မေးမြန်းသဖြင့် မိခင်က ပြန်ပြောလေသည်။ အကျဉ်းချုပ်မှာကား သီပေါရှင်ဘုရင်နှင့် မိဖုရားစုဘုရားလတ်တို့ကို ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စစ်တပ်ဗိုလ်ချုပ်စလေဒင်က နန်းတော်ထဲ၌ ဖမ်းဆီးသည့်အခါ ဘုရင့်ပစ္စည်းအချို့ကို စစ်ဗိုလ်မှူးက ခိုးဝှက်၍ယူကြကြောင်း၊ အချို့သော ပန်ချာပီစစ်ဗိုလ်ကလေးများသည် မိဘုရား၏ဝတ်လဲတော် (ထဘီ) များကို ဦးခေါင်း၌ ရစ်ပတ်ကာ "ပေါင်း" ၍ ထွက်လာကြခြင်းကိုမြင်ရသဖြင့် မိခင်တို့လူစုမှာ "ငိုအားထက် ရယ်အားသန်"ဆိုသော စကားကဲ့သို့ အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူမည့် အရေးထဲ၌ပင် ရယ်မိကြရသေးကြောင်း၊ အချို့သော အပျိုတော်များသည်လည်း ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲသို့ဝင်၍ ရွှေသင်ဖြူးများ အလိပ်လိုက်ဝှက်ယူရန် မဖြစ်နိုင်သည်နှင့် ကတ်ကြေးဖြင့်ကိုက်ညှပ်ကာ ခါးကြားသို့သွင်းဝှက်ယူကြကြောင်း၊ မိဖုရားသည် မိမိ၏အပျိုတော်များအား မိမိတို့နှင့်အတူ လိုက်လိုသူရှိပါသလောဟုမေးမြန်းရာ ခင်လေးဆင်နှင့် အခြားအပျိုတော်တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တို့က လိုက်ပါမည်ဟု လျှောက်ထားကြ၍ မိဘုရားက ပစ္စည်းများကိုအပ်နှံကြောင်း၊ အခြားသောအပျိုတော်များ လိုက်ပါသွားကြသော်လည်း အပျိုတော်ခင်လေးဆင်မှာ လိုက်ပါတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ မိဖုရား၏ပစ္စည်းထုပ်နှင့် ချန်နေရစ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မင်းလက်ထက်၌ ခင်လေးဆင်သည် သံတော်ဆင့်တစ်ယောက်၏သား မောင်မောင်တင့်နှင့် အကြောင်းပါ၍ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနိုင်ကြကြောင်း၊ သို့သော် ထိုင်စားရုံနှင့် မကျေနပ်ဘဲ နေ့ရှိသမျှ ဂျင်, ဖဲ ကစားကြသဖြင့် အတော်ရှုံး၍ ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ ယခုပျောက်သည်ဆိုသော ပတ္တမြားမှာ ငမောက်ကြီးမဟုတ်၊ ငမောက်ကလေးဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း၊ ငမောက်ကြီးမှာ စလေဒင်၏လက်သို့ ပါသွားသည်ဟုကြားရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြလေသည်။

နိဂုံးချုပ်၌ မိခင်က. . .

"မတရားသဖြင့် ယူထားတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာမျိုးဟာ အဲဒီမှာ အဖတ်တင်မလဲ ငါ့သား၊ တတိတတိနဲ့ ပြုတ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ ငမောက်တလေးတောင် ပြောင်တော့တာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နေပါဦးအမေရဲ့၊ ခင်လေးဆင်တို့တော့ရတယ်၊ အမေတော့ ဘာမှ မရလိုက်ဘူးလား"

"ခင်လေးဆင်က မိဖုရားနဲ့ လိုက်ပါ့မယ်ဆိုပြီး မလိုက်ဘဲနဲ့ချန်နေရစ်တာကွယ့်"

"နေပါဦးလေ . . ခုတင်က ရွှေသင်ဖြူးတွေကို ကတ်ကြေးနဲ့ ကိုက်ညှပ်ယူတဲ့နည်းကော အမေတို့ မလုပ်ဘူးလား"

"ဒီလိုကွယ့် ငါ့သား . . အမေက ဟိုတုန်းက (၁၈)နှစ်သမီးရှိသေးတယ်၊ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်လေတော့ ဘာမှ လိုချင်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး၊ စစ်တပ်တွေမြင်ရပြီး ကြောက်ချေးပါနေရတော့တာပဲ၊ ခုတင်က လုပ်တာမျိုးက အပျိုတော်ကြီးတွေ၊ သခင်ကြီးတွေမှ စိတ်ကူးကြရတာကိုး၊ ရိုးရိုးပြောရရင် မလိုချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်အားကြီးပြီး မလုပ်ဝံ့တာကြောင့်ပါပဲ"

(မိခင်၏စကားမှာ ဟုတ်မှန်ပုံရသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော အပိုင်းထဲမှ မဟုတ်ချေ။)

■

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့သွားသောအခါ မဲဒိုးတန်း ပန်းထိမ်ဖိုရှေ့မှ ဖြတ်သွား၍ ပန်းထိမ်ဖိုဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်လေးဆင်နှင့် ပန်းထိမ်ဆရာအပြင် အခြားလူသုံးလေးယောက်တို့သည် တိုင်ပင်စည်းဝေးလျက်ရှိကြရာ၊ ၎င်းတို့၏ခြေဟန်လက်ဟန်များကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ငြင်းခုံလျက်ရှိကြပုံရ၏။ ဘာတွေငြင်းနေကြသည်ဟု သိလိုသော်လည်း ကျောင်းနောက်ကျမည်စိုး၍ နားထောင်ချင်လျက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ သို့သော် ပျောက်ဆုံးနေသော ငမောက်ပတ္တမြားမူကား ပြန်တွေ့သေးဟန် မတူဟု ကျွန်ုပ်အကဲခတ်ခဲ့မိသည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းလာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ငမောက်ပတ္တမြားအကြောင်းကို ဈေးဇဂ်မှ ကြားခဲ့ရသည်။ ကြားရပုံကား ဤသို့တည်း။ ကျွန်ုပ်မုန့်ဖိုး နှစ်ပြားရသည့်အနက်မှ နေ့ခင်းအချိန်တွင် တစ်ပြားဖိုးသာဝယ်စား၍ ကျန်သောတစ်ပြားကို ဈေးချိုထဲမှ ပဲကြီးလှော်ဝယ်၍ ခါးပိုက်၌ထည့်ကာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တကျွတ်ကျွတ်ဝါး၍ စားသွားတတ်သည်။ ဤသို့မလုပ်ခဲ့လျှင် (၁၇)ပြခရီးကို လမ်းလျှောက်ရခြင်းမှာ နုံးချည့်လှသည်။ ထိုနေ့ညနေက ဈေးချိုထဲသို့ဝင်၍ ပဲလှော်ဝယ်လျက်ရှိစဉ် အနီးအပါးရှိ ဈေးသည်များသည် . . "စက္ကင်းငမောက်ပတ္တမြား"အကြောင်းကို

သူ့ထက်ငါ အလုအယက်ပြောပြလျက်ရှိကြ၏။ (ထိုခေတ်၌ အင်္ဂလိပ်လိုတတ်သူ တစ်ယောက်တလေက အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ညှပ်ပြောလိုက်လျှင် အခြားလူများကလည်း လိုက်ရောပြီး ပြောတတ်ကြခြင်းကြောင့် ထိုစကားလုံးပင် တွင်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် စက္ကင်း၏စိန်သုံး စက္ကင်းဖိုးစိန်စသည်ဖြင့် သုံးနှုန်းတတ်ကြသည့်နည်းတူ "စက္ကင်းငမောက်"ဟူသော စကားလုံးပင်လျှင် တည်ထွင်ထားကြလေပြီ)

ပဲလှော်ဝယ်ရင်း ကျွန်ုပ်နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ဈေးသည်တစ်ယောက်က "ခိုးချီသွားတဲ့ ပတ္တမြားက ငမောက်ကြီး မဟုတ်သေးဘူးတဲ့၊ ငမောက်ကလေးဆိုတော့ စက္ကင်းငမောက် ခေါ်ရမှာပေါ့လေ၊ ငမောက်ကြီးဟာက ဝါဂွမ်းတစ်ပိဿာလောက်ထည့်လိုက်ရင် ဂွမ်းတွေ အားလုံး နီရဲသွားရော့တဲ့၊ စက္ကင်းငမောက်ကတော့ ဂွမ်းအစိတ်သားလောက်သာ နီနိုင်တယ်ဆိုပါကလား"

အခြားတစ်ယောက် . . .

"ငုံတယ် ခေါ်ရတယ်တော့၊ ငမောက်ကြီးက တစ်ပိဿာငုံတယ်၊ စက္ကင်းငမောက်က အစိတ်သားငုံတယ်၊ ဒီလိုပြောရတယ်"

အခြားတစ်ယောက် . . .

"ဒါထက် ခိုသမား ကိုတားက တယ်အကြံပိုင်ပါကလား၊ ခိုမွေးသူကိုကျော့ဆီက ခိုခေါင်းဖြူရှိသမျှ (၁၀)ကောင်ကို သိမ်းကျုံးပြီး ဝယ်သွားဆိုပါကလား"

တစ်ယောက် . . .

"ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ခင်လေးဆင်နဲ့ ပန်းထိမ်ဆရာတို့က ချက်ချင်းလိုက်သွားတာတောင် ရောင်းကုန်ပြီးနှင့်ပြီတဲ့လား"

တစ်ယောက် . . .

"ဟုတ်သတဲ့တော့၊ ခိုသမားကိုတားက ခိုဆယ်ကောင်ကို ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးဝယ်လို့ ရောင်းလိုက်ပြီးပြီတဲ့"

တစ်ယောက် . . .

"နို့ . . ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပ၊ ကိုတားဆီကို ခင်လေးဆင်တို့က မလိုက်ကြဘူးတဲ့လား"

တစ်ယောက် . . .

"လိုက်ဘီလားတော်၊ လိုက်ပေမယ့် ဘာရမလဲ၊ ကိုတားက လုပ်ငန်းကပဲ၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်ထားတာ၊ ဘယ်တလာရောင်းတော့မှာလဲ"

တစ်ယောက် . . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မြန်လဲမြန်လိုက်ပါပေ့တော်၊ ခုချက်ချင်းလိုက်တာတောင် မမီလိုက်တော့တာပဲကိုး၊ လွန်ပဲလွန်လွန်းတယ်"

တစ်ယောက်. . .

"မလွန်နဲ့လေ၊ ပန်းထိမ်သည်က ခင်လေးဆင်ဆီ လူလွှတ်ပြောနေတုန်း. . ခိုသမားကိုတားက ကြားလို့မို့ ချက်ချင်းပြေးဝယ်ထားဟန်တူတယ်"

တစ်ယောက်. . .

"ခင်လေးဆင်တို့ လိုက်သွားတော့. . . ကိုတားက ဘာပြောသတဲ့လဲ"

တစ်ယောက်. . .

"သူ့ပစ္စည်းကို သူ ရောင်းချင်မှ ရောင်းမယ်တဲ့၊ လိုချင်ရင် ငါးထောင်တျပ်ပေးရမတဲ့"

တစ်ယောက်. . .

"လွန်လွန်းလှချေတော်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ဝယ်ထားတာကို ငါးထောင်ကျပ်တောင်းတာ များတော့ မကဲလွန်းဘူးလားတော်တို့"

"မပြောနဲ့လေ၊ ဒါကတော့ ငမောက်က တစ်သောင်းကျော်တန်တယ်ဆိုတာကိုး"

ဤတွင် ဈေးဝယ်သူများ အစုလိုက်ရောက်လာသည်နှင့် ဈေးသည်များမှာ စကားပြတ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပဲလှော်ဝါးရင်းထွက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။ မဲဇိုးတန်းသို့ရောက်၍ ပန်းထိမ်ဖိုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကာလသားခေါင်း ကိုလေးတာရောက်နေ၍ စတိုင်ပါပါနှင့် စကားပြောနေသည်ကို အခြားလူများက ဝိုင်းရံကာ နားထောင်လျက်ရှိကြသည်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။ ဘာတွေပြောနေကြသည်ဟု သိလိုလှသော်လည်း ဈေးချိုထဲတွင်လည်း အတော်အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ မိုးချုပ်မည်စိုးသည်နှင့် လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် ယူနီဖောင်းဝတ်ပုလိပ် တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရသည်။

■

ဤနေရာ၌ ထိုခေတ်က ခိုများ၏ရေပန်းစားပုံကို ဖော်ပြပေဦးမည်။ နံနက်ခင်း ညနေခင်းအချိန်များ၌ မန္တလေးမြို့ လမ်းများပေါ်တွင် လျှောက်သွားပါက "လာ. . လာ. . လာ. . လာ"ဟူသောအသံများကို တစ်ရပ်၌ မကြားရလျှင် တစ်ရပ်၌ ကြားရတတ်ပေသည်။

ဤအသံများကား ခိုးသမားများ ခိုကျင့်သည့် အသံများပင်ဖြစ်သည်။ ခိုကျင့်ခြင်းဟူသည်မှာ ခိုငှက်သတ္တဝါသည် မည်သည့်နေရာမှ လွှတ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ မိမိနေအိမ် (ယင်း) သို့ ပျံလာတတ်သည်ဖြစ်ရာ ခိုကို တစ်နေရာမှ လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ခိုအိမ်အနီးမှ သခင်ကရပ်၍ "လာ. လာ. . လာ. . လာ"ဟု အသံကုန်ဟစ်ကာ ခေါ်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုတဲ့သို့ သုံးလေးလတန်သည်ဖြင့် လေ့ကျင့်ပြီးစီးသောအခါ ကျင့်သားရသော ခိုအချင်းချင်း အလောင်းအစားနှင့် ပြိုင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ခိုပြိုင်ပုံကား အောက်ပါအတိုင်းပေတည်း။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူးသော ခိုပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။ မန္တလေးမြို့ (၂၈)လမ်း၊ "ယင်း" ရှိသောခိုတစ်ကောင်နှင့် လမ်း(၂၀) "ယင်း" ရှိသော ခိုတစ်ကောင် ပြိုင်ကြရာတွင် အလယ်ဗဟိုကျသော (၂၄)လမ်းတွင် အုပ်ဆောင်းတစ်ခုချထား၏။ အဆိုပါ ခိုနှစ်ကောင်ကို ရန်ကင်းတောင်သို့သွား၍ တစ်ပြိုင်တည်းလွှတ်လိုက်ရာ ခိုများသည် မိမိ၏ယင်းသို့အသီးသီး ပျံလာကြ၏။ ယင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယင်းအနီးမှစောင့်နေသော အပြေးသမားတစ်ယောက်သည် ခိုကိုဖမ်း၍ အုပ်ဆောင်းရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။ (၂၈)လမ်းရှိ ခိုကိုလည်းကောင်း၊ လမ်း(၂၀)ရှိ ခိုကိုလည်းကောင်း ဗဟိုချက်ဖြစ်သော (၂၄)လမ်းရှိ အုပ်ဆောင်းဆီသို့ အပြေးသမားအသီးသီးက ကိုင်လျက်ပြေးကြလေသည်။ ခိုယင်းများနှင့် အုပ်ဆောင်းရှိသော (၂၄)လမ်းမှ လေးပြ (၄-လမ်း)ကွာဝေးလေရကား အပြေးသမားသည် ဤမျှလောက် ဝေးလံစွာ တစ်ဆက်တည်းတစ်တန်းတည်းမပြေးနိုင်သောကြောင့် တစ်ပြလျှင် အပြေးသမားတစ်ယောက်စီစောင့်လျက်ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းပြိုင်ပွဲ၌ ခိုတစ်ကောင်အတွက် အပြေးသမား လေးယောက်စီပါဝင်ကြရလေသည်။

များစွာသော ခိုပွဲများ၌ အုပ်ဆောင်းဆီသို့ ခိုကိုင်လျက် ပြေးလာသော အပြေးသမားနှင့် အခြားတစ်ဖက်က ပြေးလာသော အပြေးသမားတို့မှာ (၁၀)တောင်၊ (၁၅)တောင် စသည်ဖြင့် ကွာလှမ်းတတ်သောကြောင့် ခိုကို ယင်းထဲသို့ ထည့်သွင်းရန် အခက်အခဲမရှိဘဲ အလွယ်တကူနှင့်ပင် ထည့်နိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ ခိုချင်းလည်း အပုံတူ၍ အပြေးသမားချင်းလည်း ခြေတူကြသည့်အခါများလည်း ရှိတတ်သေး၏။ ထိုသို့သောအခါများ၌ (ဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကြည့်ရသော ခိုပွဲ၌ကား ဤအတိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်) အုပ်ဆောင်းသို့ ခိုထည့်ရသော အပြေးသမားမှာ အပြေးကောင်းရုံသာမက အလုအယက် ထည့်နိုင်မှသည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိနိုင်သေးသောကြောင့် ဗလရှောင်း၍ လက်ဖွေ့သတ်တတ်ဖို့လည်း လိုသေးသည်။ အထက်ပါခိုပြိုင်ပွဲ၌ အပြေးသမား ရှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် နောက်ဆုံးပယ်အပြေးသမားနှစ်ယောက်မှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

အထက်ပါခိုပွဲ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှကျောင်းသို့ အသွား စိန့်ပီတာကျောင်းအနီး၌ ကြုံကြိုက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ အုပ်ဆောင်းအနီး၌ လူအမြောက်အမြားစောင့်ကြည့်နေကြခြင်းကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ခိုပွဲကြီးဖြစ်သည့်ဟု သိရသည်နှင့် ကျောင်းနောက်ကျ၍ ဘုန်းကြီးရိုက်မည်ကို မစိုးရိမ်နိုင်တော့ဘဲ လူအုပ်ကြီးထဲသို့ဝင်၍ ရောလိုက်ရသည်။ ကြည့်နေကြသောပရိသတ်သည် ရွှေတစ်ချောင်းမြောင်းပေါင် တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ကြည့်သူများက ကြည့်ကြ၍ တောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်သူများကလည်း ကြည့်နေကြသည်။ ပြိုင်ခိုများရှိသော (၂၈)လမ်းနှင့် လမ်း (၂၀)တို့၌မူ ခိုရှင်များက "လာ. . လာ. . လာ. . လာ" ဟူသော ခေါ်သံများဖြင့် ဆူညံနေမည်ဖြစ်ရာ၊ အုပ်ဆောင်းထားသော (၂၄)လမ်းကမူ ထိုအသံများကို မကြားနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်အနီး၌လည်း အချင်းချင်းစကားပြောကြသော အသံများကို ကြားရ၏။

"ခိုတွေကို ရန်ကင်းတောင်ရောက်အောင် ဘယ်လိုလှုပ်ယူသွားကြသလဲ"

"ဘိုင်စကယ်တွေနဲ့ တင်ယူကြသတဲ့"

"ဟာ. . ခိုတွေ နွမ်းကုန်တော့မှာပေါ့"

"ဘာနွမ်းမလဲဗျ၊ လက်နဲ့ကိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ချိုးထည့်တဲ့ အိမ်မျိုးနဲ့ ထည့်ယူရတယ်"

"သွားလွှတ်ကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီတဲ့လဲ"

"မနက် ခုနစ်နာရီကတည်းကတဲ့"

"ဒါဖြင့် ရောက်လုကြရောပေါ့ဗျ"

ယင်းသို့ ပြောလျက်ရှိကြစဉ်ပင် ပရိသတ်ကြီးသည် (အနည်းဆုံးလူလေးငါးယောက် ရှိမည်ထင်သည်) လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၍ တောင်အရှေ့သို့ကြည့်သူကကြည့်၊ မြောက်ဘက်သို့ မျှော်သူမျှော်ဖြစ်နေကြ၍ တစ်ပြိုခန့်အကွာအဝေးတွင် တောင်ဘက်ရော မြောက်ဘက်ပါ လူတစ်ယောက်စီ ပြေးလာကြသည်ကို မြင်ကြရသည်။

အပြေးသမားနှစ်ယောက်တို့သည် ခိုတစ်ကောင် ကိုယ်စီကိုင်လျက် အုပ်ဆောင်းဆီသို့ ခြေကုန်သုတ်လာကြရာ တဖြည်းဖြည်းနီးသည်ထက်နီးလာကြ၍ တောင်ဘက်က နိုင်လိမ့်မည်၊ မြောက်ဘက် နိုင်လိမ့်မည်ဟု စသည်များဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေးလျက်ရှိကြ၏။

တောင်ဘက်သို့ ပြေးလာသောလူမှာ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် အရပ်ပုပုဖြစ်၍ မြောက်ဘက်က လူမှာ မည်းမည်းရှည်ရှည်ဖြစ်လေရာ နှစ်ယောက်စလုံးတို့မှာ ခါးတောင်းမြှောင်လှအောင် ကျိုက်ထား၍ အကျႌထုံးလုံးဖြစ်ကြ၏။ ပရိသတ်တို့လည်း သူ့လူငါ့လူ၊ သူ့ဘက်ငါ့ဘက် အားပေးလျက်ရှိကြသဖြင့် ကျွက်ကျွက်ညံလျက်ရှိ၏။

အပြေးသမားများလည်း ခိုကိုယ်စီနှင့် ပြေးလာကြရာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်း၍မြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ အလုအယက်ဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိကြ၍ တိုးပြီးညှစ်ထုတ်ပြေးလာကြ၏။ တောင်ဘက်မှ ပြေးလာသော ဖြူဖြူအပြေးသမားများသည် အုပ်ဆောင်းအနီးသို့ရောက်၍ လက်၌ကိုင်ထားသောခိုကို အုပ်ဆောင်းထဲသို့ထည့်မည်အပြုတွင် မြောက်ဘက်မှပြေးလာသော မည်းမည်းအပြေးသမားသည် ဖြူဖြူလူကို ဒူးပျံပစ်၍ တိုက်လိုက်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ပါးနပ်သော ဖြူဖြူလူကလည်း ဦးခေါင်းကိုငုံ့ပြီး ကိုယ်ကို ကျုံ့ပေးလိုက်ရသောကြောင့် လူချင်းမတိုက်မိဘဲ ခြေဖျားကလေးဖြင့်သာ ပခုံးကိုရှပ်သွားလေသည်။

ဤတွင် မည်းမည်းလူသည် လူချင်းတစ်ကိုယ်လုံး တိုက်ဖို့ပြင်ဆင်ပြီး ပစ်ဝင်လိုက်ပါလျက် ခြေဖျားကလေးမျှသာ ထိခိုက်မိသွားသည့်အတွက်ကြောင့် အားလွန်ပြီး တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလေရကား မြေကြီးပေါ်တွင် နှစ်လိမ့်သုံးလိမ့် လိမ့်သွားပြီး လက်ထဲမှ ခိုမှာလည်း လွတ်သွားသဖြင့် ပျံထွက်သွားလေတော့သည်။ ဖြူဖြူလူမှာလည်း ခိုကိုင်ထားသော လက်ဘက်မှ ပခုံးကိုခတ်မိခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ခိုလွတ်သွားသဖြင့် ပျံတက်သွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဖြူဖြူလူသည် ခိုကိုသတိမရနိုင်ဘဲ မြေပေါ်၌ လဲနေသော မည်းမည်းလူဆီသို့ပြေးကာ တစ်ကိုယ်လုံးအုပ်စီးလိုက်ရာ မည်းမည်းလူက ရင်ဘတ်ကိုခြေထောက်နှင့်ဆီး၍ တားလိုက်သောကြောင့် မြေပေါ်၌ပင် ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွား၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ လူဖြူနှင့်လူမည်းတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းထကြ၍ လက်ဖွေ့သတ်ကြလေရာ ပရိသတ်နှင့် ပုလိပ်များက ဖျန်ဖြေပြီး လူခွဲပေးလိုက်ရလေသည်။ ခိုပွဲမှာ အမိန့်ခံ၍ ကျင်းပရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်အစောင့်အရှောက်ရသည်ဟု ကြားရဖူးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ကတိုက်ကရိုက်ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီး၌ လူအများပြောသံကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် ရင်းခိုပွဲမှာ သရေပွဲဖြစ်သွားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဒိုင်လူကြီးများမှတား အကောက်တစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်ကို လက်လွှတ်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကြားရခြင်းအားဖြင့် လောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြေးမှာ (၁၅၀၀)ကျပ် ကြေးဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။ ခိုပွဲများမှာလည်း လှေပွဲ၊ လှည်းပွဲ စသည်များကဲ့သို့ နီးစပ်ရာတစ်ရပ်လုံးက ဝိုင်း၍ လောင်းကြခြင်းကြောင့် အချို့မှာ ငါးထောင်ကျပ်အထိ လောင်းကြေးရှိသည်ဟု ကြားရဖူးလေသည်၊ သို့သော် ဗိုင်လူကြီးများလည်း ပုလိပ်များနှင့် ဝေစားရသည်ဟုလည်း ပြောသံကြားရဖူးလေသည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပဲကြီးလှော်ဝယ်ရန် ဈေးချိုသို့ဝင်ရင်း ဈေးဂေဇက်ကို နားထောင်ခဲ့ရသေးသည်။ ဈေးသည်များသည် ခိုပွဲအကြောင်းကိုပြောကြသော်လည်း ၎င်းထက် စက္ကင်းငမောက်အကြောင်းကို သာ၍စိတ်ဝင်စားကြ၏။

တစ်ယောက်. . .

"စက္ကင်းငမောက်အကြောင်းကို ဘယ်လိုများကြားကြသေးသလဲ"

တစ်ယောက်. . .

"ခင်လေးဆင်တို့က ခိုသမားကိုတားဆီသွားပြီး ရင်ဘတ်စည်တီးနဲ့ ခိုတွေတောင်းလို့လဲမရ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ခိုဆယ်ကောင်ကို တစ်ရာပေးပါမယ်ဆိုလို့လဲ မရောင်းဘူးတဲ့တော့၊ ခင်လေးဆင်တို့ ကျွမ်းပြန်နေတာပဲတဲ့"

တစ်ယောက်. . .

"နို့. . ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မယ်၊ တရားမစွဲဘူးလား"

တစ်ယောက်. . .

"ဘယ့်နှယ်လုပ်စွဲမလဲ၊ ကိုတားကလဲ ငွေပေးပြီးဝယ်ထားလို့မို့ သူ့ခိုတွေဖြစ်နေပြီးဟာ၊ သူရောင်းချင်မှ ရောင်းမှာပေါ့"

တစ်ယောက်. . .

"ကျုပ်ကတော့ သတင်းတစ်မျိုးကြားတယ်တော်ရေ့"

တစ်ယောက်. . .

"ဘယ်လိုတဲ့လဲတော်"

တစ်ယောက်. . .

"ခိုတွေကို အစုလိုက်မရောင်းဘဲ တစ်ကောင်စီ လေလံပစ်မယ် ဆိုပါကလား၊ စပြီးလေလံပစ်ကတည်းက တစ်ကောင်ကို တစ်ရာကျပ်စီ **သားပြီး ပစ်မှာတဲ့တော့"**

တစ်ယောက်. . .

"တစ်ကောင် တစ်ရာကျပ်ဆီဆိုတော့ ဆယ်ကောင်အနက် ငွေ တစ်ထောင်ကျပ်ရမှာပေါ့လေ"

တစ်ယောက်. . .

"တစ်ကောင်ကို တစ်ရာကျပ်စပစ်တော့ ဘယ်လောက်အထိ ပြိုင်ဆွဲကြမှန်းမှ မသိနိုင်တာ"

တစ်ယောက်. . .

"ဒီလိုဆို ဆယ်ကောင်အတွက် ငွေတွေနည်းဘူး ကြီးနေမှာပဲ နော်"

တစ်ယောက်. . .

"ကိုတားဆိုတဲ့လူက ခိုသမားလဲဟုတ်တယ်၊ ဖဲသမားလဲဟုတ်တယ်၊ လောင်းတစားဆိုရင် အားကြီးဝါသနာပါတယ်၊ သူ့အဖေကိုက မြန်မာမင်းလက်ထက်က ထီရုံစာရေးတဲ့တော့"

တစ်ယောက်. . .

"ဘယ်နေ့မှာ လေလံပစ်မှာတဲ့လဲ"

တစ်ယောက်. . .

"ချက်ချင်းမပစ်သေးဘူး၊ တစ်မြို့လုံးသိအောင် မောင်းကြေးနင်းခတ်ဦးမှာတဲ့တော့"

တစ်ယောက်. . .

"အင်္ဂလိပ်မင်းက ခွင့်ပြုပါ့မလားတော်"

တစ်ယောက်. . .

"ဘာလုပ် မပြုရမှာလဲ၊ ကိုတားက ကာလသားခေါင်း ကိုလေးတာတို့ ကိုဘသာတို့နဲ့ ကပ်ထားတယ်"

တစ်ယောက်. . .

"တယ်အကြံပိုင်တဲ့ လူပါလား"

(ထိုခေတ်က မန္တလေးမြို့၌ အလွန်တန်ခိုးကြီးသော ကာလသားခေါင်းများဖြစ်သည့် ကိုဘသာနှင့် ကိုလေးတာတို့ ရှိကြသည်။ ကာလသားများသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား အရာရှိများထက်ပင် ကြောက်ရွံ့ရှိသေကြ၏။ လူငယ်လူလတ်ပိုင်းဆိုလျှင် သူတို့ပြီးက ပြီးကြရ၏။ လူငယ်လူလတ်တစ်ယောက်ကို အိမ်သို့ခေါ်၍ ရိုက်နှက်ဆုံးမနိုင်ကြ၏၊ လူနှစ်ယောက်တို့၏ ဩဇာကောင်းခြင်းကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရသိရှိရာတွင် အလွန်ဝါစားပေးထား၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကလည်း အင်္ဂလိပ်အရာရှိများအား အလိုက်သိစွာနှင့် ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား ရှိကြလေရာ၊ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများကလည်း ၎င်းတို့အား နားလည်မှုနှင့် အခွင့်အရေးများပေးထားကြလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် အရေးပိုင်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးမှူးလောက်ကိုသာ အဖက်လုပ်ကြ၍ ဌာနာအုပ်စသော အရာရှိငယ်များကမူ "အစ်ကိုကြီး"ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ ရာဇဝတ်မှုအသေးအဖွဲ့များ ဖဲဒိုင်ခံခြင်းများ စသည်လောက်ကို ထိုသူတို့၏အလိုအတိုင်း ပြီးစီးနိုင်ကြပေသည်။)

နောက်နေ့များ၌ လူစည်ကားသောနေရာများတွင် မောင်းတဒူဒူနှင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လျက်ရှိရာ အဓိပ္ပာယ်မှာ ထိုနေ့မှ သုံးရက်မြောက်သော ဥပုသ်နေ့တွင် ရွှေပြည်ခါးပြတ်၌ရှိသော ခိုသမားကိုတား၏နေအိမ်၌ရှိသော ခိုညိုခေါင်းဖြူ ဆယ်ကောင်ကို တစ်ကောင်စီ လေလံပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား စက္ကင်းငမောက်ပတ္တမြားအကြောင်းကို တစ်မြို့လုံးသိကြပြီးဖြစ်၍ ခိုညိုခေါင်းဖြူဆိုသည်မှာ ငမောက်ပတ္တမြားနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းရှိသည်ဟု နားလည်ကြပြီးဖြစ်လေသည်။

▮

ခိုဆယ်ကောင်ကို လေလံပစ်မည့် ဥပုသ်နေ့မတိုင်မီ အဖိတ်နေ့၌ မိခင်၏မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သော ကျွန်ုပ်၏ဦးလေးပန်းထိမ်ဆရာတစ်ယောက်သည် မိခင်ထံသို့လာရောက်၍ ခင်လေးဆင်၏ငမောက်ပတ္တမြားအကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေသည်။ ဦးလေးသည် လေလံပစ်မည့်အကြောင်းကို မောင်းသမားထံမှကြားရ၍ ခိုတစ်ကောင်လောက်ဖြစ်စေ လေလံဆွဲရလျှင် တော်မည်လောဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ပတ္တမြားအကြောင်းကို စုံစမ်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းက ဦးလေးသည် ရွှေပြည်ခါးပြတ်ရှိ ခိုသမားကိုတား၏အိမ်အနီးသို့ရောက်ခဲ့၍ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ထံမှ စနည်းနာကြည့်ရာ ခိုဆယ်ကောင်အနက် တစ်ကောင်သောခိုမှာ ကောင်းစွာအစာမစားဘဲ မှိုင်၍မှိုင်၍ နေသည်ဟု ကြားသိခဲ့ရ၏။ သို့ဆိုလျှင် ၎င်းခိုသည် ပတ္တမြားကို မျိုထားသည့်အတွက်ကြောင့် အစာမကြေနိုင်သဖြင့် မှိုင်နေခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ဟု တွေးဆသည်နှင့် ပတ္တမြားတန်ဖိုးကို မိခင်ထံမေးမြန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နေမကောင်းသောခိုမှာ ခိုညိုခေါင်းဖြူများအနက်တွင် အမြီးတစ်ပင် ဖြူသည်ဟူ၍လည်း သိခဲ့ရသည်။ ဦးလေးသည် ပတ္တမြားအကြောင်းကို မိခင်ထံ စုံစမ်းသောအခါ မိခင်က ထိပ်စုဖုရားလတ်ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မြင်ဖူးရုံသာမက တစ်ခါက အပျိုတော်များအား လက်မှချွတ်၍ပြဖူးရာ နေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်သောအခါ၌ အရည်တစ်စက်စက်ယိုစီးလျက်ကျသကဲ့သို့ ထင်ရကြောင်း၊ ကာလတန်ဖိုးအားဖြင့် သုံး

လေးသောင်းတန်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း၊ ၎င်းပတ္တမြားမှာ ငမောက်ကြီးတဲ့သို့ အရွယ်မကြီးဘဲ ရွှေစေ့ကလေးမျှလောက်သာ ရှိသော်လည်း အရည်မှာ ငမောက်ကြီးထက် မည့်ဟူ၍ ပန်းထိမ်တော်များက အကဲဖြတ်ဖူးကြောင်းနှင့်ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ဦးလေးသည် မိမိ၌ ငွေသုံးရာကျပ်မျှရှိရာ အမြီးတစ်ပင်ဖြူသောခိုကို ၎င်းအဖိုးနှင့် လေလံဆွဲ၍ ရနိုင်ပါက ဝယ်ယူလိုသဖြင့် နက်ဖြန်လေလံပွဲသို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် လိုက်ပါရစေဟုတောင်းပန်ထားလေသည်။

ဥပုသ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့တူဝရီးသည် ထမင်းစောစောစား၍ ရွှေပြည်ခါးပြတ်သို့ သွားကြလေ၏။ ခိုသမားကိုတား၏အိမ်ရှေ့တွင် ပရိသတ်လေးငါးဆယ်ခန့် ရောက်လျက်ရှိကြသည့်ပြင် အနီးအပါးရှိအိမ်များဆီ၌ အသိမိတ်ဆွေရှိ၍ ဝင်ထိုင်နေကြသော ပရိသတ်မှာလည်း လေးငါးဆယ်ထက် မနည်းချေ။ သို့နှင့်ပင် လူများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် ဆိုက်ရောက်လျက်ပင်ရှိကြသေး၏။ များစွာသောပရိသတ်တို့မှာ ဦးလေးနှင့်သိကြ၍ အများအားဖြင့် ပန်းထိမ်ဆရာများ၊ ကျောက်ကုန်သည်များ၊ ရွှေဆိုင်ငွေဆိုင်ထွက်သူများ၊ ကျောက်စိမ်းသမားများ၊ ဘာဘူကုလားများဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးလေး၏အသိအိမ်သို့ ဝင်ထိုင်ကြ၍ ဦးလေးအား သတင်းပေးသောလူနှင့် စကားပြောကြရာ၊ အသိက "နေရာကျပါသည်"ဟူသောအနေဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်၍ပြ၏။

ထိုအခါ ဦးလေးက "နေရာကျရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် ထောင်ထုပ်ဆုပေါ့ဗျာ"ဟု ပြုံးလျက်ပြောသည်။

ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေလံပစ်တော့မည်ဟု မောင်းထု၍ အချက်ပေးလိုက်ရာ ဤအိမ်ထိုအိမ်များမှ လူများထွက်လာကြ၍ ခိုသမားကိုတား၏အိမ်ရှေ့၌ စုရုံးကြလေသည်။ ပရိသတ်အနက်တွင် ခင်လေးဆင်နှင့် ၎င်း၏ယောက်ျားမောင်မောင်တင့်အပြင် မဲဒိုးတန်းမှ ပန်းထိမ်သည် ကိုရင်မောင်တို့လည်း ပါဝင်ကြသည်။ လူအားလုံးသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြရာ အလှုပ်ရှားဆုံးမှာ ခင်လေးဆင်တို့လင်မယားပင်ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် ခင်လေးဆင်မှာ ဖက်ဖြူလိပ်ကြီးတဖွာဖွာနှင့်မထိထိုင်မထိ ရှိရုံသာမက ခိုအားလုံး ကို မိမိအား မရောင်းကောင်းလေလောဟု ဒေါပွသည့်အနေဖြင့် ရေရွတ်လျက်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒါပဲနော် ပရိသတ်အားလုံးကို ကျွန်မ သတိပေးထားမယ်၊ ခိုထဲက ပတ္တမြားတွေ့တဲ့လူဟာ ကျွန်မကိုတစ်ဝက်ပေးရမယ်၊ လေလံဆွဲချင်မှဆွဲကြ"ဟု ခင်လေးဆင်ကပြော၏။

သို့ရာတွင် လေလံဆွဲမည့်ပရိသတ်သည် ၎င်း၏စကားကို ဂရုစိုက်ကြဟန်မတူဘဲ ပြုံး၍သာနေကြလေသည်။

တစ်ယောက်သောလူကမူ "ကိုတားဆီကမှ ရအောင် မတောင်းနိုင်ဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ဆီကတော့ ဝေးသေးတယ်ဗျ"ဟု ခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောသံကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လေလံပစ်မည့် လူဝိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခိုရှင်ကိုတားကိုယ်တိုင်က ပစ်မည်ဖြစ်၍ သူ့အနီး၌ ကာလသားခေါင်းကိုလေးတာအပြင် ပုလိပ်အရာရှိနှစ်ယောက်သုံးယောက်တို့လည်း ရှိကြလေသည်။ ခိုဆယ်ကောင်မှာမူ ချိမွေးသော ဝါးလှောင်အိမ်ကလေးများ၌ တစ်ကောင်စီ ထည့်ထားလေသည်။

ခိုသမားကိုတားသည် လေလံပစ်တော့မည်ဟု ပြင်ဆင်လိုက်ရာတွင် မင်းစေတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ကိုတားအား စာတစ်စောင်ပေးလိုက်သည်။ ကိုတားသည် စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်ပြီးနောက် ကာလသားခေါင်းကိုလေးတာလက်သို့ ပေးလိုက်၏။

ကိုလေးတာသည် စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက်. . .

"အရေးပိုင်မင်းဆီက စာတစ်စောင် ပေးလိုက်တယ်၊ 'ပတ္တမြားမျိုထားတဲ့ခိုကို လေလံပစ်၍ရောင်းခြင်းသည် ထိဖွင့်သည့်သဘော သတ်ရောက်၍ ရပ်ဆိုင်းထားဖို့အမိန့်ပေးသည်တယ်'တဲ့. . ကိစ္စမရှိဘူး၊ အရေးပိုင်မင်းကို ကျွန်တော် သွားတွေ့မယ်၊ ခဏလောက်စောင့်ကြပါ၊ တစ်နာရီအတွင်း ပြန်ရောက်ပါစေ့မယ်"

ထိုနောက် ကိုလေးတာသည် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားလေရာ၊ လေလံဆွဲမည့်သူများမှာ ဟန်မှဟန်ပါ့မလားဟု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်တိုင်ပင်ကာ စိတ်ပျက်သောမျက်နှာထားများ ဖြစ်ပေါ်ကြ၏။ သို့သော် လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်မှတစ်ပါး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြသည်။

ထိုလူများကား ပတ္တမြားပါသောခိုကို ဝယ်မိလျှင် သောင်းချီ၍ မြတ်လိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ မြင်းရထားဆိုက်လာ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆင်းလာသော ကိုလေးတာ၏မျက်နှာကို မြင်ကြရသဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြ၏။

ကိုလေးတာက "ကိစ္စမရှိဘူး၊ အားလုံးချောမောခဲ့ပြီ၊ လေလံစတာဝစ်ပါ"ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ခိုသမားကိုတားလည်း ပြင်ဆင်ပြန်လေသည်။ ဦးလေးနှင့် ကျွန်ုပ်မူကား ခိုဆယ်ကောင်အနက် အမြီးတွင်အဖြူမွေးတစ်ပင်ပါသော ခိုကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ်ရအောင်ကြည့်နေကြသည်။

ကိုတားသည် ချိုးအိမ်များတွင် ထည့်ထားသော ခိုဆယ်ကောင်အနက် တစ်ကောင်ကို (ချိုးအိမ်နှင့်တကွ)ဆွဲယူလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးလေးတို့မှာ ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား ၎င်းခိုမှာ အမြီး၌အဖြူမွေးတစ်ပင်ပါသော ခိုပင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သာမက ပရိသတ်ထဲမှ ဘာဘူကုလားတစ်ယောက်နှင့် ပန်းထိမ်သည်နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားကြပုံရသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။

တား ။ ။ "ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်တစ်ခုပြောပါရစေ၊ကျွန်တော်ဟာလဲ ကံစမ်းဖို့ဝါသနာပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ခိုဆယ်ကောင်ရှိတဲ့အနက် ကိုးကောင်ကို လေလံပစ်ပြီး လူများမကြိုက်တဲ့ ခိုတစ်ကောင်ကိုတော့. . ကျွန်တော့်အတွက် ချန်ထားချင်ပါတယ်၊ သဘောတူကြပါရဲ့လား"

တစ်ဦး ။ ။ "ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့"

အခြား ။ ။ "ချန်တော့ချန်ပါတော့၊ သို့သော်လဲ ခင်ဗျားမရွေးရဘူး ကံအတိုင်း လေလံပစ်ပြီး ကျန်ချင်တဲ့ခို ကျန်ပါစေ"

တား ။ ။ "ကောင်းလှပါပြီ၊ သဘောတူပါတယ်"

ဦးလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အမြီး၌ အဖြူမွေးတစ်ပင်ပါသော ခိုကို ချန်ထားလိမ့်မည်ထင်မှတ်၍ ရင်တဖိုဖိုဖြစ်နေဆဲတွင် ဘာဘူကြီးတစ်ယောက်က "ခင်ဗျားလက်ထဲကခိုကို အရင်ဆုံးလေလံပစ်ပါ"ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ငါတို့သိသလို သူလဲ သိထားလေသလော"ဟု ထိတ်လန့်သွားသည်။

တား ။ ။ "ကောင်းပါပြီ၊ အများသဘောအတိုင်း ကျွန်တော်လိုက်နာပါတယ်"ဟုပြောကာ လေလံပစ်တော့သည်။

တား ။ ။ "ကြေညာထားတဲ့အတိုင်း တစ်ရာကျပ်စကပြီး ပစ်လိမ့်မယ်နော်"

တစ်ဦး ။ ။ "တစ်ဆယ်ကျပ်ကစပြီး ပစ်ပါ"

လူအများ ။ ။ "ဟုတ်သားပဲ ဟုတ်သားပဲ. . ဟုတ်သားပဲ၊ လူတိုင်းဆွဲနိုင်အောင်လုပ်ပါ"

www.burmeseclassic.com

တား ။ ။ "ကောင်းပါပြီ၊ လူအများရဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော်မပယ်ပါဘူး၊ သို့သော် အပိုအချိန်ကုန်ရုံ ရှိမှာပါပဲ"
အားလုံး ။ ။ "လုပ်သာလုပ်ပါ၊ လုပ်ပါ လုပ်ပါ"
တား ။ ။ "ကိုင်း . . စတော့မယ်နော်၊ ဟောဒီခိုကို ရှေးဦးစွာပစ်မယ်၊ တစ်ဆယ်ကျပ်ဗျ"
တစ်ဦး ။ ။ "နှစ်ဆယ်ကျပ်"
တစ်ဦး ။ ။ "ငါးဆယ်ကျပ်"
တစ်ဦး ။ ။ "တစ်ရာကျပ်"
တစ်ဦး ။ ။ "တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်" (ပန်းထိမ်သည်တစ်ဦး)
ဘာဘူ ။ ။ "နှစ်ရာကျပ်"
ခင်လေး ။ ။ "နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်"
ဦးလေး ။ ။ "သုံးရာကျပ်"
ဆင် ။ ။ "လေးရာကျပ်"
ဘူ ။ ။ "ငါးရာကျပ်"

(ကျွန်ုပ်က ဦးလေးအား "ဦးလေး မလိုက်ဘူးလား"ဟု မေးရာ ဦးလေးက "ငါ့မှာ ဒါအကုန်ပဲ"ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြန်ပြောသည်)

ဆင် ။ ။ "ခြောက်ရာကျပ်"
ဘူ ။ ။ "ခုနစ်ရာကျပ်"

ခင်လေးဆင်သည် ၎င်း၏လင် မောင်မောင်တင့်နှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိ၏။

တား ။ ။ "ခုနစ်ရာကျပ်တစ်ခါ"
(ဆင်နှင့်တင် တိုင်ပင်ဆဲရှိ၏)
တား ။ ။ "ခုနစ်ရာကျပ်နှစ်ခါ"
ဆင်နှင့်တင် တိုင်ပင်ပြီး၍ ခင်လေးဆင် မော့ကြည့်လိုက်ဆဲတွင် . . .
တား ။ ။ "ခုနစ်ရာကျပ်သုံးခါ"ဟုဆိုကာ ပစ်ချလိုက်တော့၏။

ခင်လေးဆင်က ကန့်ကွက်သေး၏။ သို့သော် ကိုလေးတာတ ဖျန်ဖြေပြီး ဘာဘူကြီးသို့ ပေးလိုက်စေသည်။

ဘာဘူကြီးသည် ငွေခုနစ်ရာကျပ်ကို ချက်ချင်းထုတ်ချေ၍ ခိုအိမ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ခိုကောင်ကို အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လေသည်။

တား ။ ။ "ဘာလုပ်မလို့လဲ"
ဘူ ။ ။ "ဘာလုပ်လုပ် ကျုပ်ခိုဖြစ်ပြီ"
တား ။ ။ "နေပါဦး၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာလဲ"

ဘူ ။ ။ "စလုတ်ကို ထုတ်ကြည့်မှာပေါ့"
တား ။ ။ "ဟာ . . ဒီလိုတော့ အလုပ်မခံနိုင်ဘူး၊ ပတ္တမြားတွေ သွားရင် ကျန်တဲ့ခိုတွေကို ဘယ်သူက လေလံဆွဲဦးမှာလဲ"
ဘူ ။ ။ "နားမလည်ဘူး အစက ဘာစည်းကမ်းမှ မထားဘူး၊ ကျုပ်လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်"

ကိုတားမှာ ကန့်ကွက်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိရာတွင် ဘာဘူကြီးသည် ခို၏လည်ပင်းကို လိမ်ချိုး၍ လည်ချောင်းကို ဓားနှင့် ခွဲပြီးလျှင် စလုတ်ကို ခွဲထုတ်လေရာ ပရိသတ်လည်း ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြ၏။ "ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟ"ဟု လူတစ်ယောက်က အော်လိုက်ရာ၊ လေလံသမားများလည်း ဝမ်းသာကြသည့်လက္ခဏာနှင့် လေလံပွဲကို စိတ်ဝင်စားလာကြပြန်သည်။ ဤတွင် ကိုတားသည် အခြားခိုတစ်ကောင်ကို ခိုအိမ်ပါကိုင်မြှောက်ပြန်ရာ၊ ခင်လေးဆင်က "ခိုအားလုံးကို ၃၀၀၀-ကျပ်နှင့် ကျုပ်ကို ရောင်းပါတော့"ဟုပြောသေး၏။

သို့ရာတွင် ကိုတားက ခေါင်းယမ်းလေသည်။

တား ။ ။ "ခင်ဗျားတို့အားလုံးမြင်တဲ့အတိုင်း ငွေတစ်ဆယ်က စပစ်လို့ အချိန်သာကုန်တော့မယ် မထူးပါဘူး မဟုတ်လား"
တစ်ဦး ။ ။ "သဘောပါပဲဗျာ"
တား ။ ။ "တစ်ရာကျပ်ကပဲ စမယ်နော်"
တစ်ဦး ။ ။ "လုပ်သာလုပ်ပါ"

ထိုအခိုက်၌ ငွေခုနစ်ရာကျပ်နှင့်ဆွဲပြီး ပတ္တမြားမတွေ့သော ဘာဘူကုလားသည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ရေရွတ်ကျိန်ဆဲကာ လေလံပွဲမှထွက်သွားတော့သည်။

(ထိုသူကား ဘာဘူမဟုတ်၊ ဘင်္ဂါလီမူဆလင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု နောင်မှ ကျွန်ုပ်သိရသည်)

တား ။ ။ "ကိုင်း . . ပစ်ပြီ . . တစ်ရာ . . တစ်ရာကျပ် တစ်ရာ"
တစ်ဦး ။ ။ "တစ်ရာ့ငါးကျပ်"
ဆင် ။ ။ "တစ်ရာ့တစ်ဆယ်ကျပ်"
တစ်ဦး ။ ။ "တစ်ရာ့တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်"

ဤနည်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်းတက်သွားရာ ၎င်းဒုတိယခိုမှာ သုံးရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်ရသည်။ ၎င်းခိုကို ပန်းထိမ်သည်တစ်ယောက်ရ၍ ခွဲကြည့်ရာ ပတ္တမြားမပါချေ။

www.burmeseclassic.com

တား ။ ။ “ကျွန်တော် ခုတင်က မေ့သွားတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ လေလံဆွဲလို့ရတဲ့ခိုကို ဒီမှာမသတ်ရဘူး၊ အိမ်ကိုယူသွားပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ သဘောတူကြရဲ့လား”

အားလုံး ။ ။ “တူပါတယ်”

တတိယခိုကို ခင်လေးဆင်က နှစ်ရာကျပ်အထိ ပေး၍ ကျောက်ကုန်သည်တစ်ယောက်က နှစ်ရာ့တစ်ဆယ်ကျပ်နှင့် ဝယ်ယူသွားသည်။ ခိုကို အိမ်သို့ယူသွားပါမည်ဟု ကတိပေးသော်လည်း ပရိသတ်ဝိုင်းပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခွဲကြည့်ရာ ဘာမျှမတွေ့ရချေ။ ပရိသတ်လည်း၎င်းအကြောင်းကို သိသည်နှင့် လေလံပွဲတွင် စိတ်ဝင်စားလျက်ပင်ရှိ၏။

ဆက်လက်၍ လေလံပစ်ရာ စတုတ္ထခိုအတွက် တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ကျပ်၊ ပဉ္စမခိုအတွက် တစ်ရာ့ကိုးဆယ်ကျပ်၊ ဆဋ္ဌမခိုအတွက် နှစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ကျပ်၊ သတ္တမခိုအတွက် နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ် ရရှိသဖြင့် ခိုသုံးကောင်သာကျန်တော့သည်။ ၎င်းသုံးကောင်အနက် တစ်ကောင်မှာ ကိုတားအတွက် ချန်ထားမည်ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ကောင်မျှသာ လေလံပစ်ဖို့ရှိလေတော့သည်။ ခင်လေးဆင်မှာ ခိုတိုင်းအတွက် လိုက်၍လိုက်၍ ဆွဲသော်လည်း လက်မတင်ကလေးမျှ လွတ်၍လွတ်၍ သွားသဖြင့် တစ်ကောင်မျှမရလိုက်ချေ။ လေလံဆွဲ၍ ဝယ်ကြသူများသည် ရသောခိုကို အိမ်သို့ရောက်အောင်မယူကြဘဲ လမ်းပေါ်တွင်သာ ခွဲ၍ကြည့်ကြ၏။ အိမ်သို့ရောက်အောင် ယူသွားလျှင် အကယ်၍ ပတ္တမြားမတွေ့ပါက လေလံပွဲကို လတ်လွတ်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်သော ခိုသုံးကောင်အနက် နှစ်ကောင်ကိုသာ လေလံပစ်ရန်ဖြစ်လေရာ ကိုတားက ပြောသည်မှာကား “ဒီတစ်ခါတော့ လေလံဆွဲပြီးတဲ့နောက် ခိုကိုချက်ချင်းမအပ်နိုင်ဘူး၊ ငွေချေပြီးဖယ်ထားမယ်၊ နှစ်ကောင်လုံးပစ်ပြီးတဲ့နောက်မှ သူ့ခိုနဲ့သူ ယူသွားနိုင်တယ်၊ သဘောတူကြရဲ့လား”

လူအများ ။ ။ “ကောင်းပါပြီ”

တား ။ ။ “ကိုင်း. . ဒါဖြင့် ပစ်တော့မယ်”ဆိုကာ ခိုတစ်ကောင်ကို (ခိုအိမ်ပါ)လက်ဖြင့်မြှောက်လျက် “တစ်ရာ. . တစ်ရာ. . တစ်ရာ”ဟုအော်လိုက်၏။

နှစ်ရာကျပ်၊ သုံးရာကျပ် စသည်ဖြင့် ချက်ချင်းတက်၍ပေးကြ၏။ အကြောင်းမူကား ခိုသုံးကောင်အနက်မှ တစ်ကောင်ကောင်တွင် ပတ္တမြားပါဖို့ရန်မှာ ယခင်ကထက် ရလမ်းများသောကြောင့်ပေတည်း။

၎င်းခိုကို ခင်လေးဆင်က ငါးရာကျပ်အထိ လိုက်ပေး၏။ သို့ရာတွင် ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးက ငါးရာ့ငါးဆယ်ကျပ်နှင့် ဆွဲ၍ ရသွားလေသည်။ ကျောက်ကုန်သည်က ငွေငါးရာ့ငါးဆယ်ကျပ် ပေးချေပြီးသော်လည်း ကိုတားက ငွေကိုယူပြီး (စည်းကမ်းချက်အတိုင်း) ခိုကို ဖယ်ထားလိုက်လေသည်။ အားလုံးပြီးမှ ပေးအပ်ရန်ဖြစ်၏။

ကိုတားက ခိုတစ်ကောင်မှတစ်ပါး နောက်ပိတ်ဆုံး ခိုအလှည့်သို့ရောက်လေပြီ။ ကိုတားက ခိုအိမ်ကို မြှောက်လျက် “တစ်ရာကျပ်. . တစ်ရာကျပ်. . တစ်ရာကျပ်”ဟု အော်လိုက်ရာတွင်. . . “နှစ်ရာကျပ်”. . “သုံးရာကျပ်”. . “လေးရာကျပ်”စသည်ဖြင့် တက်၍ပေးကြ၏။

ဆင် ။ ။ “ငါးရာကျပ်”

တရုတ် ။ ။ “ခြောက်ရာကျပ်”

ဆင် ။ ။ “ခြောက်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်”

တရုတ်ကား ဆိုင်း၍သွားလေပြီ။

ခင်လေးဆင်သည် ငွေချေဖို့ပင်ပြင်နေ၏။

တား ။ ။ “ခြောက်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်တစ်ခါ၊ ခြောက်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်နှစ်ခါ”

တရုတ် ။ ။ “ခုနှစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်”

ထိုအခါ၌ကား ခင်လေးဆင် မျက်လုံးပြူးသွား၍ လက်လျှော့တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာတွင်. . .

တား ။ ။ “ခုနစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်တစ်ခါ၊ ခုနစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်နှစ်ခါ၊ ခုနစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ် သုံးခါ”ဟု ပစ်ချလိုက်၏။ ထိုအခါ မြင်းရထားတစ်စီးဆိုက်လာ၍ ယူနီဖောင်းဝတ်ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် ကိုတားနှင့်ကိုလေးတာတို့အိမ်ဆီသို့သွားလေရာ လူအားလုံးငေးကြည့်နေကြ၏။

လိပ် ။ ။ “ခိုဘယ်နှကောင် ကျန်သေးသလဲ”

တား ။ ။ “တစ်ကောင်တည်းကျန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လိပ် ။ ။ “ကောင်းပြီ၊ လေလံပစ်တာတွေရှိစေ၊ ကျန်တဲ့ခိုတစ်ကောင်ကို ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ်သိမ်းတယ်”

တာ ။ ။ “ဘယ်သူ့အမိန့်လဲ”

လိပ် ။ ။ “ရာဇဝတ်ဝန်အမိန့်ပဲ”

တား ။ ။ “အရေးပိုင်မင်းဆီက ကျွန်တော် အမိန့်ရခဲ့ပြီးပါ”

လိပ် ။ ။ “သည်းခံပါ အစ်ကိုကြီး၊ ဝန်မင်းက လူ[illegible]လိုက်သို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤတွင် ပုလိပ်အရာရှိသည် ကိုတားအတွက် ချန်ထားသော ခိုကို သိမ်းယူလေရာ လေလံပစ်ပြီးသော ခိုများတို့မှ ဆွဲပြီးသော လူများသို့ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ခိုတစ်ကောင်ရသော ကျောက်ကုန်သည်နောက်သို့ အချို့လိုက်၍ တရုတ်နောက်သို့ အချို့ကလိုက်ကြည့်ကြ၏။

ဦးလေးနှင့် ကျွန်ုပ်ကား တရုတ်နောက်သို့ လိုက်မကြည့်မိ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သွားသော ကိုလေးတာနှင့် ခိုအိမ်ကိုင်လျက် တက်သွားသော ပုလိပ်အရာရှိကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြသေးသည်။

တရုတ်သည် သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုသို့သွား၍ ခိုသတ်ပြီး ခွဲကြည့်ရာ ဘာမျှမတွေ့ရသဖြင့် "ကန်းနိနဲ"ဟု ကျိန်ဆဲလျက်ရှိ၏။ ကျောက်ကုန်သည် နောက်သို့ လိုပါသွားကြသော လူအုပ်အနက် လမ်းခရီးတွင် တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၍ ဦးလေးက မေးကြည့်လေရာ "ဗလာ"ဟူ၍ ပြန်ပြောသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ ဤအကြောင်းကို သိသောလူများက ငမောက်ပတ္တမြားကား ဘဏ္ဍာတော်ဖြစ်သွားလေပြီဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြလေတော့သည်။

▮

ထို့နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာရှိသောအခါ ခင်လေးဆင်သည် ကျွန်ုပ်၏မိခင်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း မိခင်ထံသို့ လာရောက်လည်ပတ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ငမောက်ပတ္တမြားကြောင့် ခင်လေးဆင်ကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်နှင့် အနီးမှ မခွာဘဲ ထိုင်နေ၏။

သို့ရာတွင် ခင်လေးဆင်က မိခင်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် မိခင်က ကျွန်ုပ်အား "ဟေ့. . ငါ့သားကွမ်းမရှိဘူး၊ ကွမ်းနှစ်ပြားဖိုး သွားဝယ်စမ်းချေ"ဟုခိုင်းလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သော်လည်း ကွမ်းဆိုင်သို့ မသွားဘဲ ထရံပေါက်မှချောင်း၍ နားထောင်လေ၏။ သို့ရာတွင် နေရာရွေးရသည်နှင့် အနည်းငယ်နောက်ကျ၍ စကားအစကို မကြားလိုက်ရချေ။

မိခင် ။ ။ "တတ်လဲတတ်နိုင်ပါပေ့ သူငယ်ချင်းရယ်"

ဆင် ။ ။ "ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ သူငယ်ချင်း၊ မောင်မောင်တင့်က တစ်ချိန်လုံးတည်းရှုံ့နေလေတော့ ကြံမိကြံရာ ကြံရတော့တာပဲ"

မိခင် ။ ။ "ဒါဖြင့် ဘယ်ကိုသွားရောင်းရမှာလဲ"

ဆင် ။ ။ "ကုလားပြည်က မဟာရာဇာတွေက အဖိုးကောင်းကောင်းပေးနိုင်တယ် ပြောတယ်၊ တတ်နိုင်တော့ဘူး စရိတ်ရအောင် ကြံရတော့တာပဲ သူငယ်ချင်းရေ"

မိခင် ။ ။ "ဒါတွေက ဘယ်သူ့ဉာဏ်လဲ"

ဆင် ။ ။ "ပန်းထိမ်ဆရာ ကိုရင်မောင်ရဲ့ဉာဏ်ပေါ့ သူငယ်ချင်း"

မိခင် ။ ။ "ကိုလေးတာတို့လဲ ပါတာပေါ့ ဟုတ်စ"

ဆင် ။ ။ "သူ့ကိုလဲ ငါးရာကျပ် ပေးရတယ်"

မိခင် ။ ။ "ဘယ်တော့ဆီလောက် ကုလားပြည်သွားမလဲ"

ဆင် ။ ။ "တစ်လလောက်အတွင်း သွားမယ်"

မိခင် ။ ။ "ဟိုရောက်တော့. . . စုဖုရားလတ်နဲ့ တွေ့ပါဦးမယ် ခင်လေးရယ်"

ဆင် ။ ။ "ကြံကြံစည်စည် ခင်လေးကလဲ၊ ကုလားပြည်ဆိုတာ အကျယ်ကြီးပါတဲ့"
(သူတို့အချင်းချင်း ခင်လေးဟုလည်း ခေါ်တတ်ကြသည်)

မိခင် ။ ။ "သွားတော့မလား၊ ကွမ်းစားဦးလေ၊ ဟော . . ကွမ်းကလဲ တကယ့်ကို မရှိပါဘဲကလား၊ ဟေ့. . . မောင်ဖေသိန်း မလာသေးဘူးလားဟေ့"

ကျွန်ုပ်လည်း ကွမ်းဆိုင်သို့ ကပျာကယာ ပြေး၍ဝယ်ခဲ့ရသည်။

ခင်လေးဆင်သည် ကွမ်းတစ်ယာစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်၍ . . . "ဟဲ့. . ဒီသူငယ်. . ငါမြင်လိုက်ပါတယ်၊ ခင်လေးသားလား"

မိခင် ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ် ခင်လေး"

လေလံပွဲမှာ တွေ့ဖူးသည်ဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ ကျွန်ုပ် မြုနေလိုက်သည်။

ခင်လေးဆင် ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မိခင်အား ချဉ်းကပ်၍ ပတ္တမြားအကြောင်းကို မေးကြည့်ရာ မိခင်က "မသိချင်ပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ ဟိုနေ့က မင်းဦးလေး ကံကောင်းလို့ ငွေသုံးရာကျပ် မဆုံးတာပါကလား"ဟူသည်ထက် ပိုပြီးမပြောဘဲ ဤအကြောင်းကို ယတိပြတ်ဖြတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

❋ ❋ ❋

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမေတို့အဖေတို့

မျက်နှာဖြူဆိုလျှင် မိုးကျရွှေကိုယ်တမျှ သဘောထားကြရသည့် ဒိုင်ယာကီလက်ထက် မီးထွန်းစအချိန်တွင် မန္တလေးမြို့ ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော ဖန်မော် စာပို့တာပင် (Taping)သင်္ဘောကြီးပေါ်၌ အညာသွားခရီးသွားများသည် သူ့ထက်ငါ နေရာကောင်းရအောင် ဦးလျက် ရှိပြီးသောနေရာများတွင် တံမြက်လှည်းခြင်း၊ ဝန်စည်စလယ်များကိုနေရာ တကျချထားခြင်း၊ အိပ်ရာနေရာခင်းကျင်းပြင်ဆင်ခြင်း၊ နေရာမရသေးသူ များက ဦးပိုင်းမှပဲ့ပိုင်း၊ ပဲ့ပိုင်းမှဦးပိုင်းသို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြီလျှောက် ကြခြင်း စသည်ဖြင့် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဆူဆူညံညံရှိနေ လေ၏။

သင်္ဘောကြီးပေါ်၌ ဦးပိုင်းတွင် ပထမတန်း၊ ပဲ့ပိုင်းတွင် ဒုတိယ တန်း၊ အလယ်တွင် တတိယတန်း စသည်ဖြင့် သူ့နေရာသူ ပိုင်းခြားကန့် သတ်လျက် ဓာတ်မီးများ ဝင်းထိန်စွာ ထွန်းထားသည်များကို ဆင်ခြင် အောက်မေ့လိုက်သည့်အခါ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ အချိန်ကန့်သတ်ခြင်းမရှိ ရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်ပွလျက် ရောပြွမ်းသပွမ်း ပေါက်ပန်းဈေး စီးနင်းလိုက်ပါကြ ရသော ယခုခေတ်ရေကြောင်းခရီးသည်များအဖို့မှာ နတ်ဘုံနတ်နန်း သဖွယ် လွမ်းဆွတ်တမ်းတလောက်ပါပေ၏။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်သူများအဖို့ မှာ ဒုတိယခန်း၊ ပထမခန်းများ ရှိကြသည့်ပြင်၊ တတိယတန်းပင် စီးနင်း ရစေကာမူ စောစောသွားနိုင်လျှင် နေရာကောင်းရနိုင်၍ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ဖျာခင်းပြီး နေရာယူထားသူတို့ထံမှ ပိုက်ဆံနှင့် နေရာဝယ်ယူရသည်ဟူ၍ လည်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစဉ်က ကသာဒိစတြိတ် ကမ်းနီရွာတွင် အင်္ဂလိပ် ကျောင်း တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်၍ တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ မပို့လိုသော သစ် ကုန်သည်များ၏ သားသမီးများအား အင်္ဂလိပ်စာတစ်ဘာသာတည်း သင် ပြလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသည် မန္တလေးမြို့သို့ အလည် အပတ်လာရာမှအပြန် စာပို့သင်္ဘောကြီးသို့ဆင်း၍ အိပ်ကြရ၏။

စာပို့သင်္ဘောကြီးပေါ်၌ ပဲ့ပိုင်းတွင် ဒုတိယတန်းခရီးသည်များ အတွက် အခန်းလေးခန်းပါရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအချိန်၌ ဘိုကပြားလင်မယားတစ်စုံနှင့် မြန်မာအရာရှိ လင်မယားတစ်စုံတို့ ရောက် နှင့်ကြပြီဖြစ်၍ စတုတ္ထအခန်းတစ်ခန်းသာလျှင် လွတ်လပ်လျက် ရှိလေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝန်စည်စလယ်များကို နေရာတကျ ချထားပြီး နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေသော အခန်းများ၏ အလယ်၌ရှိသော စားပွဲ ကြီး၌ထိုင်ကာ ခရီးသည်အချင်းချင်း မိမိတို့ကိုယ်ကို မည်သူမည်ဝါဖြစ် သည်ဟု ပြောပြလျက် မိတ်ဆက်နေကြစဉ်၊ တောင်းများ၊ ပလုံးများ၊ ခြင်း များကို ရွက်သူကရွက်လျက် အထုပ်အပိုးများနှင့် ကျွန်းသေတ္တာကြီးကို ထမ်းသူကထမ်း၍ တက်လာကြသော တောသူတောသား ခရီးသည်တစ်စု သည် ဒုတိယတန်းခရီးသည်များအတွက် ကန့်ထားသော ပဲ့ပိုင်းသို့ ဝင်လာ ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုကပြားလင်မယားသည် နှာခေါင်းရှုံ့လျက်ရှိကြ ရာ၊ အရာရှိလင်မယားကမူ "ဗျို့. . ဘကြီးတို့ ဒီနေရာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား တို့မှားနေကြပြီ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဟိုဘက်မှာ စီးရလိမ့်မယ်"ဟုပြော လိုက်သည်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ လွယ်အိတ်ကြီးနှင့် တက်လာသော ငါးဆယ် ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်းရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်က . . .

"ကိစ္စမရှိတန်ကောင်းပေါင်ဗျာနော်၊ သင်္ဘောစာရေးကြီးကို ကျုပ် တို့ပြောပြီးသားပါဗျာ၊ တော်တော်ကြာတော့ သူ လိုက်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ" ဟုပြောနေပြန်သဖြင့် ဘိုကပြားက. . "မဟုတ်ဘူး အဘိုးကြီး၊ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ စီးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်မှာ ခင်ဗျားတို့ နေရာရှာထားကြပါ၊ မဟုတ်ရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်"ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တောင်းပလုံးများရွက်ထားသော မိန်းမများနှင့်အထုပ် များထုပ်ပိုးလျက် ရပ်နေကြသော ယောကျ်ားများသည် ထိုင်ရမလို ထရ မလိုနှင့် ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေကြစဉ်၊ သင်္ဘောစာရေးကြီးဝင်လာ၍ လွတ်လပ်လျက်ရှိသော စတုတ္ထအခန်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်တွင်မှ ကျွန်ုပ် တို့အားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့အား သင့်လျက်ရှိကြလေ၏။

ဘိုကပြားလင်မယားမှာမူ ကျေနပ်ဟန်မတူသော အမူအရာရှိ ကြ၍ ယောကျ်ားဖြစ်သူသည် သင်္ဘောဦးပိုင်းရှိ ပထမတန်း အခန်းများသို့ ဝင်သွားရောက်စုံစမ်းသေးရာ၊ ၎င်းအခန်းများတွင် အရေးပိုင်၊ သစ်တော ဝန်၊ ပညာဝန်ကြီးစသော ဘိလပ်သားအစစ် မျက်နှာဖြူများနှင့်ပြည့် လျှက်ရှိသောကြောင့် မကပ်နိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြန်မာအရာရှိလင်မယားတို့ကမူ ဘိုကပြားလင်မယားကဲ့သို့ ထင်ရှား သော အမူအရာမျိုး မဖော်ပြသော်လည်း မျက်နှာထား ခပ်အိုအို ပင်ရှိကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုလင်မယားနှစ်စုံတို့သည် စားပွဲတွင် မထိုင်ကြတော့ဘဲ ပွဲအစွန်းလက်ရန်းအနီး၌ရှိသော ကုလားထိုင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာထိုင်နေကြလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားမှာ အခါခပ်သိမ်း ဒုတိယတန်းဖြင့် ခရီးသွားကြသည်မဟုတ်ဘဲ၊ အအိပ်အနေဆင်းရဲမည်စိုးသဖြင့်သာ ရံဖန်ရံခါ အခွင့်သာသည့်အလျောက် စီးနင်းလိုက်ပါသူများဖြစ်ကြ၍ ထိုလင်မယားနှစ်စုံတို့၏သွေးကြီးမွေးကြီး အမူအရာကို ကျောခိုင်းလျက် နောက်တက်လာသော ခရီးသည်များကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ကြည့်နေကြလေ၏။ တက်လာကြသော တောသူတောင်သားများမှာ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်းသော်လည်း တကယ်ခရီးသွားမည့်သူတို့ကား လွယ်အိတ်နှင့်ရပ်လျက် စကားပြောသော အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်လူကြီးနှင့် ထန်းခေါက်တောင်းတစ်လုံးကိုရွက်လာသည့် ၎င်း၏ဇနီးတို့သာဖြစ်လေသည်၊

တာရေးကြီးဆင်းသွားသည့်နောက် လူတစ်စုတို့သည် ခရီးသည်အဘိုးကြီးလင်မယားတို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို ၎င်းတို့၏အခန်းထဲတွင် ခံနေရာတကျ ကူညီချထားပေးကြပြီးနောက် အချို့ကား ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ကြည့်ကာ အံ့သြသောမျက်နှာထားများနှင့်ထွက်လာကြခြင်း၊ အချို့လည်း ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်လုပ်ကြည့်ခြင်း၊ အချို့ကား ပန်ကာကို ဖွင့်ကြည့်ခြင်း၊ အချို့ကား ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အိပ်ရာခင်းကို ကြည့်လျက် တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ခြင်း စသည်ဖြင့် အနည်းနည်းအဖုံဖုံ စမ်းသပ်အံ့သြနေကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ၎င်းတို့၏မျက်နှာထားများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အရသာတစ်မျိုးပေါ်ထွက်လျက်ရှိပေတော့သည်၊ အပျိုဖြန်းအရွယ် သူငယ်မတစ်ယောက်က ၎င်း၏အဖော်အား "နေရာကျလိုက်တာအေရယ်၊ သူတို့အခန်းထဲမှာတော့ ဓာတ်ခလုတ်နဲ့တော့၊ အသာကလေးနှိပ်လိုက်ရင် ထိန်သွားတာပဲ" ဟု ပြောရာ ၎င်း၏အဖော်က "ဟုတ်သတော့. . တပို့တပါး သွားချင်တော့လဲ ချုံရှာမနေရဘူး၊ ဟိုဘက်က အခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ရုံပဲ၊ ရေချိုးတာတောင် မှန်ကြီးနဲ့တော့၊ သိပ်ဟုတ်တာပဲအေရယ်"ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ကာလသားအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကလည်း ၎င်း၏အဖော်အား "နှိပ်လိုက်ချေသကွာ၊ အိပ်ရာကြီးကလဲ ဖွေးလို့ ငြိမ်ပဲဟေ့"ဟုဆိုကာ အဖော်က "လေရဟတ်ကြီးကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ၊ ခုတင်ခေါင်းရင်းနားတင်ကပ်လို့ ဘကြီးတို့တော့ သိပ်နိုပ်တာပဲဟေ့"ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ခရီးသွားမည့် အဘိုးကြီး လင်မယားတို့ကို လိုက်ပို့ကြသော လူများသည် တစ်နာရီကျော်မျှ ကြာသည့်တိုင်အောင် တစ်သင်္ဘောလုံး လှည့်ကြည့်သူကကြည့်၊ ဒုတိယတန်းအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်သူတလုပ်၊ ဦးပိုင်းရှိ ပထမတန်းအကန့်အတွင်းသို့ ဝင်မိသဖြင့် ငေါက်ထုတ်ခြင်းခံရသူက ခံရပြီးသည်နောက် ဧည့်သည်အားလုံးတို့သည် ပြန်ကြတော့အံ့ဟု နှုတ်ဆက်ကြရာတွင် "လူကလေးကို ပြောလိုက်ပါနော် ဘကြီး၊ တျပ်တို့က ခဏခဏသတိရပါတယ် လို့ပြောလိုက်ပါနော်၊ ကြီးတော်က တစ်ခေါက်လောက် ရွာကို အလည်လာခဲ့ပါဦးလို့ မှာလိုက်တာပြောပါနော် ဘကြီး"စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသောအခါ လူကြီးလင်မယားသည်လည်း သင်္ဘောစက်ခေါင်းပေါ်သို့သွား၍ လက်ရန်းကိုကိုင်ကာ ၎င်းတို့၏ရွာသူရွာသားများကို မျှော်ကြည့်နေကြလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း၎င်းတို့၏အပြုအမူများကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်နှင့် ၎င်းတို့နောက်မှကပ်၍ ကမ်းပေါ်သို့မျှော်ကြည့်မိသေး၏။ လူများသည် လှည်းနှစ်စီးပေါ်သို့ တက်ကြစဉ် ၎င်းတို့၏မျက်နှာများသည် သင်္ဘောဘက်သို့ချည်း လှည့်လျက်ရှိကြသဖြင့် တစ်ယောက်က "ဟိုမှာ ဘကြီးတို့ ကြီးတော်တို့ မြင်ကြလား"ဟုပြောလိုက်သည်တွင် ကျန်လူများသည် လူကြီးလင်မယားကိုမြင်ကြ၍ "သွားကြတော့ ဘကြီးတို့နော်၊ လူကလေးကိုပြောလိုက်ပါနော်" စသည်ဖြင့် သံပြိုင်ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသဖြင့် ကမ်းတစ်ခုလုံးဆူညံသွားလေတော့သည်၊

ပွဲပိုင်းဘက်သို့ လူကြီးလင်မယား ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ၌ လင်မယားနှစ်စုံတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့်အတူ စားပွဲတွင်ထိုင်လျက်ရှိကြလေရာ၊ လူကြီးလင်မယားသည် လင်မယားနှစ်စုံတို့၏ ခပ်တန်းတန်းလုပ်နေကြသော မျက်နှာထားများကို မရိပ်မိဟန်လက္ခဏာနှင့် လူကြီးကစကားရောဖောရော ပြောသေးရာ၊ မိန်းမကြီးမူကား ၎င်းတို့၏အခန်းတွင်းသို့တန်း၍ ဝင်သွားလေတော့သည်၊ လူကြီးသည် ခရီးမထွက်စဖူး ထွက်လာခဲ့ရ၍ တစ်သက်မှတစ်ခါ မမျှော်လင့်ဝံ့သော အခြင်းအရာကို ကြုံတွေ့ခံစားနေရသဖြင့် အလွန်တရာကြည်နူးရွှင်မြူးလှသောအမူအရာဖြင့် တာဝင်သင်္ဘောကြီး၏ ခံ့ညားလှပပုံ၊ အချိုးအစားကျနပုံ၊ ဓာတ်မီးတွေ ထိန်ထိန်ဝင်းလျက်ရှိပုံ၊ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာ ပူးတွဲစီမံထားသည့်အတွက် နေရာကျလှပုံ၊ အိပ်ရာခင်းနှင့်ခေါင်းအုံးစွပ်များ ဖြူစင်သန့်ရှင်းပုံ၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်လျှင် ဓာတ်မီးရော လေရဟတ်ပါ လိုရာရပုံများအကြောင်းတို့အားရပါးရ ချီးကျူးပြောဆိုလေရာ၊ လင်မယားနှစ်စုံတို့သည် တစ်စုံ၏မျက်နှာကို တစ်စုံကြည့်ကာ မရယ်မပြုံးလုပ်နေကြရာမှ "ကျေးလိုက်တဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သဘော်ကြီးဗျာ၊ တစ်သောင်းလောက်တော့ ကုန်ဝါလိမ့်ထင်ပ”ဟုပြောလိုက်ရာတွင်မူကား မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာကြလေ၏။

လူကြီး ။ ။ “ဘာလုပ်ရယ်ကြတာလဲဗျ၊ များသလား ဆိုနိုင်ပေါင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တောသားတွေ အရမ်းတွေးရတာပါပဲ၊ ဖိုးထွန်းဦးရဲ့ ဆန်စက်ဟာတောင် တစ်သောင်းကျော်ကုန်တယ်ဆိုတော့ ဟိုစက်လို ဆန်မကြိတ်နိုင်ပေမယ့် ဒီလောက်တော့ ကုန်လိမ့်မှတ်တာပါပဲ”

နုပ် ။ ။ “ဖိုးထွန်းဦးရဲ့ဆန်စက်က ဘယ်မှာလဲ ဘကြီးရဲ့”

လူ ။ ။ “ကျုပ်တို့ရွာပေါက်က ဆန်စက်လေ”

နုပ် ။ ။ “ဘကြီးတို့ရွာက ဘယ်မှာလဲ”

လူ ။ ။ “ပုသိမ်ကြီးပေါ့ဗျ၊ နန်းတော်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်ဆီမှာလေ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာတော့ ဖိုးထွန်းဦးဆန်စက်ဆိုရင် လူတိုင်းသိတာပေါ့၊ ဟိန်းလို့ဗျာ တည်ထားလိုက်တဲ့ စက်ကြီးမှ ဧရာမဟာကြီးပဲ”

နုပ် ။ ။ “ဒါမှ တစ်သောင်းကျော်ကုန်သတဲ့လား ဘကြီးရဲ့”

လူ ။ ။ “အဲလေ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သောင်းဆိုလား၊ သိန်းဆိုလား ပြောတတ်ပေါင်မောင်ရယ်၊ ‘သ’တော့ပါတာပါပဲ”

အရာရှိ ။ ။ “ဒီလောက်ဆိုရင် သန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါ့မယ် ဘကြီးရယ်”

လူ ။ ။ “အေးလေ ဒါလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့တော့ စပါးတစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ ငွေတစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ ဒါလောက်ရေတတ်တွက်တတ်တာပဲ၊ ဒီအထက်ဆိုရင် ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ လူကလေးတော့ တွက်တတ်မှာပဲ”

လူကြီးသည် ၎င်းပြောသောစကားများကို ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး အခြားခရီးသည်များ စိတ်ဝင်စားကြဟန် မရှိသည်ကို ရိပ်မိသည်နှင့်ထိုင်ရာမှထ၍ ဘိုကပြားလင်မယားဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးခေါင်းညွှတ်လျက် “ဂွတ်တမောနင်း သခင်ကြီး”ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပြုံးရယ်လျက် ကျန်ရစ်ကြလေရာ ထိုလူကြီးအား “ဂွတ်တမောနင်း ဆရာကြီး”ဟူ၍ နာမည်ပေးထားကြလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တာပင်သင်္ဘောသည် မန္တလေးဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ ဂွတ်တမောနင်း ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အိပ်ရာထဲမှ ထလာကြသောအချိန်တွင် သင်္ဘောပဲ့စွန်း၌ ထိုင်လျက် အနောက်တောင်ရိုးတန်းကြီးကို စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် ငေးမျှော်ကာကြည့်နေလေ၏။ မင်းကွန်းဘုရားကြီးကိုမြင်ရသောအခါ ကုလားထိုင်ပေါ်မှဆင်းကာ ဒူးတုပ်၍ကန်တော့ပြီးသည့်နောက် “တစ်ခေါက်လောက်လောက်စမ်းချင်တာ၊ တစ်ခါမှ မသွားဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ အားလပ်တယ်လို့ကို မရှိနိုင်ပါဘူး”ဟု ကျွန်ုပ်အားပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခရီးဆောင်မှန်ပြောင်းကို အခန်းထဲမှယူ၍ လူကြီးလက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ လူကြီးသည် မှန်ပြောင်းရသောအချိန်မှစ၍ သင်္ဘောပဲ့စွန်းမှမခွာတော့ဘဲ အရှေ့ဘက်နှင့်အနောက်ဘက်ကမ်းများကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရာမှ ၎င်း၏ “ရှင်မ”ကိုသည်း မကြာခဏခေါ်၍ ပြလေ၏။ “နေရာကျလိုက်လေ မောင်ရင်၊ သိပ်ဟုတ်တာပါကလား၊ အနားသွားကြည့်တာလိုပါပဲလား မောင်ရင်ရယ်၊ ရေကြောမြေကြော ရှုနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီဟာများထင်ပါရဲ့၊ ကျေးဇူးများလိုက်တာ မောင်ရင်”ဟူ၍အားရပါးရအမူအရာနှင့်လင်မယားနှစ်ယောက်သုံးက ပြောရှာကြပါပေသည်။

လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသောအခါ လူကြီးလင်မယားသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ တစ်စားပွဲတည်းတွင်ထိုင်လျက် ဟန်ရပန်ရသောက်ရှာကြ၏။ ကျွတ်ရွအောင်ကင်၍ ထောပတ်သုတ်ထားသော ပေါင်မုန့်(တို့စ်)ကို လက်ဖက်ရည်တွင် နှစ်ပြီးမှစားသည့်အတွက် လက်ဖက်ရည်တွင် ထောပတ်ဆီဝေ့ကျန်ရစ်သဖြင့် ကပြားလင်မယားတို့၏ ပြုံးရယ်ခြင်းခံရရုံမှတစ်ပါး အရုပ်ဆိုးလှအောင်မရှိပေ။ “ရှင်မ”ကမူ ပေါင်မုန့်ကင်မှာ အချိုပေါ့သည့်အတွက် နို့ဆီကလေးနှင့်သုတ်စားလိုသဖြင့် ၎င်း၏ဆန္ဒပြည့်စိမ့်သောငှာ ဘွိုင်ကုလားကို ကျွန်ုပ်ကပင် ခေါ်ယူတောင်းပေးလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရာရှိလင်မယားတို့၏ မျက်နှာထားနှင့် ဘိုကပြားမောင်နှံတို့၏ အမူအရာများကိုကြည့်ကာ စာရေးဆရာတို့၏သဘာဝအတိုင်း စိတ်ဝင်စားသောအရသာကို ခံစားလျက်ရှိရာ ကပြားလင်မယားတို့ နှာခေါင်းရှုံ့သည်ကို မြင်တွေ့သဖြင့် အရာရှိလင်မယားတို့က မြန်မာအတွက် လိုက်၍ ရှက်ကြဟန်တူ၏။ ကပြားလင်မယားတို့မှာလည်း မြန်မာသွေးပါသည့်အဖြစ်ကို အရာရှိလင်မယားတို့ စဉ်းစားမိဟန်မတူချေ။

စင်စစ်မှာ မြန်မာတောသူတောင်သားများ၌ အထက်တန်းလူများ၏ အမူအရာမျိုးများမရှိသည့်အတွက် အင်္ဂလိပ်မြန်မာကပြားများရှေ့တွင် တစ်စုံတစ်ရာမှ ရှက်ဖို့မရှိသင့်ပေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် နံနက်စာ စားကြသောအခါ၌မူကား အတော်ကလေး ခက်ခဲသောအခြင်းအရာများ ကြုံတွေ့ရ၏။ အရာရှိလင်မယားတို့သည် လူကြီးလင်မယားတို့အတွက်ကြောင့် နံနက်စာ စားချိန်တိုင်ရောက်မည်ကိုပင် ပူပင်နေကြဟန်တူပေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ "နေသာသပ လေညာက" ဟူသော စကားအတိုင်း ထိုအတွက်ကြောင့် မရှက်ဘဲ ရှက်ဟန်တူသော အရာရှိလင်မယားတို့အတွက်သာလျှင် သနားမိ၏။ ဘိလပ်သားအစစ်များ ရှေ့တွင်ဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်လည်း ရှက်ကောင်းရှက်မိ၍ လူကြီးလင်မယားအား တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် အကြံပေးကောင်း ပေးမိပေမည်။

ယခုမှာမူ မြန်မာသွေးပါသော ကပြားများသာဖြစ်သောကြောင့် ရှက်နေဖို့မရှိဟု ကျွန်ုပ်က အောက်မေ့မိ၏။ အရာရှိလင်မယားတို့ကား မည်သည့်နည်းနှင့်စဉ်းစားကြသည် မဆိုနိုင်၊ ရှက်သလိုလို အားနာသလိုလို ဖြစ်နေကြရှာလေတော့သည်။

နံနက်စာ စားချိန်တိုင်ရောက်သောအခါ ဘွိုင်ကုလားသည် စားပွဲတွင် အဝတ်ခင်း၍ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓား စသည့် ကိရိယာတန်ဆာများကို စားပွဲပေါ်တွင် အစီအစဉ်အတိုင်း လူရှစ်ယောက်အတွက် တည်ခင်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ့်နေရာ၌ကိုယ်ထိုင်ကြလေရာ လူကြီးလင်မယားတို့လည်း မိမိတို့နေရာတွင် ထိုင်ကြလေ၏။

ပေါင်မုန့်နှင့် ထောပတ်တို့ကို စားပွဲအလယ်တွင်တည်ခင်း၍ လိုသလောက် နှိုက်ယူစားသောက်ကြရန် ဖြစ်လေရာ၊ အခြားစားစရာများကိုမူ ဥရောပတိုက်သားများ ထုံးစံအတိုင်း လူအသီးအသီးရှေ့၌ တည်ခင်းပေးလေသည်။ ရှေးဦးစွာ "ငါး"ပွဲ ရောက်လာသောအခါ၌ လူကြီးလင်မယားသည် ဓား၊ ခက်ရင်း၊ ဇွန်းတို့နှင့် တစ်ကြိမ်မျှ စားဖူးဟန်မတူသော်လည်း အတော်အတန် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် အခြားလူများ ကိုင်ပုံတွယ်ပုံကိုကြည့်လျက် ကြိုးစား၍လိုက်နာကြ၏။

ငါးအတွက် ဓားတစ်မျိုးမေ့ထားသည်ကိုပင် မမှားအောင် ရွေးချယ်အသုံးပြုကြသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးမိ၏။ ပေါင်မုန့်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ လက်နှင့်လှမ်းယူ ကိုင်တွယ်စားသောက်ကြ၏။ အနည်းငယ် အကိုင်အတွယ် မကျင်လည်ရုံမှတစ်ပါး ပြောဖွယ်ရာမရှိချေ။ သို့ရာတွင် ကြက်သားပွဲရောက်လာသောအခါတွင် "ရှင်မ"သည် ကြက်ပေါင်ကို အရိုးနှင့်အသား တခြားစီဖြစ်အောင် ဓားနှင့် လှီးဖြတ်ရန် ရှေးဦးစွာ အခက်အခဲတွေ့လေရာ ထိုနောက်တွင် လူကြီးသည် ပေါင်ရိုးကို ဓားနှင့်ကြိတ်၍ လှီးဖို့ ကြိုးစားသည်တွင် ကြက်ပေါင်သည် ပန်းကန်ပြားထဲမှ ချော်ထွက်၍ စားပွဲပေါ်သို့ စဉ်ထွက်သွားလေ၏။

အရာရှိလင်မယားတို့မူကား မျက်နှာများကို အောက်သို့ငုံ့လျက် မမြင်ချင်ပြုနေကြလေရာ ကပြားလင်မယားလည်း ရယ်မောကြလေ၏။ လူကြီးမှာမူ မိမိ၏မကျင်လည်မှုအတွက် အနည်းငယ်ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ရုံမျှထက် မပိုဘဲ ဓားကို လုံးဝချထားပြီးလျှင် လွင့်စဉ်သွားသော ကြက်ပေါင်ကို လက်ဖြင့်ကောက်ယူ၍ လက်နှင့်ပင် ကိုင်တွယ်စားသောက်လေတော့၏။

"ကိုယ်တတ်သလို ကိုယ်စားပါ ရှင်မရယ်"ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ၎င်း၏ဇနီးမှာလည်း ၎င်းနည်းတူ လက်နှင့်ပင် ကိုင်တွယ်စားသောက်လေရာ နောက်ထပ်ရောက်လာသော စားစရာများကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်စားသောက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးလင်မယားတို့၏အမူအရာကို မြင်သဖြင့် များစွာ အံ့သြမိ၏။ အခြားသော တောသူတောင်သားတို့မှာ ဤသို့သော နေရာ၊ ဤသို့သော ပရိသတ်ရှေ့၌ ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် စားသောက်ခြင်းကို အဝေးမှရှောင်ကွင်းကြမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့မှာမူ ရောနှောရန် ကြိုးစား၍ အထမမြောက်သောအခါ၌လည်း အလွန်အမင်းရှက်လှသည်မဟုတ်ဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေကြ၏။ "တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားတာပဲ၊ မဖြစ်တာတော့ ကျုပ်တို့အပြစ်မဟုတ်ဘူး"ဟု ဆိုလိုသော အမူအရာကိုသာ ပြုကြလေသည်။ ဟန်ဆောင်ချင်သော တောသားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဖြူစင်သောစားပွဲခင်းကြီးပေါ်သို့ ကြက်ပေါင်ကြီး လွင့်စဉ်သွားသဖြင့် စွန်းပေသွားသောတစ်ခဏ၌ လဲသေချင်မတတ် ရှက်ကြမည်ဖြစ်ရာ ထိုလူကြီးမှာ ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ခြင်းမှတစ်ပါး ထူးခြားသောမျက်နှာထားမျိုး မပြချေ။

ရှေးအဖို့၌ လူကြီးလင်မယားသည် လက်နှင့်ပင် ကိုင်တွယ်လျက် မိမိတို့နေအိမ်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာစားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ကြရသောအခါ အခြားပရိသတ်များမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အမူအရာပြောင်းလဲသွားကြ၏။ ဘိုကပြားလင်မယားသည် နှာခေါင်းရှုံ့၍ ရယ်မောချင်သော အပြုအမူမျိုးမရှိတော့ချေ။ အရာရှိလင်မယားသည်လည်း လူကြီးလင်မယားအတွက် ယခင်ကကဲ့သို့ ရှက်သောမျက်နှာထားမျိုး မပြတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ၎င်းတို့အတွက် ယခင်ကတည်းက မရှက်လှသည့်အထဲတွင် ယခုမှာမူ လုပ်ချင်သည့်အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းကြီးလုပ်တတ်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် သဘောကျသလိုလိုရှိမိ၏။ စကတည်းက လက်နှင့်တို့ စားကြပါမူ ကျွန်ုပ်သည် ကဲ့ရဲ့မိကောင်း ကဲ့ရဲ့မိပေမည်။ ယခုမှာမူ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကြပြီးနောက် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသောအခါမှ ဇာမခြဲ့ဘဲ လွတ်လပ်စွာ စားသောက်ကြခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ဤလူကြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စုံတွဲသည့်တား တစ်ထောင်တွင် တစ်ယောက် တွေ့ရခဲလှသော လင်မယား ပေတည်းဟု အောက်မေ့မိလေတော့သည်။

နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသောအခါ၌ လူကြီးလင်မယားသည် ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာများကို အကဲခပ်ရင်းစားသောက်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်သာလျှင်မက ဘိုကပြားစုံတွဲနှင့် အရာရှိလင်မယားတို့သည် ၎င်းတို့အပေါ်တွင် အထင်အမြင်ကြီး၍ ကရုဏာသက်လာကြလေပြီ။ ကပြားကတော်သည် မိန်းမကြီးအတွက် ပေါင်မုန့်ကို ယိုနှင့်ထောပတ်များ သုတ်ပေး၍ အရာရှိကတော်က ၎င်းတို့အဆင်သင့်သောက်ရန် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးလေ၏။ လူကြီးလင်မယားသည် မိမိတို့မကျွမ်းကျင်သည့်အတွက် သင်ပြပေးကြသည်ဟု ရှက်သော မျက်နှာထားမျိုးမပြဘဲ ကျေးဇူးတင်စွာနှင့်စားသောက်ကြလေသည်။

ညနေစောင်းအချိန်၌ အခြားခရီးသည်များသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးအနီးတွင်ထိုင်၍ စကားစမြည်ပြောကြ၏။

လူကြီး ။ ။ “ဟစ်ခု. . မေးပါရစေ မောင်ရယ်၊ ဒီနေရာမှာစီးရင် သူတို့ထမင်းဟင်းတွေကို မစားလို့ မဖြစ်ဘူးလား မောင်ရင်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဖြစ်တာပေါ့ ဘကြီးရဲ့၊ ကိုယ်စားချင်မှ စားရတာပေါ့။ ဘာကြောင့် မေးတာလဲ ဘကြီး”

လူကြီး ။ ။ “ဘိုလိုစားရတာ. . မဝပါဘူးမောင်ရင်၊ ကျုပ်တို့က မြန်မာထမင်းဟင်း စားချင်တာ၊ မစားဘဲမဖြစ်ဘူးဆိုလားလို့ စားမိတာပါ မောင်ရင်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဘာဟုတ်မလဲ ဘကြီး၊ စားချင်ခါမှ စားရတာပေါ့။ မြန်မာထမင်းဟင်းလဲ ပါသားကပဲ”

လူကြီး ။ ။ “ပြောတတ်ပေါင် မောင်ရင်၊ စာရေးကြီးက ကျုပ်တို့ထမင်းဖိုးအတွက်ပါ ပေးပြီးသားဆိုလို့ စားမိကြတာပါ။ ညစာကျရင်တော့ ထမင်းဆိုင်မှာ ဝယ်စားပါတော့မယ်၊ တော်ပါပြီ ကျုပ်တို့နဲ့မတန်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် စိတ်ချဘကြီး၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြပေးမယ်၊ လူတစ်ယောက်မှ ရှစ်ပဲပေးရပါတယ်”

လူကြီး ။ ။ “ဒီမှာတော့ ဘယ်လောက်လဲ မောင်ရင်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “လက်ဖက်ရည်က ရှစ်ပဲ၊ နံနက်စာ တစ်ကျပ်ရှစ်ပဲ၊ ညစာ နှစ်ကျပ်ကျတယ် ဘကြီး”

လူကြီး ။ ။ “အလိုလေးဗျာ မှားပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် တစ်ရက်စာအတွက်ကို ကျုပ်တို့တောမှာ တစ်လစားလောက်တာပါကလား”

ညစာစားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးလင်မယားကို သင်္ဘောပေါ်၌ ပါလာသော မြန်မာထမင်းဆိုင်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုချည်း ညစာစားသောက်ကြလေရာ လင်မယားနှစ်စုံတို့က ထိုလူကြီးလင်မယားအကြောင်းကို မမေးကြသော်လည်း ၎င်းတို့မရှိသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရကြဟန်တူ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မိန်းမကြီးသည် ၎င်းတို့၏အခန်းပြင်သို့ထွက်လှသည်မရှိဘဲ လူကြီးကမူ မမြင်ဖူးမရောက်ဖူးသောအရပ်ဒေသဆို၍ ကျွန်ုပ်ပေးထားသော မှန်ပြောင်းကလေးဖြင့် မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် ပြောင်းလဲမှန်ချိန်ကာ ကြည့်၍မငြီးနိုင်အောင် ရှိနေလေတော့သည်။

ထိုည၌ သင်္ဘောသည် ကြားညပ်အထဲ၌ရှိသောမောင်းကုန်းဆိပ်ကမ်းတွင်အိပ်၍ တစ်ညဉ့်လုံး ထင်းများတင်လေရာ လူကြီးသည်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် မထိုင်ဘဲ၊ ထင်းကူလီများနှင့် စကားသက်ဆုံဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးကို သဘောကျလျက် ရှိသဖြင့် ၎င်းရှိရာသို့ လိုက်သွား၍ မနီးမဝေးမှ အကဲခပ်နေလေ၏။ လူကြီးသည် ဆိပ်ကမ်းသို့တက်၍ ထင်းကားများ စီထားသော နေရာအနီး ထင်းတုံးတစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ထင်းလုပ်သားများအား မေးလားမြန်းလားရယ်လားမောလားဖြင့် စကားပြောမိသည်တွင် နာရီတစ်မတ်မျှ မကြာမီသေး ဟိုက ဘကြီး၊ ဒီက ဘကြီးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာ၍ လူကြီးတက်လာသောအခါတွင် “အပြန်တော့ဝင်ခဲ့ နော်ဘကြီး”၊ “ဘယ်တော့ပြန်ခဲ့မှာလဲ ဦးကြီး” စသည်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြသည်များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဤလူကြီးကား တောသားအချင်းချင်းအနက်တွင် လူချစ်လူခင်ပေါမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတကားဟု ကျွန်ုပ်အောက်မေ့မိလေသည်။

၂

နံနက်စော သင်္ဘောထွက်ခွာ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသုံးစုံတို့သည် စားပွဲတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာထိုင်လျက် စကားပြောနေကြစဉ် လူကြီးသည် ၎င်း၏အခန်းမှ ထွက်လာ၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီးလျှင်. . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူကြီး ။ ။ "ကျုပ်တစ်ခု ပြောပါရစေဗျာ၊ သခင်ကြီးလင်မယား ရော၊ မြို့အုပ်မင်းရော၊ ကျောင်းဆရာရော. . တစ်ဆိတ်ကလေး ခွင့်ပြုကြပါ။ ကျုပ်က ပြောချင်တဲ့ စကားကို ဖွင့်ပြီးပြောလိုက်ရမှ ရင့်ထဲမှာ လင်းသွားတတ်တဲ့ ဝါသနာရှိလို့ပါ။ ကျုပ်တို့ အခု ဒီနေရာက ဒွိဟတန်းဆိုလား၊ ဒွိတရတန်းဆိုလား စီးနိုင်ခြင်းဟာ ကျုပ်တို့အစွမ်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လင်မယားဟာ ခင်ဗျားတို့ အတန်းအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကလေးက အမေကြီး အဖေကြီးကို သူ့ဆီ အလည်လာဖို့မှာတဲ့အခါမှာ တစ်သက်မှတစ်ခါ ခေါ်နိုင်ခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုပြီး သဘော်စာရေးကြီးကို လက်မှတ်ဖိုးရော၊ တိုလီမိုလီဖိုးရော၊ စရိတ်ရော၊ သူ့လက်ထဲကို ငွေအပ်လိုက်လို့ စာရေးကြီးကိုယ်တိုင် ကျုပ်တို့ရွာကို လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့သဘောအရဆိုရင် ငွေနှမြောပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မစီးဘူးဆိုတာ လူကလေးက သိလေတော့ စာရေးကြီးလက်ကို ငွေအပ်လိုက်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့လင်မယားမှာ ဒီလိုနေရာမျိုးမဆိုထားနဲ့ ဟိုဘက်က တတ္တရာတန်းမှာတောင် မစီးနိုင်လို့ လူကလေးဆီ သွားချင်ရက်နဲ့ နှစ်တွေအများကြီးအောင့်ပြီး နေကြရပါတယ်၊ ဒီနှစ်ကျတော့မှ လူကလေးက ရာထူးတိုးလို့ဆိုထင်ပါရဲ့ စာရေးကြီးကို မှာလိုက်လို့ ကျုပ်တို့ လိုက်လာကြရပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့နေရာမျိုး စီးနိုင်လို့ တောသူဌေး၊ မြေပိုင်ရှင်ကြီးလား အောက်မေ့နေကြမှာစိုးလို့ အခုလို ဖွင့်ပြောရခြင်းဖြစ်ပါတယ်"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "လူကလေးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ဘကြီးရဲ့"

လူကြီး ။ ။ "လူကလေးဆိုတာ ကျုပ်သားပေါ့မောင်ရင်၊ ကျုပ်က မြေကလေး လေးငါးရှစ်ကေနဲ့ လုပ်စားလာတဲ့ တောသားလယ်သမားဖြစ်ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်တာဟာ စားရေးစာချီဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သိတယ်၊ လူကလေးက သေးသေးသွယ်သွယ်မို့လို့ ကျုပ်တို့လို ရွှံ့ထဲမှာ နွားနဲ့ဖက်ပြီး ရုန်းရတဲ့အလုပ်မျိုးနဲ့ မတော်ဘူးလို့လဲ ကျုပ်သဘောရတယ်. . .

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လင်မယားဟာ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ စားပြီး လူကလေးကို အင်္ဂလိပ် ကျောင်းထားခဲ့ပါတယ်၊ ခါတိုင်းတော့ လယ်ကရတဲ့ စပါးကလေးနဲ့ ချွေချွေတာတာ စားလောက်ရုံရှိကြရဲ့၊ လူကလေးကို အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားထားတော့ သူ့ကျောင်းလခနဲ့ စာအုပ်ဖိုးနဲ့ ထမင်းဖိုးနဲ့ဆိုလေတော့ လယ်လုပ်လို့ရတဲ့စပါးနဲ့ ကောင်းကောင်းမလောက်တတ်လို့ ကျုပ်တို့လင်မယား တောင်ရိုးပေါ်မှာ ထင်းခုတ်ပြီး မြို့ထဲသွားရောင်းရပါတယ်၊ ထင်းလှည်းတစ်စီး တစ်ကျပ်ခွဲ နှစ်ကျပ်ဆိုပေမယ့် သားကလေး သွားရေစာဖိုးရရ၊ ဘုတ်အုပ်ဖိုး ရရဆိုပြီး ကောက်ကြီးတလင်း တက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်တို့လင်မယား တောင်ရိုးကို နှစ်တိုင်းထင်းခုတ် ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်၊ သို့သော် သားကလေးက တော်ရှာပါပေတယ်၊ ကျုပ်တို့က ထင်းဖိုးကလေးရလို့ သူ့ ကျောင်းဝင်ပြီး ပေးခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းပိတ်တဲ့အခါတိုင်း သူ့အမေဖို့ တဘက်၊ ကျုပ်ဖို့ဖိနပ်ဆိုတာ လာတိုင်းပါခဲ့ရှာပေတယ်၊ မပါဘူးဆိုရင် အနည်းဆုံး သူ့အမေဖို့ ပင်နီတစ်ဝတ်စာနဲ့ ကျုပ်ဖို့ ပဝါတစ်ပိုင်းတော့ ဝယ်လာရှာတာချည်းပါပဲ"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "ဘကြီးသားက နောက်တော့ ဘယ်နှတန်းအောင်သလဲ"

လူကြီး ။ ။ "ဟိုက်စကူးဖိုင်တွဲဆိုလား မဲသားတစ်ကျူလေးဂျင်းဆိုလားမခေါ်တတ်ပေါင်မောင်ရယ်၊ ကိုးနှစ်လားထင်ရဲ့၊ ကျောင်းမှာသင်ခဲ့ရတာပါပဲ၊ တစ်နှစ်မှ စာမေးပွဲမကျပေဘူး၊ နှစ်တိုင်းအောင်ရှာပါပေတယ်၊ နောက်ဆုံးမှ အဲဒီဖိုင်တွဲစာမေးပွဲအောင်လာတော့ သစ်တောဘက်ကဆိုထင်ရဲ့၊ ဘိုကြီးတွေ ငှက်ပစ်လာကြတော့ လူကလေးက သေနတ်ထမ်းပြီး လိုက်ဖော်ရတာနဲ့ မင်းဘာအလုပ်ရှိသလဲတဲ့မေးတော့ အလုပ်မရှိသေးပါဘူးလို့ပြောရာမှ ချိုကို့သစ်တောဘက်မှာ လုပ်ငန်းရှင် အလုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးပေးခဲ့မှုကြောင့်ပဲ [illegible] သားဆိုလား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒီကုမ္ပဏီမှာလျှောက်လိုက်ခြင်းပဲ၊ ကသာနယ်၊ ရွှေလိဝက်အင်းရွာ ဆိုတဲ့ရွာမှာ သစ်ဘက်က လက်ထောက်လုပ်ဖို့ ခန့်စာရပါရောဗျာ၊ ကသာဆိုတော့ ကျုပ်တို့က ငှက်ဖျားတောခွေးတောဆိုပြီး လန့်ရတဲ့ အထဲမှာ မဲဇာတို့ ရွှေလိတို့ဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးကို ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးလို့ ပို့ထားတဲ့အရပ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့က သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ သို့ပေမယ့် သားကလေးကြီးပွားရေးကို မတားဆီးတော့ပါဘူးဆိုပြီး သွားခွင့်ပြုလိုက်ကြရပါရောဗျာ"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "ဒါ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ ဘကြီး"

လူကြီး ။ ။ "တော့ာင်းသားတွေ သပိတ်မှောက်ကြတဲ့ နှစ်ကပါပဲ မောင်ရင်၊ ရှစ်ရာသီလောက်တော့ ရှိသွားထင်ပ၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ မိဘများဆီကို လူကလေး တစ်ခေါက်တည်း လာနိုင်ရှာတယ်၊ အခု ကျုပ်တို့သား မျက်နှာကို မမြင်ရတာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ လာခဲ့မယ် လာခဲ့မယ်နဲ့ ခွင့်ကိုပဲ မရနိုင်ရှာဘူးတဲ့၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတော့မြင့် မလာနိုင်တော့ဘူး၊ အဖေတို့ အမေတို့ပဲ လိုက်ခဲ့ကြပါတော့တဲ့မှာလိုက်ပြီး သင်္ဘောစာရေးကြီးလက်ထဲ ငွေထည့်လိုက်ရှာတယ်၊ ဒီနှစ်မှာတော့ သားက ရာထူးတိုးပြီး ဟိုရွှေလိထဲက ကျွန်းချောင်းဆိုလား၊ အဲဒီရွာမှာ တိုက်ထိုင်အရာရှိကလေးဖြစ်နေသတဲ့၊ ကျုပ်တို့ လာကြမယ်ဆိုလို့ ရွှေလိဝက ဆီးကြိုနေလိမ့်မယ်"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "နို့ . . နေပါဦးခင်ဗျာ၊ ဘကြီးတို့ ဟိုရောက်ရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေကြမှာလဲ၊ ဒီပြင် သားသမီးမရှိတဲ့လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ သားနဲ့အတူနေကြဖို့ ရှိတော့တာပေါ့နော်၊ သားက တိုက်ထိုင်ဆိုတော့ လခတော်တော်တော်ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ သားအဖသုံးယောက်ကတော့ ကောင်းကောင်းစားလောက်ပါလိမ့်မယ်"

လူကြီး ။ ။ "စိတ်မကူးမိပါဘူးမောင်ရင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ကိုင်စားနေအောက်နိုင်ပါသေးရက်နဲ့ သားသမီးလုပ်စာကို ထိုင်စားရမယ်ဆိုတာ မျိုမကျနိုင်ပါဘူး၊ သူမှာလဲ အိမ်

ထောင်ပြုရေးရှိပါသေးတယ်၊ အမှန်ပြောရရင် အငြိမ်ထိုင်စားရမယ်ဆိုလို့ နေလဲ မနေတတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လယ်ကလေး ကိုယ်လုပ်စားရတာလောက် မြိန်လိမ့်မယ်လဲမထင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဟိုရောက်လို့ သူနဲ့တွေ့ပြီး သင်္ဘောတစ်ပတ်လောက်နေရင် ကျုပ်တို့ပြန်ကြမှာပါမောင်ရင်"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "ဘကြီးတို့က ပြန်ချင်ပေမယ့် သားက တားဦးမှာပေါ့ ဘကြီး"

လူကြီး ။ ။ "ဘယ်လိုတားတော့ ကျုပ်တို့မနေနိုင်ပါဘူး မောင်ရင်၊ လယ်သမားဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ ရွှံ့ထဲမှာနေရမှ ပျော်နိုင်တယ်ဆိုတာကို လူကလေးလဲ သိပါတယ်"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "မန္တလေးဆိပ်ကမ်းမှာတုန်းက လိုက်ပို့ကြတဲ့ လူစုတွေဟာ ဘကြီးတို့ရွာကလား"

လူကြီး ။ ။ "ဒါပေါ့မောင်ရင်၊ အိမ်နီးယိုးချင်းတွေပေါ့၊ ပုသိမ်ကြီးဆိုတာ နီးတဲ့ခရီးမဟုတ်ပါပေဘူး၊ ညကြီးသန်းခေါင်မှာ လိုက်ပို့ရှာကြတာ အင်မတန်ခင်မင်ရှာကြလို့ပါပဲ၊ ဒါတောင် တစ်ရွာလုံးလိုက်ပို့ကြမလို့ဟာ ဘုန်းကြီးပျံရှိနေလို့ ဘုန်းကြီးစိတ်ဆိုးနေရော့မယ်ဆိုပြီး တောင်းပန်ထားခဲ့ရတယ်"

ထိုကဲ့သို့ ရှင်းလင်းပြောပြနေသည့်အခိုက်တွင် အဒေါ်ကြီးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ထိုင်ကာ လင်ယောက်ျား၏ မျက်နှာကို တပြုံးပြုံးနှင့်ကြည့်နေလေရာ၊ လူကလေးအကြောင်းကို ပြောသောအခါများတွင်မူကား ပခုံးတွင်တင်ထားသော တဘက်ကလေးဖြင့် ၎င်း၏မျက်လုံးများကို မကြာခဏပွတ်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသုံးစုံသည် လူကြီး၏ရှင်းလင်းပြောပြသည်များကို ကြားကြရပြီးသောအခါတွင် ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်အပေါ်၌ ကျေနပ်သည်ထက် ကျေနပ်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေကြလေရာ၊ ဘိုတပြားလင်မယားတို့ကလည်း လူဘက်မဟုတ်ဆို၍ ရှောင်ကွင်းလိုခြင်း၊ နှာခေါင်းရှုံ့လိုခြင်း . . စသောအမူအရာမျိုး အလျဉ်းမရှိတော့သည့်ဖြင့် အရာရှိစုံတွဲတို့ကလည်း ၎င်းတို့အတွက် ရှက်ရမည်ဝေး၍ ဂုဏ်ယူချင်သောစိတ်မျိုးပင်ဖြစ်ပေါ်နေကြသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသော ခရီးသွားသယ်ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်း၍ လူချစ်လူခင်ပေါများဟန်တူသော ထိုလင်မယားအား ကြည်ညိုလေးစားခြင်းရှိလျက် အားလုံးသော ချွန်စာတော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သားများသည် ဤလင်မယားကဲ့သို့ အကောင်းပါး၍ ရိုးသားကြလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးသွားကြသောလမှာ တပေါင်းလ နွေရာသီဖြစ်၍ မြစ်ရေနည်းလှသဖြင့် ရေကြောင်းအလွန်ကြပ်လှပေ၏။ ချောင်ကုန်းများသည် တစ်မြစ်လုံးတွင် အနှံ့အပြားပေါ်ထွန်းလျက်ရှိရာ ဧရာဝတီအထက်မြစ်ညာတွင် အကြီးဆုံးအလှဆုံးဖြစ်သော တာပင်သင်္ဘောကြီးသည် စည်းတိမ်သောင်တိမ်များကိုလွတ်အောင် ခဲယဉ်းစွာ တိမ်းရှောင်ခုတ်မောင်းရလေ၏။ သို့နှင့် သင်္ဘောသည် တကောင်းမှခွာခဲ့၍ ဆယ်မိုင်ခန့်ရောက်လာသောအခါတွင် သင်္ဘောပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် နေမိသူအပေါင်းတို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့မတတ် ဖြစ်ကြပြီးလျှင် "ဘုရားကယ်တော်မူပါ" ဟူသော ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်သံများဖြင့်ဆူညံသွားလေတော့၏။

အကြောင်းမူကား သင်္ဘောကြီးသည် မြစ်လယ်၌ရှိသော စည်းတိမ်တစ်ခုပေါ်သို့ ထိုးတင်လျက် ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

သင်္ဘောသည် စက်ကိုနောက်ပြန်ခုတ်၍ သောင်မှကျအောင်ကြိုးစားပါသော်လည်း မရဘဲရှိလေ၏။ မွန်းတိမ်းသည့်တိုင်အောင် အနည်းနည်းစမ်းသပ်ခုတ်နှင်ပါသော်လည်း မရဘဲရှိရာတွင် လူကြီးလင်မယားတို့မှာ သားကိုတွေ့ရတော့အံ့ဟု နာရီကိုလက်ချိုးရေတွက်နေခဲ့ကြရာမှ အချိန်ရွှေ့ဆင်းသွားပြန်သည့်အတွက် မျက်နှာမှာ မသာမယာ ရှိနေကြရှာလေသည်။ ရွှေလီဝသို့ ထိုနေရာမှ မည်မျှဝေးပါသေးသနည်းဟု ကျွန်ုပ်အားမေးကြသေးရာ၊ ၎င်းတို့၏အကြံကို ရိပ်မိသဖြင့် ထိုနေရာမှ သမ္ဗန်ဖြင့်ဆန်တက်ရန် ခရီးကွာလှမ်းလွန်းသည့်အကြောင်း ပြောပြရ၏။ "တွေ့ရလုပါပြီရှင်မရယ် ကြာလှတစ်ရက်ပေါ့"ဟု မယားဖြစ်သူကို အားပေးရသော်လည်း ၎င်း၏မျက်နှာမူကား မရွှင်လှရှာပေ။

ညနေစောင်းလုနီးအချိန်တွင် အစိုးရသင်္ဘောတစ်စင်းသည် အဆင်သင့်ရောက်လာ၍ စာပို့သင်္ဘောကြီးကို ကြိုးနှင့်ချည်ပြီးလျှင် နှစ်စင်းလုံးတစ်ပြိုင်နက်တည်း စက်ကုန်နှင်ကြလေရာ၊ အုန်းဆံကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် သံနန်းကြိုးကြီးတစ်ချောင်း ပြတ်ပြီးသောအခါမှ လျှောကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံးအနက်တွင် လူကြီးလင်မယားကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သောသူသည် မရှိဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ယုံကြည်မိ၏။ သည်းလှိုက်အူလှိုက် အမူအရာမျိုးဖြစ်လှခဲ့သော အဒေါ်ကြီးသည်ပင်လျှင် တဘက်ကလေးကို ရောမြှောက်၍ယမ်းလေ၏။ သင်္ဘောသည် ထီးချိုင့်တွင် ဆိုက်ကပ်၍ ၎င်းအရပ်မှ ထွက်ခွာလာသော အချိန်တွင် မှောင်မိုက်နေပြီဖြစ်၍ ဆက်ချ်လိုက်မာတ်မီးဖြင့် ခုတ်နှင်ရလေ၏။

နောက်ဆိုက်မည့် စခန်းမှာ ရွှေလီဝခေါ် အင်းရွာဆိပ်တမ်းဝင်ဖြစ်ရကား လူကြီးလင်မယားတို့မှာ အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်ကာ ဂနာမငြိမ် ရှိနေကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားမှာ ၎င်းဆိပ်ကမ်းမှာပင် ဆင်းကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုညဉ့်အဖို့တွင် သင်္ဘောသည် အင်းရွာဆိပ်ကမ်း၌ အိပ်ရမည့်အဖြစ်ကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် ခပ်အေးအေးပင်ထိုင်နေကြလေသည်။

သင်္ဘောသည် အင်းရွာဆိပ်ကမ်းသို့ ချဉ်းကပ်လာရာတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ဓာတ်မီးနှင့် တည့်တည့်ထိုးလိုက်သဖြင့် ကမ်းပေါ်၌ စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြသော လူများကို လှုပ်လှုပ်ရွရွတွေ့မြင်နိုင်ကြပေ၏။ အချို့လူများ၏ အဝတ်အစားများမှာ ဓာတ်မီးရောင်နှင့် ပန်မိသည့်အခိုက်အတန့်တွင် ဝင်းခနဲလက်ခနဲ အရောင်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း မြင်ကြရ၏။

နောက်ဆုံး၌ သင်္ဘောသည် စက်ကိုလျှော့၍ ကမ်းဆီသို့တဖြည်းဖြည်းချဉ်းကပ်လျက် ရှိရာတွင် လူကြီးလင်မယားသည် သင်္ဘောနံဘေးမှ ရပ်လျက် လည်ပင်းကို ဆန့်တန်းပြီးလျှင် ကုန်းပေါ်မှ လူတန်းကြီးကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စူးစိုက်ကာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယား သုံးစုံသည်လည်း အဘိုးကြီးလင်မယားကိုသာ အာရုံစိုက်လျက် ကြည့်နေကြလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ကုန်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်၏အသံဖြင့် "အဖေတို့. . အမေတို့. . "ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ခေါ်လိုက်သည်တွင် "ဟော့. . ငါ့သား၊ လူကလေးရေ"ဟု သံပြိုင်ထူးလိုက်ကြလေရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိဘချင်းသားသမီးချင်း စာနာသောအားဖြင့် မျက်ရည်ကိုယ်စီဝိုင်းလျက်ရှိကြလေတော့သည်။

များမကြာမီအတွင်းတွင် တပည့်သုံးလေးယောက်တို့၏ရှေ့မှ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ပြင်လျက် အလွန်တရာ အဆင်ပြေသော မျက်နှာနှင့်မွန်ရည်သောရုပ်လက္ခဏာရှိသည့် လူတစ်ယောက်သည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းသို့ပြေးဝင်လာပြီး "အမေတို့. . အဖေတို့"ဟု ဟစ်အော်ကာ အဒေါ်ကြီးတိုရှေးဦးစွာပွေ့ဖက်လေရကား ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်၌ကျန်ရစ်သော မိဘများကိုလည်းကောင်း၊ သားသမီးများကိုလည်းကောင်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သတိရလာကြသည့်လက္ခဏာနှင့် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချစ်ပန်းပွင့်

(၁)

မိုးဥတုရာသီ၏ တစ်နေ့သောညနေခင်းတွင် ကောင်းကင်အလုံး ပိတ်ဖုံးမှိုင်းဝေနေပြီးလျှင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြီးနောက် တောက်ထွန်း ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသောနေမင်းသည် ထိုမှဤမှသွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကုန်သော လူသူအပေါင်းတို့အား သွားတော့မည့်ဟန် နှုတ်ဆက်သည့် လက္ခဏာဖြင့် တစ်ထောင်မျှသောရောင်ခြည်တို့ကို အစွမ်းကုန်စွန့်လွှတ် လျက်ရှိလေသည်။ အလွန်ပင်ကြည်နူးသာယာစွာရှိသည့် ထိုအခိုက်တွင် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးသည် ရန်ကုန်မြို့ ရှိုင်ရယ် ဟိုတယ်ဘက်မှ ထွက်လာ၍ လမ်းလျှောက်တုတ်ကလေးကို ယမ်းကာ သာယာလှသော ရာသီဥတု၏အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးမျက် နှာထားနှင့်ရုပ်တန့်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုသူငယ်မှာ အရပ်အမောင်းမှာ မနိမ့်မမြင့် မကြုံ့မလှီရှိလျက် အသားမှာ မဖြူမညိုရှိသဖြင့် ဝင်လုလုဆဲနေရောင်တွင် ခပ်ဝါဝါဖြစ် နေ၏။ ဆေးတံကလေးကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာရှူရှိုက်လျက် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ရေးရေးမျှရှိသော နှုတ်ခမ်းမွေးကို တဖြည်းဖြည်းပွတ်သပ်ရင်း ပဝင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် စဉ်းစားကာသာ တုတ်ကောက်ကိုယမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းသူငယ်မှာ ဘဝကကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့် အစွမ်းကုန်လှပသော ရုပ် အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသည့်ပြင် ဖခင်ဖြစ်သူ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးကျော် လုံးမှာလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားကလေးအား လွန်မင်းစွာ အလိုလိုက် ထားလေ၏။ မောင်တင်ညွန့် ဘီအေအောင်မြင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ ဥပဒေတန်းတက်လျက် ဖခင်က တစ်လလျှင် တစ်ရာငါးဆယ်ကျပ် တင်ပို့ သောငွေဖြင့် လှလှကြီးသုံးစွဲနေထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

၎င်းမောင်တင်ညွန့်မှာ အဆင်း၏ကောင်းခြင်း၊ အမိအဖအမျိုး အနွယ်၏ကောင်းခြင်း၊ ပညာ၏ကောင်းခြင်း၊ ဥစ္စာစနေပေါ်များခြင်း၊ အရွယ် ၏ကောင်းခြင်းမှစ၍ အမျိုးမျိုးသောကောင်းခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည့် အပြင် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ အလွန်ပင်သေသပ်သိုက်မြိုက်၍ မျက်နှာ ပေးမှာလည်း ချိုချိုအေးအေးနှင့် သွေးကြီးသည့်အသွင် အလျဉ်းကင်းမဲ့ လေသည်။

ယောကျ်ားသူငယ်ချင်းအပေါင်းတို့မှာ ၎င်းအား အလွန်တရာ ချစ်ခင်လေးမြတ်ခြင်း ရှိပြီးလျှင် ရှုမြင်သူမိန်းမအပေါင်းမှာလည်း သက် ပြင်းချလုခမန်းပင် ရှိလောက်သည့် သူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။

မောင်တင်ညွန့်သည် ယင်းကဲ့သို့ အကျိုးပေးကောင်းလှသဖြင့် လူ့ပြည်တွင် ပူပင်သောကကြောင့်ကြစိုးရိမ်ရန်တစ်ခုမျှမရှိသည့်အမှုအရာ တန်ဖြင့် အေးအေးကြည်ကြည် မထီတရီရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် လမ်း လျှောက်နေသူ ခရီးသည်တို့အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေစဉ် လူခပ်ချောချော နှုတ်ခမ်းမွေးခပ်ကောင်းကောင်းနှင့် အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိ လူတစ် ယောက်လည်း ဟိုတယ်ပေါက်မှ ထွက်လာ၍ . . .

"ဟဲလို. . ကိုတင်ညွန့် မသွားသေးဘဲကိုး၊ ဘာများစိတ်ကူးပြီး အာဒယရှင်နေတာလဲ၊ လာပါဗျာ. . ဘီလိယက်တစ်ပွဲလောက်စမ်းကြဦးစို့၊ သည်တစ်ခါတော့ ခင်ဗျားနိုင်မှာပါပဲ"

ညွန့်   ။ ။ "တော်ပါပြီ ကိုသိန်းတန်၊ နောက်များမှ စမ်းကြသေး တာပေါ့၊ သည်ကနေ့ ကျုပ်က အရှုံးပေးပါပြီဗျာ"

မောင်တင်ညွန့်နှင့် မောင်သိန်းတန်တို့သည် မကြာသေးမီက ဘီလိယက်နှစ်ပွဲမျှ ကစားကြရာတွင် မောင်တင်ညွန့်က ရှုံးသဖြင့် ကတိ အတိုင်း ကြည့်ရှုသူ သူငယ်ချင်းအပေါင်းတို့အား အရက်နှစ်ခွက်စီ တိုက်ခဲ့ ရသော်လည်း မောင်တင်ညွန့်မှာ တစ်စက်မျှမသောက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။ ငွေတစ်ဆယ်တျပ်ကျော် ကုန်ကျခဲ့ပြီဖြစ်၍ ယနေ့အဖို့ သင့်တော်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သိန်း   ။ ။ "လာပါဗျာ ဒီတစ်ပွဲတည်းပါဗျ၊ အစောကြီးရှိသေးတာ ကပဲ"

ညွန့်   ။ ။ (ဦးခေါင်းကို ယမ်းကာ ပြုံးလျက်)
"တော်ပြီလေ ကိုသိန်းတန်၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ အလုပ် နဲ့အကိုင်နဲ့မို့ တတ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် ဒီလောက်သုံးရရင် တော်လောက်ပြီလေ၊ နောက်များ မှကစားကြသေးတာပေါ့ဗျာ၊ တွေ့ကြဦးမှာပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သိန်း ။ ။ "ဒါဖြင့်လဲ ရှိပါစေလေဗျာ"ဟုပြောပြီးနောက် မောင်တင်ညွန့်၏မျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်းကြည့်လျက် "ဩော်. . ဒါထက် ကိုယ့်လူက ရှုံးတာ ဒီလောက်ဲ အရေးမကြီးလှပါဘူး၊ ရီရီတို့အိမ်ကို မသွားဘဲ နေရမှာစိုးလို့ မှတ်တယ်"

ညွန့် ။ ။ (မျက်နှာပိုးသတ်လျက်)
"မဟုတ်ပါဘူး ကိုသိန်းတန်၊ သည်ကနေ့လဲ ကျုပ်သွားမယ်မကြံပါဘူး"

သိန်း ။ ။ "ကောင်းပြီနော်၊ တော်တော်ကြာ ဟိုကျတော့ တွေ့နေရင် ဒါပဲ. . ."

ညွန့် ။ ။ "သည်ကနေ့တွေ့ရင်တော့ ပြောချင်တိုင်းပြောပေါ့ဗျာ ကျုပ် မလိမ်ပါဘူး"

သိန်း ။ ။ "ကိုင်း. . ကိုင်း. . ဒါဖြင့် သွားပေဦးတော့၊ ကျုပ်လဲ တစ်ပွဲလောက်တော့ ကစားကြည့်ဦးမယ်"ပြောသဖြင့် မောင်တင်ညွန့်သည် ဟိုတယ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ မောင်သိန်းတန်လည်း မောင်တင်ညွန့် လမ်းသွားရာသို့ မချစ်မနှစ်သက်သောမျက်နှာထားဖြင့် စောင်း၍ကာတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်လျက် ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်သည် ကုန်သည်လမ်းတစ်လျှောက်မှ အနောက်သို့လျှောက်လာခဲ့၍ ဆူးလေဘုရားဘက်သို့ ချိုးပြီးနောက် တခြားသောလူငယ်လူရွယ်တို့နှင့် မတူသည်ဖြစ်၍ ဘာသာတရားကို အတန်ငယ်ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မီးထွန်းချိန်တိုင် ဘုရား၌ ဆီမီးပူဇော်ကန်တော့လျက်ပင် ရှိလေ၏။

ဆူးလေဘုရားမှ ထွက်လာပြီးလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ ယခင်က မောင်သိန်းတန် မေးမြန်းသည့် ရီရီဆိုသူ သူငယ်မကလေး၏အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားကာ စိတ်ကူးလျက် ရှိနေလေသည်။ ၎င်း ရီရီဆိုသူ သူငယ်မကလေးမှာ မင်းကြီးကတော် မလှမေ၏တူမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အမိအဖသေဆုံးပြီးသည့်နောက် အဒေါ်ဖြစ်သူ မင်းကြီးကတော်ထံတွင် သမီးအမှတ်ဖြင့်လည်းကောင်း လာရောက်နေထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ရီရီမှာ အသက် (၁၈)နှစ်မျှရှိလျက် ရုပ်ရည်မှာအထက်တန်းစားအမိအဖတို့မှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးပီပီ လှရည်သန့်လျက် ခံ့ညား၍ လှပတင့်တယ်လေသည်။

၎င်းပြင် စိတ်သဘောမှာလည်း အလွန်လျှင် မာနကြီးသော သူငယ်မတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

မင်းကြီးကတော် မလှမေမှာ မုဆိုးမပင်ဖြစ်သော်လည်း ရာထူးကြီးမြင့်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ကတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အလွန်တရာမှလည်း လူပေါင်းဆန့်သဖြင့် အရာရှိကြီးငယ်အပေါင်းတို့နှင့်အကျွမ်းတဝင်ရှိလှသူ ဖြစ်လေသည်။ ဝတ်လုံပေါက်စ၊ မြို့အုပ်ပေါက်စ အစရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မင်းကြီးကတော်ထံ လာရောက်လည်ပတ်ကြသည်တွင် ရီရီ၏ရုပ်အဆင်းကိုမြင်သဖြင့် ချစ်ခင်စုံမက်ကြသည်သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဂုဏ်အသရေရှိ မိကောင်းဖခင်သားတို့နှင့်တကွ အရာရှိပေါက်စ တို့သည် ရီရီ့အား တပ်မက်မောကြသဖြင့် ပိုးကြပန်းကြသော်လည်း ရီရီသည် ၎င်းတို့ကို များစွာ ပမာဏမပြု အမှုမထားဘဲ ရှိလေသည်။ မောင်တင်ညွန့်နှင့် သိကျွမ်းသည့်အခါမှ စိတ်သဘောထားတစ်မျိုးပြောင်းလဲဘိသကဲ့သို့ ရှိခဲ့ရလေသည်။ သို့ပင်ရှိခဲ့သော်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ သမီးရည်းစားအဖြစ် ရောက်ကြသေးသည် မဟုတ်ချေ။

မောင်တင်ညွန့်သည်လည်း ရီရီ၏အပေါ်၌ ယောကျ်ားတို့၏ လေးနက်သော ချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်။ အဆင်းအင်္ဂါပြည့်စုံလျက် မိမိ၏အပေါ်၌အလွန်တရာလည်းလောကဝတ်ကောင်းသည့်အပြင် သူတစ်ပါးတို့ ပိုးသောကြောင့်သာလျှင် ယောင်ယမ်းကာပိုးမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ လူအများ ပိုးကြရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ ရီရီသည် ရုပ်အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသည် တစ်ကြောင်း၊ မင်းကတော်ကြီးမှာလည်း အခြားသော အမွေခံအမွေစားများ မရှိသဖြင့် များစွာပင် မျှော်လင့်ဖွယ်ရှိသည် တစ်ကြောင်း၊ အထက်အရာရှိကြီးများနှင့်အရောတဝင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ရီရီ၏ခင်ပွန်းသည်အား ရာထူးတိုးတက်အောင် ကူညီစောင်မနိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြသည် တစ်ကြောင်းကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။ မောင်တင်ညွန့်မှာ ယင်းကဲ့သို့ နက်နဲစွာ တွေးတောပြီး ပိုးခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ သူတစ်ပါးယောင်၍ ယောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

မောင်တင်ညွန့်သည် မီးထွန်းစအချိန်ခန့်၌ ဆူးလေဘုရားမှ ထွက်လာ၍ ရီရီ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေရင်း ရွှေဘုံသာလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာ (၂၉)လမ်းထိပ်အရောက်တွင် မော်တော်ကားတစ်စီးသည် (၂၉)လမ်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီးလျှင် မဟာဗန္ဓုလလမ်းပေါ်၌ ရုတ်တရက်လက်ယာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်တွင် တဘက်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်တင်ကာ လျှောက်လာသည့် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် နောက်ကျောကို တိုက်မည့်ဆဲဆဲရှိနေလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူငယ်မကလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလာသည့်အမူအရာနှင့် ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်လာ၍ လမ်းအကူးကို ဖြတ်ကျော်မိသောကြောင့် မော်တော်ကားကို မမြင်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ၎င်းအား မော်တော်ကားသည် တိုက်ခါနီးဆဲဆဲတွင် မျက်စိလျင်လှသော မောင်တင်ညွန့်လည်း အပြေးပင်ဆွဲငင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ သူငယ်မ၏ကျောကို ပွတ်ရုံမျှသာ ပွတ်သွားလေ၏။ ယင်းသို့ ပွတ်ရုံမျှပင်ရှိသော်လည်း မော်တော်ကားမှာ အရှိန်ပြင်းလှသည် ဖြစ်၍ သူငယ်မမှာ မဟန်နိုင်ရှာဘဲ မောင်တင်ညွန့်၏လက်မှ လွတ်၍ မြေသို့လဲကျသွားသည်။ မောင်တင်ညွန့်လည်း သူငယ်မကို မြေမှထူကာ ပွေ့ယူလိုက်သည်တွင် ဟောင်းနွမ်းသောအဝတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း သာမညရုပ်အဆင်းမဟုတ်၊ မိဖုရားဖြစ်ထိုက်သူတမျှ တင့်တယ်ရှုချင်စဖွယ်ရှိလှသော သူငယ်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်ကဲ့သို့သော လူမျိုးပင်ဖြစ်စေ ဒုက္ခဝေဒနာခံစားရမည်ကို တွေ့ကြုံရသည့်အခါသနားကရုဏာ ရှိတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း ယင်းကဲ့သို့ ဝေဒနာခံစားနေရသူမှာ အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းသိရသည့်အခါ သနားကရုဏာစိတ်သည် ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးတက်လာကြမည် ဖြစ်သည်။ မောင်တင်ညွန့်သည်လည်း သူငယ်မကလေးအပေါ်၌ အလွန်တရာကရုဏာသက်လှလျက် ဝိုင်းအုံလာကြသူတို့အား "နေပါစေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး"ဟုပြောဆိုလျက် ဖယ်ရှားပြီးလျှင် နံဘေးမှ လူလျှောက်သောလမ်းပေါ်သို့ ပွေ့တင်၍ မျက်စိမှိတ်လျက်ရှိသော သူငယ်မကလေးအား "မိန်းကလေး ဘယ့်နှယ်ရှိသလဲ နှမ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ငါ့ကိုက အင်မတန်နှေးတဲ့အကောင်ပါလေ၊ ဘယ့်နှယ်ရှိသလဲ၊ သတိရပြီလား" စသည်ဖြင့် ယုယကြင်နာစွာ မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

■■■

(၂)

၎င်းနေ့ ညနေ ငါးနာရီကျော်ခန့် အချိန်ခန့်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ယောက်လမ်းရှိ တစ်ခုသောအိမ်ကြီးအတွင်း အလွန်တရာလှပသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသူ သူငယ်မတစ်ယောက်သည် အဖျိုကလေးတို့ ဖြီးလိမ်းဝတ်စားပြင်ဆင်သော အခန်းတစ်ခုအတွင်းရှိ မှန်ကြီးတစ်ခု၏ရှေ့၌ ရပ်လျက် အလွန်သပ်ရပ်ချောမွေ့စွာ ထုံးထားသော ပုဏ္ဏ်တောင်ဆံထုံးကိုလည်းကောင်း၊ ပေါင်ဒါအရောင်တင်တို့ဖြင့် ဖြူဖွေးညီညာစွာ လိမ်းကျံခြယ်လှယ်၍ထားသော မိမိ၏မျက်နှာကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ အနီးတွင်ရှိသော အခိုင်းအစေ သူငယ်မလေးတစ်ယောက်အား. . "ဟဲ့. . မိတင်ရဲ့၊ ညည်းမိန်းမ လာပါဦးမလား အေး၊ ကြည့်စမ်းအခုတောင် ငါ အဝတ်မလဲရသေးဘူး၊ လေးနာရီလာမယ်ဆိုပြီး အခု ငါးနာရီကျော်သွားပြီ၊ ပွဲထိုင်က ခြောက်နာရီသွားရမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖြင့် ဝတ်စားတောင်ပြီးကုန်ပြီမှတ်တယ်၊ ငါ့ဖြင့် ကြည့်စမ်း. . ဘာမှ မလဲမဝတ်ရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ အောက်တန်းစား မိန်းမတွေကို ငါ စက်ဆုပ်တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ကတိမတည်ဘူး၊ တန်ပါအေ. . နောက်များ. . " ဟုကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်။ မင်းကြီးကတော် မလှမေ၏တူမ ရီရီပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ မတင့်က "လာပါလိမ့်မယ် မမရယ်၊ လာလုပါပြီ မမရဲ့၊ လာခါနီးပါပြီ"။ ရီရီက "လာလုပြီ လာလုပြီနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲအေ့၊ လုံချည်ကလေး အပွင့်ထိုးတာ ဒါလောက်ကြာရသလား၊ ဒါကြောင့် ငါတော့ နိုးတိုက်မှာ အပ်ပါရစေဆိုတာ ညည်းက ရှည်ပြီး. . ."

"တိုက်များမှာ အပ်ရင် သည်အဖိုးမရဘူးမမရဲ့၊ သည့်ထက်သုံးဆလောက် ပိုပေးရမှာ မမရဲ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပေးရရင် ဘာဖြစ်သလဲ၊ အချိန်မီတာလိုရင်း၊ ပိုက်ဆံဘာလုပ်ဖို့လဲ"ဟုပြောသော်လည်း ရီရီမှာ မိမိပိုင်ဆို၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ရှိသည်မဟုတ်။ မိမိအဒေါ်အားသာလျှင် မှီခိုနေထိုင်ရသူဖြစ်လေသည်။

ဂင်းနောက် ရီရီက ဆက်လက်၍ . . .

"ငွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကြွေးတင်ရင် ရှင်ဘုရင်ဆပ်လိမ့်မယ်၊ ညည်းကရှုည်ပြီး သနားပါသလေး ဘာလေးနဲ့ အပ်ချင်လိုက်ရတာ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ငါအစက ပြောသားပဲ"

"သည်လုံချည် မရရင်လဲ သည့်ပြင်လုံချည်ဝတ်တာပေါ့ မမရယ်၊ လုံချည်တွေ အများကြီးရှိသားကပဲ"

"ဘာလုပ်ဝတ်ရမှာလဲ၊ ဒါဆိုရင် ဒါမှ ငါက ကြိုက်တာ၊ အံ့ချိန်မီအောင် လာရင်လာပါစေ၊ မလာရင် . . "ဟုပြောစဉ်တွင် သူငယ်မတစ်ယောက်သည် တဘက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ငယ်တစ်ခုကိုပိုက်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ဂင်းကိုမြင်သဖြင့် . . .

ရီ ။ ။ "အောင်မယ်, လာပဲလာသေးတယ် အမိရယ်၊ အံ့ဩပါရဲ့၊ လေးနာရီလာပါ့မယ်ဆိုပြီး အခုငါးနာရီခွဲတော့မယ် . . ကြည့်စမ်း . . "

သူငယ်မ ။ ။ "ကျွန်မလဲ မီအောင်ကြိုးစားပါတယ်ရှင်၊ သည်ပွင့်ထိုးမျိုးက အင်မတန်လက်ဝင်ပါတယ်ရှင်၊ မနေ့ညကတစ်ညလုံး ကျွန်မ မအိပ်ရပါဘူး၊ သည်ကနေ့လဲတစ်နေ့လုံး ထိုင်ရာက မထရပါဘူးရှင်၊ သည်အလုပ်မျိုး . . . "

ရီ ။ ။ "သိနိုင်ဘူး သိနိုင်ဘူး၊ အမိတို့မအိပ်ရတာ ကျုပ်တို့မသိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့က သည်အချိန်ဆို သည်အချိန်ရမှ ကြိုက်တယ်၊ နောက်ကို . . . "

သူငယ်မ ။ ။ "ကျွန်မလဲ အချိန်မီအောင်၊ နာမည်မပျက်အောင် အင်မတန်ကြိုးစားပါတယ်ရှင်"

ရီ ။ ။ "နားမလည်ဘူး နားမလည်ဘူး၊ နောက်ကို ကျုပ်ဆီတဘာအလုပ်မှ အပ်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့တော့၊ ကျုပ်တင်မကဘူး ဟိုဘက်အိမ်က ဝန်ထောက်ကတော်ရော၊ ဒီဘက်က ဝတ်လုံတော်ရကတော်ရော နောက်ဆိုညည်းဆီ ဘယ်သူမှ မအပ်အောင် ကျုပ်အကုန်ပြောလိုက်မယ်"ဟုပြောရင်း ရီရီသည် လုံချည်ကိုဝတ်ဆင်ပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတွင် ကြည့်လျက်ရှိ၏။

သူငယ်မလည်း အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍ "သည်အပွင့်နဲ့ သည်အနားကို သည်ဘက်မှာထားပြီး ဝတ်ရပါတယ်ရှင်၊ သာမကောင်းပေဘူးလားရှင်"ဟုပြောရာ၊ ရီရီလည်း သူငယ်မအားတစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် သူငယ်မပြောဆိုသည့်အတိုင်း ပြင်ဆင်စမ်းသပ်ဝတ်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ရှိစဉ် သူငယ်မနှစ်ယောက်၏ ရုပ်အဆင်းများသည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး၌ နှစ်ယောက်စလုံးယှဉ်ပြိုင်ပေါ်ထွက်လျက် ရှိ၏၊ ဂင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ အသက်အားဖြင့် ရွယ်တူမျှရှိလျက် ရုပ်အဆင်းတွင် ရီရီမှာ ခံ့ခံ့ညားညားကြီးနှင့် လှပချောမောသည်မှန်သော်လည်း အထည်ချုပ်သူ သူငယ်မကို မမီပေ။ အထည်ချုပ်သူ သူငယ်မသည် လှပစွာပြင်ဆင်ခြယ်လှယ်လိုက်ရသော် ရီရီထက်ပင် လှပချေဦးမည်ဟု မိတင်၏စိတ်ထဲ၌ မှတ်ထင်အောက်မေ့မိလေ၏။

ရီရီသည် အဝတ်လဲလှယ်ပြီးလေသော် . . .

"ကိုင်း,ကိုင်း . . ရှိပစေ၊ ဪ . . ပိုက်ဆံလဲ အလွယ်မရှိသေးဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက်မှ လာယူလှည့်ပေတော့၊ အိမ်နီးရဲ့မဟုတ်လား"ဟုပြောလျှင် သူငယ်မလည်း "အိမ်တော့မနီးပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်"ဟု အလွန်ပင်အသုံးလိုလှသော်လည်း ရီရီ စိတ်ဆိုးပြေစေရန် ပြောပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီး၌ သူငယ်မသည် မိမိမှာ ဂင်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရရှာသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ဖောက်သည်ကောင်းဖြစ်သူ ဝန်ထောက်ကတော်နှင့် ဝတ်လုံကတော် အစရှိသူတို့သည် ရီရီကြောင့်နှင့် လက်လွှတ်ရချေတော့မည်ဟု ဝမ်းနည်းလှသောစိတ်ဖြင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရာ (၂၉)လမ်းထောင့်တွင် မောင်တင်ညွန့်၏လက်ပေါ်တွင် မေ့မြောကာ နေရှာလေ၏။

■ ■ ■

www.burmeseclassic.com

(၃)

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် သူငယ်မသည် သတိရလာသည်ဖြစ်၍ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မိမိ မသိသော လူတစ်ယောက် လက်ပေါ်တွင် ရောက်နေကြောင်းသိရသဖြင့် ထိတ်လန့်သောမျက်နှာထားနှင့် ရုတ်တရက် ထလျက်ရှိစဉ် . . .

ညွန့် ။ ။ "နေသာပြီလား မိန်းကလေးရယ် သတိရပြီလား၊ ကျွန်တော့်မှာ စိုးရိမ်လိုက်ရတာဗျာ"

သူငယ်မ ။ ။ "ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ရှင်"

ညွန့် ။ ။ "ဒါနဲ့ မိန်းကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းလား၊ မိုးချုပ်လှချေလားဗျာ၊ အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်လေ"

သူငယ်မ ။ ။ "ရှိပါစေရှင် ရှိပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မ ပြန်ဝံ့ပါတယ်"ဟုပြောလျက်ရှိစဉ် မိန်းကလေးသည် ဦးခေါင်းကိုလက်ဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်သည်တွင် လက်၌ သွေးစွန်းသွားသည်ကို မောင်တင်ညွန့်မြင်လိုက်သဖြင့်-

ညွန့် ။ ။ "အလို့, ခေါင်းမှာ ခိုက်မိသွားပါကလား၊ ကြည့်ပါဦးတော့. . ကျွန်တော် မမြင်မိဘူးဗျာ၊ ကိုင်း. . ကိုင်း. . မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှဖြစ်မယ်"

သူငယ်မ ။ ။ "နေပါစေရှင်၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့"

ညွန့် ။ ။ "ဘယ့်နှယ် ဒုက္ခရှာရမလဲ ခင်ဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူးလေ မတော်ပါဘူး၊ ခေါင်းမှာလဲ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မတော်ပါဘူးခင်ဗျာ"ဟုပြော၍ မော်တော်ကားတစ်စီးကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီးနောက် အပေါက်ဖွင့်၍ပေးရာ သူငယ်မမှာ မည်ကဲ့သို့ပင် ငြင်းဆန်ရမည် မသိဘဲ မော်တော်ကားပေါ်သို့ အတင်းတက်ရရှာလေ၏။

ယင်းသို့ မငြင်းပယ်ခြင်းမှာ သူငယ်မသည် မော်တော်ကားဖြင့် မတိုက်မိမီဆဲဆဲ၌ မောင်တင်ညွန့်ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်သဖြင့် မိမိအား တယ်ဆယ်သူသည် ဒီလူပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ မောင်တင်ညွန့်၏မျက်နှာကိုလည်း တစ်ကြိမ်မြင်ခါမျှနှင့် မိကောင်းဖခင်၏သားတစ်ယောက်ပီပီ မတော်တရားအကြံအစည်ဖြင့် ကြံစည်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်လောက်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ယုံကြည်လောက်သော လူတစ်ယောက်၏ ကူညီစောင်မခြင်းကို ငြင်းဆန်ရန်ခက်လှသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေရကား သူငယ်မအပေါ်၌ သဘောလွယ်သည်ဟု အပြစ်တင်ဖွယ်ရာ မရှိပါပေ။ မော်တော်ကားပေါ်သို့ရောက်လျှင် မောင်တင်ညွန့်သည် သူငယ်မအား . . .

ညွန့် ။ ။ "ဘယ်မောင်းရမလဲဗျာ"

သူငယ်မ ။ ။ "ဖို့မြေရှင့်"

မော်တော်ကားဖြင့် ထွက်လာကြရာ မောင်တင်ညွန့်သည်လည်း မော်တော်ကားပေါ်ရှိ တစ်ထောင့်တွင်ထိုင်ပြီး သူငယ်မလည်း တစ်ထောင့်မှကုပ်၍ ထိုင်လျက်လိုက်ပါလာသည်။ မောင်တင်ညွန့်မှာ သူငယ်မ၏ အလွန်အကြူး အထူးလှပသော ရုပ်အဆင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ လက်ပေါ်မှာ ငါးမိနစ်မျှ ပွေ့ပိုက်လျက် မျက်နှာချင်းနီးကပ်စွာဖြင့် အသေအချာကြည့်လိုက်ရခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ငါးမိနစ်မျှကိုပင် ငါးနှစ်မျှ ထင်မှတ်လျက် မည်သည့်မိန်းမအပေါ်မျှ မဖြစ်ဖူးသောစိတ်မျိုးသည် ၎င်း သူငယ်မအပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

၎င်းသူငယ်မ၏ရုပ်အဆင်းသည် ၎င်း၏အဝတ်အစားများနှင့် လိုက်အောင်ရှိလေသည်။ အဝတ်များမှာ သရက်ထည်လုံချည်ကလေးနှင့် ပင်နီအင်္ကျီကလေးမျှသာဖြစ်သဖြင့် ဆင်းရဲရှာသည့် သဏ္ဌာန်ရှိသော်လည်း ၎င်း၏အပြုအမူ အပြောအဆို အမူအရာနှင့်တကွ ရုပ်အဆင်းတို့မှာ အောက်တန်းစား သူငယ်မမျိုးနှင့် မကိုက်ညီအောင် ရှိလေသည်။ အခြားသော သူငယ်မမျိုးကဲ့သို့ ကောင်းမွန်လှပစွာသော အဝတ်အစားများနှင့်တကွ စိန်, ရွှေ အစရှိသည့် ရတနာတို့ဖြင့် မွမ်းမံခြယ်လှယ်လိုက်ရသော် အခြားသော မိန်းကလေးများထက်ပင် မည်မျှလောက်ချောမောလှပချေမည်နည်း၊ ပတ္တမြားမှန်လျက်နှင့် ညွန်နစ်၍နေရှာတော့ပြီတကား စသည်ဖြင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။

ဖို့မြေသို့ရောက်သဖြင့်-သူငယ်မ၏နေအိမ်အနီးသို့ ရောက်လေလျှင် သူငယ်မသည် "တော်ပါပြီရှင် တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျွန်မပြန်ဝံ့ပါပြီရှင် ရပ်ပါတော့" ဟုပြော၍ မော်တော်ကားကလည်း ရပ်၍ပေးလိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရာ မောင်တင်ညွန့်သည် သူငယ်မ၏အကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍သိလိုသည်ဖြစ်သောကြောင့်. . .

ညွန့် ။ ။ "ရိုင်းတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ မောင်တင်ညွန့်ပါတဲ့၊ နှမနာမည်က ဘယ့်နှယ်. ."

သူငယ်မ ။ ။ "ဪ. . မသန်းမေပါတဲ့ရှင်၊ ကိုင်း. . ကျွန်မ သွားပါဦးမယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်"ဟုပြော၍ ထွက်သွားလေသည်။ မောင်တင်ညွန့်လည်း မော်တော်ကားတံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်လျက် ခြေတစ်ဖက်ကို တင်ကာရပ်ပြီးလျှင် သူငယ်မ၏နောက်သို့ စိုက်ကြည့်ရင်းရပ်နေသည်။ သူငယ်မ ဝင်သွားသောအိမ်မှ လူကြီးတစ်ယောက်သည် အပြင်ထွက်လာ၍ မိမိရှိရာသို့ကြည့်၍နေသည်ကိုမြင်လျှင် မောင်တင်ညွန့်လည်း ထိုသူ မိမိအားတွေ့လိုကြောင်းကိုသိသဖြင့် အိမ်ဆီသို့သွားလေ၏။ ထိုသူသည် မောင်တင်ညွန့်၏အသွင်ကိုမြင်သောကြောင့် မည်သည့်လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည့်အတွက် "ကျေးဇူးပါပဲမောင်ရယ်၊ ကျုပ်သမီးကလေး မောင်. . ကယ်ဆယ်တယ်ပြောတယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲမောင်ရယ်၊ ဝင်ပါဦးမောင်ရယ် ထိုင်ပါဦး"ဟု ပြောသည်တွင် ထိုသူ၏ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ထောင်းခနဲရသဖြင့် မောင်တင်ညွန့်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မသန်းမေသည် မဝင်လာပါမည့်အကြောင်းကို ခေါင်းယမ်း၍ပြနေလေ၏။

ညွန့် ။ ။ "နောက်များမှ ကျွန်တော် လာ. ."

ထိုသူ ။ ။ "မောင်တို့က တယ်လဲသွေးကြီးတာကိုး၊ ကျုပ်တို့လိုအိမ်ထဲ . . ."

ညွန့် ။ ။ "မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးလို့ပါ၊ နက်ဖြန်လောက်မှ ကျွန်တော်တစ်ခေါက်လာကြည့်ပါဦးမယ် ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ"

ထိုသူ ။ ။ "သဘောပမောင်ရယ်၊ သဘောပ"ဟုပြော၍ ထိုသူလည်း အရောတဝင် ဆွဲထားသော မောင်တင်ညွန့်၏လက်ကို လွှတ်လိုက်ရာ မောင်တင်ညွန့်သည် မသန်းမေဘက်သို့ တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထွက်၍လာကာ ကားပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

လမ်းခရီးတွင် မောင်တင်ညွန့်သည် တစ်ယောက်တည်းစိတ်ကူးလျက် "အင်း. . ဒီတစ်ခါဖြင့်ခက်ပေပြီ၊ စက်သူဌေးသမီးတွေ၊ ဝန်ထောက်သမီးတွေနဲ့ စပ်ကြဟပ်ကြတုန်းကတော့ ငါ ဘယ့်နှယ်မှမရှိ၊ ရီရီကလေးနဲ့တောင်မှ သူများယောင်လို့ ယောင်ခဲ့ရ၊ ငါ သည်လောက်မရှိခဲ့ဘူး။ သည်တစ်ခါမှ ငါ အကျပ်ကျချေပေပြီ၊ ဪ. . မောင်ညွန့်. . မောင်ညွန့်. . မင်း ဘယ့်နှယ်ဖြစ်တာလဲကွယ်၊ ငါ့လူရယ်. . ရုပ်ကလေးတော့ ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် ချောပေရဲ့ လှပေရဲ့၊ အမူအရာကလဲ သနားစရာကလေးပါပဲ၊ သို့သော် အမျိုးအနွယ်ကတော့ ညံ့တဲ့အထဲကနဲ့ တူတယ်၊ အဖေဆိုတဲ့လူကြီးက ယစ်ထုပ်ကြီးနဲ့တူတယ်၊ သူနဲ့ငါနဲ့ အခုမှသာ တွေ့ကြတာ၊ လက်ဆွဲလား ဘာလားနဲ့ အလကားလူကြီး မှုချပဲ၊ ဂုဏ်ဒြပ်ဆိုတာတော့ ဝေးပါသေးရဲ့လေ. . အခြေအနေကလဲ အနုပ်စုတ် ကုပ်စုတ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့တာတွေထင်ပါရဲ့၊ ကလေးမကလေးကတော့ တကယ့်သနားစရာ ကလေးပါပဲ၊ ဘယ်လိုဝမ်းထဲများ သွားဝင်စားပါလိမ့်မလဲ ကလေးမရယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိတာ ငါ သည်လောက်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဂုဏ်မရှိ၊ ဒြပ်မရှိ၊ အမျိုးမကောင်း၊ အနွယ်မကောင်း၊ အဲဒါက သာခက်လှတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ. . မတော်နိုင်ပါဘူး. . " စသည်ဖြင့် သက်ပြင်းချကာ စဉ်းစားရင်း မောင်တင်ညွန့်သည် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းရှိ မိမိနေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်မှာ ဂုဏ်းညဉ့် ကောင်းမွန်စွာပြင်ဆင်၍ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ မြိန်ရှက်စွာ မစားနိုင်ဘဲ အိပ်ရာသို့ဝင်လေ၏။ အိပ်ရာ၌လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ လူးလှိမ့်ကာ စိတ်ကူးရင်း မသန်းမေ၏မျက်နှာကလေးသည် မိမိ၏မျက်နှာအနီး၌ တဝဲဝဲတလည်လည် ရစ်သီရစ်သီဖြစ်၍ ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

■ ■ ■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၄)

မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်လှမေမှာမူကား အထက်တွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်း မိမိအိမ်၌ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူငယ်အပေါင်းတို့ လာရောက်၍ လည်ပတ်ကြသည်များကို လောကဝတ်ပျူငှာစွာနှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ရှိသည်။

မောင်တင်ညွန့်မှာ၊ ၎င်းဧည့်သည်အပေါင်းတို့တွင် အချစ်ဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မောင်တင်ညွန့်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ မင်းကြီးကတော် နေအိမ်သို့ နံနက်ထမင်းစားသောက်ပြီးစအချိန်တွင် သွားရောက်လည်ပတ်ရာတွင် မင်းကြီးကတော်က "အလ. . မောင်တင်ညွန့်ပါလား၊ အခန့်သင့်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ကိုင်း ဒေါ်ဒေါ်မှာ မန္တလေးက ဧည့်သည်တွေ ဒီကနေ့ မနက်ကဘဲ ရောက်လာလို့ ကန်တော်ကြီးကို သွားကြမလို့ လိုက်ခဲ့ရလိမ့်မယ်မောင်ရေ့၊ ဒါပဲ"ဟု ပြောလျှင် တူမရီရီကလည်း "လိုက်ခဲ့ပါရှင်၊ တပျော်တပါးကြီး စုစုဝေးဝေးကြီးသွားရအောင်ရှင်"ဟု ထပ်လောင်း၍ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်တင်ညွန့်မှာ မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ကန်တော်ကြီးသို့ရောက်လျှင် နေ့စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် တွဲလျက် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြပေရာ မင်းကြီးကတော်နှင့် ရီရီ၊ မောင်တင်ညွန့်တို့လည်း တစ်အားလျော်စွာ သုံးယောက်တစ်တွဲ တွဲမိလျက် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ~ာစ်ခုသော အရိပ်ကောင်းရာ ကျွန်းဆွယ်သို့ ရောက်လေလျှင် သုံးဦးသားတို့လည်း ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်၌ နားနေကာ ရယ်စရာမောစရာတို့ကို ပြောဆိုနေရာမှ မင်းကြီးကတော်က "အလို. . ဟောဟိုမှာ ဝတ်လုံကတော်တို့လာပါလား၊ နေဦး. . ရီရီဖို့ စိန်နားကပ်တစ်ရံမေးထားတာ ဘယ့်နှယ်နေ

လဲမသိဘူး၊ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်၊ နေရစ်ဦးနော်"ဟု ပြော၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ရီရီနှင့် မောင်တင်ညွန့်တို့မှာလည်း နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လေလျက် မျက်နှာငယ့်ကာ သက်ပြင်းချပြီး. . .

ရီ ။ ။ "ကိုတင်ညွန့် ရန်ကုန်မှာ နေရတာပျော်ရဲ့လား"

ညွန့် ။ ။ "တယ်ပြီး ပျော်လှတယ် မဟုတ်လှပါဘူး ရီရီ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပျော်မိပါရဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါလဲ မျက်စိရှုပ်မိသလိုလို ရှိတယ် ရီရီရဲ့"

ရီ ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့လား၊ အခုလို သည်နေရာမျိုးမှာ နေရတဲ့အခါကောရှင်၊ မျက်စိရှုပ်သေးရဲ့လား"

ညွန့် ။ ။ "ဘာရှုပ်မလဲ ရီရီ"

ရီ ။ ။ "နို့. . ပျော်ရဲ့လား ကိုတင်ညွန့်"

ညွန့် ။ ။ "ပျော်ပါရဲ့ ရီရီ၊ ရီရီကော ပျော်ရဲ့လားဗျာ"

ရီ ။ ။ (မောင်တင်ညွန့်မျက်နှာကို ထစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ကြည့်ပြီးမှ မျက်လွှာကိုအောက်ချလျက်)

"ကျွန်မတော့လား၊ ကျွန်မတော့ မမေးပါနဲ့ရှင်၊ အခုလို ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းသာ စိတ်အေးလက်အေး ပြောချင်ရာစကားများ ပြောပြီးနေရရင် နတ်ပြည်ကို အရှင်လတ်လတ် ခေါ်လို့တောင် မလိုက်ဘူး၊ ယုံပါတော့ ကိုတင်ညွန့်"ဟုပြောလျှင် မောင်တင်ညွန့်သည် မိမိအပေါ်၌ ရီရီ အနည်းငယ်မေတ္တာသက်ဝင်နေသည်ဟု ရံဖန်ရံခါ ထင်မှတ်တွေးတောမိသည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုခြင်းမှာမူ မိမိအား ချစ်ကြိုက်လာသည်၊ မိမိနှင့်စကားပြောဆိုနေရခြင်းသည် လူ့ပြည်တွင် အပျော်ဆုံးဖြစ်ပါသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဘိသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် အံ့ဩစွာနှင့် ရီရီ၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ရာ ရီရီမှာလည်း အမှတ်တမဲ့ ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်မိသောစကားမျှဖြစ်သဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်မိသည်တွင် အလွန်ချောမောလှပသော သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ပေတကားဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့ပြီးလျှင် မသန်းမေကလေးကို အလျှဉ်းမေ့လျော့သွားလေ၏။

ညွန့် ။ ။ "ရီရီ"

ရီ ။ ။ "ကိုတင်ညွန့်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တယ် စကားကောင်းနေကြသကိုးဗျာ၊ အခန့်သင့်လိုက်တာဗျာ"ဟု ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သဖြင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာတွင် မောင်သိန်းတန်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်သိန်းတန်၏အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်ရာ ၎င်းသူငယ်မှာကား စစ်ကဲကြီးတစ်ဦး၏သားဖြစ်၍ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း စာတော်ပြန် မြို့အုပ်မင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ၊ ထိုသူငယ်မှာ မောင်တင်ညွှန့်နှင့် နှိုင်းဆလိုက်သော် ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် အလုပ်အကိုင်အခြေအနေအားဖြင့် မောင်သိန်းတင်က သာသည်ဟုဆိုသင့်ပေ၏။ သဘောဖြူသည့် အရာဌာနတွင်မူကား အိုးမည်းသည် မြေဖြူနှင့်ကွာခြားသကဲ့သို့ ကွာခြားခြင်းရှိလေ၏။

၎င်းမောင်သိန်းတန်မှာလည်း ရီရီအား ပိုးကြသော သူငယ်တို့တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လေရာ ယင်းကဲ့သို့သော အချစ်ရေး၌ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သကဲ့သို့ ရှိနေရာ၌ ရီရီသည် ၎င်းအပေါ်တွင် မေတ္တာမရှိရာမှ မုန်းထားသောစိတ်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ပင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း လူမှုရေး၌ ကျွမ်းကျင်နားလည်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ရီရီနှုတ်ခမ်းကို မသိမသာကိုက်ရုံမျှ ကိုက်ပြီးလျှင် အားလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သောစကားများကို သုံးယောက်သားပြောဆိုနေစဉ် မင်းကြီးကတော်လည်း ရောက်လာလေ၏။

ကတော် ။ ။ "အလို့ မောင်သိန်းတန်၊ ဝတ်လုံကတော်တို့နဲ့ ပါလာတာလား"

သိန်း ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က မခေါ်တော့ ခေါ်တဲ့လူနဲ့ လိုက်ခဲ့ရပါတယ်"

ကတော် ။ ။ "ဘယ်သူ့မှ မခေါ်နိုင်ဘူးမောင်ရေ့၊ မောင်တင်ညွှန့်တောင် အခန့်သင့်အိမ်ရောက်လာလို့ ပါလာတာမောင်"

ရီ ။ ။ "ကိုသိန်းတန်က သူ့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် မဖိတ်ကောင်းလားလို့ စကားရှာပြောနေတာ မှတ်တယ်နေပါဦးရှင် နောက်များမှ. ."

သိန်း ။ ။ (မရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ပြုံးလျက်) "ကျေးဇူးပါပဲ ရီရီ"

၎င်းနောက် မင်းကြီးကတော်နှင့်ရီရီတို့လည်းရှေ့မှလမ်းလျှောက်လာကြ၍ မောင်သိန်းတန်နှင့် မောင်တင်ညွှန့်တို့မှာ နောက်မှလိုက်လာကြရာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မသိဘိသကဲ့သို့ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ လိုက်လာကြလေသည်။

ရီရီသည် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးနောက် မိမိအခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အလိုမကျသည့် မျက်နှာထားနှင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ရှိနေရာ ခဏကြာလတ်သော် မင်းကြီးကတော်လည်း အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၍ ချစ်လှစွာသော တူမလေး၏ကျောကိုသပ်ကာ "ဘာဖြစ်တာလဲ တူမကြီးရဲ့၊ မျက်နှာမှုန်လှချေကလား"

ရီ ။ ။ (မျက်ရည်လည်လာရာမှ ပြုံးလျက်)
"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်"

ကတော် ။ ။ "ဒေါ်ဒေါ့်ကို မလိမ်ပါနဲ့လေ၊ ပျိုရာက အိုခဲ့တာကပဲ၊ မသိဘဲနေမလား ရီရီရယ်၊ ဒါထက်. . စကားမစပ်မေးရဦးမယ်၊ ရီရီ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

ရီ ။ ။ "ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ ဒေါ်ဒေါ်"

ကတော် ။ ။ "အင်း. . ကာလက ဆုတ်ကပ်ဆိုတော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်ဟာ ငယ်တဲ့အရွယ် မဟုတ်ကြဘူး တူမရဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ပြုထိုက်လှပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲ ငါ့တူမ နေရာတကျရှိတာကို မြင်ချင်လှပါပြီ တူမရယ်၊ မောင်သိန်းတန်လေးတစ်ယောက် အတော်သားနော်၊ ရုပ်ရည်ကလဲ ဆိုစရာမရှိ၊ အလုပ် အကိုင်နဲ့အမျိုးအနွယ်ဆိုလဲ အရာရှိ၊ အရွယ်ကလဲ အရွယ်ကောင်း၊ ပြောရေးဆိုရေးကလဲ မညံ့လှဘူး၊ ဘယ့်နှယ်လဲတူမကြီး"

ရီ ။ ။ (မျက်ရည်ဝိုင်းလျက်)
"ဟုတ်ကဲ့ မပြောတတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်"

ကတော် ။ ။ (တူမမျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လျက်)
"ဒေါ်ဒေါ်က ရိပ်မိပါတယ်လေ၊ တော်တော့ တော်ပါရဲ့၊ မောင်တင်ညွှန့်လောက် မတော်ဘူးဆိုချင်တယ်မဟုတ်လား"

ရီ ။ ။ "အို. . ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ"

ကတော် ။ ။ "ဒေါ်ဒေါ်သိပါတယ် ရီရီ၊ သူကလေး မရိုင်းလှဘူးသင့်လျော်ပါရဲ့ တော်ပါတယ်၊ သို့သော် အလုပ်အကိုင်က လက်ရှိ မဟုတ်ပေဘူး ရီရီရဲ့၊ တိုင်း၊ နှိုင်းစေလေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးဟာက အခက်သားကလား၊ ဒါထက် ဒေါ်ဒေါ် မေးရင် မှန်မှန်ပြောနော်"

ရီ ။ ။ "ပြောပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကတော် ။ ။ "မောင်တင်ညွန့်နဲ့ ရီရီ ဘာများပြောပြီးကြပြီလဲ"

ရီ ။ ။ "မဟုတ်တာတွေ ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ၊ ထူးထူးထွေထွေ ဘာမှမပြောကြပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်"

ကတော် ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့လားအေ, သည်နှစ်ယောက်တော့ ပိန်မသာ လိမ်မသာပါပဲ ငြင်းဖို့မရှိပါဘူး၊ သို့သော် မိန်းမဆို တာမျိုးဟာ သိထားမှ တော်တယ်တူမရေ့၊ ဘယ်နေ ရာမှ လူမှုရေးမနိမ့်စေနဲ့ ကြားလား"

ရီ ။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက်)
"ကြားပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

ကတော် ။ ။ "ကိုင်း. . စဉ်းစားရစ်ဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်သွားဦးမယ်"

■ ■ ■

(၅)

ကန်တော်ကြီးမှ ပြန်လာပြီးနောက် မောင်တင်ညွန့်သည် အိမ်သို့ ခဏဝင်လျက် ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် အဝတ်လဲ၍ မှန်ကြည့်ကာ ပဝါပေါင်းရင်း "ကံကောင်းလို့ဗျာ၊ မောင်မင်းကြီးသား ပေါက်လာပေလို့၊ နို့မဟုတ်ရင် စကားတွေလွန်ပြီး အားနားစရာဖြစ်နေတော့မယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ ရီရီကို ဟိုသူငယ်မလောက် ငါ မကြိုက်ဘဲနဲ့ အားနာတာနဲ့ အားပါတော့မလို့ နည်းနည်းလိုတော့တယ်၊ ရီရီက ဂုဏ်ရှိရဲ့ အမျိုးကောင်းရဲ့၊ ပြောရေးဆို စကလေးလဲရှိရဲ့၊ ရုပ်လဲ မချောဘူးမဟုတ် ချောရဲ့၊ ချောပေမယ့် ဟိုသူငယ် မတော့ မမီဘူးလေ၊ ဂုဏ်ရှိတာ မရှိတာလဲ အရေးမကြီး၊ ကိုယ်စုံမက်တာ သာမှုလရင်းပဲ၊ ကိုင်း. . ဘယ့်နှယ်ရှိရှိ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့၊ တစ်ခေါက် တော့သွားပြီး မေးလိုက်ဦးမှပဲ၊ တစ်ခေါက်လောက် သွားကြည့်ရုံနဲ့တော့ မလွန်နိုင်ပါဘူး"ဟု တွေးနေမိ၏။

ထိုနောက် မောင်တင်ညွန့်သည် မြင်းရထားစီးကာ ဖို့မြေသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ သူငယ်မ၏နေအိမ်သို့ရောက်လျှင် မသန်းမေလည်း အကျီတို့ကို အပွင့်ထိုးလျက် နေရာမှထ၍ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးသည် ပြုရာ မောင်တင်ညွန့်က. . .

ရီ ။ ။ "နေပါစေဗျာနေပါစေ၊ မထပါနဲ့နေပါစေ၊ ကျွန်တော် က ခေါင်းကဒဏ်ရာက အင်မတန်များကြီးသလား[illegible] စိုးရိမ်လိုက်တာ မသန်းမေ၊ နေ့လယ်တော့လဲ [illegible] တာနဲ့ဘဲ ညနေလောက်မှ လျှောက်ပြီး[illegible] ထွက်လာခဲ့ပါတယ်"

သန်း ။ ။ "ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်ရှင်၊ သည်လောက်[illegible] လာမေးရတာ အားနာစရာကြီးပါတလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညွန့် ။ ။ "ကျွန်တော်က လူအားပဲဗျာ၊ အားနာဖို့မရှိပါဘူး။ ဒါ ထက် မသန်းမေက အင်္ကျီအပွင့် ထိုးတတ်သကိုး။ ဇာထိုးများကော တတ်သလား"

သန်း ။ ။ "ဇာလဲ ထိုးတတ်ပါတယ်ရှင်"

ညွန့် ။ ။ "အင်္ကျီက မသန်းမေ ဝတ်ဖို့လား"

သန်း ။ ။ "မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အငှားထိုးပါတယ်ရှင်"

ညွန့် ။ ။ (ကရုဏာသံဖြင့်)

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် ခေါင်းအုံးဇာမြိတ်တပ်ဖို့ အပ်ရဦးမယ်ဗျာ"ဟု စကားပြောဆိုကြပြီးလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ ရိုင်းရာလည်း မကျစေဘဲ မိန်းကလေး၏နေရေးထိုင်ရေး အခြေအနေစသည်တို့ကို မေးမှန်းမသိမေးမြန်းခဲ့ရာ မသန်းမေမှာ အမိမရှိ၊ အဖဖြစ်သူ မုဆိုးဖိုကြီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေရကြောင်း၊ အဖဖြစ်သူမှာ ပွဲစားတစ်ယောက်၏စာရေးဖြစ်သော်လည်း ရသမျှငွေကလေးကို သမီးအားမအပ်နှံဘဲ ပုလင်းဖိုးနှင့်သာ ကုန်ဟန်လက္ခဏာရှိကြောင်း၊ အိမ်လခနှင့်တကွ သားအဖနှစ်ယောက် စားစရာအတွက်မှာမူ မသန်းမေ၏ တာဝန်ဖြစ်သဖြင့် သူငယ်မလေးမှာ အလျဉ်မီစေရန် နေ့ရောညပါ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေရကြောင်းများကို ရိပ်မိသိရှိရလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ စကားပြောကြ၍ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ကြပြီး မောင်တင်ညွန့်သည် မသန်းမေ၏အိမ်ကို မသွားတော့ပါဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချပါသော်လည်း မနေနိုင်။ ညနေတိုင်းပင်လျှင် သွားရောက်ကာ စကားပြောဆိုမိသည်ဖြစ်ရာ အဖဖြစ်သူမှာ အလုပ်သွားနေခိုက်ချည်းဖြစ်၍ မောင်တင်ညွန့်နှင့် တစ်ခါမျှ မတွေ့ချေ။

ဤကဲ့သို့ ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့သဖြင့် ဆယ်ရက်ခန့်မျှရှိလေလျှင် တစ်နေ့သ၌ မောင်တင်ညွန့်သည်လည်း သူငယ်မနှင့် မိတ်ဆွေတို့ဘာဝ စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် ပြန်တော့မည်ဟု ထိုင်နေရာမှ အထတွင် မသန်းမေ၏ဖခင်လည်း ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့်တက်လာ၍ "ဝမ်းသာပါတယ် မောင်၊ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်၊ အလည်လာသလား၊ ပြန်တော့မလို့လား"ဟု မေးမြန်းပြီးနောက် မိမိ၏သမီးနှင့် အကျွမ်းတဝင်စကားပြောဆိုနေသည့် လက္ခဏာကိုမြင်ရသဖြင့် အကြံတစ်ခုရဟန်ဖြင့် "မောင် မြို့ထဲပြန်မယ်ဟုတ်စ၊ အခန့်သင့်တယ်မောင် ကျုပ်လဲ ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်

လိုက်ခဲ့ဦးမယ်၊ ထမင်းစားနှင့်တော့ သမီး၊ မစောင့်နဲ့နော်"ဟုပြော၍ ရှေ့မှဆင်းလေလျှင် မောင်တင်ညွန့်လည်း မည်သို့မျှငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်မှလိုက်ပါလျက် မသန်းမေ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှည့်၍ကြည့်မိရာ သူငယ်မခမျာမှာ ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းနည်းလှသော လက္ခဏာဖြင့် မျက်ရည်လည်ကာ ကျန်ရစ်ရှာလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်လည်း မြင်းရထားတစ်စီးကိုခေါ်၍ အတူတကွ စီးနင်းလာကြရာ ထိုသူလည်း အရက်ခပ်မူးမူးနှင့် မိမိမှာ ယခုကဲ့သို့ ကံဇာတာမကောင်းသဖြင့် သူတစ်ပါးတို့၏အစေခံအဖြစ်နှင့် လုပ်ကိုင်ရသော်လည်း အခါကောင်းမီခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းများကို လေမပြတ်အောင်ပြောဆိုလျက် လိုက်ပါလာလေ၏။ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ရှေ့သို့ ရောက်လေလျှင် ထိုသူက "တစ်ခွက်တည်းပါ မောင်ရယ်၊ တစ်ခွက်တည်း သောက်ပါရစေ ခဏလောက် ရပ်ပါဦး"ဟုပြောလျှင် မောင်တင်ညွန့်က "အရက်ဆိုင်ထဲကို ကျွန်တော် မဝင်ပါရစေနဲ့ မတော်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား သောက်ချင်ရင် ဟိုတယ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ"ဟုပြောပြီး ဟိုတယ်သို့ မောင်းစေလေ၏။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်ကြလေလျှင် မောင်တင်ညွန့်သည် ထိုသူအတွက် အရက်ကိုမှာပေး၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် ထိုသူလည်း အရက်ကိုသောက်ရင်း မောင်တင်ညွန့်ပခုံးကိုကိုင်ပြီး "ကျေးဇူးပါပဲမောင်ရယ်၊ အင်မတန်ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျုပ် ခါတိုင်း သည်လောက်မသောက်ပါဘူး၊ သည်တစ်ခါတော့ စိတ်ညစ်လွန်းတာနဲ့ သည်လောက်သောက်တာပါပဲ၊ ယုံပါတော့မောင်ရင်၊ ကျုပ်ဒုက္ခကို မောင်မသိဘူးနော်၊ ကျုပ်တော့ တကယ့်အကျပ်ကြီးထဲ ကျနေပြီမောင်ရဲ့၊ နက်ဖြန် ကျုပ်ခက်တော့မယ်၊ ကျုပ်အတွက်တော့ သည်လောက်မပူလှပါဘူး၊ ဟိုက သမီးကလေး မသန်းမေအတွက် သာပြီးပူတာပါပဲမောင်ရယ်၊ ကျုပ် မရှိရင် ဒင်း ဘယ့်နှယ်နေရစ်မလဲ"

ညွန့် ။ ။ "ဦးက ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ထိုသူ ။ ။ "မမေးပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ နက်ဖြန်ကာ ကျုပ့် အချုပ်ထောင်ရောက်တော့မယ် မောင်ရဲ့"

ညွန့် ။ ။ "ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ၊ ဘာမှုလဲ"

ထိုသူ ။ ။ "ပွဲစား ငွေကလေး သွားပြီး မြင်းလောင်းမိလို့ပါ [illegible] နက်ဖြန် စာရင်းရှင်းရတော့မယ်၊ သည်ငွေ [illegible] နိုင်ရင်ဖြင့် အလွဲသုံးစားမှုနဲ့ ကျုပ်တော့ ထောင် [illegible] တန်းနေတာပဲ၊ တတ်နိုင်ရင်လဲ ကယ်ပါမောင်ရင်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညွန့်   ။   ။ " ငွေက ဘယ်လောက်လဲ ခင်ဗျာ"

ထိုသူ   ။   ။ " တစ်ရာ့ငါးဆယ် မောင်ရယ်၊ မောင် တတ်နိုင်ရင်လဲ ဒီငွေလောက်တော့ တစ်ဆိတ်လှည့်ပါမောင်ရယ်၊ လခထုတ်တော့ တဖြည်းဖြည်း ကျပ် ဆပ်ပါ့မယ်"ဟု ပြောလျှင် မောင်တင်ညွန့်လည်း ထိုသူ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍အကဲခတ်ပြီးနောက် "ကဲလာ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့"ဟုဆိုကာ ခေါ်သွားလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်သည် မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်သို့သွား၍ ထိုသူကို အောက်မှ စောင့်ဆိုင်းစေပြီး ငွေတစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ် ချေး၍ ဆင်းလာပြီးလျှင်. . .

"ကိုင်း. . ဟောဒီမှာ ငွေတစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်၊ နေဦး ကျွန်တော့် အိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ရှိသေးသလဲ၊ ဩော်. . ကိုးကျပ်ရှိသေးတယ်၊ ရော့. . ဒါပါယူသွား၊ ကိုင်း. . နောက် မြင်းမလောင်းနဲ့နော်"

"မလောင်းပါဘူး မောင်ရယ် စိတ်ချပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ နောက်တော့ ကျပ် ပြန်ပြီးပေး. ."

"မပေးပါနဲ့ခင်ဗျာ ရှိပါစေ၊ ကိုင်း. . ကိုင်း. . ပြန်ပေတော့၊ သည်ရထားနဲ့ပဲ စီးသွား ကျွန်တော် ခြေကျင်လျှောက်တော့မယ်၊ အိမ်မဝေးပါဘူး၊ ကိုင်း. . မောင်းပေတော့"

မောင်တင်ညွန့်လည်း အိမ်သို့အပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း "မိမိသည် မသန်းမေအပေါ်၌ မည်မျှပင် ချစ်ခင်စုံမက်သည်မှန်သော်လည်း မိမိ၏အချစ်ကို မျိုသိပ်ပြီးလျှင် မသန်းမေ၏အိမ်သို့ ယနေ့မှစ၍ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ပါ"ဟူ၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချမိပြန်လေ၏။

မသန်းမေ၏ဖခင်လည်း ငွေရသည်နှင့် အိမ်သို့ ရုတ်တရက် မပြန်သေးဘဲ လှည့်လည်နေပြီးနောက် (၁၁)နာရီအချိန်ခန့်မှ အိမ်သို့ ရောက်လာရာ မသန်းမေလည်း ရှိသမျှ ဟင်းကလေးများနှင့် ထမင်းပွဲပြင်ကာစောင့်နေရာမှ အဖေကိုမြင်သဖြင့် "မိုးချုပ်လှချေကလားအဖေ၊ ထမင်းပြင်ပြီးပြီလေ အဖေ၊ ဟောဒီမှာ လက်ဆေးဖို့. ."

"ငါ စားပြီးခဲ့ပြီဟဲ့"ဟုပြောလျှင် မသန်းမေလည်း ဖခင်၏မျက်နှာကို မသင်္ကာသော အမူအရာဖြင့်ကြည့်လျက်. . .

"ကိုတင်ညွန့်နောက်ကို. . အဖေ ဘာတီစ္စနဲ့ လိုက်သွားသလဲ အဖေ"

"နင့်အမှု မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အိပ်ချေတော့ သွား. ."

"ငွေများ ချေးခဲ့သလား အဖေ"

"ကောင်မလေးက မဟုတ်တရုတ်နဲ့၊ သွားအိပ်ချေတော့ ညဥ့်နက်လှပြီ"

မသန်းမေလည်း မချမ်းသာသောစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာသို့ဝင်ရှာလေလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူလည်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်ထုတ်၍ "အင်း. . တယ်နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ အကော်တင်လိုက်ရရင် တစ်ချက်ပဲ၊ ပြန်ပေးလိုက်ရင်လဲ ဆုံးတော့မှာပဲ၊ လက်ထဲမှာ မကျန်ရစ်တော့ဘူး၊ နက်ဖြန်ခါလဲ စနေနေ့ မြင်းပွဲရှိတယ်၊ အကော်တင်ပြီးနိုင်မှ သူ့ငွေဆပ်ရရင် သာမကောင်းဘူးလား၊ ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. . နေရာတော့ကျပြီ၊ တစ်ချက်အကော်တင်လိုက်ဦးမယ် ဘယ့်နှယ်ရှိရှိ"ဟုပြောပြီးလျှင် ငွေများကိုသိမ်း၍ အိပ်ရာဝင်လေ၏။

■ ■ ■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၆)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်၌ မောင်တင်ညွန့်သည် မသန်းမေ၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရီရီ၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း စိတ်တွင် စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိနေသည်တွင် မောင်တင်ညွန့်၏ဖခင်လည်း ပြည်မြို့မှ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

မောင်တင်ညွန့်၏ဖခင်ဦးကျောက်လုံးမှာ ပြည်မြို့တွင် နေထိုင်လျက် လယ်, ယာ, ချောင်းမြေ အမွေအနှစ် မြောက်မြားစွာ ရရှိသဖြင့် သစ်အလုပ်၌လည်းကောင်း၊ စပါး, ပဲ စသည့် ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို မြောက်မြားစွာ သိုလှောင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အလုပ်အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်သူ သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ဦးကျောက်လုံးမှာ မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်သည့်ပြင် သားတစ်ယောက်တည်းရှိသည်ဖြစ်၍ ကြေးငွေအရာ၌ သားကလေးအား လိုလေးသေးမရှိရအောင် ထောက်ပံ့ပေးပို့လျက် အလွန်တရာလည်း ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့လေသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်လည်း မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းသဖွယ် အကျွမ်းတဝင်စကားပြောဆိုရယ်မောကာ ရှိနေကြပြီးနောက်. . .

သား ။ ။ "အဖေ ဘာကိစ္စလာသလဲ"

အဖ ။ ။ (မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ မျက်နှာပျက်လျက်)
"ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပါ သားရယ်၊ ဒါထက် ငါ့သား ငွေများ လိုသေးသလား"

သား ။ ။ "ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ အဖေ နည်းနည်းလောက် ပေးခဲ့ပါဦး"

အဖ ။ ။ "ဘယ်လောက်လဲ"

သား ။ ။ "ငါးရာကျပ်လောက် တော်ပါပြီ"

အဖ ။ ။ "တစ်နေ့က ငွေတစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ် ပို့လိုက်တာ ကုန်ပြီလား သားရယ်"

သား ။ ။ "ကုန်ပြီ အဖေ၊ ရန်ကုန်မှာ နေတယ်ဆိုတာ. ."

အဖ ။ ။ (သက်ပြင်းချလျက်)
"ဟုတ်ပါတယ် သားရယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲကဲ ပြန်ခါနီးရစေမယ်ပေါ့"

သား ။ ။ "ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲအဖေ"

အဖ ။ ။ "နက်ဖြန်ညနေလောက် ပြန်ရမယ်"

ဝင်းညနေ၌ ဖခင်ဦးကျောက်လုံးလည်း ကိစ္စတစ်ခု ရှိသည်ဟု ပြောခဲ့ပြီးလျှင် နေအိမ်မှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ၍ ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ တစ်ခုသောအလုပ်တိုက်သို့ ဝင်ရောက်ပြီးနောက် ပွဲစားကြီးဦးဖိုးဝင်းရှိပါသလားဟုမေးရာ အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရှိသဖြင့် နှစ်ယောက်သားစကားစမြည်ပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

ဦးဖိုးဝင်းနှင့် ဦးကျောက်လုံးတို့မှာ ပြည်မြို့ဇာတိဖြစ်ကြလျက် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြပေရာ ဦးကျောက်လုံးမှာ ငယ်စဉ်မှစ၍ ချမ်းသာခဲ့ပြီး ဦးဖိုးဝင်းမှာ ဆင်းရဲခဲ့ဖူးလေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးဖိုးဝင်းမှာ ဥစ္စာရှာဖွေသည့် နေရာ၌ အလွန်တရာအစွမ်းကောင်းလှလေသည်ဖြစ်၍ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာပြီးလျှင် တစ်စတစ်စနှင့် အပတ်တကုတ်ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့လေရာ ယခုအခါ၌မူ သိန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝလျက်ရှိခဲ့သေသည်။ ဦးကျောက်လုံးမှာ မူလဗိုလ်မှစ၍ ချမ်းသာခဲ့သည်မှန်သော်လည်း စပါးကုန်ကူးရာ၌ စပါးဈေးကန့်သတ်ချက်ကြောင့် ဆုံးရှုံးရပြန်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ သစ်ဖောင်တို့မှာ အကုသိုလ်ကံဖိစီးသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ပျက်စီးရှိပြန်သည်တစ်ဖုံ၊ အစုံစုံသော အကြောင်းကြောင့် ထိုအခါ၌မူ ဟန်သာရှိ၍ အဆန်မရှိဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ လယ်ယာချောင်းမြေတို့မှာ ဦးဖိုးဝင်း၏လက်သို့ ပေါင်နှံ၍ ထားရသည်သာလျှင် များလေ၏။

ထို့ပြင် ဦးဖိုးဝင်းနှင့် ဦးကျောက်လုံးတို့မှာ ငယ်စဉ်အခါက မောင်တင်ညွန့်၏မိခင်အား နှစ်ယောက်ပြိုင်၍ လူပျိုလှည့်ကြရာတွင် ဦးဖိုးဝင်းမှာ ဝင်းနှင့်စကားကြောင်းလမ်းပြီး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဦးကျောက်လုံးနောက်သို့လိုက်ပြေးသည်တွင် ဦးဖိုးဝင်းသည် အကျိတ်အခဲမကျေနိုင်အောင် ရှိပြီးလျှင် ယခု ဦးကျောက်လုံး အကျပ်ကျသည့်အခါတွင် ဝမ်းမြောက်စွာ အပေါင်ခံလျက် ရှိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝင်း ။ ။ "ဘယ့်နှယ်လဲ လာရပြန်ပြီလား သူငယ်ချင်း"

ကျော်က် ။ ။ "လာရပြန်ပြီ သူငယ်ချင်းရေ"

ဝင်း ။ ။ "သည်တစ်ခါတော့ ဘာပေါင်မလဲ"

ကျော်က် ။ ။ "ဒီတစ်ခါတော့ တိုက်ပဲရှိတော့တယ်"

ဝင်း ။ ။ "ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ"

ကျော်က် ။ ။ "တစ်သောင်း တော်ပါပြီ"

ဝင်း ။ ။ "ကောင်းပြီ ရစေ့မယ်၊ ဒါ့ထက် သည်လယ်တွေ တိုက်တွေပေါင်ရတာ သားမောင်သိသလား"

ကျော်က် ။ ။ "ဘယ်သိရှာမလဲ သူငယ်ချင်း၊ သူ့ခမျာ မသိရှာလို့သုံးလိုက်တာ တစ်နေ့ကပဲ ငွေတစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်တင်လိုက်ရသေးတယ်၊ အခု ငွေငါးရာကျပ် လိုချင်ပြန်ပြီတဲ့၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သုံးချင်တဲ့အရွယ်ပေကိုး သုံးပစေလေ၊ သူ မသုံးလဲ ကျုပ်ရှုံးလို့ ကုန်မှာပါပဲ ဒါ့ထက် ကျုပ်သားမောင်တင်ညွန့်ကို မြင်ဖူးသလား တယ်ချောတဲ့သူငယ်ဗျ၊ ကြီးလေ ကြီးလေ သူ့ အမေနဲ့ တူလေပဲ"ဟု ပြောလျှင် . . .

ဦးဖိုးဝင်းလည်း မိမိအား စကားပျက်၍ ပစ်သွားသော မိန်းမတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို သတိပေးဘိသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် မပျက်ကွက်သည့်ဟန်ဖြင့် . . .

"တော်ပေ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီမိန်းမ အကြောင်း ကျုပ်တို့ စကားစပ်ပြီး ပြောရက်တာ တော်ပေ့ဗျာ၊ ပြောတော့လေ ခင်ဗျားကနိုင် ကျုပ်က ရှုံးတဲ့လူကိုးဗျ၊ ရက်စက်ပေသဗျာ . . ရှိစေ ရှိစေ"

ကျော်က် ။ ။ "ကျုပ် သတိမေ့လို့ပါဗျ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ သားကြီးသမီးကြီးတွေ ရလို့မှ မမေ့နိုင်ဘူးလားဗျ၊ လွန်တာလွန်ပါစေဗျာ"

ဝင်း ။ ။ "ခင်ဗျားကတော့ မေ့မှာပေါ့ဗျ နိုင်တဲ့လူကိုး၊ ကျုပ်က ရှုံးတဲ့လူဗျ မမေ့နိုင်ဘူး"

ကျော်က် ။ ။ "ခင်ဗျားကော ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ပြန်မပေါင်းဘူးလား"

ဦးဖိုးဝင်းမှာ မိန်းမရပြီးနောက် သမီးတစ်ယောက်ရသည်တွင် ဦးဖိုးဝင်း၏နှိမ်စက်မှုကို မခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ လင်နှင့်မယား ကွဲခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရကား ၎င်းအကြောင်းကို ဦးကျော်က်လုံးက သတိပေးပြန်လျှင် သာလွန်အမျက်ထွက်လျက် . . .

ဝင်း ။ ။ "မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက သူများအထဲ ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲဗျ ကျုပ်အမှုနဲ့ ကျုပ်ရှိပါစေ၊ ခင်ဗျားမေးစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆီက ငွေလဲ ချေးချင်သေးရဲ့၊ ကျုပ်ကိုလဲ စိတ်ထွက်လာအောင် ပြောချေသေးရဲ့၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်လူလဲ"

ကျော်က် ။ ။ "စိတ်ထွက်တာကို သည်းခံပါတော့ မိတ်ဆွေ၊ သို့သော် ငွေချေးတယ်ဆိုတာမတော့ အလကား ချေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတိုးရချင်လို့ချေးတာပါ၊ ချစ်တီးကောင်တွေဆီမှာ ယူရင်လဲရတာပါပဲ၊ လူသိမှာစိုးလေတော့ ခင်ဗျားဆီ ကျုပ်လာတာပါ၊ ပဲတွေရောင်းပြီး ကျုပ်ချေးမှာပါ သူငယ်ချင်း"

ဝင်း ။ ။ (အမျက်ကို သိုသိပ်၍ အတွင်းကောက်ကြံလျက်)

"ကိုင်းဗျာ . . ရှိပါစေ၊ ကျုပ်က စိတ်တိုတတ်လို့ပါ၊ ငွေတစ်သောင်း ဟုတ်စ"

ကျော်က် ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့ . . ငွေတစ်သောင်းဆိုရင် တော်ပါပြီ"

ဦးကျော်က်လုံးသည် ဦးဖိုးဝင်းထံမှ ငွေတစ်သောင်းကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် မိမိသား တောင်းခံသည့်အတိုင်း ငွေငါးရာကျပ် ပေးခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မြည်မြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။

■ ■ ■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၇)

မောင်တင်ညွန့်မှာ မသန်းမေ၏အိမ်သို့ မသွားတော့ပါဟူ၍ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြဌာန်းခဲ့ငြားလည်း သူငယ်မအပေါ်၌ ချစ်ကြိုက်သည့် စိတ်အာရုံသည် အစွမ်းကုန်နှိုးဆော်တိုက်တွန်းလျက် ရှိရကား မသွားဘဲ မနေနိုင်သည်ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ ထွက်လာခဲ့မိပြန်၏။ မသန်းမေ၏အိမ်သို့ရောက်လေလျှင် လူနှစ်ယောက်တို့လည်း အပြင်မှစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြရာ မောင်တင်ညွန့်သည် ၎င်းတို့အား အရေးမစိုက်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားသည်တွင် မသန်းမေသည် အလုပ်ကိုချလျက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရှိနေသည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

တင် ။ ။ "ဘယ့်နှယ်ဘာဖြစ်သလဲ နှမ၊ ဘာအတွက်ကြောင့်လဲဗျာ၊ ဦးကော"

သန်း ။ ။ "ကျွန်မ အဖေတစ်ယောက် ဆုံးပေါ့ ကိုတင်ညွန့်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ပစ်သွားတယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကိုတင်ညွန့်နောက် လိုက်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်ပျောက်သွားတာပဲ၊ ဟောဒီစာကိုသာ ကြည့်ပါတော့ရှင်"ဟုပြော၍ စာတစ်စောင်ကိုပြရာ မောင်တင်ညွန့်လည်း အောက်ပါအတိုင်းဖတ်လေ၏။

သမီး မသန်းမေ

ဖေ့ဖေ့မှာ ဒုက္ခကြီးစွာရသဖြင့် ဤအရပ်မှာ မနေတတ်တော့ပြီ။ အဝေးသို့ လွင့်ရချေတော့မည်။ သမီးမှာ လက်မှုပညာနှင့် အသက်မွေးနိုင်သေး၏။
အဖေ့ကို အားကိုးသော်လည်း အပိုပင်ဖြစ်တော့မည်။
အလုပ်ကိုသာ အားကိုးရစ်လေတော့သမီး။

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် "တယ်ရိုင်းတဲ့လူကြီးဗျာ၊ ကြည့်ပါဦးတော့ ...ဦးတစ်ယောက်တည်း ပစ်သွားပြီး လုပ်မှလုပ်ရက်ပလေဗျာ"ဟုပြော ...တ်ရှိစဉ် ကုလားတစ်ယောက်လည်း တက်လာ၍ "မမ အိမ်လခပေးပါ။ ... ဆယ်ရက်တောင်ကျော်သွားပြီ၊ မခံနိုင်ဘူး မမ"

...န်း ။ ။ "ဟဲ့. . အဖေ့ကို ငါပေးလိုက်ပြီ၊ မရသေးဘူးလား"

...လား ။ ။ "အဖေ့ကိုပေးတာ၊ ကျုပ်ကိုပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မရဘူး မခံနိုင်ဘူး၊ ပေးပါ"

... ။ ။ "ဘယ်လောက်လဲဘိုင်"

...လား ။ ။ "တစ်ဆယ်ကျပ်ပါဆပ်"

မောင်တင်ညွန့်လည်း အိတ်ကိုနှိုက်လေလျှင် မသန်းမေလည်း ...တ်နှာပျက်လျက် "အို. . နေပါစေရှင် ကိုတင်ညွန့် နေပါစေ၊ ကျွန်မမှာ ...သေးတယ်"ဟုပြော၍ သားရေအိတ်ငယ်တွင် ကြည့်ရာ ငွေခြောက်...ပ်ကျော်ကျော်မျှသာ ရှိလေ၏။

ကုလားကလည်း ပြေလည်အောင် ပေးရမည်ဟု တောင်းခံလေ...င် မောင်တင်ညွန့်က "ကိုင်း. . ကိုင်း ကျွန်တော်က ချေးပါရစေခင်ဗျာ၊ ...ာက်တော့ ပြန်ပေးတာပေါ့"ဟုပြော၍ ကုလားအား ငွေတစ်ဆယ်ကျပ် ...းလိုက်လေ၏။

ကုလားဆင်းသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယခင်က အိမ်အောက် ...စောင့်နေသူ လူနှစ်ယောက်တို့လည်း တက်လာကြ၍ "ဦးသာလှ မရှိ ...လား"

...န်း ။ ။ "မရှိပါဘူးရှင်၊ ထိုင်ကြပါဦးရှင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲရှင်"

... ။ ။ "ကျုပ်တို့ ကြာကြာ မထိုင်နိုင်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ငွေ လိမ်သွားလို့ လိုက်လာတာပဲ၊ အဘိုးကြီးမို့ သနားလို့ တစ်လငါးဆယ်ကျပ်ပေးပြီး ခိုင်းစေနေတာ ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ ကျုပ်ငွေလိမ်သွားတယ်"

...န်း ။ ။ "အို. . ဖြစ်ရလေတယ်ရှင်"

... ။ ။ "ဖြစ်ရလေက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငွေဆုံးတာကခက်တယ်၊ မိန်းကလေးက ဘာတော်သလဲ"

...န်း ။ ။ "သမီးပါရှင်"

... ။ ။ "ဩော်. . ဟုတ်ကဲ့လား။ သမီးတော့ သနားပါရဲ့၊ သို့သော်လဲ ခံစရှိရင်. . ဒီလိုချည်းပဲ ခံနေရလိမ့်မယ်၊ သည်းခံတာ သုံးခါရှိပြီ၊ ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ သည်းခံခါတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ ဂါတ်ပဲအပ်လိုက်တော့မယ် တိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်တို့သွားဦးမယ်"ဟုပြော၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြုလေလျှင် မောင်တင်ညွန့်လည်း. . . "တစ်ဆိတ်ကလေးသည်းခံပါဗျာ၊ ငွေက ဘယ်လောက်လဲ"

လူ ။ ။ "တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်ပါဗျာ၊ ဒီကနေ့ ရရင်ရ၊ မရရင် အလွဲသုံးစားမှုနဲ့ နက်ဖြန်တိုင်ချက်ပေးလိုက်မယ်"ဟု ပြောပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းမည်အပြုတွင် မောင်တင်ညွန့်လည်း မျက်ရည်လည်လျက်ရှိသော မသန်းမေ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် "နေကြပါဦးဗျ၊ အရင်မလိုကြစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ငွေရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား"ဟုပြောလျက် ဖခင်ထံမှ ရလိုက်သော ငွေငါးရာကျပ်အနက်မှတစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်ကို ထုတ်၍ပေးလေ၏။

ထိုသူတို့လည်း ငွေကိုယူ၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားကြလျှင် မသန်းမေသည် မျက်ရည်အပြည့်ဝိုင်းလျက်ရှိသော မျက်စိဖြင့် မောင်တင်ညွန့်အားကြည့်လျက်. . . "ကိုတင်ညွန့် ကျေးဇူး ကျွန်မ ဘယ့်နှယ်ဆပ်ရမလဲရှင်၊ အင်မတန်ကျေးဇူးကြီးပါတယ်"

ညွန့် ။ ။ "မဖြစ်လောက်ပါဘူး နှမရယ်၊ သည်လောက်များတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ နှမအတွက်ဆိုရင် နှမမှာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုလို့ရှိခဲ့ပါလျှင် ဒီငွေမျှမကပါဘူး၊ အသက်ပါစွန့်လိုက်ရဦးတော့ ပျော်ပျော်ကြီး စွန့်စားပြီးနေဝံ့ပါတယ် နှမရယ်၊ သည့်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့"

သန်း ။ ။ "အို. . အဖေ. . အဖေ၊ ပြုရက်လေခြင်း အဖေရဲ့နော်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့သလားအဖေရဲ့၊ စိမ်းကားပါပေရဲ့ အဖေ"

ညွန့် ။ ။ "တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး နှမရယ်၊ အားမငယ်ပါနဲ့၊ မောင်ကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်"

သန်း ။ ။ "ကိုတင်ညွန့်ကလဲ မားခုတ်ရာ လက်လျှိုဆိုတဲ့ စကားလို ကျွန်မတို့ဒုက္ခနဲ့ ကျွန်မ မနေစေဘဲနဲ့ ဘာကြောင့်ဝင်ပြီး ဒုက္ခခံရသလဲရှင်၊ ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ်နေရင် အကောင်းသားနဲ့ သည်ဒုက္ခထဲဝင်ပြီး. . "

ညွန့် ။ ။ "နှမကို ကူညီရတာများ ဒုက္ခမထင်ပါဘူး"

သန်း ။ ။ "အံ့ဩပါရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မဖြင့် အားနာလို့ မဆုံးနိုင်ဘူး၊ သည်ဒုက္ခထဲ ရှင်ဘာပြုလို့ ဝင်ပါချင်ရတာလဲရှင်"

ညွန့် ။ ။ "ဘာကြောင့် ပါချင်ရတယ်ဆိုတာမှ မရိပ်မိဘူးလား"

သန်း ။ ။ (မောင်တင်ညွန့်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှန်ကြည့်ပြီးနောက်)
"ဘာပြုလို့"

ညွန့် ။ ။ "နှမကို ချစ်လွန်းလို့ ကြိုက်လွန်းလို့ မေတ္တာရှိလွန်းလို့ ဒါကြောင့်မို့လို့ပေါ့ နှမရယ် မရိပ်မိဘူးလား၊ နှမကတော့ မောင်ချစ်သလို မချစ်သော်လဲ နည်းနည်းကလေးမှ မချစ်နိုင်ဘူးလား"

သန်း ။ ။ "မတော်တာ ကိုတင်ညွန့်ရှင်၊ ကျွန်မက လူလိမ်ကြီးရဲ့သမီး၊ ရှင်က ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်"

ညွန့် ။ ။ "**ဂုဏ်သရေရှိရုံမက ဘုရင်ကြီးဖြစ်ပေစေ၊ နှမကို မရရင်ဖြင့် မောင်မနေနိုင်တော့ဘူး နှမရေ**"

သန်း ။ ။ "**မတော်ပါဘူး ကိုတင်ညွန့်၊ ကျွန်မမှာ. . .**"

ညွန့် ။ ။ "မတော်တာ တော်တာ နားမလည်ဘူး နှမရေ ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာကိုသာ ကြားပါရစေတော့၊ နည်းနည်းလောက်တော့ ချစ်ပါတယ်ထင်ပါရဲ့ နှမရယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ မချစ်နိုင်ဘူးလား"

သန်း ။ ။ (မျက်နှာကို အောက်ချလျက်)
"နည်းနည်းမကဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ များများကြီးချစ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်. . "

ညွန့် ။ ။ "တော်ပြီ တော်ပြီ ဒါပဲလိုချင်တယ်၊ ကိုင်း. . နှမ သည်အိမ်မှာ ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ"

သန်း ။ ။ "တပည့်လက်သားလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ညွန့် ။ ။ "နှမ သည်အိမ်မှာနေလို့ မတော်ပါဘူး နှမရယ်၊ သည်ထက်ကောင်းတဲ့အိမ်. . ."

သန်း ။ ။ "အို. . ရှင်. . မတော်ပါဘူး"ဟုပြောသော်လည်း စိတ်တွင်း၌မူ မောင်တင်ညွန့်အပေါ်၌ တကယ်စင်စစ် နက်နက်နဲနဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြင့် ချစ်ကြိုက်ပြီးဖြစ်သည့်ပြင် ကျေးဇူးလည်းများစွာ တင်ရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ မိမိ၌ အဖပစ်သွားသဖြင့်ခိုးကိုးရာမဲ့ ရှိနေသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် . . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မသန်းမေမှာ ထိုည၌ပင် မောင်တင်ညွှန့်၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဂုင်းအိမ်၌မူ အကယ်၍ မသန်းမေ၏ဖခင် ပြန်လာသည်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် တွေ့ရှိနိုင်စေရန် အလုပ်သင်တပည့်မကလေးအား အိမ်လခနှင့်တကွ သုံးစွဲစားသောက်ရန်အတွက် ငွေများကိုပါ မောင်တင်ညွှန့်က လုံလောက်စွာ ပေးကမ်းထားခဲ့လေ၏။

■■■

(၈)

မောင်တင်ညွှန့်နှင့် မသန်းမေတို့လည်း ကမာရွတ်တွင် အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်း၍ နေထိုင်လျက်ရှိရာ မောင်တင်ညွှန့်မှာ နံနက်ခင်းအချိန်၌ ရန်ကုန်သို့သွား၍ ဥပဒေကျောင်းတက်လျက်ရှိလေ၏။ ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ရှိလေလျှင် တစ်နေ့သောညနေခင်းအချိန်၌ မောင်တင်ညွှန့်သည် မသန်းမေနှင့် အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်လျက်ရှိကြစဉ် ယောကျ်ားကလေးတစ်စုနှင့် မိန်းကလေးတစ်စုတို့သည်လည်း ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်လျက် ဘူတာဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံမိကြလေ၏။ ဂုင်းတို့အနက်တွင် မောင်သိန်းတန်လည်း ပါလာသည်ဖြစ်ရာ မောင်တင်ညွှန့်မှာ မျက်နှာပျက်လျက်ရှိသည်။

မောင်သိန်းတန်က စ၍ . . .

"အလို . . ကိုတင်ညွှန့်ပါလား၊ တယ်ငုပ်နေလိုက်ပါကလားဗျ" ဟုပြော၍ မသန်းမေကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက် "သြော် . . ဒါကြောင့်ကိုး ဗျ"ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီးလျှင် "ခင်ဗျား ဒီရောက်နေသလား၊ ကျုပ်တို့ အင်းလျားကန်က ပြန်လာကြတယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ခေါ်ပါသေးရဲ့ဗျား ခင်ဗျား ဒီမှာနေသလား"ဟုမေးရာ မောင်တင်ညွှန့်က "ဟုတ်တယ်"ဟု ပြော၍ အခြား သူငယ် သူငယ်မများကို နှုတ်ခွန်းဆက်ကာ ခွဲခွာ၍သွားကြလေ၏။

ခွဲခွာပြီးနောက် မနီးမဝေးရောက်သည့်၌ သူငယ်တစ်ယောက်က "ကိုတင်ညွှန့်တို့များ မတွေ့မတွေ့နဲ့၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ စုံတွဲတွေ့တယ်"ဟု အချင်းချင်း ရယ်မောပြောဆို၍ သွားကြသည်ကို မောင်တင်ညွှန့်ကြားလျှင် မိမိပုန်းအောင်းနေထိုင်ရာအရပ်ကို သိသွားသည်တစ်ကြောင်း၊ မသန်းမေနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် မနေရမီ သိမြင်၍သွားသဖြင့် မသန်းမေအား သာမည အပျော်အပါးမျိုး ဖြစ်သည်ဟု မိတ်ဆွေများက ထင်၍သွားမည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ခပ်ရှက်ရှက်မျက်နှာထားနှင့် ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မသန်းမေမှာ မောင်တင်ညွန့်နှင့် မိမိတွဲ၍ လမ်းလျှောက်သည်ကို သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ မြင်တွေ့၍သွားသဖြင့် မိမိနုံသောကြောင့် မောင်တင်ညွန့် ရှက်ရှာတော့မည်ဟု တွေးထင်လျက် စိတ်မချမ်းမသာ ရှိနေရှာလေသည်။

■

မင်းကြီးကတော် မလှမေ၏တူမ ရီရီမှာ မင်းကြီးကတော် မလှမေသည် ဘေးထိုးရင်ကျပ် ရောဂါနှင့် ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်သေဆုံးသွားသည်တွင် အခြား အမွေစားအမွေခံမရှိသဖြင့် မင်းကြီးကတော်၏ နေအိမ်တိုက်တာ ဥစ္စာကြေးငွေမှစ၍ အလုံးစုံ အမွေအနှစ်ရရစ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှေးကထက်ပင် ချစ်ကြိုက်သူတို့သည် သာလွန်၍ ပေါ်များခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရီရီသည် အိမ်ဦးခန်းတွင်ထိုင်လျက် မောင်တင်ညွန့်သည် မိမိအား ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ဖွင့်ဟ၍ ပြောမည့်ဆဲဆဲတွင် မောင်သိန်းတန်၏နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် မပြောရဘဲရှိသည့်အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် မောင်သိန်းတန်လည်းရောက်လာ၏။

မောင်သိန်းတန်သည် ရီရီအား ပိုးပန်းလျက်ရှိနေရာ ရီရီမှာမူ မိမိအားချစ်ကြိုက်၍ နေကြောင်းကို ရိပ်မိလေရကား ကုလားထိုင်၌ ထိုင်မိ၍ နှုတ်ဆက်စကား အနည်းငယ်ပြောကြားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . .

သိန်း ။ ။ "ဩော် . . . ဒါထက် ကိုတင်ညွန့်တစ်ယောက် ဒီကို မလာတာ တော်တော်ကြာသွားပြီနော်"

ရီ ။ ။ "ဟုတ်တယ်ရှင် တယ်ရိုင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကိစ္စတုန်းကတောင် သူ ပေါ်မလာဘူး၊ နေလဲ နေနိုင်ပေတယ်ရှင်"

သိန်း ။ ။ "နေနိုင်ဆို ရီရီက မသိရှာဘဲကိုး၊ သူက ချောင်ကောင်း တွေ့နေတာဗျ၊ ချောင်ကောင်းမှာ အနိပ်ကလေးနဲ့ ပျော်နေတာဗျ၊ ကျုပ်တို့ ရီရီတို့ကို ဘာသတိရမလဲ"

ရီ ။ ။ "မဟုတ်တာရှင်၊ ဒီလူ ဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး"

သိန်း ။ ။ "ဩော် . . ရီရီကလဲ တယ်ခက်တာကိုး၊ ဒီက မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူကပြောရင် ဂွတ်မှိတ်ပြီး ငြင်းမနေနဲ့ဗျာ ရီရီ မယုံရင် ကိုလှတင်တို့၊ မစောဟန်တို့၊ တင်တင်တို့ကို မေးကြည့်ပေါ့"

ရီ ။ ။ (မျက်နှာပျက်ပြီး နမ်းနေသော စံပယ်ပန်းကို ပွတ်ချေလျက်) "ဘယ်မှာမြင်ခဲ့သလဲရှင်"

သိန်း ။ ။ "ကမာရွတ်မှာ မြင်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ လူစုက အင်းလျားက ပြန်လာတော့ သူက သူ့မြာနဲ့တွဲပြီး လမ်းလျှောက်လို့ဗျ၊ နေတော့ မီးရထားလမ်း အနောက်ဘက်မှာ အိမ်ငှားပြီးနေဟန်တူပါတယ်"

ရီ ။ ။ "တကယ်လားရှင်၊ ကျွန်မကို . . ရှင် မလိမ်ဘူးလား၊ အတည်မယား ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးရှင်"

သိန်း ။ ။ "အတည်မှ အတည်ဗျ၊ တည်မယ်ဆိုရင်လဲ တည်လောက်ပါပေတယ်ဗျာ၊ မိန်းကလေးက ရုပ်ကချောသနဲ့ မင်းသမီးရုပ်ကလေးလိုပဲ"

ရီ ။ ။ "တကယ်နော်"

သိန်း ။ ။ "အို . . ခက်နေပါပြီ၊ တကယ်ပါ ရီရီရဲ့၊ ဩော် . . ဒါထက် ကော်တဲ့လူများတော့ ကော်ပေတာပဲနော်၊ သစ္စာမရှိပေမယ့် ကြိုက်တဲ့လူက မရှားဘူး၊ ကျုပ်တို့တော့ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် သေမလောက် ကြိုက်ပေမယ့် . . ."

ရီ ။ ။ "ကိုသိန်းတန်"

သိန်း ။ ။ "ရီရီ"

ရီ ။ ။ "ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲ မေတ္တာရှိသလား"

သိန်း ။ ။ "မေးနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ရီရီ သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ"

ရီ ။ ။ "ကိုင်း . . ဒါဖြင့် ရှင်ပြောတဲ့ မိန်းမနဲ့ ကိုတင်ညွန့်နဲ့ မကွဲ ကွဲအောင် ရှင်ကြံပြီး ခွဲနိုင်ပါ့မလား"

သိန်း ။ ။ "ခွဲနိုင်ရင် . ."

ရီ ။ ။ "ခွဲနိုင်ရင် ရှင့်အလို ကျွန်မ လိုက်မယ်"

သိန်း ။ ။ "တကယ်နော်"

ရီ ။ ။ "တကယ်မကဘူး ဆယ်ကယ်ပါရှင်" ဟုပြောဆိုပြီးနောက် အကြံအစည်များကို တိုင်ပင်ကြ၍ နှစ်ယောက်သားခွဲခွာပြီးသော် မောင်သိန်းတန် ပြန်သွားလေ၏။

■ ■ ■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၉)

တစ်နေ့သ၌ မောင်တင်ညွန့်သည် ဥပဒေကျောင်းမှ ပြန်လာ၍ မီးရထားဘူတာရုံသို့အသွား လမ်းခရီးတွင် မကြာမီက မသန်းမေ၏ဖခင် ကိစ္စအတွက် ငွေတစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ်ကို ချေးငှား၍ ပေးလိုက်ရသော ဝတ်လုံလင်မယားကို ဒေါက်ကပ်စီးနင်းလာကြသည်နှင့်တွေ့လျှင် ထိုလင်မယားသည် ခေတ္တရပ်တန့်၍ "ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်တင်ညွန့်၊ ပျောက်သွားကောင်းလှချေကလား၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ အလည်များမပေါ်လာဘဲကိုး"

ညွန့် ။ ။ "ဟုတ်တယ် ဦးရေ၊ ကိစ္စကလေး များနေတာနဲ့ မလာဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဪ. . ဒါထက် ဦးတို့ငွေကလေးတောင် မပေးရသေးဘူး"

ဝတ် ။ ။ "ဒီအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူးမောင်ရယ် လွယ်မှပေးပေါ့၊ အိမ်များလာလည်ပါဦး ဒီလောက် မကုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုင်း, သွားဦးမယ်"ဟုပြော၍ ဒေါက်ကပ်ကို မောင်းသွားသည်တွင် ဂေါ်ရင်ချီကုလားက ရှေ့မှဖြတ်၍ ရုတ်တရက်ပြေးသဖြင့် မြင်းမှာလန့်ပြီး ပတာတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ရပ်လိုက်သည့်တွင် ဆွဲကြိုးသားရေပတ်တစ်ခုသည် ထိကပေါက်ပြုတ်၍သွားလေရာ ဝတ်လုံကြီးက "တယ်ခက်တဲ့ မြင်းကိုး၊ ဆိုက်တုလားလဲ မပါလာဘူး၊ တစ်ဆိတ်ကလေး မောင်တင်ညွန့်ရယ် ထိကပေါက်ကလေး တပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ"ဟုပြောသဖြင့် မောင်တင်ညွန့်လည်း မြင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိကပေါက်ကို တပ်လျက်ရှိစဉ် မြင်းသည် အလန့်မပြေသည်နှင့် ပတာတ်ရပ်ပြန်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ရပ်လိုက်လေလျှင် မောင်တင်ညွန့်၏ ရှပ်အကျီလက်ကြယ်သီးသည် ထိကပေါက်နှင့်ငြိ၍ သွားသည်ဖြစ်သောကြောင့် လက်လည်းမြောက်၍ ပါသွားပြီးလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ လဲမည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မြင်းသည် မိမိအား တအားဆွဲသည်ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့် ဆတ်သောမြင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း အစွမ်းကုန် ပတာတ်ရပ်လိုက်ပြန်လေရာ ထိုအခါ၌မူ

မောင်တင်ညွန့်၏ခြေသည် မြေနှင့်လွတ်၍သွားပြီးလျှင် မြင်း၏ရှေ့လက်သည် မောင်တင်ညွန့်၏ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာပေါက်လိုက်ပြီးနောက် မြေသို့ချပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်တင်ညွန့်မှာ သတိလစ်လျက် မြောခွေကာရှိနေသည့်တွင် ဝတ်လုံကြီးလည်း လျင်မြန်စွာဒေါက်ကပ်ပေါ်မှဆင်း၍ တစ်ဖန်ပတာတ်ရပ်မည်ပြုနေသော မြင်းကို အတင်းဆွဲသောကြောင့်သာလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ အသက်ချမ်းသာခွင့် ရရှိလေတော့၏။

သို့ပင် ချမ်းသာခွင့်ရပါသော်လည်း မောင်တင်ညွန့်သည် သတိမရနိုင်ဘဲ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဝတ်လုံကတော်သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟစ်အော်လျက် ခရီးသည်တို့လည်း ဝိုင်းအုံ၍ လာကြသည်တွင် ၎င်းတို့၏အနီးမှဖြတ်၍ မောင်းသွားရသော ရထားတစ်စီးသည် ရပ်တန့်လာလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရထားပေါ်မှ ပျာယီးပျာယာဆင်းလာလေ၏။ ၎င်းမိန်းကလေးမှာ တခြားမဟုတ်၊ ရီရီပင်ဖြစ်လေသည်။

ရီရီသည် မောင်တင်ညွန့်ဖြစ်ကြောင်းသိလျှင် "အောင်မယ်လေး ဦးရယ်. . ဒေါ်ဒေါ်တို့ လုပ်ကြပါဦးရှင်၊ သေများ သေရှာပြီလားရှင်"ဟုပြော၍ မောင်တင်ညွန့်၏ပေါင်ကလေးကို ကိုင်ကာကြည့်လေလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ မျက်စိမှိတ်လျက် သတိမရဘဲ ရှိနေလေသည်။

၎င်းနောက် ဝတ်လုံကြီးတို့ လင်မယားနှင့် ရီရီတို့သည် သတိမရဘဲရှိနေသော မောင်တင်ညွန့်ကို ရီရီ၏ရထားပေါ်သို့ ပွေ့တင်၍ ဝတ်လုံကြီး၏အိမ်သို့ မောင်းနှင်ယူဆောင်သွားကြပြီးလျှင် ဆရာဝန်ကြီးကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် အမြန်ပင့်ခေါ်လေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးလည်း ချက်ချင်းလာရောက်၍ မောင်တင်ညွန့်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဦးခေါင်းယမ်းလျက် "ဦးနှောက်နဲ့ ဦးခွံထိသွားတယ်၊ ခုနစ်ရက်နဲ့ သတိရရင် ကံကောင်းပဲ၊ ဘယ့်နှယ်တော်ကြသလဲ"

ဝတ်လုံ ။ ။ "ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပါပဲ ဆရာဝန်ကြီး"

ဝန် ။ ။ "ဆွေမျိုးညာတိများရှိရင် အမြန်အကြောင်းကြားဖို့ကောင်းတယ်"

ရီ ။ ။ "အသက်ဘေးအတွက် စိုးရိမ်ရပါသလား ဆရာဝန်ကြီးရှင့်"

ဝန် ။ ။ "အမှန်မပြောနိုင်ဘူး မိန်းကလေး"

ရီ ။ ။ "တစ်ဆိတ်ကလေး ဆရာဝန်ကြီးရှင်၊ မြန်မြန်ပျောက်အောင် ကုတော်မူပါရှင်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုတင်ညွန့်ရယ်" စသည်ဖြင့် လက်ချင်းလိမ်ပြီး ညည်းညူနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်တင်ညွန့်၏ဖခင် ဦးကျော်လုံးသည် ကြေးနန်းအရ ပြည်မြို့မှ ဆိုက်ရောက်လာ၍ သား၏အဖြစ်ကို တွေ့ရှိသော် လျှင် တစ်ယောက်တည်းသော သားဖြစ်သည့်အပြင် အဖေ၏စကားကို လည်း ဘယ်သောအခါမှ ပယ်ရှားဖူးသော သားမဟုတ်သဖြင့် လွန်မင်းစွာ ပူဆွေးလျက် ရှိလေ၏။ ရီရီမှာမူ ထိုနေ့မှစ၍ အိပ်ရုံစားရုံလောက်သာ အိမ်သို့ပြန်ပြီးလျှင် မောင်တင်ညွန့်အနီး၌ အစဉ်မပြတ် ပြုစုစောင့်ရှောက် လျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရီရီသည် အိမ်သို့ပြန်သွား၍ ထမင်းစားသောက်ပြီး နောက် မောင်တင်ညွန့်၏အနာရောဂါအကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူး လျက်ရှိစဉ် မတင့်က "မမ လုံချည်အပွင့်ထိုးခိုင်းတဲ့ မသန်းမေဆိုတဲ့ မိန်း ကလေးဟာလေ မရှိတော့ဘူး မမရဲ့"

ရီ ။ ။ (များစွာဂရုမပြုဘဲ)
"မရှိတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်သွားသလဲ"

တင့် ။ ။ "ကျွန်မက မမ ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလို့. . သွားပေးတော့ ယောကျ်ားနောက် လိုက်ပြေးပြီတဲ့၊ ယောကျ်ားက ဘယ်သူမှတ်သလဲ မမ၊ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ လာနေကျ ကိုတင်ညွန့်တဲ့ မမရဲ့"

ရီ ။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက်)
"မဟုတ်တာ နှင့်ဘယ်သူပြောသလဲ"

တင့် ။ ။ "သူ့တပည့်ကောင်မလေးက ပြောတယ် မမရဲ့၊ ကိုတင် ညွန့်ဆိုလို့ ကျွန်မက နာမည်များ တူနေသလားလို့ လူပုံပန်းမေးကြည့်တော့ လုံးတော်ရပ်တော်၊ နှာတံ ပေါ်ပေါ် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ခုံးတန်းတန်း၊ နှုတ်ခမ်း မွှေးရေးရေး၊ အသားလတ်၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် လောက်တဲ့ မမရဲ့၊ ကိုင်း. . ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ မေး ရယ်၊ ကျွန်မတို့ ကိုတင်ညွန့်ဖြစ်မှာပေါ့"ဟုပြောလျှင်

ရီရီလည်း ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ၊ နာရီဝက်ခန့် စဉ်းစားစိတ် ကူးပြီးနောက် "ကိုင်း. . ပြောနေကြာရော့. . သည်ကနေ့ ကိစ္စပြီးပြတ် အောင်လုပ်မှပဲ၊ ကိုတင်ညွန့် သတိရလာရင် ဒီအကြံ မအောင်ဘဲနေလိမ့် မယ်" ဟုပြောပြီးလျှင် အဝတ်အစားများလဲလှယ်ကာ ရထားနှင့် ထွက် သွားလေ၏။

■ ■ ■

(၁၀)

မသန်းမေမှာ ယမန်နေ့က မောင်တင်ညွန့်၏သူငယ်ချင်းမိတ် ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ မောင်တင်ညွန့် မျက်နှာမသာသည့်အဖြစ်ကို မြင် သည့်အခါကတည်းက မောင်တင်ညွန့်သည် မိမိကဲ့သို့ ဂုဏ်သရေမဲ့သူ မိန်းမကလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်မိသည်ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ များသိသွားသောကြောင့် ရှက်ရှာလေပြီတကားဟု များစွာစိတ်မချမ်းမသာ ရှိနေသည်တွင် မောင်တင်ညွန့်မှာ ဥပဒေကျောင်းတက်ရန် သွားလေရာမှ တစ်ရက်သော်လည်း မပေါ်လာ၊ နှစ်ရက်သော်လည်း မပေါ်လာသဖြင့် သုံးရက်မြောက်လေလျှင် မိမိကိုပင် မချစ်ခင်သောကြောင့် ပစ်၍သွားချေ ပြီတကားဟု အထင်လွဲမိရှာလေ၏။

လေးရက်မြောက်သည့်ညနေ၌ မသန်းမေသည် အိမ်ပေါက်ဝမှ စောင့်ဆိုင်း၍ မောင်တင်ညွန့် လာနေကျလမ်းမှ ကြိုလျက်နေစဉ် မိန်းမ တစ်ယောက်သည် မိမိရှိရာသို့ လျှောက်လာရာ အနီးသို့ရောက်သည်တွင် မိန်းမအား အဝတ်အထည်များ အပ်နှံနေကျဖြစ်သော ရီရီဖြစ်ကြောင်းသိရ လေ၏။

ရီ ။ ။ (ခါတိုင်းနှင့်မတူသော မျက်နှာထားချိုချိုဖြင့်)
"အလို မသန်းမေ ဒီရောက်နေသလား၊ ကမာရွတ်မှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့လာခဲ့တယ်၊ ဒီအိမ်မှာနေသလား၊ တစ်နေ့က မိတင့်ပြောလို့ ကြားရပါရဲ့၊ ယောကျ်ား ရနေပြီဆို ဘယ်သွားသလဲ၊ မသန်းမေ ယောကျ်ား ရှိုးရဲ့လား"ဟုပြောလျက် အိမ်ပေါ်သို့ လှည့်၍ကြည့် လေလျှင် မသန်းမေမှာ ရှိုင်းရာကျမည်စိုးသဖြင့် "ထိုင်ပါဦးရှင်"ဟု ခေါ်ရလေ၏။

ရီရီလည်း ခေတ္တထိုင်နေပြီးနောက်. . .
"မသန်းမေ ယောကျ်ားက ဘာများလုပ်သလဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သန်း ။ ။ "အလုပ်မရှိသေးဘူးပါရှင်"

ရီ ။ ။ "မိတင့်ပြောတော့ မသန်းမေယောကျ်ားဟာ အင်မတန် ချောတယ်ပြောတယ်၊ မသန်းမေနဲ့ လိုက်ရင်ဖြင့် ချောမှာပေါ့လေ၊ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ"

သန်း ။ ။ "ကိုတင်ညွန့်ပါတဲ့ရှင်"

ရီ ။ ။ "ဩော်. . ကြည့်စမ်း ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မလဲ ယောကျ်ားယူတော့မလို့ ကျွန်မ ရည်းစားနာမည်ကလဲ ကိုတင်ညွန့်တဲ့၊ ယောကျ်ားများဟာ တယ်ခက်တာကလား မသန်းမေ၊ သူတို့က ရုပ်ကလေးများချောမှဖြင့် ဟိုနောက်လိုက်ချင်. . သည်နောက်လိုက်ချင်နဲ့ ကြိုက်ချင်တဲ့ မိန်းမတွေကလဲ မရှားဘူး. . . ကျွန်မရည်းစားကိုတင်ညွန့်တောင် ဘယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့မှန်း မသိဘူး ထွက်ပြေးတယ်၊ အခုမှ ကျွန်မဆီ ပြန်လာပြီး မှားပါပြီလေး ဘာလေးနဲ့ ဝန်ချလာတယ် မသန်းမေရဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ယောကျ်ားဆိုတာ ကြိုးရှည်ရှည်လှန်တဲ့ အခါလဲ လှန်ထားလိုက် ရသေးတာပဲ၊ နောက်ဆုံး အရည်လည်လို့ အပတ်စေ့တော့ ဒိုင်ဟောင်းပြန်ကပ်ရတာ မျိုးကိုး မသန်းမေရဲ့၊ အခုမှ ကျွန်မဆီ ပြန်ကပ်တာ ဘာကြာသေးလဲ၊ လေးရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

သန်း ။ ။ "ကောင်းပါလေရဲ့ရှင်"

ရီ ။ ။ "ဒါ့ထက် ရှင့်ယောကျ်ားက ရှင့်လိုလှရဲ့လား၊ ရှင်နဲ့ လိုက်မှာက အင်မတန်လှမှ လိုက်မှာပဲ၊ သူ့ဓာတ်ပုံများ မရှိဘူးလား"

သန်း ။ ။ "မရှိဘူးရှင့်"

ရီ ။ ။ "ကိုယ့်ယောကျ်ားတော့ ကိုယ်လှတယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့လေ ဒါတော့ ထုံးစံထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မ လူကတော့ တကယ့်လူချောပေပဲရှင်၊ သည်လူမျိုး ရန်ကုန်မှာလဲ မရှိ မန္တလေးမှာလဲ မရှိ၊ မြန်မာပြည်မှာတောင် ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဩော်. . နေဦး ကျွန်မမှာ သူ့ကြယ်သီးဓာတ်ပုံကလေးပါတယ်"ဟုပြော၍ မောင်တင်ညွန့်ထံမှ မိမိရှူးသော ကြယ်သီးဓာတ်ပုံကလေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ "ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း မသန်းမေ၊

လူ့နာမည်ချင်းကဖြင့် တူပြီ၊ ရုပ်ချင်း ဘယ့်နှယ်နေကြသလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်း သူက ဘာသာသလဲ" ဟုပြော၍ ပြလေလျှင် မသန်းမေသည် ဓာတ်ပုံကို လက်ဖြင့်လှမ်းယူ၍ ကြည့်မိသည်တွင် မိမိ၏ချစ်လှစွာသော ချစ်ခင်ပွန်းမောင်တင်ညွန့်၏ဓာတ်ပုံဖြစ်ကြောင်းသိရှိရသဖြင့် ကြက်သေသေလျက်ရှိလေ၏။

ရီရီသည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော်လည်း မသိယောင်ပြု၍ ထွေရာလေးပါးကို လေမပြတ်အောင် အနည်းငယ်ဆက်ပြောပြီးနောက် သန်းမေအား နှုတ်ဆက်၍ အိမ်မှထွက်သွားလေ၏။

မသန်းမေမှာ ရီရီပြောစကားများကို ပြန်လှန်၍ စဉ်းစားသည်တွင် မောင်တင်ညွန့်သည် မိမိထံ ယခုတိုင် မပြန်လာသည်တစ်ကြောင်း၊ မိမိထံမှ ထွက်သွားသည်မှာလည်း လေးရက်မျှဖြစ်၍ ရီရီပြောသောရက်နှင့်ကိုက်၍နေသည်တစ်ကြောင်း၊ ယမန်နေ့က သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများနှင့်တွေ့စဉ် အခြင်းအရာများကို တွေးတောမိသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် တန်မုချ မောင်တင်ညွန့်သည် မိမိအား စွန့်ပစ်၍ မိမိထက် ဂုဏ်အရည်အချင်းသာလွန်၍ ဂုဏ်ရည်တူချင်းဖြစ်သော ရည်းစားဦးရီရီနှင့် ပြန်လည်ဆက်ချေပြီတကားဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ထိုညတစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်နိုင်အောင်ရှိပြီးနောက် မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထက်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်းပင် ထိုအိမ်ကိုစွန့်ပစ်၍ ထွက်သွားလေ၏။

■ ■ ■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၁)

မသန်းမေသည် မိမိနေရင်းဖြစ်သော အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လေလျှင် တပည့်လက်သစ်ဖြစ်သော သူငယ်မလေးက . . .

"အလို, မမပြန်လာပြီလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲမမ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား၊ ကိုကိုညွန့်ရော မမ" စသည်ဖြင့် တွတ်တီးတွတ်တာ တွေရာလေးပါးစကားတို့ကို မေးပြီးလျှင် မသန်းမေလည်း များစွာမပြောလိုသည်ဖြစ်၍. . .

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအေ၊ ဒါ့ထက် အဖေကော ပြန်မလာဘူးလား"

"မလာဘူး မမရဲ့၊ တစ်ခေါက်မှ ပေါ်မလာဘူး၊ ဪ, ဒါထက် လူကြီးတစ်ယောက် လာပြီးမေးတယ် မမရဲ့"

သန်း ။ ။ (မောင်တင်ညွန့်ထံမှ စေလွှတ်သောလူများ ဖြစ်လေသလားဟု သိလိုသောမျက်နှာထားဖြင့်)

" ဘယ်လို လူကြီးလဲဟေ့၊ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ"

"လူကြီးက အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ဝဝတုတ်တုတ် ခန့်ခန့်ကြီးမမရဲ့၊ ကိစ္စမေးတော့လဲ မပြောဘူး၊ မမ ဘယ်သွားသလဲတဲ့၊ ကျွန်မလဲ ဘယ်သွားမှန်းမသိလို့ မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ တမြန်နေ့က တစ်ခေါက်၊ မနေ့က တစ်ခေါက်လာတယ်၊ နောက်ကိုလဲ သူလာဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်"ဟုပြော၍ စကားမဆုံးမီ လူကြီးတစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍. .

"မသန်းမေ မှတ်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျုပ် နှစ်ရက်ရှိပြီ လာမေးတာ၊ ဒီကနေ့မှတွေ့ပေတော့တယ်၊ ကဲ. . ကဲ. . တစ်ဆိတ်ကလေး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု

ရှိလို့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦး တူမရယ်"ဟုပြောသဖြင့် မသန်းမေသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ရာ ထိုလူကြီးမှာ မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိသည့်ပြင် တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် ယုံကြည်စိတ်ချဖွယ်သော အမူအရာနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးလျှင် အောက်၌စောင့်နေသော မော်တော်ကားပေါ်သို့ ထိုလူကြီးနှင့် လိုက်သွားလေ၏။

ထိုသို့လိုက်ပါသွားခြင်းမှာ ထိုလူကြီးသည် မောင်တင်ညွန့်ထံမှ ဖြစ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိ၏ဖခင်ထံမှ ဖြစ်သလောဟု တွေးမောမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မော်တော်ကားလည်း ကြည့်မြင်တိုင်သံတံတားလမ်းရှိ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာရှိသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့၌ရပ်လိုက်ပြီးနောက် မသန်းမေသည် ထိုလူကြီးနောက်မှ လိုက်သွား၍ "မည်သူနှင့်တွေ့ရန် ဖြစ်ပါသနည်း"ဟု မေးမြန်းလေရာ ထိုလူကြီးသည် မသန်းမေ၏ဖခင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့တက်ကြပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ရောက်လေလျှင် လူမမာတစ်ယောက်သည် ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင်မှောလျက် အနီး၌ ဆရာဝန်နှင့်တူသော ဘိုတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မသန်းမေက "ဘယ်မှာလဲရှင့် ကျွန်မအဖေ၊ ကျွန်မ ကို မလိမ်ကြပါနဲ့ရှင်၊ ဒီဟာ ကျွန်မ အဖေမဟုတ်ဘူး"ဟု ပြော၍ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သောလူနာအား ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်လည်း ထွက်သွားလေရာ လူနာက "သည်းခံပါဦး မိန်းကလေးရယ်၊ ခဏလောက်ထိုင်ပါဦး၊ မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါဦး မိန်းကလေးရဲ့၊ မမှတ်မိဘူးလား"

"မမှတ်မိဘူးရှင်"

"ဘယ်မှတ်မိမလဲလေ၊ သုံးနှစ်သမီးက ကွဲသွားကြတာကလား။ ကိုသာလှက မိန်းကလေး အဖေမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီကမှ အဖေအစစ်ပါ၊ သမီးရယ်၊ ဪ. . . ငါမိုက်တယ် ငါမိုက်တယ်၊ ငါမိုက်လို့ သမီးကလေး ဆင်းရဲရရှာတယ်၊ သို့သော်လဲ နောက်ကို သမီးဆင်းရဲဖို့မရှိဘူး၊ အဖေလဲ သေတော့မယ်၊ အဖေသေရင် အဖေ့ပစ္စည်းတွေအကုန် ငါ့သမီးဖို့ချည်းပဲ ကြားလား၊ ဪ. . မယုံရှာဘူးမှတ်တယ်၊ ပြောလိုက်စမ်းပါဦး ကိုထွန်းဖဲရယ်"ဟု မသန်းမေကို ခေါ်လာသူ လူကြီးအား ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးထွန်းဖဲလည်း ယခုလူနာဖြစ်နေသော ဦးဖိုးဝင်းမှာ မသန်း[illegible]၏ဖခင်အစစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဖိုးဝင်းနှင့် မသန်းမေ၏မိခင်မှာ သော[illegible] သုံးနှစ်သမီးလောက်က မသင့်မမြတ်ကြသဖြင့် ကွဲကြပြီးနော[illegible] မောင်ဖြစ်သူ ဦးသာလှနှင့်အတူ နေထိုင်ကြပြီးလျှင် မကြာ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရှာကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မသန်းမေက အဖေဟုထင်မှတ်ခဲ့သော ဦးသာလှမှာ စင်စစ်အားဖြင့် အဖေမဟုတ်၊ ဦးကြီးသာဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုလေ၏။ ၎င်းစကားအဆုံး၌ ဦးဖိုးဝင်းက . . .

"ကိုင်း. . အဖေကဖြင့် အမေကို စိတ်နာတာနဲ့ သမီးကလေးအပေါ်မှာ ဆိုးခဲ့မိပေပေါ့သမီးရယ်၊ သို့သော် အရင်က ဆိုးခဲ့ပေမယ်လဲ သေခါနီးမှာ မဆိုးတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဪ. . ဒင့်အမေမျက်နှာနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ၊ ချစ်စရာကလေးပဲနော်၊ ဒီအနားတိုးစမ်းပါဦး သမီးကလေးရယ်၊ အဖေ့ကို စိတ်နာသလား"ဟုမေးရာ မသန်းမေမှာ "သွေးကပြောသည်" ဟူသောစကားအရ ယခုမှတွေ့ရသော အဖေပင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဝမ်းနည်းလျက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခုတင်အနီးတွင် ဒူးထောက်ပြီးလျှင် ဖခင်၏လက်ကို မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယုယပိုက်ထွေးလျက် ငိုကြွေးမိလေ၏။

ဝင်း ။ ။ "မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ မိုက်လှတဲ့အဖေကို ကရုဏာဖြစ်ဖို့တောင် မကောင်းပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ပြောစရာကလေးတွေရှိသေးတယ်၊ အဖေသေရင် အဖေ့မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ငါ့သမီးပစ္စည်းချည်းပဲ၊ သမီးတစ်သက်မှာတော့ သုံးချင်တိုင်းသုံးလို့ ကုန်နိုင်စရာမရှိဘူး သမီးရယ်၊ သို့သော် အဖေ့မှာ ရန်သူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ပြည်မြို့က ဦးကျောက်လုံးတဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းတွေ လယ်ယာချောင်းမြောင်းတွေ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေပါ တစ်ခုမကျန် အဖေ အပေါင်ခံထားတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ အဖေကိုယ်တိုင် ဝရမ်းဖမ်းပြီး သူ့အိမ်က သူ့ကို နှင်ထုတ်ဖို့ ကြံခဲ့တယ်၊ အခုတော့ အဖေဖြင့် မနေရသေတော့ ငါ့သမီးက သူ့ပစ္စည်းတွေကို ဝရမ်းဖမ်းပြီး သူ့တိုက်မှာ ပျော်ပျော်ကြီးနေရစ်စမ်းပါ သမီးရယ်"ဟု ပြောလေသည်။

မသန်းမေမှာ ဦးကျောက်လုံးဆိုသူသည် မောင်တင်ညွန့်၏ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း မသိရှာသည့်အပြင် သူတစ်ပါးအပေါ်၌ ရန်ငြိုးကြီးစွာလည်း မဖွဲ့တတ်သောကြောင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေရာ ဦးဖိုးဝင်းက "ဝရမ်းဖမ်းဖို့တွေဘာတွေ သမီးကိုယ်တိုင် မလုပ်ရဘူး၊ ဟိုက ဦးထွန်းဖဲရှိပါတယ်၊ သူ့ကြည့်ပြီး စီမံပေးလိမ့်မယ်၊ သမီးက သူ့ကိုနှင်ထုတ်ပြီးတဲ့နောက် သူ့တိုက်မှာပဲ ပျော်ပျော်ကြီးနေရစ်ပါလို့ အာမခံရုံကလေးတစ်ခုပါပဲ သမီးရယ် အာမခံမလား"

သန်း ။ ။ (မည်ကဲ့သို့ ငြင်းဆန်ရမည် မသိသဖြင့်) "အာမခံပါ့မယ် အဖေ"

ဝင်း ။ ။ "အေး. . . ငါ့သမီးတယ်တော်တယ်၊ တစ်ခါဖြင့် အဖေအသက်ဖြောင့်ဖြောင့် ထွက်နိုင်ပြီ၊ ဒါထက် ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ စုစုရုံးရုံး တန်ဖိုးဘယ်လောက် ရှိပါ့မလဲဗျို့ ဦးထွန်းဖဲ"

ဖဲ ။ ။ "စုစုရုံး ငါးသိန်းဖိုးလောက် ရှိမယ်မှတ်တယ်"

ဝင်း ။ ။ "အေး. . အဲဒီပစ္စည်းတွေအကုန် ငါ့သမီးပစ္စည်းချည်းပဲ၊ ကိုင်း. . အဖေမှာတာ မမေ့နဲ့နော်"ဟုပြောပြီး နောက် ကြို့ကြီးဖောက်၍လာလျှင် မသန်းမေမှာ ငါးသိန်းဟူသောငွေမှာ မည်မျှများစေကာမူ ဝမ်းသာရမှန်းကိုမသိဘဲ ယခုတွေ့၍ ယခုပင်ခွဲရမည်ဖြစ်သော ဖခင်ကြီးအတွက်သာလျှင် ပူပန်သောက ဗျာပါဒမီးလောင်ကျွမ်းလျက် ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနှင့် ငိုနေဆဲတွင် ဦးဖိုးဝင်းလည်း တစ်ချက်မျှပြင်းထန်စွာ တွန့်လိမ်ပြီးနောက် အသက်ပျောက်၍သွားလေ၏။

▮▮▮

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၂)

' တစ်နေ့သ၌ မောင်တင်ညွန့်သည် သတိလစ်၍နေရာမှ သတိရလာသဖြင့် မျက်စိကိုဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ဖခင်နှင့်ရီရီ၏မျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့် မိမိသည် မည်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်နေသည်ကို ပြန်လှန်စဉ်းစား၍ ဒေါက်ကပ်၏အကြောင်းကို သတိရသည်နှင့် "ဩော်. . ဖေဖေ ဘယ်တုံးက ရောက်လာသလဲ၊ ဟိုဟာက ရီရီပါကလား၊ ကျွန်တော် သတိလစ်သွားတာ ဘယ်နှနာရီလောက်ရှိပြီလဲ ဖေဖေ၊ တော်တော်ကြာပြီလား"

"တော်တော်ကြာသွားပြီ လူကလေးရဲ့"

"ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဖေဖေ"

"နာရီ မကဘူးသားရဲ့၊ ရက်တောင်ကူးသွားပြီ"

"အလို ဟုတ်ကဲ့လား ဖေဖေ၊ ဘယ်နှရက်ရှိသွားပြီလဲ"

"ဒီကနေ့ပါ ခုနစ်ရက်ရှိသွားပြီ"

မောင်တင်ညွန့်သည် မသန်းမေကိုသတိရ၍ အိပ်ရာမှအနိုင်နိုင်လူးလိမ့်ထလျက်. . .

"အကျိုးနည်းပါပြီဗျာ၊ ခမျာကလေးမှာဖြင့် စိတ်ပူရှာတော့မှာ အကျိုးနည်းပါပြီဗျာ"ဟုပြောလေလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ မရိပ်မိသူဖြစ်၍ ယောင်ယမ်းကာပြောနေသည်ဟု ထင်မှတ်သော်လည်း ရီရီမှာ မသန်းမေ၏ အကြောင်းကိုပြောကြောင်း သိရှိသဖြင့် သက်ပြင်းချလျက် ရှိလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်သည် သူ့အိပ်ရာမှ အတင်းထလျက် ယခုပင် သွားတော့မည်ကဲ့သို့ပြုလေရာ ဖခင်ဖြစ်သူက တားမြစ်သည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ အလွန်တရာ အားနည်းလျက်ရှိသေးသည်လည်းတစ်ကြောင်း ကြောင့်သာလျှင် အိပ်ရာ၌ ပြန်၍လဲသွားလေ၏။

ဎင်းနောက် သုံးရက်ခန့်ကြာသဖြင့် မောင်တင်ညွန့်မှာ ခွန်အားအတန်ငယ်ရှိလာ၍ လှုပ်ရှားသွားလာရန် အခွင့်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကမာရွတ်သို့ထွက်လာခဲ့ရာ မိမိချစ်ခင်လှသည့် မယား၏မျက်နှာကိုမမြင်ရသည်နှင့် အိမ်နီးပါးချင်းတို့အား မေးမြန်းကြည့်ရှုသည်တွင် မသန်းမေမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ခန့်က အိမ်မှထွက်သွားပြီးနောက် ယခုတိုင်မပေါ်လာသေးကြောင်း ပြောပြကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်တင်ညွန့်မှာ မသန်းမေသည်ကား မိမိ မပြန်လာသည်နှင့် စိတ်ပူလှရှာသောကြောင့် မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်သွားရှာချေပြီတကားဟု မသန်းမေ၏နေရာဖြစ်သော ဖို့မြေရပ်သို့ သွားရောက်မေးမြန်းရာ အစောင့်ထားခဲ့သော မသန်းမေ၏တပည့်မကလေးက မသန်းမေသည် လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးရက်ခန့်ကပင် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် လိုက်သွား၍ ပြန်မလာဘဲ အိမ်ကိုလည်း လူကြီးကိုယ်တိုင်တစ်ခေါက်လာ၍ အပ်နှံသွားကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်မှာ နာလန်ထဖြစ်သည့်ပြင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာ၍နေခဲ့ရသော မိမိ၏မယားကလေးနှင့် တွေ့ချင်အားကြီးဖြင့် ဒယီးဒယိုင်အနိုင်နိုင်ခဲ၍ လာခဲ့သည်တွင် တွေ့လည်းမတွေ့ရှိ ဘယ်သို့သွားလေသည်ကိုမျှ မသိရဘဲရှိလေရကား မည်မျှလောက်ပူပန်သောက ဗျာပါဒမီးကြီးသည် အသည်း၌ လောင်ကျွမ်းလေသည်ကိုတွေးတောဆင်ခြင်ထင်မြင်နိုင်ရန် ရှိလေ၏။

ဎင်းနောက် နှစ်ရက်ခန့်ကြာလတ်သော်. . ရီရီသည် မိမိအိမ်အတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိရာမှ "ကိုင်း. . တတ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်တဲ့၊ ကြံစည်တဲ့လတ်စနဲ့ဆက်လက်ပြီး ကြံရတော့မှာပဲ၊ မသန်းမေနဲ့ ကိုတင်ညွန့်နဲ့တော့ စာပေးစာယူလုပ်ကြတဲ့ လက္ခဏာမရှိပါဘူးထင်တယ်၊ ဒီတော့ကာ မသန်းမေလက်ရေးကို ကိုတင်ညွန့် မြင်ဖူးဟန်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကိုင်း. . လွဲရင်လဲ လွဲရော တည့်ရင်လဲတည့်ပေရော့၊ သည်တစ်ချက်ဖြင့် ကြံလိုက်ဦးမှပဲ"ဟု ပြောပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထ၍ စာတစ်စောင်ကို စီကုံးရေးသားပြီးနောက် စာတိုက်မှထည့်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်တင်ညွန့်မှာ မသန်းမေကို တွေ့ရှိနိုးနှင့် စုံစမ်းမေးမြန်းထောက်လှမ်းပါသော်လည်း မည်သို့မျှ သတင်းမကြားသည်ဖြစ်၍ ညစ်ညူးလှသောစိတ်ဖြင့် တွေဝေငေးမှိုင်လျက်ရှိစဉ် စာတစ်စောင်ကို ရရှိသဖြင့် ဖွင့်၍ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုတင်ညွန့်. . .

ကျွန်မ မသန်းမေ စာရေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရှင်၏အကြောင်းကို ကြားသိရပါပြီ၊ ရှင်နှင့်ကျွန်မမှာ ဤကမ္ဘာ၌ ဤမျှသာလျှင် အကြောင်းရေစက်ဆုံ စည်းကြရသည်ဖြစ်သောကြောင့် တွေးမိလျှင် ဝမ်းနည်းပါ၏။ ရှင်သည် ကျွန်မအပေါ်၌ သစ္စာဖောက်ပြားသည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မမှာ မှောက်မှားခဲ့ရပါသည်။ ယခုမှာမူ သစ္စာရှိသူ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများနှင့် တွေ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကံကောင်းထောက်မသည်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မအား ထောက်လှမ်းမေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ရှင်၏လမ်းကိုသာ ရှင်သွားပါလေတော့၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မလမ်းကို သွားပါရစေတော့၊ မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်။

မသန်းမေ

ရင်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် မောင်တင်ညွန့်သည် မယုံကြည်နိုင်အောင်ရှိလျက် အမိပွာယ်ပေါ်အောင် ငါးကြိမ်ခန့်မျှ ထပ်၍ထပ်၍ ဖတ်ပြီးနောက် "တော်ပါပေ့ဗျာ၊ တော်ပါပေရဲ့၊ ရက်စက်ပါပေရဲ့ မသန်းမေရယ်"ဟု ထပ်မံ၍ ညည်းညူနေရှာလေ၏။

ရင်းနောက် သုံးရက်ခန့်ကြာလတ်သော် မောင်တင်ညွန့်၏ဖခင်ဦးကျောက်လုံးသည် တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်ဗွင် မိမိ၏သားကိုခေါ်ငင်၍ မိမိမှာ ကုန်အမျိုးမျိုးရှုံးခဲ့သောကြောင့် ဥစ္စာ လယ်ယာချောင်းမြောင်းတို့မှာ ကုန်ခန်းပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့်ပြောဆိုလေလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ များစွာအံ့အားသင့်ပြီးနောက် "ဘုရားလေးရာတွင် ဖရုံဆင့်" ဟူသည့်စကားကဲ့သို့ မယားတစ်ယောက်လုံးဆုံးရာတွင် မိမိမျှော်လင့်ခဲ့သော အမွေအနှစ်တို့လည်း ဆုံးရှုံးချေတော့ပြီတကားဟု စိတ်နှလုံးမသာမယာ ရှိနေရှာ၏။

ဤတွင် ဖခင်ဖြစ်သူက "ဒါပေမယ့် အားမငယ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ ငါ့သားမှာ ပစ္စည်းမရှိပေမယ့် အရွယ်လဲရှိတယ်၊ ရုပ်ရည်လဲရှိတယ်၊ ပညာလဲရှိတယ်၊ သည်တော့ ကိုယ်တိုင်က ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိစေကာမူ ဥစ္စာရှိတဲ့မိန်းကလေးများ ရနိုင်ဖို့ရှိပါသေးတယ် သားရယ်၊ အားမငယ်ပါနဲ့၊ ဒါထက်ရှိရိကလေးတစ်ယောက် တော်ရှာသားပဲ သား၊ ငါ့သား မကျွန်းမာတုန်းကနေ့ရောညပါ အနားကမခွာပါဘူး၊ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပြုစုရှာပါ

ပေတယ်၊ ပစ္စည်းကလဲရှိ၊ ရုပ်ကလေးကလဲချော၊ အရွယ်ကလေးတလဲကောင်း၊ ငါ့သားကိုလဲ. . အင်း. . မေတ္တာရှိပုံပေါ်ပါတယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ သားရယ်၊ တော်ရှာပါတယ် သနားစရာကလေးမပါ"ဟုပြောလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ မသန်းမေအပေါ်၌ အလွန်တရာမခံချင်သည့် စိတ်အတွက်ကြောင့် အဖ၏ပြောဆိုသော စကားများကိုပင် နားထောင်တော့မည်ဟု အောက်မေ့မိရှာပြန်လေ၏။

■■■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၃)

တစ်နေ့သ၌ ရီရီသည် မိမိ၏အကြံအစည် အောင်မြင်ချေတော့မည်တကားဟု များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် အိမ်ဦးခန်းတွင် ခပ်ပြုံးပြုံးစဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိနေစဉ် မောင်သိန်းတန်လည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်လာလေသည်။

မောင်သိန်းတန်ကစ၍ . . .

"ရီရီတို့များ ဆိုးပါလေရဲ့ဗျာ"

"ဘာလဲရှင့်"

"ဘာရမှာလဲဗျ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကိုတင်ညွန့်ကို မုန်းလှချေရဲ့လေး၊ လက်စားချေချင်လှချေရဲ့လေးနဲ့၊ သူ မကျန်းမာတော့ ခင်ဗျားက နေ့ရောညပါ သွားပြီး ပြုစုရှာတယ်ပေါ့လေ"

"ပြုစုရင်ကော . . ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ပိုင်တယ်မဟုတ်လားရှင်"

"ကောင်းပါပေ့ဗျာ ကောင်းပါပေ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ မသန်းမေကလေးနဲ့ ကွဲအောင်ခွဲနိုင်ရင် ကျုပ်သဘောရှိသလို ပြောပါတော့တဲ့၊ ကျုပ်စကားကို နားထောင်ပါ့မယ်တဲ့၊ အခုတော့ သည်စကားတွေ မေ့ပြီလား"

"ဟိုတုန်းကတော့ ပြောမိတာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ဒီကိစ္စမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲအောင် ဘာများဆောင်ရွက်ခဲ့လို့လဲ"

"အခုတော့ မာရေကျောရေ ပြောနိုင်ပေမှာပေါ့ ရီရီ၊ ကိုင်း . . ကိုင်း . . စကားရှည်ရှည် မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ကြိုက်သလား မကြိုက်ဘူးလား"

"အလို ပြောင်လှချေကလားဆရာ၊ ကိုင်း . . ရှင်ပြောင်ရင် ကျွန်မလဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ကြိုက်ရင် ဘယ်လို မကြိုက်ရင် ဘယ်လိုလဲရှင်"

"ကြိုက်ရင် လက်ထပ်ပေါ့၊ မကြိုက်ရင် နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကိုင်ဖို့ပေါ့ဗျာ"

"ရှင်က ကျွန်မကို ခြောက်တယ်ပေါ့လေ"

"ခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ရီရီရေ့၊ မှန်တာပြောတာပဲ"

"ကိုင်း . . ဒါဖြင့် ကျွန်မကလဲ မှန်တာပြောရမှာပေါ့၊ ရှင့်တို့ရှင့် ကျွန်မ မကြိုက်နိုင်၊ ရှင်ကိုင်ချင်ရာ ကိုင်ချေတော့ရှင်"

"ကောင်းပြီ သည်ကနေ့ကစပြီး ကျုပ်ကို ရန်သူကြီးမှတ်ပေတော့ ရီရီ၊ မနိုင်နိုင်ရာတော့ ကိုင်ရတော့မှာပဲ၊ ရှမ်းနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြရောပေါ့ ရီရီ"

"သိကြရောပေါ့ ကိုသိန်းတန်"

ထို့နောက် မောင်သိန်းတန်သည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

▮

ထိုနေ့ညနေခင်းအချိန်တွင် မောင်တင်ညွန့်သည် ကောင်းမွန်သစ်လွင်သော အဝတ်အစားတို့ကို သေသပ်သိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် ရီရီတို့၏အိမ်ပေါ်သို့တက်လာရာ ရီရီလည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိနေရာမှ . . .

"အလို . . ကိုတင်ညွန့်၊ လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်ပြီလား ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ဘယ်ဆီက လျှောက်လာတာလဲ"

"ရီရီ့ဆီ လာတာပဲရီရီ"

ရီရီသည် မျက်လွှာချလျက် . . .

"ဩော် . . ကျွန်မတို့ကိုများ သတိရပေသေးရဲ့ကိုးရှင့်"

"ဘာလို့ သတိမရဘဲ ရှိပါ့မလဲဗျာ၊ သတိရပါတယ် ရီရီရယ်၊ ယုံပါတော့၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ဒါထက် ကန်တော်ကြီးတုန်းက စကားစကလေး မှတ်မိသေးရဲ့လား"

"အို . . မှတ်မိပါတယ် ကိုတင်ညွန့်ရယ်"

"မှတ်မိသော်လဲ ထပ်ပြီးပြောရဦးမှာပေါ့၊ တကယ်ပါ ရီရီ ဟိုတုန်းက မေတ္တာရှိခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့သော်လဲ ဖွင့်ပြောမယ်၊ တစ်နေ့သော်လဲ ဖွင့်ပြောမယ်နဲ့နေခဲ့တာ သည်ကနေ့ကျမှပဲ ပြောရတော့တယ်ရီရီ အမှန်ပြောရရင် ရီရီ့ကို ကျုပ်က အပုံကြီးမေတ္တာရှိနေပါတယ်ဗျာ" စသည်ဖြင့် မောင်တင်ညွန့်သည် မသန်းမေအား ပြောစဉ်အခါကကဲ့သို့ များစွာစိတ်ပေါ်ဘဲ တောင်တစ်ခွန်းမြောက်တစ်ခွန်းနှင့် အမြီးအမောက်မတည့်အောင် ပြောသော်လည်း ရီရီမှာမောင်တင်ညွန့်အပေါ်၌ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေက်ပြီး ဖြစ်ရလေရကား တစ်ခဏမျှသာ မာယာဖြင့် ငြင်းပယ်လေ၍ နောက်ဆုံး၌ ချစ်ကြိုက်ပါကြောင်းနှင့် ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်သည် ရီရီ့အား ယင်းကဲ့သို့ ချစ်ကြိုက်ပါကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရသည်မှာ မသန်းမေအပေါ်၌ မေတ္တာပျက်ကွက်သောကြောင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်၊ သစ္စာဖောက်တတ်သော သဘောရှိခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်။ မသန်းမေသည် မိမိသဘောအလျောက်ထွက်ခွာ၍ သွားခဲ့သည့်အဖြင့် မျှော်လင့်ရန် မရှိကြောင်းနှင့် စာဖြင့်ရေးသားပေးပို့သည်ဟူ၍လည်း ထင်မှတ်ခဲ့သည်တစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်အရပ်သို့ ထွက်ခွာသွား၍ မည်သည့်အချိန်အခါမှ တွေ့ကြုံရတော့မည် မသိသော်လည်းတစ်ကြောင်းကြောင့် သာလျှင် မေတ္တာမပျက်သော်လည်း ဒေါသဖက်လျက် ဖခင်၏စကားကို ငုံ့ကွက်ကာ နားထောင်ရခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်အခါကား ဝါတွင်းဖြစ်သဖြင့် မောင်တင်ညွန့်နှင့် ရီရီတို့မှာ ဝါကျွတ်ပြီးနောက် တန်ဆောင်မုန်းလအခါမှ လက်ထပ်ရန်ချိန်းဆို၍ ထားကြလေ၏။

■ ■ ■

(၁၄)

အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် တစ်လကျော်ခန့်မျှ ကျော်လွန်ခဲ့သဖြင့် သီတင်းကျွတ်လအတွင်း နေ့တစ်နေ့၌ မောင်တင်ညွန့်သည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပြည်မြို့သို့ရောက်ခဲ့ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ရှေ့နေကြီးကိုဘသန်း၏အိမ်၌ ဘုရားကိုးဆူပူဇော်သည့် အခမ်းအနားမှ ဖိတ်သည်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေဝတ္တရားအလျောက် ခေတ္တအညောင်းပြေလျှောက်လာပြီး သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောဆို ရယ်မောလျက် ရှိနေကြလေ၏။

ထိုသို့ရှိကြစဉ် ရုပ်အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံသော သူငယ်မတစ်ယောက်သည် ဥစ္စာကြေးငွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတို့၏သမီးများသဖွယ် စိန်ရွှေအဝတ်အစား စသည်တို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် နောက်လိုက် မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသည်တွင် သူငယ်ချင်းအပေါင်းတို့က မောင်တင်ညွန့်အား "ဟောဟို သူငယ်မပဲဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့တိုက်ကြီး ဝယ်ယူလိုက်တယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်ကဆိုပဲ၊ ရုပ်ကလေးကလဲ ဖြောင့်လေသဗျာ၊ သည်မိန်းကလေးရတဲ့လူတော့ ကော်ပေါက်တိုးတာပဲ" ဟုပြောသည်နှင့် မောင်တင်ညွန့်မှာ ထိုခဏ၌ လှေကားသို့ကျောခိုင်းလျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ တခြားသူမဟုတ် သန်းမေဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကြက်သေ,သေသကဲ့သို့ ငေးစိုက်တာကြည့်နေလေတော့၏။

ထိုအခါ မောင်တင်ညွန့်၏သူငယ်ချင်းများကလည်း မောင်တင်ညွန့်သည် သူငယ်မ၏ရုပ်အဆင်းကို မြင်သည်နှင့် စွဲလျက်ရှိချေပြီ ထင်မှတ်၍ ပြောင်လှောင်ကာ ကျောကိုပုတ်လျက်. . "အို. . ကိုတင်ညွန့် သတိထားမှပေါ့ဗျာ"ဟုပြောလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်က သတိရလာဟန်ဖြင့်. . .

"သူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲဗျို့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မသန်းမေတဲ့ဗျ"

"အအိုလား၊ အပျိုလား"

"အပျိုကလေးပေါ့ဗျာ"

"ကျုပ်တို့တိုက်ကို သူက ဝယ်လိုက်တယ် ဟုတ်စ"

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား"ဟု သူငယ်ချင်းများကပြောသော်လည်း မောင်တင်ညွန့်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ သူငယ်ချင်းများအားနှုတ်ဆက်လျက် တည်းခိုသည့်အိမ်သို့ပင် ပြန်သွားလေသည်။

နောက်နေ့ညနေ၌ ရန်ကုန်သို့သွားသော စာပို့ရထားထွက်ချိန်နီးတွင် မောင်တင်ညွန့်သည် ဒုတိယတန်းလက်မှတ်တစ်စောင်ကို ယူပြီးနောက် မိမိအား လိုက်၍ပို့သူ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဘူတာရုံအတွင်းစကားပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ရှိနေဆဲတွင် ရထားထွက်ရန် အလံပြသောကြောင့် ပျာယီးပျာယာ ရထားဆီသို့ပြေးလာရာ၊ ဒုတိယတန်းတွဲများ၌ လစ်လပ်နေသည့်နေရာ မရှိသည်တွင် ရထားလည်း တဖြည်းဖြည်းထွက်စပြုနေသည်နှင့် တက်မိတက်ရာ ပထမတွဲတစ်ခုသို့ တက်လိုက်လေ၏။

မောင်တင်ညွန့်မှာ ရှေ့ဘူတာရောက်သည့်အခါမှ ဒုတိယတန်းတွဲ၌ နေရာလပ် တွေ့ရလျှင်လည်းတွေ့၊ မတွေ့လျှင်လည်း ပထမတန်းလက်မှတ်ထပ်၍ ယူတော့မည်ဟူသောအကြံဖြင့် အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ရာ မသန်းမေသည် သူငယ်မလေးနှင့် ထောင့်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည်ကိုမြင်၍ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

"မသန်းမေ"

"ကိုတင်ညွန့်"

ယင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်နာမည် တစ်ယောက်ခေါ်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေပြီးလျှင် မောင်တင်ညွန့်သည် အနီးရှိ နေရာလပ်တစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဋ္ဌင်းတွဲမှာ မိန်းမများ အတွက် သီးသန့်ထားသော တွဲဖြစ်၍ တခြားခရီးသည်များ မရှိကြပေ။

အံ့သြခြင်း အတန်ပြေပျောက်လတ်သော် မောင်တင်ညွန့်က "မသန်းမေတို့များ ရက်စက်ပါပေတယ်ဗျာ"ဟုပြောလိုက်လေသည်။

"ရှင်က ရက်စက်တာလား၊ ကျွန်မက ရက်စက်တာလားရှင်ရှင်တို့ယောကျ်ားများ တော်ပါပေရဲ့၊ သူတို့က စဆိုပြီး သူတို့ကပဲဦးအောင်အပြစ်တင်လိုက်ချေသေးတယ်၊ တော်ပါပေ့ရှင်"

"တော်ပါပေဗျာ၊ ကျုပ်ကစပြီး ဆိုးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်နည်းများဆိုးပါသလဲဗျာ"

"ဘယ်သူက စွန့်ပစ်တာလဲရှင်၊ ကျွန်မက စွန့်ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ကစပြီး စွန့်တာပါလား"

"သည်လိုတော့ လူကို မတရားသဖြင့် အပြစ်မဖို့ပါနဲ့ မသန်းမေ"

"ဘယ်က မတရားသဖြင့်လဲရှင့်၊ တကတည်း. . ရှင် ထွက်သွားလိုက်တာ တစ်ရက်လဲပေါ်မလာ၊ နှစ်ရက်လဲ ပေါ်မလာ၊ လူလဲမလာစာလဲမပေး၊ တော်ပါပေရဲ့ရှင်"

"မဟုတ်ပါဘူး မသန်းမေ၊ ကျုပ် စာမပေးတာက စာကို မရေးနိုင်လို့ပါဗျာ၊ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး သတိမရဘဲနေလို့၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေပြောနေလို့ အပိုပါပဲလေ၊ မသန်းမေ အခု ဘယ်နည်းနဲ့ ချမ်းသာနေတာလဲ၊ သူဌေးမကြီးဖြစ်နေတော့ ကျုပ်တို့လို အနုံအညတြငမွဲများကလေးကို မေ့သွားရောပေ့ါဗျာ"

"တန်ပါရှင်၊ ရှင်ဘာပြုလို့ ဒီတွဲကိုတက်လာသလဲ"

"ကျုပ်တို့ ပထမတွဲ မစီးနိုင်မှန်း သိပါတယ်ဗျာ"

"ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးရှင့်၊ ဒါက မိန်းမတွဲ၊ ရှင့်မျက်နှာကိုလဲ ကျွန်မ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင့်အသံကိုလဲ ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး၊ သွားပါရှင်"

"နေပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်စကားဆုံးတော့ သွားပါ့မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သည်တုန်းက တကယ့်ကိုချစ်ပါတယ် မသန်းမေ၊ တကယ့်မေတ္တာပါ၊ သန်းမေတို့လို မေတ္တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကလဲ ချစ်ပါတယ်၊ အခုလဲချစ်ပါသေးတယ်၊ ဩော်. . မသန်းမေ. . မသန်းမေ"

"ဘယ့်နှယ်. . ဘယ့်နှယ်၊ အခုလဲ ချစ်ပါသေးတယ်၊ တော်ပါပေရဲ့ရှင်၊ ယူတော့ သည့်ပြင်မိန်းမယူပြီး လူကို မညာလာပါနဲ့ရှင်"

"သည့်ပြင်မိန်းမကို ယူဖို့ကြံစည်တာက မသန်းမေထွက်ပြေးတဲ့နောက်မှပါ မသန်းမေ"

"မညာပါနဲ့ ကိုတင်ညွန့်၊ တန်ပါ တန်ပါ၊ ဟော. . ဘူတာရုံလဲဆိုက်ပြီ၊ ကျွန်မ နောက်ထပ်လဲ မကြားချင်ပါဘူး၊ ရှင်တစ်တွဲ မပြောင်းရင်ကျွန်မက ပြောင်းရပါလိမ့်မယ်ရှင်"

"အခုတော့ မသန်းမေတို့က ပြောနိုင်တဲ့အခြေရှိတော့ ပြောလေမှာပေ့ါလေ၊ အမိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေ တွေ့လို့ ချမ်းချမ်းသာသာကြွယ်ကြွယ်ဝဝ ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်တို့လို အနုပ်စုတ်ကုပ်စုတ် တောင်မှီးတောသားတွေကို မကြားချင်ပေဘူးပေ့ါဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ ကျုပ်အပဲ တွဲပြောင်းစီးပါတော့မယ်"ဟုပြောပြီးလျှင် မောင်တင်ညွန့်သည် လစ်လပ်သောနေရာမရှိသည်နှင့် တတိယတွဲမှ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

၊၊၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၅)

မောင်တင်ညွန့်နှင့် ရီရီတို့ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းရန် ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်မတိုင်မီ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ရီရီသည် မိမိဖတ်ရှုလျက်ရှိသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ချထား၍ မိမိကြိုက်လှသော မောင်တင်ညွန့်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ မည်သို့နေထိုင်မည်၊ မည်သည့်အရပ်များကို သွားမည် စသည်တို့ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိနေစဉ် မောင်သိန်းတန်သည်လည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ လာလေ၏။

"အလို့ . . ကိုသိန်းတန်ပါလား၊ ဘာကိစ္စလဲရှင်"

မောင်သိန်းတန်က ပြောင်လှောင်သောမျက်နှာထားဖြင့်-

"ကိစ္စကလေး တစ်ခုရှိလို့ပေါ့ဗျာ"

"ကိစ္စရှိရင် နောက်များမှ လာပါတော့ရှင်၊ အခု ကျွန်မ မအားသေးပါဘူး"

"မအားရင် သည့်ပြင်ကိစ္စက ရက်လွှဲနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိစ္စက ရက်လွှဲလို့မရပေဘူး ရီရီ"

"ဘယ့်နှယ်လူလဲရှင်၊ သည်ဟာက ကျွန်မအိမ်ရှင့် သိရဲ့လား၊ ရှင်က မိန်းမသားချည်းမှတ်လို့ စော်ကားချင်သလား"

"ဒေါသ မကြီးစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ သည်ကိစ္စက ကျုပ်ကိစ္စလဲဟုတ်ရဲ့၊ ကိုတင်ညွန့်ကိစ္စလဲ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကိုတင်ညွန့်နဲ့ရီရီနဲ့အကြောင်း အများကြီးသက်ဆိုင်နေတယ်လေ"ဟုပြောသဖြင့် ရီရီကလည်း မိမိတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စသည် မည်သည့်ကိစ္စဖြစ်နိုင်လေသနည်းဟု အံ့သြလျက်ရှိစဉ် မောင်သိန်းတန်က ဆက်လက်၍ . . .

"ဟိုအရင်တစ်ခေါက် ကျုပ်လာတုန်းကတော့ ရီရီက အနိုင်ရလေတော့ ကျုပ်ကအရှုံးပေးပြီး ပြန်ပြေးရတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ကျုပ်အလှည့်ကျပေါ့ ရီရီ"

"မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ"

"ပြောပါ့မယ်ခင်ဗျာ၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ ရီရီကပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ မသန်းမေနဲ့ ကိုတင်ညွန့်နဲ့ခွဲနိုင်ရင် ကျုပ်ကို ရီရီက ယူတော့မယ်ပြောပြီး၊ အခုတော့ သူတို့လဲကွဲရော ရီရီက ကိုတင်ညွန့်ကို ယူတော့မယ် ဟုတ်စ၊ တော်ပါပေရဲ့ တော်ပါပေရဲ့၊ ရရင်လဲ ယူကြတာပေါ့ဗျာ"

"ရှင့်ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြောပါရှင်"

"ပြောပါ့မယ်ဗျာ ပြောပါ့မယ်၊ ဒါထက် ဟိုတစ်လောတုန်းက ကျုပ်လာတော့ ရီရီက တတ်နိုင်ရင်ကိုင်ချေ၊ ကျုပ်ကိုဖြင့် မယူဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်လဲ သည်တော့ ကျုပ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကိုင်ရတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ကံအားလျော်စွာ 'လူကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မ' ဆိုသလို ကျုပ်အကြံအစည်ကို နတ်များက စောင်မပေးတာကိုးဗျ"

"တယ် . . စကားရှည်တဲ့လူကိုးရှင့်"

ရီရီသည် ဒေါသထွက်လာသည့်အလျောက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြောလိုက်မိ၏။

"နတ်များ ဘယ်ပုံစောင်မ,သလဲ၊ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ ဟိုတစ်နေ့က ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လိုတော့ လူလိုက်ပြီးရှာလိုက်တာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တယ်မှတ်သလဲ၊ မောင်တင်ညွန့်နဲ့ မသန်းမေနဲ့ ကမာရွတ်မှာနေစဉ်က သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမကြီးနဲ့ တွေ့တာပဲ၊ တွေ့လို့ တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်ကလဲ ပျင်းပျင်းရှိလို့ မိန်းမကြီးနဲ့ အိမ်ရှေ့ မှာရပ်ပြီး စကားပြောနေတုန်း အိမ်ရှေ့မှာ မသန်းမေက မော်တော်ကားနဲ့ လျှောက်ပြီးသွားတော့ မိန်းမကြီးက သည်မိန်းကလေး အိမ်မှာလဲ ကျုပ် နေဖူးတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုမိန်းမကြီးကပြောလို့ ကျုပ်ကလဲ လျှောက်ပြီးမေး မြန်းစုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါမှာ လက်စသတ်တော့ သူဟာ ကိုတင်ညွန့်တို့ အိမ်ကဆိုတာ သိရော၊ သိလို့ အကျိုးအကြောင်းလျှောက်မေးတော့ တစ်နေ့မှာ ကိုတင်ညွန့်က ရန်ကုန်ကို ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ ထွက်သွားပြီး လေးငါးရက်လောက်ရှိတော့ မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးတော့ မသန်းမေကို စကားတွေ လျှောက်ပြောသွားလိုက်တာ သူက နောက်ဖေးချောင်က ချောင်းပြီးနေတယ်၊ ဒီမိန်းမက ကိုတင်ညွန့်နဲ့ တောင်းရမ်းတော့မယ့်အကြောင်း ပြောသွားတယ်တဲ့၊ သည်တော့ ကျုပ်က မိန်းမပုံပန်းမေးကြည့်တော့ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်လို့ စံပယ်တင်မှဲ့ကလေးနဲ့ ရုပ်ကချောချောတဲ့၊ ကိုင်း . . သည်တော့ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်သလဲဗျာ၊ ရီရီမှ ရီရီအစစ်ပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မဟုတ်တာရှင်၊ ရှင်ကလဲ"

"မငြင်းပါနဲ့တော့ ရီရီ၊ ကျုပ်က အသေအချာမေးမြန်းပြီးသားဗျ၊ ဒါနဲ့ စိတ်မကျေနပ်လို့တောင် မနေ့ညနေက မိန်းမကြီးခေါ်လာတယ်၊ အိမ်ရှေ့လျှောက်ပြီး ရီရီ့ကို ပြသေးတယ်၊ ပြတော့ သည်မိန်းကလေးပါပဲတဲ့၊ ကျမ်းရွက်ပြီးပြောဆိုရင် ပြောပါမယ်တဲ့"

ရီရီသည် ဟန်လုပ်နေရသော်လည်း များစွာမျက်နှာပျက်၍နေသည်။

"ရှာရှာဖွေဖွေရှင်"

"ရှာဖွေတာ မဖွေတာ ကျုပ် နားမလည်ဘူး၊ ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးဗျ၊ မောင်တင်ညွန့်ဟာ မသန်းမေကို မေတ္တာရှိရိုးအမှန်၊ မသန်းမေက သူမရှိတုန်း ထွက်သွားနှင့်လို့သာ ရီရီကို ယူမယ်လို့ ကြံရှာတာ၊ ဘာပြုလို့ ထွက်ပြီးသွားရှာသလဲတဲ့၊ ရီရီက နှောင့်ယှက်လို့ အထင်မှားပြီးသွားရှာတယ်တဲ့၊ သည်တော့ကာ သည်အကြောင်း မောင်တင်ညွန့်သိရင် ဘယ်နေမလဲ၊ ဧကန္တ သူတို့နှစ်ယောက်ပြန်ပေါင်းမိမယ်တဲ့၊ သည်တော့ ဒါကိုပြန်ပြီး သိအောင် ဘယ်သူက လုပ်မလဲ၊ ကျုပ်က လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်ရှိစဗျာ နိုင်ရာကိုင်တမ်းဆို နိုင်ရာကိုင်တော့လားရီရီ"ဟုမေးလျှင် ရီရီလည်း မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းများကိုသာ သွေးထွက်လုမတတ်ကိုက်ကာစိုက်လျက် ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သိန်းတန်က ဆက်၍ . . .

"ကျုပ်ကို မစမ်းပါနဲ့ရီရီ၊ ကျုပ်က သူများနဲ့မတူဘူးနော်၊ တစ်ခုဆိုရင် တစ်ခုတည်း စွဲစွဲမြဲမြဲကြံတဲ့အကောင်ဗျ၊ ဘယ်တော့မှ လက်လျှော့မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သိပြီလား ကျုပ်အစွမ်းကို၊ ကိုင်း. . သည်တော့ ရီရီမှာလဲ အရှက်တကွဲ မဖြစ်ရလေအောင် မောင်တင်ညွန့်နဲ့လဲ မရတဲ့အတူတူ ကျုပ်ကိုသာ ယူပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်လဲပဲ ကိုတင်ညွန့်ကို သည်အကြောင်းတွေ မပြောပါဘူး၊ သူတို့လဲ သူတို့ချင်း ကြိုက်ရာယူပါစေတော့၊ တကယ့်ကို စုံမက်ပါတယ်ရီရီရယ်၊ စုံမက်လွန်းလို့ ချစ်ခင်လွန်းလို့ ကျုပ်လဲပဲ ဒီလောက်အပင်ပန်းခံပြီး ကြံစည်ရပါတယ် ရီရီရယ် ယုံပါတော့၊ ကိုင်း. . သည်တော့ ကျုပ်ပြောတဲ့အကြံသာလိုက်ပါတော့"ဟုပြောလေလျှင် ရီရီမှာ သူ၏လက်တွင်းသို့ ရောက်ချေပြီတကားဟု အောက်မေ့ကာ မည်သို့ကြံရပါမည်နည်းဟု တွေဝေလျက်ရှိစဉ် မောင်သိန်းတန်လည်း ရီရီဆိုင်းငံ့လျက်ရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် အားတက်၍ အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ရီရီ၊ ကျုပ် ပြောတဲ့အကြံအစည်အတိုင်း အကောင်းဆုံးပဲဗျ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ အကြံကိုလိုက်နာမှာလား"ဟု . . ပြောဆိုလျက် ရီရီ၏

ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သောအခါ ရီရီသည် လက်ယာဘက်လက်ကို မိမိအနီးတွင်ရှိသော စားပွဲအံဆွဲထဲ၌ လက်နှိုက်ကာ မည်သို့မျှပြန်လည်စကားမပြောဘဲ ရှိနေလေ၏။

ယင်းသို့ ရီရီက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ မတုန့်မလှုပ်ရှိနေသည့်အခြင်းအရာကိုမြင်လေလျှင် မောင်သိန်းတန်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် သဘောတူခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမိပ္ပာယ်ကောက်ယူလျက် အားတက်သည်ထက် တက်ပြီးလျှင် "ကိုင်း. . သည်တော့ မောင်တင်ညွန့်နဲ့ တောင်းရမ်းဖို့ ဝယ်ခြမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကျုပ်တို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ နေရာကျရောပဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ရီရီရယ်"

သို့ပြောဆို၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် ရီရီ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်မည်အပြုတွင် ရီရီသည် အံဆွဲတွင် သွင်းထားသော ဆင်စွယ်ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ . . .

"ယုတ်မာဦးဟဲ့အကောင်၊ ညစ်ပတ်ဦးဟဲ့အကောင်၊ သွားရှေ့ဟဲ့ နင့်ဉာဏ်စုတ်၊ သွားရောဟဲ့ နင့်ဉာဏ်ပဲ့"ဟု ပါးစပ်မှဆိုပြီးလျှင် မောင်သိန်းတန်၏ရင်ဝကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးလေ၏။ မောင်သိန်းတန်လည်း "အမယ်လေးဗျ"ဟု တစ်ချက်မျှအော်ပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှေကားမှတက်လာသော ခြေသံကြားပြီးနောက် မောင်တင်ညွန့်လည်း အိမ်ပေါ်တက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

■■■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၆)

မောင်တင်ညွန့်သည် ကြမ်းပေါ်၌လဲလျက်ရှိသော လူနာကို ပွေ့ယူ၍ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရှုသည်တွင် မောင်သိန်းတန်လည်း မျက်စိကို ဖွင့်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် "အလို့. . ကိုတင်ညွန့်ကြီးပါကလား"ဟု အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်တာလဲ၊ နေဦး ကျုပ် ဆရာဝန်အခေါ် ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်"ဟုပြောလေ၏။ အစေခံတစ်ယောက်အား စေလွှတ်၍ ဆရာဝန်ကို ခေါ်ခိုင်းရာ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ဒဏ်ရာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်တွင် မောင်သိန်းတန်သည် သတ္တိရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း. . .

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ခံဦးမှာလဲ"

"သုံးနာရီလောက်တော့ ခံလိမ့်ဦးမယ်"

"ဆရာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလား"

"ရှင်အောင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နာရီကြာခံအောင်လောက်ဖြင့် ကျုပ် တတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့"

"တော်ပြီဆရာ၊ ရှိပါစေတော့၊ သုံးနာရီလောက်တော့ နေရရင်တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ မှာစရာကြားစရာကလေးတွေ မှာခဲ့ပါရစေ"

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဆရာဝန်သည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ မောင်သိန်းတန်သည်လည်း မောင်တင်ညွန့်နှင့် ရီရီတို့အား ခေါ်လိုက်လေသည်။

"ကိုတင်ညွန့်"

"ဗျာ. . ကိုသိန်းတန်"

"ကျုပ်ဖြင့် မနေရတော့ဘူးတဲ့ဗျို့၊ တစ်ခါဖြင့် မိုက်စတဲ့ပြီဆော့ ဒီဟာ ရီရီ့လက်ချက်ပဲဗျကိုတင်ညွန့်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မိုက်ပြစ်ပေပဗျာ၊ ကိုင်း. . ကိုင်း . . ကျုပ် မသေမီ စိတ်ကလေး ပေါ့ပေါ့နဲ့သေရအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ယုတ်မာတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောဦးမှပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ရီရီ၊ ဘယ်သူပြောမှာလဲ ကျုပ်ပြောရမှာလား"

မောင်သိန်းတန်က မေးသဖြင့် ရီရီလည်း မတုန်မလှုပ်လေလျှင် ဆက်လက်၍ "ကိုင်း. . ဒါဖြင့်. . ကျုပ်ကပဲ ပြောရတာပလေ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကျုပ်နဲ့ရီရီက ခင်ဗျားနဲ့မသန်းမေအပေါ် မှာ ပြစ်မှားမိခဲ့ကြတယ်ဗျ၊ ဘာပြုလို့ ပြစ်မှားသလဲဆိုတော့ ကျုပ်က ရီရီကို လိုချင်တယ်၊ ရီရီက ခင်ဗျားကို လိုချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်ပါပဲ"

"ဘယ်ပုံများ ပစ်မှားကြသလဲဗျာ"

"နေဦးဗျ လူစုံမှ ကျုပ်ပြောမယ်၊ မသန်းမေဆီကို လူလွှတ်ပြီး အခေါ် ခိုင်းလိုက်ဦးဗျ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း တိုက်နံပါတ် (၂၃) ပွဲစားကြီး ဦးသာအေးတိုက်မှာ တည်းတယ်"

မောင်တင်ညွန့်လည်း "အလွန်တရာ အရေးကြီးလှသော ကိစ္စတစ်ခုရှိသည်ဖြစ်၍ ယခုစေလွှတ်လိုက်သောသူနှင့် ချက်ချင်းလိုက်၍ လာစေလိုကြောင်း" စာတစ်စောင်ရေးသားကာ စေလွှတ်လိုက်၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် မသန်းမေသည် စေလွှတ်သောသူနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်၍လာလေ၏။

မသန်းမေမှာ စေလွှတ်သူထံမှ ဖြစ်သမျှအခြင်းအရာတို့ကို အနည်းငယ်ကြားသိခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်သောအမူအရာဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာရာ မောင်သိန်းတန်သည်. . .

"ဩော်. . မသန်းမေ ရောက်လာပြီလား၊ ကိုင်း အချိန်မရှိတြဘူးဗျာ၊ အသက်မထွက်မီ ကိစ္စကလေး ပြီးအောင်လုပ်လိုက်ရအောင်၊ ကိုင်း မသန်းမေ ကမာရွတ်အိမ်က ဘယ်အတွက်ကြောင့် ထွက်ပြီးသွားရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းစုံ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြစမ်းဗျာ"ဟုပြောလျှင် မသန်းမေလည်း ရီရီ၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဆိုင်းငံ့လျက်ရှိသည်တွင် မောင်တင်ညွန့်နှင့် မောင်သိန်းတန်တို့က. . .

"ပြောသာပြောပါ မသန်းမေ၊ အားနာဖို့မရှိပါဘူး၊ အခုရှုပ်ခဲ့နောင်ရှင်းမယ်ဗျ"ဟု ပြောလေ၏။

မသန်းမေလည်း ရီရီလာရောက်ပြောဆိုသည့် အကြောင်းကို စုံလင်စွာ ပြန်ပြောလေ၏။

၎င်းစကားကို ကြားရလျှင် မောင်တင်ညွန့်သည်. . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မဟုတ်ရပါဘူး မသန်းမေ၊ ဟိုတုန်းက ကျုပ်မှာ သတိမရဖြစ်ပြီးနေတာ၊ သည်က ကိုသိန်းတန်လဲ သိပါတယ် ရီရီလဲ သိပါတယ်ဗျာ၊ ဪ. . မသန်းမေ. . မသန်းမေ. . အထင်လွဲရှာပေ့"

မောင်သိန်းတန်က ဆက်၍ . . .

"ဟုတ်ပါတယ် မသန်းမေ၊ ကိုတင်ညွန့်ပြောတာဟာ အမှန်ချည်းပါ၊ ကျုပ်က သေရတော့မယ့်လူပါ မလိမ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယုတ်မာတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကွဲရခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုင်း. . သည်တော့. . ကျုပ်မသေခင် ပြင်ဆင်နိုင်သမျှ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါရစေဗျာ၊ ပေးစမ်းဗျာကိုတင်ညွန့် ခင်ဗျားလက်၊ မသန်းမေလဲ တစ်ဆိတ်ကလေး လက်ပေးစမ်းဗျာ"ဟုပြော၍ လက်နှစ်ခုကို ဆက်၍ပေးပြီးလျှင်. . .

"ကိုင်း. . ခင်ဗျားတို့မှာတော့ ရေလည်လို့ ဇာတ်ဆုံမိကြပြီ၊ ကျုပ်တော့ဖြင့် မနေရတော့ဘူးဗျာ၊ သို့သော်လဲ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ရောက်ရာဘဝကနေပြီး ခင်ဗျားတို့လင်မယားကို ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပါတော့မယ်"ဟုပြောလေလျှင် မောင်တင်ညွန့်မှာ မျက်ရည်တွေကျလျက် မသန်းမေကား ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနှင့်ရှိနေရာ မောင်သိန်းတန်က "မငိုကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း. . ယောကျ်ားဘသား၊ မသေခင် ယုတ်မာခဲ့လို့ သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံစည်ခဲ့သော်လဲ သေခါနီးမှာဖြင့် နောင်တရပါရဲ့ဗျာနော်၊ ကျုပ်ကန့်တော့ခဲ့ပါရစေဗျာ၊ လင်နဲ့မယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရစ်ကြရပါစေဗျာ၊ ဪ. . သို့သော် ရီရီတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ရီရီ. . ."

"ရှင်. ."

"ဪ. . ရီရီ ရီရီ၊ သတ္တိကောင်းပါပေရဲ့ တော်ပါပေရဲ့၊ ကျုပ်ကို သတ်ပေမယ့် သည်သတ္တိမျိုးကိုတော့ ကျုပ် ချီးကျူးပါရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကဖြင့် ရန်တုံ့လဲမမူလိုပါဘူး၊ သည်အပြစ်အတွက်လဲ ရီရီ့မှာ အပြစ်မခံပါစေနဲ့တော့ ကိုတင်ညွန့်. ."

"ခင်ဗျာ. ."

"စာရေးစက္ကူ ပေးစမ်းပါဗျာ၊ ရပြီလား၊ ကိုင်း. . ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ရေးစမ်းဗျာ"

ကျွန်တော် မောင်သိန်းတန်သည် ရီရီ့အပေါ်၌ ချစ်ကြိုက်မိသည်ဖြစ်ပါ၍ ၎င်း၏အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် ချစ်ကြိုက်ပါကြောင်း ပြောဆိုရာ၊ မချစ်ကြိုက်နိုင်ကြောင်းနှင့် ငြင်းပယ်သဖြင့် လူပြည်၌ နေရန်အလို မရှိသည်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်နက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြောင်း . . .

"ကိုင်း. . ရေးပြီးပြီလားဗျို့၊ ပေးစမ်းဗျာ ကျုပ် လက်မှတ်ထိုးမယ်"ဟုပြော၍ စာရွက်ကိုယူပြီးလျှင် လက်မှတ်ရေးထိုးလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သိန်းတန်သည် စာရွက်ကို ရီရီ့အား ပေး၍ "ရော့, ရီရီ တကယ်လို့ ပုလိပ်က အနှောင့်အယှက်ပေးရင် သည်စက္ကူကို သက်သေပြပေတော့၊ ကိုတင်ညွန့်ကလဲ ကူညီရစ်ပါဗျာနော်"

"စိတ်သာချပါ ကိုသိန်းတန်ရယ်၊ သည်အတွက်ကို ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့"

မောင်သိန်းတန်မှာ စိတ်ဆောင်နေသည်ဖြစ်ရကား ကိစ္စပြီးမြောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်တွင် တစ်ခဏမျှ အမောဖောက်ပြီးလျှင် မောင်တင်ညွန့်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အသက်ထွက်သွားရှာလေ၏။

မောင်တင်ညွန့်နှင့် မသန်းမေတို့မှာ တစ်လခန့်အတွင်း မင်္ဂလာဆောင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ရီရီမှာမူကား သီလရှင်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ကာဖြင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး နိဗ္ဗိန္ဒချောင်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိလေတော့သတည်း။

ရွှေဥဒေါင်း

www.burmeseclassic.com